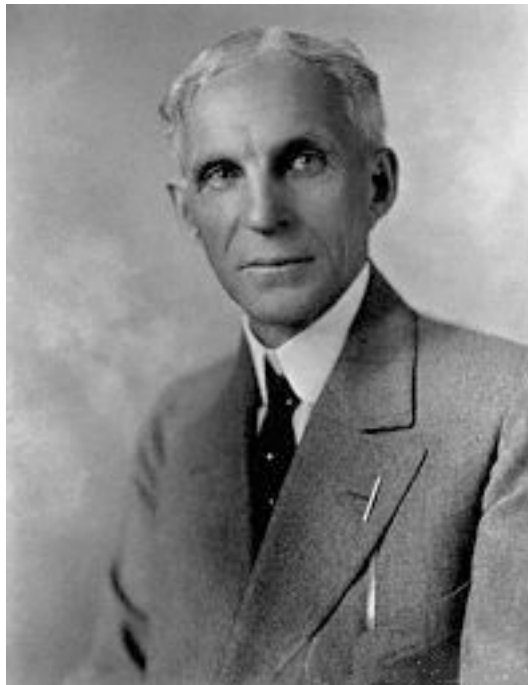

HENRY FORD

MEZINARODNI ZID

Dearborn 1920

AAARGH

Internet

2006

Obsah:

1. díl (Světový problém)

Předmluva

1. Žide podle charakteru a ve vydělku
2. Jak se Německo chrání proti Židům
3. Dějiny Židu ve Spojených státech
4. ŽIDOVSKÁ OTÁZKA - SKUTEČNOST NEBO DOMNENKA?
5. UJME SE ANTISEMITISMUS VE SPOJENÝCH STÁTECH?
6. ŽIDOVSKÁ OTÁZKA PRONIKÁ DO ČASOPISU
7. ARTUR BRISBANE JDE ŽIDOVSTVU NA POMOČ
8. EXISTUJE PEVNÝ ŽIDOVSKÝ SVĚTOVÝ PROGRAM?
9. DEJINNÝ ZÁKLAD ŽIDOVSKÉ SVĚTOVLADY
10. ÚVOD K "ŽIDOVSKÝM PROTOKOLŮM"
11. ŽIDOVSKÝ USUDEK O LIDSKÉ PŘIROZENOSTI NEŽIDU
12. ŽIDOVSKÉ PROTOKOLY SE JIŽ ČÁSTIČNĚ SPLŇUJÍ
13. ŽIDOVSKÝ PLÁN, NAHRADITÍ LIDSKOU SPOLEČNOST "IDEAMI"
14. PŘEDVIDALI ŽIDE VÁLKU?
15. JEŠŤ ŽIDOVSKÝ "KAHAL" NYNEJŠÍM "SOVĚTEM"?
16. JAK SE DOTYKÁ ŽIDOVSKÁ OTÁZKA POPLNIHO HOSPODÁRSTVÍ
17. OVLÁDÁ ŽIDOVSTVO SVĚTOVÝ TISK?
18. ČÍM SE VYSVĚTLUJE ŽIDOVSKÁ POLITICKÁ MOC?
19. STAROŽIDOVSKÁ PĚČET NA RUDEM RUSKU
20. ŽIDOVSKÉ SVĚDĚCTVÍ VE PROŠPECH BOLŠEVISMU

2. díl (Žide ve Spojených státech amerických)

Výňatek z předmluvy k americkému vydání

21. ŽIDE SKRYVAJÍ VE SPOJENÝCH STÁTECH SVĚ MNOZSTVÍ A SVOU MOC
22. JSOU ŽIDE NÁRODEM?
23. ŽIDE PROTI NEŽIDŮM V NEWYORSKÉM FINANČNICTVÍ
24. KRIVKA ŽIDOVSKÉ PĚNEŽNÍ MOCI
25. AMERICKÝ DISRAELI - NAD-ŽID
26. OVLÁDÁNÍ DIVADLA
27. PRVNÍ ŽIDOVSKÝ DIVADELNÍ TRUST
28. ŽIDOVSKÁ STRÁNKA PROBLÉMU KINOPRŮMYSLU
29. ŽIDOVSKÁ PŘEVÁHA VE FILMOVÉM PRŮMYSLU
30. NEW YORK POD KAHALEM
31. POZÁDOVANÁ "PRAVA"

- 32.SVETOVY RAD B'NAI B'RITH
- 33.JAK DISRAELI LICI ŽIDY?
- 34.JISTA STATNI HLAVA SE MUŠELA POKORITI
- 35.PRÍBEH NEZAVISLEHO NOVINÁRSKEHO NAKLADATELE
- 36.MORGENTHAUOVA ZPRAVA O POLSKU
- 37.SPOUTANI POLSKA MIROVOU KONFERENCI
- 38.PRITOMNY STAV ŽIDOVŠKE OTÁZKY
- 39.O SOUČASNÉ AMERICKÉ HUDEBNÍ TVORBE
- 40.BOLŠEVICKÁ PARENÍŠTE VE SPOJENÝCH STÁTECH
- 41.VLASTNÍ DOZNÁNÍ VŮDCE RADU B'NAI B'RITH
- 42.KUHN, LOEB A CO., NEW YORK - M.M.WARBURG A CO., HAMBURK
- 43.AMERICKÝ PENEZNÍ HLAD POD ŽIDOVŠKOU FINANČNÍ KONTROLOU

Predmluva

Proč je židovská otázka pretrásána? Protože existuje a protože její vnikání do amerického života má přispět k tomu, aby byla řešena s ne aby přispívala k dalšímu trvání oněch neblahých, vedlejších okolností, které obklopují tuto otázku v jiných zemích.

Již dlouho se zabýváme ve Spojených státech židovskou otázkou. Sami Židé to věděli, i když domácí obyvatelstvo to netušilo. Občas propukla zde s napadnou ostrovní, jež se zdála poukazovat na trochu povážlivé řešení. Mnohé příznaky nasvědčovaly tomu, že se blíží zostřená krize.

Židovská otázka se dotýká nejen všeobecně známých věcí, jako finanční a obchodní vlády, dobytí politické moci, zmonopolizování všech životních potřeb a libovolného ovlivňování amerického novinarství; vniká i do oblasti kulturního života a stává se tím americkou životní otázkou.

Zasahuje i do Jižní Ameriky a vzrůstá v nebezpečnou součást všeamerického vztahu. Právě ona souvisí ve vysoké míře s vyhrůzným jevem organizovaných a promyšlených poruch, které udržují národy v neklidu. Není novým zjevem, neboť její kořeny sahají daleko do minulosti; toto dlouhé trvání dalo uzrát všemožným programům řešení, která opět vrhají jasné světlo na řešení budoucí.

Tato kniha je prozatímním závěrem vyšetřování židovské otázky. Má zprostředkovat zainteresovaným čtenářům výsledky, které byly uveřejněny v "Dearborn Independent" do října 1920. Poptávka po onom časopise byla tak silná, že byla zásoba brzy vyčerpána. V setření se pokračuje, až bude celá práce vykonána.

Směrnici pro tuto práci byla pohnutka seznámit lid se skutečnostmi. Samozřejmě budou této práci podkládány pohnutky jiné. Avšak předsudek a nepřátelství by nepostacily, aby vysvětlily a nesly práci, jako je tato. Kdyby zde byla nějaká vadná, zaludná myšlenka, zajisté by se musela nevyhnutelně zračit ve spisu. Čtenář sám dosvědčí, jak pevně věříme, že ton této publikace je věcný a primerený. Mezinárodní Židé a jejich pomocníci jakožto vědomí nepřátele všeho, co se nazývá anglosaskou kulturou, jsou cetní jako ten bezmyslenkový dav, který hájí vše, co činí Žid, protože mu bylo vpravěno minění, že to, co činí židovství vůdčové, je správné. Na druhé straně jsou tato uveřejnění prostá každého nejasného hnutí lasky k blížnímu a okrasení, kterého se používá (ne bez úmyslu) ze strany židovské. Podáváme skutečnosti tak jak jsou, což je dostatečně ochrání před předsudky a nevěřivostí.

Tento spis zdaleka nevyčerpává problém, ale povede alespoň čtenáře o krok dále. V prístich odhaleních vystoupí rámeček a obsah tohoto vyšetření jasneji.

Dearborn (Michigan), říjen 1920

I.

Mezi vynikajícími mravními tahy jest se zmíniti: Odpor proti tvrdé a namáhavé tělesné práci, silný smysl a láska ke kmeni, zjevný náboženský instinkt, prorocká a mučednická odvaha, spíše než odvaha kulturního bojovníka a vojáka; znamenitá schopnost udržet se ve zmatkových poměrech, sdružená s vlastností zachovat rasové soukromství; chytrost a lstivost v spekulativním vydělku a hlavně v peněžních záležitostech; orientální zaliba v okazalosti, vysoká vážnost moci a příjemnosti vysokého společenského postavení; velmi vysoký průměr rozumových sil.

Nova mezinárodní Encyklopedie.

Žide podle charakteru a ve vydělku

Opet vzbuzuje Žid kritickou pozornost celého světa. Jeho vyniknutí za války (I. svět., red.) ve finančních, politických a vyšších společenských kruzích je tak úplně a napadne, že jeho postavení, moc a cíle jsou podrobeny nové, většinou nevládné zkoušce. Pronásledování není pro Židy nic nového, novým je však ono ostré vníkaní do jejich povahy a do jejich nadnárodnosti. Zakusili sice přes 2000 let citelného antisemitismu ostatních ras; ale tento odpor nebyl nikdy jasně vědomý, aniž se mohl vyjádřit podle pojmu a rozumu. Dnes však Žid vstupuje jako pod mikroskop hospodářského pozorování a toto dává chápání a seznává důvod jeho moci, jeho odloučenosti a jeho utrpení.

V Rusku je obvinován z původcovství bolševismu, obvinění, které se přijímá podle toho, z kterých kruhů pochází, jako oduvodněné, nebo neodůvodněné; my Američané, kteří jsme svědky zhavě vymluvnosti a prorockého zápalu mladých židovských apóstolů sociálního a hospodářského přerodu, můžeme si utvořit klidný úsudek, co za tím veze. V Německu vytykají zhroucení své říše židovstvu; obsahla literatura a spousta jednotlivých dopisů nutí čtenáře k zamyslení. V Anglii se tvrdí, že je Žid skutečným světovým vládcem, že Židovstvo tvoří nadnárod nad ostatními národy, že panuje mocí zlata a že stve národ proti národu, zatímco se skrývá opatrně v pozadí. V Americe se poukazuje na to, v jakém rozsahu Žide - starší ze ziskuchtivosti, mladší ze citizadosti - se rozšířili ve válečných organizacích, hlavně v odvetvích, která se zabývala průmyslovými a jinými obchody válečnými a v jakém rozsahu využívali k vlastnímu prospěchu své znalosti a zkušenosti jako vládní úředníci.

Zkratka, židovská otázka vystoupila do popředí; ale jako u jiných otázek, do kterých možno s úspěchem zasáhnout, tak i u této hledí docílit umlčení jako neschopné veřejného projednávání. Avšak neklamná zkušenost učí, že problémy, které jsou takovým způsobem potlačeny, přece prorazí dříve nebo později - ale pak způsobem nezádočím a škodlivým.

Žid je světovou hadankou. Ve svých masách chudých, přece ovládá peněžnictví a světový kapitalismus. Živ bez země a bez vlády, rozptýlen, projevuje rasovou jednotu a houževnatost, jaké nedosáhl dosud žádný národ. Stará prorocká praví, že se Žide vrátí do své vlastní země a z tohoto střediska že budou panovat světu, ale teprve tehdy, až přijde sjednocený útok všech národů lidstva.

Zvláštní způsob vydělku, jemuž dodává Žid vyšší procento, než příslušníci kterékoli jiné rasy, je obchod. Ať beží o koupi nebo prodej hadru - je to vždy obchod. Od prodeje starých šatů až k ovládnutí mezinárodního obchodu a financí, Žid projevuje zvláštní schopnosti. Více než kterákoli jiná rasa projevuje zvláštní odpor k tělesné práci řemeslné a vyrovnává tento odpor právě tak rozhodnou schopností obchodní. Nežidovský mladík hledá zaměstnání v oboru řemeslném nebo technickém; mladý Žid začne raději jako poslíček, prodáváč nebo příručí, pokud tato povolání mají vztah k obchodní stránce vydelečného života. Podle staršího pruského sčítání bylo ze 16 tisíc Židů 12 tisíc obchodníků a 4 tisíce řemeslníků; z domorodého obyvatelstva bylo pouze šest ze sta zaměstnáno v obchodech.

Nejnovejší scitání by ukázalo vedle obchodníka i silný přírůstek v akademických a literárních povoláních, ale žádný úbytek podílu na obchodu a jen malý nebo vůbec žádný přírůstek mezi dělníky. V Americe same skoro všechny velkoobchody, trusty a banky, přírodní bohatství a hlavní hospodářské výrobky, zvláště tabák, bavlna a cukr pod vládnoucím vlivem židovských financí nebo jejich agentů. Mocnou skupinou jsou zde také židovští zurnalisté, "Velký počet obchodních domů je v rukou židovských firem", píše Židovská encyklopedie; mnohé z nich, ne-li většina, pracují pod nežidovským jménem. Židé jsou nejpočetnějšími a největšími vlastníky městských pozemků. Převládají v divadelnictví. Ovládají nesporně zpravodajství celé země. Početně méně, než každá jiná mezi námi žijící rasa, mají denně k službám rozsáhlou a příznivou publicistiku; to by nebylo možné, kdyby jí sami neměli v rukou, kdyby jí sami nebyli zřídili a vedli. Werner Sombart píše ve své knize "Židovstvo a hospodářský život": "Budou-li se poměry v Americe vyvíjet nadále tak jako v posledním století, zůstanou-li přistěhovalecké číslice přírůstkové kvóty různých národností stejné, jeví se nám Spojené Státy po 50 až 100 letech v naší fantazii zcela zřetelně jako země, obydlená pouze Slované, Černoši a Židy, ve které Židé přirozeně strhli na sebe hospodářskou hegemonii". Sombart je učenec, Židomil!

Vynoruje se tedy otázka: Je-li Žid držitelem moci - jak jí získal? Amerika je svobodnou zemí. Židé tvoří až tři procenta veškerého obyvatelstva; tři miliony Židů ve Spojených Státech stojí proti 97 milionům nežidů. Je-li Žid držitelem moci - je to následek převahy jeho schopnosti, nebo méněcennosti a bezstarostnosti nežidů? Dalo by se na to jednoduše odpovědět: Židé přišli do Ameriky, zkusili své štěstí zde jako jiní a projevíli se v soutěži úspěšněji. Ale tato odpověď nebrala by zřetel ke všem skutečnostem. Židé, nežli bude možno dát lepší odpověď, musí být vyliceny dva body. První je: Ne všichni Židé mají bohatství. Je ještě rada chudých Židů; jenže svou chudobu většinou jsou vlastními pány. Je-li pravda, že Židé jsou hlavními finančními pány země, není pravda, že by každý Žid byl jedním z těchto finančních vládců. Ze se tyto dvě třídy musí rozlišovat, stane se jasným, budou-li zkoumány metody bohatých a metody chudých Židů, jak se domáhají moci. Za druhé působí židovská solidarita obtížně, abychom mohli merit židovské a nežidovské úspěchy tímž meritem. Bylo-li umožněno silně nahromadění jmění v Americe bohatou podporou kapitálu z Evropy, to jest, přišli-li židovští přistěhoválci s finanční oporou evropských Židů do Spojených Států, bylo by nespravedlivé merit vzestup této třídy přistěhoválce tímž meritem, která platí pro vzestup třeba Němce nebo Slované, kteří mimo svou pili a sílu nepřinesli sem nic. Zajisté sem přišlo mnoho Židů odkázaných pouze na sebe; přes to však by bylo nepravdivé tvrzení, že převládající ovládnutí všech věcí, které je prováděno židovským bohatstvím, se musí připisovat osobní energii; toto vládnutí není než rozšířením židovského finančního panství za moře. U tohoto bodu musí začínat každé vysvětlení židovského vlivu. Máme před sebou rasu, která za svého vlastního národního období tvořila rolníky, a jejíž pravlohy byly spíše duchovní než materiální; byl to spíše národ pastýřů než obchodníků, a tato rasa, od času kdy je beze země a vládní soustavy, kdy byla vystavena všude nějakému pronásledování, platí nyní jako práva, i když skrytá vládkyně země. Jak mohla povstát tak napadná obžaloba a proč je zdanlivě oprávněná tolika okolnostmi?

Vyjdeme od začátku. Židé stáli ve vývoji svého národního charakteru pod jedním zákonem, který znemožňoval nejen přílišné bohatství, nýbrž i chudobu. Noví reformátoři, rozvíjející na papíře vzorné sociální soustavy, měli by nahlédnout do společenského systému, v němž byli organizováni první Židé. Mojžíšův zákon znemožnil peněžní aristokracii, jakou tvoří dnešní židovští financisté, zákon přijímání úroku, právě tak jako znemožnil trvalý, na cizí bídě vymáčkavý zisk. Tomuto zákonu a vyložené spekulaci nebyl příznivý židovský systém. Tenkrát nebylo pozemkových lichvarů; země byla rozdělena mezi lid a bylo-li možno zaviněním nebo bídou jí pozbyti, byla přece vrácena po padesáti letech původnímu rodinnému majetku. Tak zvaným milostivým letem počalo tedy vždy nové sociální období. Za takového systému byl nemožný vznik velkostatkářství a třídy peněžních vládců, ačkoliv doba padesáti let skytala dosti prostoru osobní energii, aby se člověk uplatnil v počestné soutěži.

Kdyby tedy Židé byli v Palestině zastáni národem, udržujícím stát pod Mojžíšovým zákonem, byli by sotva dostali finanční ráz, jehož později nabyli. Žid nikdy nezbohatnul na úkor jiného Žida. Take v novější době nezbohatli ze sebe, nýbrž z národu je hostičích. Židovský zákon dovoloval Židovi, aby obchodoval s nežidem podle jiných pravidel než se svým židovským "blízním". Tak zvaný cizinecký zákon znel: Cizinci můžete pučít za lichevní peněz, nikoli však svému blíznímu.

Rozšíření mezi národy, aniž by však v nich zaslí a aniž by kdy odložili svou ostře ohraničenou osobitost. Židé měli po mnoho století příležitost provádět prakticky cizinecké zákony. Jako cizinci mezi cizinci, prováděli s tímto zákonem jakýsi druh vyrovnávací spravedlnosti. A přece tato okolnost sama by nevysvětlila židovské převahy ve finančních věcech. Toto vysvětlení musí být hledáno spíše v Židovi samém, v jeho vlastní síle, vynalézavosti a zvláštních vlohách.

Zahy shledáváme v židovských dějinách, že snaha Izraele směřuje k tomu, aby se stal vládnoucím národem nad

ostatními vazalskými národy. Veskeré prorokování směřovalo sice zdanlivě k morálnímu osvícení svatého Izraelem, ale vladyčtí tvrdost stala zřejmě tímto cílem v cestě. Alespoň zdá se vyplývat z tónu Starého zákona. Dle starých zpráv Židé neposlechli božího rozkazu, aby vyhnali Kananejské, aby nebyli poskvrněni jejich zpusťlostí. Poznali, jaké množství sil by bylo zničeno, kdyby byli Kananejské vyhnali a tak učinili z nich otroky. "A stalo se, že Izrael byl silný, učinil si Kananejské povinné úrokem a zcela jich nezapudil." Tato neposlušnost, tato zaliba v materiální vládě místo duchovního vůdcovství značí počátek nikdy nekonečného se trestu a bída Izraele.

Od 2 500 let trvajících rozptýlení Židů mezi národy postupovalo podle spasitelského božského umyslu, obmysleného Židům dle jejich Písma. Duchovní vůdci moderního židovství ještě dnes tvrdí, že poslání židovství mezi národy je duchovního rázu, ale toto tvrzení působí málo přesvědčivé, neboť chybí skutečných důkazů, jež by je doprovázely. Izrael pohlíží za celé novější doby na nežidovský svět z hlediska, jak by bylo možno podrobit si jeho životní síly. Ale záslíbení trvá dále; vzdálen vlastní zemi, nepřátelsky posuzován kam obrátil své kroky, Izrael dříve se jednou doby, kdy vyhnání a bezdomoví se ukončí v nové Palestině a kdy se stane Jeruzalém, jak starší proroci věstili, opět mravním střediskem světovým (?).

Kdyby se byl stal Žid tvůrcem, pro jiné spolupůsobilým dělníkem, nebylo by jeho rozšíření dosáhlo pravděpodobně takového rozsahu. Protože se však stal obchodníkem, hnala jej jeho instinkt po celé obydlené zemi. Jiz záhy byli Židé v Číně. Vynorili se v Anglii za doby saského panství. Židovští obchodníci byli v Jižní Americe sto let před příchodem Otců poutníků v Plymouth-Rocku. Židé otevřeli již roku 1492 cukrové továrny na Sv. Tomáši. Byli v Brazílii již pevně usazeni, když teprve stalo několik vesnic na pobřežích dnešních Spojených států. Jak daleko pronikli, ukazuje skutečnost, že první v Georgii narozené dítě bylo Žid - Isaak Minis. Přítomnost Židů po celé zemi, jejich úzké kmenové soužití je zachovávalo jako národ mezi ostatními národy, jako spolek, jehož agenti byli všude k nalezení.

Jiná vlna přispívala zatím hlavně jejich vzestupu k finanční vládě; jejich zručnost ve vynalézání vždy nových obchodních metod. Dokud se židovství neobjevilo na bojisti, odehrával se obchod velice jednoduše. Sledujeme původ mnohých obchodních metod, které dnes obchod rozmnožují a ulehčují a najdeme nejpravděpodobněji na konci niti židovské jméno. Mnohé z nezbytných kreditních a směnecných nástrojů byly vymyšleny židovskými kupci nejen k vzájemnému použití, nýbrž také aby do nich zapředli nežidy, s nimiž obchodují. Nejstarší směnka pochází od Žida Simona Rubense. Doručovací směnka byla židovským vynálezem, takže platební poukaz "splatno majiteli".

- S tímto "splatno majiteli" je spojen zajímavý kus dějin. Nepřátelé Židů odnáli jim, kde jen mohli, poslední gros, ale zvláštním způsobem se Židé vždycky opět vzpamatovávali a stali se opět záhy bohatými. Jak se dá vysvětlit toto rychlé zotavení se z vyloupení a chudoby? Jejich aktiva se skrývala pod anonymním "majitelem", a tak byl vždy zachráněn velký díl jejich majetku. V jisté době, kdy přičítáno namorním lupičům k dobrému právu polapit zboží určené pro Žida, chránili se Židé tím, že posílali své zboží po adresách, které nešly jejich jmény.

Židovská snaha směřovala k tomu, aby obchodovali ne s osobami, ale se zbožím. Dříve byly všechny právní požadavky osobního druhu, tj. Žid poznal, že byly věcné ceny jistější než osoby, s kterými obchodovat, a tak to přivedl tak daleko, že se pohledávky týkaly věcného zboží. Mimo to měla tato metoda tu výhodu, že se Žid mohl pokud možno co nejméně ukazovat. To uvedlo prvek tvrdosti do obchodního života potud, že bylo raději obchodováno se zbožím než s lidmi a tato tvrdost trvá dodnes.

Další zařízení, které se zdědilo a které znamenité zastírá velmi vysokou moc, které Židé dosáhli, je tehdy původem jako papíry na majetníka; to představuje podnik, židovským kapitálem ovládnutý, pod jménem, nedotýkajícím se židovského vlivu (anonymní společnost - akciová společnost).

Žid je jediným a původním mezinárodním kapitalistou, ale to se obvykle nepíše na vrata, nýbrž používá se raději nežidovských bank a trustů jako agentů a nástrojů. Sugestivní poukaz na - nežidovskou - kapitalistickou frontu se jeví často ve spojení s touto obvyklostí.

Take za založení fondové burzy svět děkuje židovskému finančnímu talentu. V Berlíně, Paříži, Londýně, Frankfurtu a Hamburku Židé vykonávali rozhodující vliv na první burzy fondů, zatímco v nejstarších zprávách je zmínka o Benátkách a Janově jako o "židovských městech", kde se daly vykonávat velké obchody a bankovní transakce. Bank of England byla založena za rady a přispění přistěhovaleckých holandských Židů. Banka amsterodamská a hamburská děkují za svůj vznik židovskému vlivu.

Dlužno zmínit se zde o zvláštním zjevu ve spojení s pronásledováním a stěhováním Židu Evropou: Kamkoli šli, zdal se jíti s nimi i uzel dopravního života. Když Žide nabyli ve Španělsku volnost, vzniklo tam středisko zlata celého světa. Když Španělsko zahalo Židy, ztratilo finanční nadvládu a nikdy již ji nedosáhlo. Badatele v evropských hospodářských dějinách byli vždy na rozpácích, slo-li o vysvětlení, proč se obchodní středisko přesunulo ze Španělska, Portugalska a Itálie do severních zemí, Holandska, Anglie a Německa. Žádný z udaných důvodů se neukázal nalezitým. Dozvídáme-li se však, že tato změna časově souvisí s vyhnaním Židu z jihu a jejich útekem na sever, a že s jejich příchodem do severních zemí počal obchodní rozkvet, nežda se ono vysvětlení obtížným. Vždy vystupuje do popředí skutečnost, že světové středisko pro drahé kovy putovalo s nimi, když se museli vystěhovat.

Toto rozšíření Židu po Evropě a zeměkouli, při čemž každá židovská obec zastávala se všemi ostatními spojená v bratrství krve, víry a utrpení, umožnilo jim stát se v takové míře internacionálními, jak to nebylo možno žádné rase nebo skupině kupců za one doby. Nejen že byli všude, ale zastávají všude mezi sebou ve spojení. Byli organizováni již před dobou ostatních vědomých mezinárodních obchodních organizací, byli spojeni poutem nervového systému společného žiti. Mnohým středověkým spisovatelům bylo známo, že Žide vedeli o událostech v Evropě více než statníci z povolání. Zprávy takového rázu si podávali písemně, skupina od skupiny, země od země. Tak položili nevědomky základ k finančnímu zpravodajství. Zajisté mělo toto zpravodajství neobyčejnou cenu pro jejich spekulace. V dobách, kdy zprávy byly spore, pomale a nespolehlivé, mělo včasné uvedení neobyčejnou výhodu. Tato okolnost jim umožnila stát se prostředníky pro státní půjčky, což byl druh obchodu, který oni tímto způsobem zavedli. Žid měl vždy spadeno na státy, aby je učinil svými dlužníky. Státní půjčky byly uskutečňovány členy téže finanční rodiny v různých zemích; oni tvořili mezinárodní direktorium, které nastrojilo krále proti králům, vládu proti vládě a využívalo mazané národnostní protivy k nemalému zisku těchto fiskálních agentů.

Jednou z nejčastěji opakovaných výtek proti židovským finančníkům v přítomné době je, že právě této sírsi finanční oblasti dávají přednost. A skutečné veskere kritiky pokud se týče Židu jako obchodníka jsou namířeny poměrně málo proti jednotlivému obchodníku se soukromým zakaznictvím. Tisíce malých židovských obchodníků pozívají ve svém zaměstnání plně ucty, takže jsou ctěny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti vynikajícím finančníkům, nemá podnětem rasovou zášť. Na nestěsí se plete rasový prvek, který jako rasový předpoklad vede lehce k mylným vykladům, do zmíněné otázky pouhou skutečností, že reťez mezinárodních financí, vinoucí se kolem světa, vykazuje v každém članku nějakého židovského kapitalistu, židovskou finanční rodinu nebo židovsky orientovaný bankovní systém. Mnozí vidí v této okolnosti soustavnou organizaci židovské moci k ovládnutí nežidu; jini ji přičítají rasovým židovským sympatiím, setrvačností ve vedení rodinného obchodu potomky a přírůstkem vedlejších větví. V řeči starých písem Izrael roste jako vinice, která vyháni vždy nové a nové větve a zene staré kořeny vždy hlouběji, tvořící však dohromady jen část jedné revy.

Židovská schopnost uzavírat s vládami obchody se dá odvodit také od dob pronásledování. Současně se Žid učil znáti moc zlata v jednání s prodejnými protivníky. Kamkoli přišel, sledovala jej kletba probuzeného odporu jiných národů. Žide jako rasa nebyli oblíbeni nikdy; ani nejhorlivější Žid toho nezapře, i když má proto nějaké vysvětlení; Žid jako jedinec je snad vázen a některé rysy židovského charakteru jeví se cennými při bližším nahlédnutí. Nicméně je rasová neoblíbenost jedním z břemen, které musí Žide nésti co rasa. Dokonce i v novější době, v civilizovaných zemích, v poměrech, které naprosto znemožňují pronásledování, tato neoblíbenost trvá. Přes to, zda se však, Židovstvo málo dbá, aby pestovalo přátelství k nežidovským masám - snad pro dřívější nezdary - pravděpodobněji však pro své vrozené přesvědčení, že náleží vyšší rase. At je kterýkoli z těchto důvodů pravdivý, hlavní snaha Židovstva směřovala rozhodně vždy k vládám. Nějaký "dvorní Žid", který dovedl si zjednat pomocí půjčkových obchodů a prostřednictvím dlužní kliky přístup do královských předpokojů. Židovskou taktikou vždy byla "cesta do hlavního stanu". Židovstvo se vůbec nepokoušelo, aby naladilo ruský lid smírlivěji, za to se však snažilo získat ruský dvůr. Právě tak se dalo s německým lidem ale podarilo se proniknout k německému dvoru. V Anglii Žid křčil ramenem nad vyslovené protizidovským smyslením obyvatelstva; co mu bylo po tom? Nema snad za sebou veskere lordstvo, nedrží v ruce provaz britské bursy? Tato taktika "jít vždy do hlavního stanu" vysvětluje dobře dalekosahlý vliv, jehož židovstvo dosáhlo nad mnohými vládami a národy. Tato taktika byla ještě stupňována jeho obratností, jež spočívala v tom, že Žide přinesli vždy to, čeho vlády potřebovaly. Potřebovala-li vláda půjčku, zprostředkoval ji dvorní Žid pomocí Židu v jiných finančních střediscích nebo hlavních městech. Chtěla-li vláda jiné vládě zaplatit dluh, ať chtěla sverit drahé kovy třeba nějaké kolony soumaru nejistou krajinou, Žid provedl i tuto věc. Zaslal kus papíru a dluh byl zaplacen bankovním domem v cizím hlavním městě. Když vojsko poprvé bylo zásobováno moderním způsobem vojenských dodavatelů, stalo se tak prostřednictvím Židovů: on měl kapital, měl systém a mimo to i zástíucinění, že učinil si národ dlužníkem.

Tato taktika, která tak znamenitě pomohla této rase obtížnými stoletími, neukazuje zámek nějaké změny. A možná pochopit, že Žid vidí svou rasovou převahu při pohledu na rozsáhlý vliv, který vykonává dnes jeho číselně nepatrná rasa na mnohé vlády, a uváží-li se číselný nepoměr lidu k jeho moci. Budíž také uvedeno, že se židovská vynalézavost osvědčuje i dnes ve vždy nových obchodních formách, právě tak jako v schopnosti přizpůsobit se měnící se situaci. Židé jako první mají ve zvyku zřizovat v cizích zemích pobočné závody, aby zajistili zastupcem materského domu brzký zisk z otevření takového závodu. Za války bylo mnoho hovořeno o "pokojném dobytí", jehož příčinou nemecká říše dosáhla tím, že tu neslo o nemecké, nýbrž židovské podniky. Staré nemecké obchodní domy byly příliš konservativní, aby se ve Spojených Státech honily za zakazníky. Ale židovské firmy neměly té konservativnosti, přišly přímo do Ameriky a již se obchodovalo. Konečně přinutila soutěž i přední nemecké obchodní domy, aby tomuto zvyku povolily. Ale původní myšlenka byla židovská, nikoli nemecká.

Jiná moderní obchodní metoda, jež za svůj vznik děkuje židovskému finančníkovi, záleží v tom, že se slučují příbuzné průmysly. Je-li např. získán závod pro výrobu elektriny, získá se také pouliční dráha, jež se postará o spotřebu el. proudu. Hlavní důvod asi je: vlivem závodu zvýší se cena dodaného proudu pro společnost dráhy, a takéž vlivem společnosti dráhy zvýší se cena pro cestující - tak získá finanční moc, která za tím vezí; zvýšení zisku celé společnosti. Společnost, která stojí spotřebiteli nejbližší, prohlásí pak, že se její výlohy zvýšily; zamlčuje však, že ceny byly zvýšeny samými majetníky a nikoli těmi; kdož stojí mimo kruh a kdož byli k tomu přinuceni finančním tlakem.

Nesporně dnes existuje ve světě ústřední finanční moc, hrající dalekosáhlou, pevně organizovanou hru. Její svět je hráci stul a vkladem je opanování světa. Kulturní národy pozbyly veskerou důvěru v tvrzení, že na všech odehrávajících se změnách jsou viny "ekonomické poměry". Pod maskou "ekonomických zákonů" jsou shrnuty mnohé zjevy, nezpůsobené žádnými "zákony", mimo zákon lidského sobectví několik málo lidí, kteří mají umysl a moc učinit z národu v nejbližší míře své poddane.

At je dnes cokoli nacionalní: v nacionalistickém finančnictví nevěří dnes nikdo. Je mezinárodní. Nikdo nevěří, že toto mezinárodní finančnictví stojí pod nějakou soutěží. Je sice několik nezávislých bankovních domů a trustů; jeden má ten, druhý onen příkaz. Ale mezi nimi nepanuje rozdílnost mínění, nikdo nezasahuje do metody druhého, žádná soutěž v různých částech světového obchodu. V působení hlavních bank každé země je právě taková jednotnost jako mezi různými odvětvími poštovní služby Spojených států - jsou řízeny z jednoho a téhož místa za stejným účelem.

Bezprostředně před válkou Německo koupilo ohromné množství americké bavlny; obrovské množství bavlny bylo připraveno k vyvozu. Když vypukla válka, přešlo majetnické právo za jedinou noc z židovského jména v Hamburku na židovské jméno v Londýně. Zatímco toto je psáno (1920 - pozn. redaktora), kupuje se v Anglii bavlna laciněji, než se ve Spojených Státech prodává; tím jsou také stlačeny americké ceny. Když jsou ceny dostatečně stlačeny, skupí se bavlna lidmi do věcí zasvěcenými, pak se zvýší cena opět vzhůru. Zatím tytéž mocnosti, které způsobily toto zdanlivě nevysvětlitelné stoupání a klesání na bavlnářském trhu, položily ruku na poražené Německo, aby z něho učinily světovou mrchu. Jisté skupiny mají pevně v rukou bavlnu, zapájují ji k zpracování do Německa, ponechají tam malé množství k zaplacení práce a využívají pak celého světa se lži: bavlnu lze stěží dostat. A sledují-li se tyto lidstvu nepřátelské a na výsost nemravné metody až k jejich původu, ukáže se, že ti, kteří jsou zodpovědní za to, mají společný znak. Lze se divit, nabyvá-li nového významu volání z druhé strany more: "Pochyťte, až bude Amerika upozorněna na židovskou otázku!"

Zcela jisté se již nedaří situace, ve které se svět právě ocitá, vysvětlit hospodářskými příčinami, ani "bezčinností" kapitálu. Nikdy předtím se kapitál nenamáhal, aby učinil žádost požadavků práce, a práce zaslala až k nejbližší hranici, aby přiměla kapitál k novým ustupkům - ale jakou výhodu měly z toho obě strany? Práce až dosud myslela, že kapitál je temným mrakem nad ní a přinutila tento mrak, aby před ní ustoupil. Lze říci: nad ním se objevil vyšší mrak, jehož neviděl kapitál ani práce při svých zápasech. A tento mrak nezmizel dodnes.

To, co se v Americe nazývá "kapitalem", jsou obvykle peníze, použité k produktivnímu účelům, a kapitalistou je mylně nazývan tovarník, dílovedoucí, dodavatel nářadí a práce. Nikoli, není kapitalistou v pravém slova smyslu. Ten musí jít ke kapitalistům, aby jejich penězi financoval své podniky. Ten nad ním jest moc, jednající s ním tvrději a nemilosrdněji, než by se kdy opovážil on jednat se svými dělníky. Je to jedna z tragédií dnešní doby, že "práce" a "kapitál" se potírají, ac neví v jejich moci, aby zlepšily poměry, proti nimž oba protestují a pod nimiž oba trpí; naprava by mohla nastat, kdyby našli prostředek, jak možno vyrvat moc one skupině mezinárodních finančníků, kteří tyto poměry nejen utvorili, ale také z nich těží.

Existuje jisty nad-kapitalismus, vedeny jedine silenstvim, ze zlato je stestim. Existuje jista nad-vlada, která není zavazana zadne vlade, na nicem nezavisla a prece nad vsemi drzi svou pest jako bremeno. Existuje rasa, která nikdy a nikde nebyla vitana a které se preci podarilo, povznest se k moci, na jakou si necinily naroky ani nejpysnejsi rasy - ani Rim za casu sve nejvyssi moci. Stava se stale vice a vice presvedcenim celeho lidstva, ze delnicka otazka, otazka mzdy, pozemkova otazka, mohou byti rozreseny teprve tehdy, bude-li drive urovnana otazka teto internacionalni nadkapitalisticke vlady.

"Vitezi patri korist" je stare prislovi. A v jistem smyslu dobude-li nekolik prislusniku dlouho opovrhovane rasy teto prevahy, musi byt bud nadlidmi, proti nimz je kazdy odpor bezmocnym, nebo jsou to obycejni lide, které nechalo ostatni lidstvo dosahnout nespravedliveho a nezdraveho stupne moci. Nejsou-li Zide nadlidmi, nechť se nezide pokaraji sami za to, co se stalo; musi hledet na situaci z noveho hlediska a podrobit vyjasnující zkousce zkusenosti jinych zemi.

II.

Jak se Nemecko chrani proti Zidum

Pokrocila lidskost se zabyva otevrene druhy nemoci, o kterych se lide drive domnivali, ze je treba zahalit je do zavoje studu nebo mlcenlivosti. Politicke lekarstvi dosud tak znacne nepokrocilo.

Hlavni pricina onemocneni nemeckeho narodniho tela se pricita zidovskemu vlivu. Bylo-li to jiz desetileti znamo jasnejsim hlavam, budiz to dnes osvetleno i prostejsim lidem. Veskerey politicky zivot je tim otresen, a skutecnost se neda dale skryvat. Podle mineni vsech trid nemeckeho naroda je zhroucení se po primeri a revoluce, z jejichz nasledku se nemuze zotavit, dilem zidovske lsti a zidovskeho zameru. Tvrdi se to s jistotou, uvadi se mnozstvi potvruzujících skutecnosti, veri se, ze dejiny to jednou plne dokazi.

Na Zida se v Nemecku pohlizi jako na hosta; proti tomu Zid se pohresil snahou, ucinit se panem. Neni na svete silnejsich protiv nez jsou ciste germanska a ciste semitska rasa; proto neni mezi nimi svornosti. Nemecek vidi v Zidovi hosta, Zid rozhorcen, ze mu nejsou priznana veskera prava domorodeho cloveka, je pln nepratelskeho smysleni proti svemu narodu hostitelu. V jinych zemich se Zid mohl snaze vmisit do obyvatelstva a nerusene zvetsovat svou moc, v Nemecku bylo tomu jinak. Proto Zid nenavidel nemeckeho lidu a proto vykazovaly zeme, ve kterych meli Zide nejsilnejsi vliv, za politovani hodne svetove valky nejvetsi nenavist proti Nemecku. Zide drzeli v rukou skoro vyhradne tiskovy aparat, jehoz pomoci bylo delano "verejne mineni" o nemeckem narode. Jediní vyherci valky byli Zide.

Ale tvrzeni nestaci, musi byt dokazana. Zkoumejme tudiz skutkovou podstatu. Co se stalo bezprostredne pri prechodu ze stareho do noveho rezimu? V kabinetu sestí muzi, který vstoupil na místo risske vlady, vykonavali hlavní vliv Zide Haase a Landsberg. Haase vedl veci zahranicni, jemu byl dan k ruce Kautsky, cesky Zid, který roku 1918 jeste ani nemel nemecke obcanske pravo. Dale Zide Cohn a Herzfeld. Zid Schiffer se stal ministrem financi, Zid Bernstein jeho asistentem. Statnim sekretarem vnitra se stal Zid Preuss, jemu po boku stal Zid Freund. Zid Fritz Max Cohen, zpravodaj listu "Frankfurter Zeitung" v Kodani, se stal sefem zpravodajstvi.

Tento stav veci dosel v Prusku druheho vydani. Zide Hirsch a Rosenfeld ridili kabinet; Rosenfeld obdržel ministerstvo spravdnosti, Hirsch ministerstvo vnitra Zid Simon se stal vicesekretarem ministerstva financi. Pruske min. financi bylo Zidy uplne obsazeno a rizeno. Reditelem vychovatelstvi se stal rusky Zid Futran za pomoci Zida Arndta. reditelem kolonialniho uradu se stal Zid Meyer-Gerhard. Zid Kastenbergy se stal reditelem oddeleni pro umeni. Valecny zasobovaci urad se dostal do rukou Zida Wurma, v ministerstvu hospodarstvi sedeli Zide dr. Hirsch a tajny rada dr. Stadthagen. Radu delniku a vojaku vedl Zid Cohen; v nem meli ruzna mista Zide Stern, Herz, Lowenberg, Frankel, Izraelowitz, Laubenheim, Seligsohn, Katzenstein, Lauffenberg, Heimann, Schlesinger, Merz a Weyl.

Zid Ernst se stal policejním prezidentem v Berlíně; v téže úřadě ve Frankfurtu n. M. seděl Zid Sinzheimer, v Essenu Lewy. Zid Eisner udělal se prezidentem bavorským, jeho finančním ministrem se stal Zid Jaffe. Bavorský obchod, dráhy a průmysl byly podřízeny položení Brentanovi. Zide Thalheimer a Heimann byli činní v ministerstvu pro Württembersko, zid Fulda v Hessensku.

Dva vyslanci na mírové konferenci byli Zide, třetí byl známým nástrojem židovských zájmů. Mimo to hemžilo se to v německém poselstvu židovskými znalci a rady: Max Warburg, Dr. von Strauss, Merton, Oskar Oppenheimer, Dr. Jaffe, Deutsch, Brentano, Bernstein, Struck, Rathenau, Wassermann a Mendelssohn-Bartholdy.

Účast Zidu ostatních zemí na mírové konferenci mohl, podle německé výpovědi, zjistit každý cestný pozorovatel, který četl zprávy nezájmových, nežidovských zpravodajů z této události. Zda se, že jen takové tato skutečnost napadla; všichni židovští zurnalisté pokládali asi za chytřejší o tom pomlčet.

Židovský vliv vstoupil v Německo za války (1. svět.-red.) silně do popředí. Přišel s jistotou a přesností vrháci miny, jakoby bylo již vše byvalo připraveno. Němci Zide nebyli za války německými vlastenci. Treba že tato okolnost není v očích Německu nepřátelských národů věci přitezující, přece vrhá světlo na ujistění věrnosti Zida zemí, ve které žije. Jste z jiných důvodů, které musí být blíž pozorovány, považují vážení Němci myslitele nemožným, že by Zid mohl být vlastencem.

Podle všestranného tvrzení by nebyli výše uvedeni jisté obdrželi svých míst bez revoluce; a revoluce by nebyla přišla, kdyby ji neudělali. Poměry v Německu nebyly uspokojivé, ale lid je mohl sám odstranit a byl by tak učinil. Opet staly pod židovským vlivem právě ony poměry, které zničily veřejnou mravnost a znemožnily naprávu.

Hlavní židovský vliv, jemuž se přičítá zhroutil německého státního pořádku, se dá shrnout do tří skupin: a) bolševismus, který se skrýval pod maskou německé sociální demokracie, b) židovské vlastnictví a rozhodující vliv tisku, c) židovská kontrola životních potřeb a průmyslu. Je ještě jedna čtvrtá, ukazující ještě výš, ale ony tři působily bezprostředně na lid.

Protože by mohly být německé závěry uvedeny v pochybnost lidmi, jejichž mínění bylo vytvořeno židovským vlivem, budiz zde uveden hlas zpravodaje londýnského "Globe" George Pittera-Wilsona. Ten napsal již v dubnu 1919: Bolševismus znamená vyvlastnění křesťanských národů, takže nezůstane v rukou křesťanu žádný kapitál a všichni Zide společně budou moci provadět dle libosti světovládu.

Již v druhém roce války prohlásili Němci Zide, že porážka Německa je nutná pro vzestup proletariátu. Strobel pravi: "Doznavám otevřeně, že úplně vítězství země nebylo by v zájmu sociální demokracie". Všude bylo prohlasováno, že pozdvížení proletariátu po vítězství by bylo zřehla nemožné. Tečto několik případů nechce snad znovu rozvíjet válečnou otázku, nýbrž ukázat, jak tak zvaní Němci Zide zapomněli na věrnost ke své zemi, kde žili, a sjednotili se s ostatními Židy k zhroutilu Německa. A sice ne proto, jak uvidíme, aby zbavili německo militarismu - čehož si každý rozumný Němec pral - nýbrž aby vrhli zem do zmatku, který jim umožnil zmocnit se vlády. Německý tisk si přivlastnil tyto úmysly židovských vůdců zprvu pokradmu, pak zcela otevřeně. "Berliner Tageblatt" a "Muncher Neueste Nachrichten" byly za války úřední a poloúřední vládní tiskové orgány. Byly v židovských rukou a pod židovským vlivem právě tak, jako byla "Frankfurter Zeitung" a spousta měsíčních časopisů v židovském područí. Tyto časopisy, jak se tvrdí, nebyly nicím, než německým vydáním židovského tisku dohodového (protiněmecká válečná koalice, tzv. Dohoda - red.), a jeho účel byl stejný. Tato spolupráce židovského tisku, který platí za veřejný tisk, by měla být po celém světě vážně prozkoumána, aby se ukázalo lidstvu, jak jeho četba - a k jakým tajným účelům - se denně připravuje.

S vypuknutím války přesly potraviny a vojenské dodávky do židovských rukou a vzápětí se rozšířila taková nepoctivost, že zničila důvěru bojovníků na frontách. Jako všechny vlastenecké národy také Němci vedeli, že válka znamená oběti a utrpení a byli odhodláni nést tento všeobecný osud. Nyní však viděli, jak jsou vysáváni třídou Židů, kteří připravili vše, aby z všeobecné bídě mohli těžit. Kde se jen dalo spekulovat potřebami lidu nebo dosáhnout mezivýdelku, v bankách, ve válečných společnostech, v pomocných darech, v ministerstvech jež zadávala dodávky - všude se vynorili Zide. Zboží denní potřeby, kterého bylo relativně dost, zmizelo, aby se (silně zdrazeno) opět objevilo. Válečné společnosti byly veskrze židovskými domenami. Kdo měl peníze, mohl dostat všechno bez listku, třeba že se vláda velice snažila, aby je rovnoměrně rozdelila ve všeobecném zájmu. Zide ztrojnásobili ceny zboží, jež za zády obstarali, a tak vtekal proud zlata do jejich pokladů. Poněvadž zásoby byly uschovány a spekulanti se z nich zásobili, zastavaly všechny úřední potravní odhady nespolehlivými.

Verejná mravnost byla znepokojena; počaly žaloby a zavedeno trestní řízení - jakmile však mělo dojít k rozhodnutí, vyslo najevo, že obžalováni a soudce byli Židé, a věc vyzněla naprázdno. Byl-li však přistizen německý spekulant, byl způsoben povyk, a trest jemu uložený by byl stačil pro všechny ostatní. Prohleďte Německo krizem křizem, poslouchajte řeči, studujte náladu lidu a shleďte, že vzpomínka na toto židovské zneužití moci se vpalilo horkým železem do paměti lidu.

Zatímco tyto vlivy podryvaly masu lidí, vyšší vrstvy Židů působily na vládu. Poradci vlády Bethmanna-Hollwega byli: židovský velkorejdař Ballin, Theodor Wolf z. "Berliner Tagblattu" a člen vsezidovského tisku, von Gwinner, ředitel Německé banky, který je sprízněn s židovským velkobankérem Speyerem, a Rathenau, vůdce židovských průmyslových a finančních podniků. Tito mužové byli u pramene a vykonávali svůj vliv na vládu, jako družci na lid.

Bohatý německý Žid mohl, pomocí své finanční moci nad odvetivými hospodářského života, koupit si záhodnou postavení ve společnosti; jak ale dosáhl uznání, jehož se dožadovával chudý Žid? Neboť všichni Židé jsou prodchnuti stejným pudem, jenž jim veze v krvi, žene je k chtivosti vládnout? Vysvětluje-li se takto dobytí vyšších kruhů židovskou peněžní moci, zbyva Židům ještě dobytí lidových mas, které nemají jiných peněz než těch, které mohou polapit ve zmatku jimi způsobenem.

Žid není anarchistou ani ničitelem - přípustně. Přes to však; je světovým bolševikem a ve vynikající míře původcem revoluce v Německu a Rusku. Jeho anarchismus nemá prave barvy, každá politická idea je mu pouze prostředkem k jistému účelu. Bohatý Žid není anarchist, protože může dosáhnout svého umyslu jemnějšími prostředky. Chudý Žid však nemá jiných pomůcek. Ale boháči a chudí Židé jdou po dlouhé trati společně; svazek sympatií mezi nimi se nikdy nepřetrhne, neboť má-li anarchie úspěch, chudý Žid zaujme místo vedle bohatého; nemá-li úspěch, aspoň jsou zde nové oblasti, na něž může nyní bohatý Žid působit.

Chudý Žid v Německu mohl hráze jej obklíčujícího německému přemoci jen tím, že je vyhodil do povětří. O Rusku platí totéž. Sociální rad držel Žida uzavřeného v situaci, ve které, jak zkušenost učí, mohl natropit méně škody. Tak jako příroda obaluje do tela vniklé cizí těleso, činily národy se Židy. V novější době však Žid našel prostředek, aby hráze poboril, uvedl národní stavbu do nepořádku a v nastávil temnotu a vzpouře pak obsadil místo, po němž tak dlouho toužil. Když se Rusko zhroutilo - kdo přišel nejdříve na světlo? Žid Kerenský-Kirbis. Ale jeho záměry nebyly dosti radikální, proto přišel po něm Trocký-Bronstein, americký Žid. Trocký poznal, že sociální stavba v Americe je příliš pevná, aby ji mohl prolomit.- prorazil v Rusku na nejslabším místě a odtud chtěl ovládnout celý svět. Každý komisař v Rusku je dnes Žid. Lidé, kteří líčí ruské poměry, vypravějí o nich tak, jako by se Rusko rozpadávalo. Snad je tomu tak, ale u židovské vlády v Rusku tomu tak není. Ze svých ukrytů vyrazili ruští Židé v bitevním pořádku jako mina, vržena do umele způsobeného nepořádku, jako by bylo bývalo již předem každému určeno jeho místo.

Prave tak se dělo v Německu. Německá hráz musela být rovněž zničena dřív, než mohli chudí Židé ukojiti svou cizozálost. Když byl způsoben průlom, prorazili a usadili se pevně na směrdatých místech nad národem.

To vysvětluje, proč Židé podporují po celém světě energii podvratných hnutí. Jak známo, hlasají mladí Židé ve Spojených Státech ideal, jehož uskutečnění by znamenalo totéž jako odstranění tohoto státu. Jejich útok ovšem směřuje na 'kapitalismus', to jest na nynější nežidovskou vládu. Skuteční světoví kapitalisté, kapitalisté pro kapital, jsou Židé. Muzeme sotva mít za to, že tyto lidé chtějí zničit kapitalismus: domáhají se však samovlády nad ním a od delší doby jsou na nejlepší cestě k cíli svých prání.

V Německu jako v Rusku, je tudíž třeba rozeznávat metody bohatých a chudých Židů; Jedna je namířena na vládu, druhá na lidovou náladu - obe jsou však namířeny k témuž cíli. Jednání dolních židovských tříd neurčuje pouze snaha, ukončit utiskování, nýbrž dobytí vlády - tato vůle k moci určuje jejich podstatu. Přesvědčení Němců v tomto bude se dá vyjádřit asi takto: Revoluce je výrazem židovské vůle k moci. Strany jako socialisté, demokrate, volnomyslenkáři apod. jsou pouhé nástroje židovské vůle k dosažení moci. Tak zvaná 'diktatura proletariátu' je hlavně diktaturou Židů.

Tak se náhle Němcům otevřely oči, tak bouřlivě a vzpurně začal protitlak, že v německém Židovstvu bylo vydáno heslo: Stáhnout se do druhé linie! Veskerá místa, která byla v bezprostředním styku s lidem, byla (jako by to bylo smlouveno) vydána. To však neznamená prozatím také vzdání se moci. Co v Německu nastane, těžko předvídat. Němci budou svého úkolu schopni a naleznou působivý mocenský prostředek. Co se však bude dít v Rusku, o tom se dá těžko pochybovat. Nenastane-li tam obrát osudu, mraz hruzy proběhne celým světem.

Židovstvo je nejpevněji organizovanou světovou mocí, pevnější než kdy britská světová říše. Tvůrčí jeden stát, jehož občané mu jsou nenechajíce věrně oddáni, ať žijí kdekoli, ať chudí nebo bohatí.

Tento stát ve všech ostatních státech nazývají v Německu slovem "All-Juda". Mocenské prostředky tohoto všežidovského státu jsou kapitalismus a tisk, nebo peníze a propaganda. Všežidovstvo samotné mezi všemi státy vykonává světovládu; všechny ostatní státy mohou a chtějí vykonávat pouze vládu národní.

Hlavním výkonem všežidovským je moderní žurnalistika. Technické, vědecké a literární výkony moderního světa jsou smáchem žurnalistické povahy. Spocívají na obdivuhodné židovské zbehlosti pojmut do sebe ideje jiných. Kapital a žurnalistika se spojují v tisku, který se stal prostředkem k židovské vládě.

Správa tohoto všežidovského státu je úžasné organizována. Prvním jejím sídlem byla Paříž, která však dnes je odsunuta na třetí místo. Před válkou byl Londýn jejich prvním New York druhým hlavním městem. Dlužno vytkat, nepředhoni-li New York Londýn - proud směřuje k Americe (možno jen konstatovat, že současnost plně odhad autora potvrzuje - red.).

Protože Všežid nemůže udržovat stálou pozemní a námořní armádu (stát Izrael vznikl až roku 1948 - red.), musí se o to postarat jiné státy. Jeho námořnictvo je britské; to zajišťuje židovské světové hospodářství, pokud závisí na námořní dopravě. Opacně zaručuje světový Žid Británii nerušene politické a teritoriální panství. Všežid dostal Palestinu pod britskou kontrolu a zezlo. Kdekoli byla židovská pozemní moc - lhostejno ve kterém stejnkroji - pracovala ruku v ruce s britskou mocí námořní.

Mezinárodní Žid rád ponechává správu různých světových pasem domorodým vládám; požaduje pro sebe pouze kontrolu nad těmito vládami. Židovstvo nenamítá naprosto nic proti trvalému národnostnímu rozčlenění nežidovského světa. Židé nikdy nezaniknou v jiném národě. Jsou národem pro sebe, byli jím vždy a budou.

Jen tenkrát se dostane mezinárodní Žid do sporu s jiným národem, znemožňuje-li mu tento, aby uvedl pod svůj vliv výnosy práce a finance země. Všežid může dělat válku i mír; v tvrdosíjných případech vypustí anarchii; pak může opět nastolit svůj pořádek. Řídí nervy a slachy lidstva tak, jak toho nejlépe vyžadují všežidovské zájmy.

Protože si mezinárodní Žid podrídil zpravodajské prameny světové, může také připravovat mínění lidí pro své přísti zájmy. Největší nebezpečí spočívá ve způsobu, jak se zprávy vyhotovují a jak formují náladu celého národu pro určité účely. Přijde-li se však mocnému Židovstvu na stopu a ukáže-li se na jeho ruku ve hře, zazní okamžitý křik nad "stvaním" a z celého světového tisku zvůci ozvěna. Právě příčina pronásledování - totiž utlačování národu peněžními machinacemi židovskými - nepronikne nikdy na veřejnost.

Všežid má své vice-vlády v Londýně a New Yorku. Když vykonal svoji pomstu na Německu, připravuje se k ujarmění jiných národů. Británie mu již náleží. V Rusku o tuto vládu bojuje (1920 - red.), ale výhledy pro budoucnost jsou špatné. Spojené Státy se svou dobromyslnou snášenlivostí oproti všem rasám skytají slibné pokusné pole. Jeví se události se mění, ale Žid zůstává po staletí stejný.

III.

"Na první pohled by se zdálo, jako by hospodářský systém Spojených států byl právě tím, co se vyvíjelo nezávisle na Židech... Přes to trvám na svém tvrzení, že Spojené státy (snad více než kterákoliv jiná země) jsou až po okraj naplněny židovským duchem. To je uznáváno z mnoha stran, obzvláště těmi, kdo si mohou utvořit o tomto předmětu nejlepší úsudek.

Což není ospravedlněno oproti těmto skutečnostem minulé doby, že Spojené státy vděčí za svou existenci Židům? A je-li tomu tak, tím spíše lze tvrdit, že židovský vliv učinil Spojené státy tím, čím jsou - americkými? Neboť co nazýváme američanstvím, není takřka nicím, než destilovaným židovským duchem." Werner Sombart: *Židé a hospodářský život.*, str. 38, 43.

Dejiny Židů ve Spojených státech

Dejiny Židů v Americe začínají s Kristofem Kolumbem. Dne 2. srpna 1492 bylo více než 300 tisíc Židů vyhnáno ze Španělska; touto událostí se počíná pomalu mocenská postavení španělské. Právě dne Kolumbus vyplul k západu; v jeho družině byl jistý počet Židů. Nebyli to snad uprchlíci, neboť plány směleho námořníka již dlouho předtím vzbudily zájem vlivných Židů. Sam Kolumbus vypravuje, že se hojně stýkal se Židy. První psaní, v němž líčí své objevy, bylo adresováno Židovi. A skutečně vesměs cesta, událostmi tak bohatá, jež darovala lidem vědomí a blahobytu druhou polokouli, byla umožněna Židy. Pekná povídka o tom, že královna Isabela financovala výpravu svými skvosty, musela zmizet před strážlivým badáním. Na španělském dvoře vykonávali největší vliv tři Marmaní neboli tajní Židé, Luis de Santangel, vlivný kupec ve Valencii a pachtýr královských daní; jeho příbuzný Gabriel Sanchez, královský strážce pokladu, a jejich přítel královský komorán Juan Cabrero. Tito líčili královně Isabelě prázdnou královskou pokladnici a zpracovávali ustavičně její fantazii skvělými výhledy, kdyby Kolumbus odhalil bajecné zlaté poklady Indie, až se královna rozhodla, dát své skvosty v zastavu za peníze, potřebné k výpravě. Ale Santangel prosil za dovození, aby směl sám peníze zapůjčit: 17 tisíc dukátů. Půjčka pravděpodobně přesahovala výlohy podniku.

S Kolumbem se plavby zúčastnilo nejméně pět Židů: Luis de Torres jako tlumočník, Marco jako ranhojčí, Bernal jako lékař, Alonso de la Calle a Gabriel Sanchez. Astronomické přístroje a mapy pocházely od Židů. Luis de Torres vystoupil první na zem, odhalil jako první používání tabaku; usadil se na Kubě, a možná jej označit za otce židovského ovládnutí dnešního tabákového obchodu. Příznivcem Kolumbovým Luisi de Santangel a Gabrielu Sanchezovi se dostalo za jejich podíl na výpravě mnohých výhod; Kolumbus sám se stal obětí Bernalových pletich, a za odměnu trpěl bezpráví a zlárování.

Hned z počátku Židé pohlíželi na Ameriku jako na mnohoslibnou oblast a jejich přistěhovalectví do Jižní Ameriky, zvláště Brazílie, počalo ve sporu mezi Brasií a Holanďany. Židé uznali za vhodné se vystěhovat a táhli do holandské kolonie, kde dnes stojí New York. Peter Stuyvesant, holandský guvernér, nebyl zcela srozuměn s jejich usídlením se mezi jeho lidmi a vyzval je, aby odtáhli. Ale jak se zdá, Židé učinili opatření, aby byli přece připuštěni, neboť při odvolání vypovědáního rozkazu Stuyvesantova uvedli ředitele holandské obchodní společnosti jako důvod pro připuštění Židů velké kapitálie, které tito uložili v akciích společnosti. Přes to však jim byl zakázán vstup do veřejných úřadů a maloobchodu, což způsobilo, že se venovali vývozu, v němž brzy dosáhli monopolního postavení vzhledem ke svým evropským spojencům.

To je jedna z tisíců zkoušek židovské vynalézavosti. Zakázání v jednom směru přináší jim skvělé úspěchy v jiných. Když bylo Židovi zakázáno, aby obchodoval s novým odevem, obchodoval se starým - to byl počátek organizovaného obchodu obnoseným statkem. Když mu byl zakázán maloobchod, pustil se do velkoobchodu; Žid je zakladatelem velkoobchodu se zbožím světovým; byl zakladatelem pojistovacího systému při ztroskotání lodí; i pod troskami civilizace hledal a našel blahobyt. Ukázal lidem, jak se používají hadry, jak se čistí staré peri, jak se zuzitkují dubenky a kraliči kůže. Měl vždy zálibu v obchodu kožesinami, který dodnes ovládá a jemu vděčíme za velké množství kožesin, přicházející do obchodu pod různými jmény jako zboží velice cenné. Idea "udělání opět novým" stala se prostřednictvím Židů v obchodech beznou. V hadrnících, kteří pískají v našich

mestech a sbírají staré železo, staré lahve, papír a hadry, spatrujeme vnuky oněch Židů před námi, kteří dovedli proměnit haraburdí v cenné předměty.

Nevedomky dobrý Peter Stuyvesant přinutil Židy, aby učinili z New Yorku hlavní americký přístav. Trebaze za americké revoluce většina Židů utekla z New Yorku a Philadelphie, přece se při nejbližší příležitosti většina vrátila; instinkt zdal se jim říkat, že toto město bude jejich obchodním rájem. A tak se také stalo. New York se stal hlavním střediskem Židovstva. Tam je vypravna, kde se vylívá veškerý americký vývoz a dovoz, kde denne práce, vykonána po celé Americe, skládá ucty peněžním panům. Veskerá puda, na níž New York stojí je v židovských rukou. Nelze se divit, volají-li vzhledem k tomuto bezpříkladnému vzestupu, vzhledem k nezadržitelnému vzrůstu bohatství a moci nadsené židovství spisovatele, že Spojené Státy jsou proroky předpovědena, zaslíbená země a New York že je Novým Jeruzalémem. Někteří jdou dokonce ještě dál a velebí hroty horských skal jako horu Sion - a ne nepravem, vzpomeneme-li sáček a uhelných dolů židovských.

Plan nového průplavu, který by každé velké město u Velkých jezer proměnil v mořský přístav a ubral tak New Yorku na významu, je v současné době předmětem vášnivého sporu. Nejsilnější pohnutkou proti tomuto nadmíru dumyslnému hospodářskému zlepšení je však ta, že mnoho z bohatství, které je uloženo v New Yorku není vůbec reálným bohatstvím, nýbrž že velikost zdánlivých hodnot závisí na tom, aby New York - zůstal tak jak je. Kdyby se mělo stát něco, co by z New Yorku učinilo pouhé pobřežní město a nikoli město, v němž sídli velcí příjemci daní, zmizelo by mnoho židovského bohatství, jež bylo již před válkou pohádkové. Cím je dnes, sotva se statistikové odváží odhadnout.

V padesáti letech vzrostlo židovské obyvatelstvo Spojených Států z 50 tisíc na více než 3,3 milionu. V celé britské říši je pouze 300 tisíc Židů, v Palestině pouze 100 tisíc (údaje k roku 1920 - red.). Ze počtu Židů ve Velké Británii není větší, je pro ne samotné státní okolnosti, neboť při velké a napadné vládě, kterou tam ve všech důležitých věcech tak krásně provádějí, mohli by ubožáci Židé, kdyby se vyskytli ve větším množství, nabytí hodné nepříjemných zkušeností. Neobyčejně informavani Angličané praví, že při dostatečné příčině by mohl v Anglii každým okamžikem vypuknout antisemitismus; ale ten nemůže vypuknout proti oněm bohatým Židům, kteří panují v politice a v mezinárodních financích. Patrně jsou nejvšeobecnější příčinou antisemitismu působení mezinárodního Žida, která často nejsou zřetelně poznána a přece jsou vždy jisté pocítována - ovšem nevinnou obětí jsou chudí Židé. Ale o antisemitismu bude pojednáno až v příští kapitole.

Ciselný poměr židovského obyvatelstva ve Velké Británii a ve Spojených Státech ukazuje, že ona obrovská moc, kterou vykonávají mezinárodní židovští financníci, není ani následkem jejich počtu, ani na něm není odvislá. Stále stejná skutečnost, pokud jde o Židy, je bezpříkladná moc při poměrně malém počtu. Existuje přibližně jen 14 milionů Židů na celém světě, asi právě tolik jako Korejci. Toto porovnání jejich počtu osvětluje tím výrazněji napadný zjev jejich moci.

Za času George Washingtona byly v zemi (USA-red.) asi 4 tisíce Židů, většina z nich byla radnými obchodníky. Největší část z nich stála na americké straně (při bojích o nezávislost na Anglii - pozn. red.). Haym Salomon pomohl koloniím v kritickém okamžiku pujkou celého svého jmění. Ale své zvláštnosti neodložili, nezabývali se ani obvyklými zaměstnáními ani hospodářstvím, nikdy nekladli váhy na to, aby zhotovovali předměty denní potřeby, nýbrž pouze na to, aby obchodovali s hotovými věcmi.

Teprve v novější době se Žid odhodlal tu a tam k produkci; kde je cinný, tam se jeho práce projevuje jako výsledek jeho obchodního působení. I při výrobě zboží má svůj zisk. Výsledkem snad není změnění výloh pro spotřebitele, nýbrž zdražení. Je pro židovské obchodní metody příznačné, že hospodářské zjednodušení a úspory nepřinesou ve prospěch spotřebitele, nýbrž ve prospěch obchodního podniku. Druhy zboží, u nichž nastalo nejneomluvitelnější a nejprehnanejší stoupaní cen a z druhé strany obchodní odvetvi, kde bez každé vysvětlitelné změny všeobecně situace následovaly nepřekrásnější poklesy cen, jsou ty, v nichž byli Židé směřovatelně cinni.

Obchod znamená peníze pro židovský způsob myšlení. Co si počne židovský nabyvatel s těmito penězi, je jiná věc. Ale do dělání peněz nesmí nikdy rusíve mluvit idealistická "blbost". Jeho dolarové profily nejsou nikdy "obřezány", navaly dobrovolných reforem oněch činů, jimž jini lidé se snaží zlepšit situaci dělníků.

Tento zjev nepochází z židovské zatvřelosti srdce, nýbrž z židovského tvrdého obchodního pojetí. Při obchodu beží o peníze, ne o lidi - podle židovského pojmu. Trpí-li člověk nouzí, může jej Žid zcela upřímně politovat; beží-li však současně o dům postizeného, jeví se dům a člověk jako dvě zcela rozdílné věci. Podle svého obchodního pojmu by Žid nevěděl, jak by se měl lidský stavět k domu a jednal by s tím člověkem způsobem, který by jini nazvali tvrdým. Žid by asi nepocítoval spravedlivosti této vytky; řekl by, že zde jde pouze o

"obchod".

Tímto způsobem dají se snad také vysvětlit newyorské "potírny". Když cituplní lidé litují chudých Židů v newyorských vyderacských dílnách, zajisté nevědí, že vynálezci a uživatelé těchto metod potírání jsou opět Židé. Jest pýchou naší země, že nikdo není pronásledován pro svou rasu nebo barvu, neb pro svou víru, že každý má právo na svobodu. Naproti tomu musí zjistit každý, kdo se věcí podrobně zabývá, že tvrde zacházení bez srdce, jehož musí Židé zakoušet ve Spojených Státech, pochází od lidí jejich vlastního kmene, od jejich dozorců a panů. Při tom zda se, že ani utístení ani vyderac nemají přitom pocitu nelidskosti nebo bezcitnosti - jest to "obchod". Vydírání nebo vydírání žijí v naději, že budou jednou mít také takovou dílnu plnou lidí, kteří budou pro něho nebo pro ně sít. Jich neomezený životní zájem a jejich nikdy neklesající ctizadost, aby vystoupili po zebříku a stali se pány své dílny, způsobuje, že konají svou práci bez nejmenšího pocitu bezpráví nebo vyderacství, jenž je vlastně základem největší trpkosti chudoby. Žid nevidí v práci nikdy nestěti, tím méně považuje podřízené postavení za trvale sobě přiměřené. A tak sazí veškerou sílu, aby se vyšinul vysoko, místo aby naríkal nad těžkostmi své okamžité situace; snaží se jí zlepšit.

To vše, osobně posuzováno, zasluhuje ocenění - se stanoviska společenského jest však povážlivé. Jen tak se stalo, že do nedávna byly spodní druhy zaměstnání bez jakékoli sociální péče, zatím co vyšší kruhy necitily potřeby, aby zřídily sociální reformy a dobročinná zařízení. Podíl Velkožidů na dobročinnosti jest uctyhodný, jich účast na sociálních reformách se rovná nule. S doporučením hodným soucitem pro své lidi odevzdávají část svého zisku, aby zmírnili lidskou bídu, povstalo ve skutečnosti jich způsobem nabytí zisku. Ale zdanlivě nepřišlo jim ještě na mysl, aby změnilo něco na metodách, jichž pomocí dosahují svých zisků, aby tím povstalo bídu zmírnili nebo odstranili. Aspoň nenalezáme oproti mnohým dobrodincům zadních jmen mezi bohatými Židy, kteří by se zasadili o skutečné, působivé zlidštění průmyslové práce, jejich metod a jejich zpětných působení.

Jest to nebláha, ale pochopitelné; ano co více, objasňuje to mnohé věci, pro než jsou Židé karáni těmi, kteří nerozumí jich podstatu. Žid může jíti dosti daleko v odevzdávání plodu svých úspěchů; jest však nikdy neucinil kroku, kromě případu vnějšího tlaku, aby ze svého vydelku nebo ze svého rostoucího bohatství něco pustil. A kdyby následek byl zcela stejný jako při působení kruté bezcitnosti a nelidskosti, nutno říci, že většinou se tak nedeje z takových citů, nýbrž z vrozeného názoru židovstva na hru štěstí v "obchodech". Mnohé reformní názory k dobru dělnictva zdají se mu právě tak bláznivými, jako kdyby měl z důvodu lidskosti hráč fotbalu připsati svému protivníkovi k dobru jeden gol. Americký Žid se neasimiluje. To musí být konstatováno ne jako vycitka, nýbrž jako skutečnost. Žid by mohl splynout s američanstvím, ale nechce. Jestliže trvá mimo pocit znepokojení, které vzbuzuje jeho obrovské obohacování se, vůbec nějaký předsudek proti němu v Americe, jest to pro jeho odloučenost. Židovi neda se vytykati nic, ani pokud jde o jeho osobu, ani pokud jde o jeho víru, ani pokud běží o jeho rasu. Jeho ideály jsou společné s ostatním světem. Přesto se neasimiluje; svou odloučeností utvrzuje mínění, že nepatří k ostatním lidem. To jest jeho přednost; v jistém směru možno v tom spatřovati vynikající ostrovtip. Pak ale nesmí učiniti ze svého odloučení stížnostní bod proti nežidům v celku. Bylo by lepe, kdyby jednou pro vždy přiznal se v této otázce k stanovisku poctivého Žida, jak jistý mladý Žid praví: "Veškerý rozdíl, který existuje, jest rozdíl mezi americkým Židem a židovským Americanem. Židovský American hraje roli domorodce, odsouzeného zůstatí navždy parazitem".

Ghetto není americkým dilem, nýbrž vlastní dovezené zboží Židů. Oddělili se tak ostře jako odloučená společnost. O tom praví "Židovská encyklopedie": "Společenská organizace Židů v Americe liší se podstatně málo do svých organizací v ostatních zemích; bez jakéhokoliv tlaku dávají Židé přednost životu v úzké pospolitosti. Tato zvláštnost trvá stále".

Kdybychom měli sestavit druhy obchodu, ovládaných Židy ve Spojených Státech, znamenalo by to vypocítí nejdůležitější životní oblasti, jichž je opravdu k životu potřebí a ony oblasti, jichž potřebnost nastala zjemnělostí zvyku. Divadelnictví jest přirozené, jak všeobecně známo, výhradně židovským. Herectví, obchod vstupenkami, vše, co souvisí s divadlem, jest v rukou židovských. To snad vysvětluje skutečnost, že ve všech dramatických dilech za dnešní doby nutno najíti účel propagací, někdy i otevřené obchodní vychvalování, nevycházející z herců nýbrž ze spisovatelů.

Filmový průmysl, cukr, tabák. Padesát procent i více velkoreznicství. Více než 60 procent obuvnického průmyslu. Konfekce pro muže i ženy. Dodávka hudebních nástrojů. Obchod se šperky. Obilní obchod. Bavlna. Coloradské slevárny. Zásilatelství. Zpravodajské zprostředkování. Obchod s lihovými nápoji. Půjčkový obchod.

Všechny tyto, aby byly vyjmenovány živnosti pouze národního a mezinárodního významu, ovládají Židé

Spojených Států buď samotné, nebo ve spojení se zámořskými Židy.

Americký lid by byl nadmíru překvapen, kdyby spatřil, že v galerii amerických obchodníků, kteří v zahraničí jsou ochránci naší vážnosti v obchodech - činí většinu Židů. Oni mají jasné porozumění pro cenu amerického jména. Vstoupíme-li v cizím přístavu do kanceláře, označené "Americká importní společnost" nebo "Americká obchodní společnost", nebo podobným nenápadným jménem, najdeme tam Žida, jehož pobyt v Americe byl pravděpodobně velice krátký. To vrhá postranní světlo na vážnost, jaké se těší "americké obchodní metody" v mnohých částech světa. Konečně 30 nebo 40 ras obchodu pod jménem "American" a sice právoplatně, nelze se diviti, že právě americké obchodní metody, nazývané v zahraničním tisku americkými, nejsou jako takové poznávány. Také Němci stěžují si již dávno, že jsou venku posuzováni dle německých mluvnic obchodních agentů židovských.

Příklady židovského blahobytu ve Spojených Státech neznamenal by nic napadného. Ale blahobyť, jako počtíva odměna za podnikavost a pílí, neda se zamenovat s vládou. Blahobyť, jak její ukazují Židové, může dosáhnout každý, kdo za něj zaplatí Židům cenu - zpravidla jedno k druhému velice vysokou cenu - ale zadné nežidovské společnosti nepodařilo by se za okolností jinak stejných, dosáhnouti onoho stupně vlády, jako Židům; nežidům schází stejná schopnost práce rukou v ruce, jistého druhu cílevědomého spikleneckého spolku a oně jednotnosti, vysoko vystupňovaného rasového souručenství, jaké vyznačují Židové. Nežidovi nevědí, je-li kdo jeho druhu nebo ne; pro Žida jest rozhodující, že muž před jeho dveřmi jest Žid. Nutno-li uvést příklady židovského blahobytu, jest to synagoga Emmanuelova v New Yorku: tato mohla roku 1846 sehnati stezi 1520 dolarů k svému udržování; r. 1868 po občanské válce mohla vybrati 708 755 dolarů za najem 231 sedadel. A židovský osacovací monopol, jako jeden z prvních výsledků této občanské války může být veden jako příklad zamožnosti plus národní a mezinárodní vlády.

Možno říci, že vše, co podnikl Žid ve Spojených Státech, se mu postětilo - vyjma zemědělství. Bezny židovský výklad pro to zaměstnati židovský mozek; proto nemá dostatečného zájmu, aby mohl úspěšně hospodáriti; v mléčném a dobytčáckém hospodářství, kde je potřeba více mozku, má pry úspěch. V různých krajích USA pokoušeli se častěji založiti reťezem nezdaru. Jedni svalují vinu na těchto neúspěších na nevědomost Židů v racionálním zemědělství, jiní na to, že schází zemědělství spekulativní prvek. Jisté vykonávají v neproduktivní činnosti více než v základacím produktivním zemědělství. Badatelé v tomto oboru praví, že Žid nebyl nikdy sedlákem, nýbrž vždy obchodníkem. Jako důkaz pro to jmenují právě volbu Palestiny pro vlast Židů - oně oblasti, která tvořila most mezi Východem a Západem, přes nějž vedl obchod tehdejších kulturních zemí.

IV.

"Židovská otázka jest existuje. Popíráti to bylo by bezúčelné... Židovská otázka existuje vsude, kde bydlí Židové v jistém počtu. Kde neexistuje, tam je přinesena Židy při jejich stěhování. Tahněme přírozeně tam, kde nejsme pronásledováni... Nebláží Židové vznášejí nyní antisemitismus do Anglie, když její byli vnesli již do Ameriky."

Theodor Herzl: *A Jewish State*.(str. 4)

ZIDOVSKÁ OTÁZKA - SKUTEČNOST NEBO DOMNENKA?

Hlavní potíž s psaním o židovské otázce spočívá v precitlivlosti Židů a nežidů v této věci. Existuje neurčitý pocit, jako by bylo již nevhodným, slovo "Žid" veřejně vůbec vyslovit, nebo vytisknout. Pokoušejí se ostychově o zdvořile opsati jako "Hebrejec" nebo "Semita" - oba názvy jsou vystaveny výtečně nepřesnosti - a s celou věcí zachází se tak upejpavě, jako by byla vůbec zakázána - až konečně vysloví jednoho dne neohrožený židovský duch přímo dobře, staré slovo "Žid". Pak jest kletba snata a vzduch očisten. Slovo "Žid" není tendencním přívlastkem; jest to staré, počtíve jméno se zcela zvláštním významem v každém období světových

dejin minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

U nežidu panuje narámna ostychavost při veřejném rozboru židovské otázky. Nejrádeji by jí chtěli, zahalenu v mlčení, podržeti v nepruhledné risi svých myslenek. Snad je smerodatnou v jejich jednání přenesena a zdedena snasenlivost, ale pravdepodobněji více jeste nevedomy pocit nesnazi, pravdepodobně s tím spojených. Hovori-li se veřejně o židovské otázce, deje se to ponejvíce ve formě uhlazeného politika neb v pohodlném povídacím tonu: velká židovská jména ve filosofii, lékařství, hudbě a financích tahnou kolem; vynasi se zdatnost, obratnost, sporivost židovské rasy a každý odchází domů, s pocitem, že slyšel něco pekneho o této obtížné věci. Tím se ale nic nezmeni, ani Žid ani nežid - jak před tím tak i potom zůstava Žid světovou hadankou.

Pocity nežidu v tomto bode jeví se nejzretelněji v prání mlčeti. "Proč vůbec o tom hovoriti?" říká se, ale již toto chování samo o sobě jest dukazem, že problem jest tu a že by se mu lidé rádi vyhnuli, kdyby to slo. "Proč vůbec o tom hovoriti?" - Logicky myslitel usoudí již z této otázky na skutecnou existenci nějakého problemu, jehož probírání nebo potlačení nezavisi na dobře vůli povah, které milují klid.

Existuje v Rusku židovská otázka? Nesporně, a sice v nejostřejší formě. Vyžaduje tato otázka v Rusku řešení? Bezpochyby z každého bodu, ze kterého může přijít světlo a spása.

Pomer obyvatelstva židovského k ruskému jest o jedno procento vyšší než ve Spojených Statech: většina Židů tam jest nemene blahomyslná než zde; žijí v uskrovnění, které zde schází. A přece dal jim v Rusku židovský duch takovou moc, že zničila úplně ruského ducha. At v Rumunsku, Rusku, Rakousku nebo v Německu, neb kdekoli v jinde vstoupila židovská otázka jako životní otázka do popředí - vsude spatrujeme jako hlavní příčinu snahu židovského ducha po vládě.

Take ve Spojených statech jest důvod pro rozvinutí židovské otázky skutecnost, že tato napadná měšina - nepatrná položka tři procent v zemi o 100 milionech obyvatelů (na poč. století - pozn. red.) - dosáhla v padesátiletých takového mocenského postavení, jako by zůstalo třeba při desateronasobném počtu každé jiné rasy nedosazitelným. Tři ze sta každého jiného národa nevzbudili by vůbec pozornosti, protože bychom nenásli stejné zadného zastupce tohoto národa na vyšších místech, at již jde o nejtajnější porady Rady čtyř ve Versailles (jednání vítěz. mocností po I. svět. válce - pozn. red.), nebo u nejvyššího soudního dvora, při konferencích v Bilem dome, nebo na nepřehledné oblasti světových financí : zkratka tam, kde se dosahuje moci, neb kde se moc vykonává. Žida naproti tomu potkáváme příslovecně vsude ve vyšších kruzích, vykonávajících moc. Má rozum, zdatnost, instinktivní ostrovtip, kterezto vlastnosti její automaticky vynesou v popředí. Přirozený následek toho jest, že židovská rasa, více než kterákoliv jiná, upoutává k sobě pozornost.

Zde tedy počina židovská otázka a sice zcela jasnými, jednoduchými ustanoveními: Proč kloni se Žid naporad k nejvyšším místům? Co přivádí její tam? Proč je tam uváden? Co tam činí? Co znamená pro lidstvo, že tam je? - To jest židovská otázka ve svém původu. Od těchto bodů přechází k jiným. Dostane-li se do smeru židomilského nebo Židů nepřátelského, zavisi na míře předsudku, která musí býti přiložena, a nastoupi-li smer filantropický, zavisi na stupni použitého názoru a znalosti.

Použití pojmu "lidskost" ve spojení se slovem "Žid" nabyva obyčejně vedlejšího, třeba neumyslneho významu. Myslí se, že se musí Židům prokazovat lidskost. Žid si přilís dlouho navykl požadovati humanitu vylučně pro sebe; lidská společnost má dobře právo, zadati po něm, aby tato jednostrannost přestala, aby přestal svět jenom vysavati a přestal míti pouze židovské znamenitosti počátkem a koncem svých snah. Je povinen vyplniti staré proroctví, že prostřednictvím jeho mají býti vsichni lidé zeme požehnáni, ve smyslu, v jakém mu to dosavadní jeho vylučnost znemožnila.

Žid nesmí dale hrati věčné role příjemce lidskosti, take on musí prokazat tótez smyslení společnosti, jež s obavou vidí, jak je židovskými vyššími a mocnějšími vrstvami tak bezlitosně vykládána, že soustavně zbidaceni, z toho vycházející, musí býti označeno jako hospodarský program proti skoro bezmocné společnosti lidské. Nebot skutecně: tato společnost jest oproti dobře promyšleným mukám židovských skupin právě tak bezbranná, jako byly stlačene hloučky ruských Židů bezmocně proti antisemitismu lidových mas.

Od počátku potkaly se tyto články s organizovanou protiákcí na poště, u telegrafu i ustně; každý jednotlivý článek je vykřičen jako stvanice. Musíme míti za to, že je zde pachán necitelný a surový prepád nanejvýše politováníhodný a bezmocný lid - když tu spatrujeme dopisy těch, kteří zde protestují a počet členu spolku, jichž hlavy rozčilene zadají, aby bylo vše odvoláno. A vždy naleznete v pozadí vyhružku bojkotem; tato pak

znemožnila každé uvěření byt i nejmírnější úvahy o židovské otázce v Americe.

Židovská otázka v Americe nemůže se pro vždy schovávat za výhrůžkami proti jejímu veřejnému projednání, ani tím, že se stále a výhradně, rozšiřují pochvalné zprávy o všem židovským. Tato otázka je zde a neda se zkroutit obratnou propagandou v něco jiného. Žide Spojených Států prokazuje sobě s svým rasovým soudruhům celého světa největší službu, přestanou-li se svým příliš hlasitým křikem "antisemitismus" a počnou s jinou toninou, než s tou, která by snad mohla sloužit jediné bezbranné oběti, a postaví-li se židovské otázce s otevřenými očima a s úvahou, čím by měl každý Žid, který svůj národ miluje, přispět k jejímu řešení.

Na počátku bylo užito výrazu "mezinárodní Žid". Tento připouští dva výklady: jeden je, že Žid zastává vsude Židem; druhý, že vykonává mezinárodní vládu. Právý význam tohoto výrazu jest tento poslední.

Tedy tento mezinárodní židovský typ, který domáhá se světovlády, nebo už ji má a provádí, tvoří pro svou rasu hodně nestastný úd. Na internacionálním Židu ze stanoviska obyčejného Žida je nejtrapnějším, že onen jest právě tak Židem. A napadno jest, že tento typ neroste na zadním jiném kmeni, než židovským. Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládci jest jen několik Židu, nýbrž světovládci jsou výhradně Žide. Tento napadný zjev plodí tudíž trapnou situaci pro ony Židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a kteří nejsou dale nicím, než národem židovské rasy. Kdyby byla světovláda prováděna lidmi různých ras, asi jako obchod se suchary, nemohlo by těch několik Židu, kteří by se příležitostně ocitli mezi onými finančními veličinami, stvořit problém vůbec; tento by zůstal omezen na vykonávání světovlády několika lidmi, bez ohledu na rasu nebo rod. Protože však světovláda jest cílem snahy, které dosáhli pouze Žide a sice nikoliv obvyklými metodami ostatních tak zvaných dobyvatelů světa, musí býti vztahován problém bezprostředně k one zvláštní rase.

To přináší další obtíž: Nazývají-li onu skupinu světovládců jménem "Židu", a jsou to Žide - není vždy možno, odloučiti tuto jistou skupinu. Obezřelý ctenář může tak učiniti, ale Žid, který má sklon cítiti se uraženým, pocítuje někdy bolestně, slyší-li vytku, namířenou na skupinu "výše nahore", jakoby platila jemu. Proč nemluví se přece o této vyšší vrstvě jako o finančnících místo o Židech?" - dalo by se říci. Protože Židy jsou. Na tom nesejde, stojí-li na listině bohatých více než Židu než Židu. Není řeč o pouhých bohatých lidech, z nichž mnozí nabyli svého bohatství určitým systémem, nýbrž o těch, kteří vládou - a beze všeho jest zřejmo, že býti bohatým a vládnouti jest dvojnásobně více. Svět ovládající Žid má bohatství, ale má mimo toho ještě něco, co jest daleko mocnějším bohatstvím.

Mezinárodní Žid nepanuje, jak bylo ukázáno, protože je bohatý, nýbrž že má obchodního a panovačného ducha své rasy v nejvýznamnějším stupni a protože se opírá o rasovou věrnost a solidaritu, která se nejeví u zadního jiného lidského druhu. Předějte dnes světovládu mezinárodního Žida nežidovské, obchodně vysoce nadané lidské skupině, a celý mechanismus světovlády se pravděpodobně rozpadne, protože nežidovi schází určitá vlastnost - ať již lidská, nebo božská, vrozená nebo získaná - kterou má Žid.

To ovšem moderní Žid popírá. Popírá, že Žid se liší od ostatních lidí mimo náboženství. "Žid", praví, "není žádné označení rasové, nýbrž konfesionální, jako biskupský, katolický, presbiteriánský." Tento výklad nalezneme v časopiseckých polemikách, ve kterých se Žide ohrazují, aby oni krajane jejich, kteří se dopustili např. zločinu, byli označováni jako Žide: "Vždyť se přece u jiných obžalovaných neudává jejich vyznání," slychava vydavatel, "proč se to děje právě u Židu?" Dovolávání se náboženské snasenlivosti táhne vzdychky; mimo to často prospěšně odvrátí pozornost od jiných věcí. .

Nuže, liší-li se Žid od ostatního lidstva pouze svým vyznáním, nebo mravním obsahem svého náboženství, kdyby existoval rozdíl, byl by odstraněn skutečností, že židovské vyznání podává základ k ostatním dvěma vyznáním. Mimo to je jisto, že z Židu, kteří sídlí mezi anglickými hovorícími národy, udávají dva miliony svou rasu a ne svoje vyznání, a jen jeden milion udává poslední; jsou první měne Židy než druží? Rozhodně neciní svět rozdílů, tím měne vážení badatele ras. Ircan, který zrekne se církve, zastává Ircanem, a právě tak Žid, který se zrekne synagogy, zastává Židem. To jest i jeho pocit, i nežidův.

Mohl by nastati ještě vážnější následek, kdyby toto opětovně tvrzení Židu bylo pravdivým; nebot pak by nastala potřeba vysvětlovati židovskou snahu po světovládě s židovským náboženstvím. Muselo by se říci: "Tito Žide děkují za své úspěchy svému náboženství", a muselo by se badání obrátit k náboženství, jehož vyznávání dopomáhá svým věřícím k takové vnitřní moci a bohatství. Ale ještě jiná okolnost musela by se naproti tomu uplatnit. Světovládní Žide nejsou vlastně ani pobožní. A třetí okolnost, která se vnučuje poznání: nejpobožnější věřící a nejposlušnější přívrženci židovského náboženství jsou - nejchudší Žide. Chceme-li spatřiti židovskou

pravovernost, nosnou silu starozakonne mravnosti, nenalezneme ji mezi židovskými držiteli moci kteří své vyznání v té míře unitarisovali, stejně jako unitari své křesťanství žezidovstili, nýbrž u chudáka v postranních uličkách, kteří pro svěcení sabathu obětují svůj sobotní obchod. Tem jistě nepropůjčilo jich náboženství světovlády, spíše přinášejí osobní oběti, aby udrželi své vyznání nedotknutelným proti modernistickým změnám.

Kdyby se Žid líšil od ostatního lidstva pouze svým nefalšovaným náboženstvím, stala by se celá otázka velice jednoduchou: každá kritika židovství nebyla by nicím jiným, než pokryteckým a zebraým pobožnostkarstvím! To by ovšem bylo nesnesitelné. Ale při troše úvahy bude panovat souhlas, že Žid se odlišuje od jiných svým náboženstvím méně než cokoliv jiným. Mezi oběma velkými větvemi křesťanskými jest větší vědomý rozdíl než mezi jedním z nich a židovstvím.

A tak, ať by si vsímal nových popíráních pokusu, svět bude i nadále pohlížeti na Žida jako na člena jedné rasy. O houževnatost této rasy ztroskotaly všechny pokusy o její vyhubení. Udržela se při životní síle a moci sledováním oněch přírodních zákonů, jejichž porušení mnohé jiné národy bastardovalo. Zachránila se z minulosti do přítomnosti oběma vysokými hodnotami monotheismu a jednoženství, a stojí dnes před námi jako viditelné znamení starověku, z něhož lze odvodit nás veskerý duchovní majetek.

Ba, Žid sám bude dále usilovati, aby se cítil jako část jednoho lidu, jednoho národa, jedné rasy. Na tom nemění nicého jakékoli vníkaní a zabytí se jiným myšlenkovým světem a věrami a cizími zvyklostmi. Žid jest Židem, a pokud zůstane věrným své zcela nedotknuté tradici, Židem zůstane. A sám o sobě bude mítí vždy právo cítiti, že byti Židem znamená, nalezení vyšší rase.

Tito světovládni Žide stojí na vrcholu své moci - mimo jiné věci - na základe určitých vlastností, korenicích v jejich židovské podstatě. Každý Žid má tyto vlastnosti, byť i ne každý v plné míře, tak jako každý Angličan mluví řečí Shakespearovou, byť i ne v Shakespearovském rozsahu. Proto je bezúcelno, ba nemožno chápati mezinárodního Žida, ať by se zjistily základy židovského charakteru a jeho psychologie.

Můžeme upustit od nejběžnější žaloby, že největší úspěch Židu je staven na bezpečnosti. Nelze obžalovati židovský národ nebo kterýkoliv jiný na základe všeobecného obvinění. Nikdo, než Žid sám nezná lépe daleko rozšířeného názoru, že židovské obchodní zvyky jsou vesměs nesvedomité. Nesporně může obstati nepřecitelnost bez vlastní protiprávní bezpečnosti. Právě tak možno čerpati pověst, již pozývá Židovstvo odedávna v tomto směru, že zcela jiných pramenů než z vlastní zakoreněné bezpečnosti.

Jeden z možných pramenů buď ihned jmenován. Žid jako obchodník jest od přírody obratnějším než většina lidí jiných. Jsou pryč jiné rasy, které jsou v obchode právě tak hbitými; mezi těmito se Žid nezdržuje. Tak tedy nehybnějšímu člověku zda se přirozeným věřit, že cílejší člověk jest příliš hbitým, a stává se při této hbitosti nedůvěryhodným. Každý nedůvěruje chytřejšímu, i když tato chytrost jest docela nezavadnou. Pomalejší hlava dochází snažně k minění, že ten, kdo při obchodu kráčí toliko zákonitě dovolenými cestami a cestíčkami, putuje dle libosti též po nedovolených cestách. Mimo to dostavuje se vždy a lehce nedůvěra, že ten, kdo obchod provádí, necení tak zcela poctivými klikkami. Měně hybní, vážení, čestně hovorící a jednající lidé budou mítí vždy pochybnosti o lidech, kteří náležejí ve všech věcech svůj prospěch.

Jak staleté zprávy ukazují, byli Žide národem pro obchod posedlým - tak, že mnozí je považovali za pomínute. Tak se stal Žid neoblíbeným z obchodních důvodů, které nemohly býti vždy připsány osobnímu minění neb vynalezení nepřátel. Srovnáme například pronásledování, jež museli kdysi vytrpěti židovští kupci v Anglii. V starší Anglii měl kupecký stav mnohé, velmi poctivé zvyky. Tak nesměl poctivý kupec nikdy sám začíti obchod, dokud se mu tento nenabídl. Právě tak platila okrasa vykládních skříní světlými nebo barvami, nebo lakající vyklád zboží v očích publika za opovržením hodnou a nekalou metodu, kterou se měli prebrat soudruhu v povolání jeho zakazníci. Konečně bylo naprosto proti mravu a kupecké zvyklosti, obchodovati s více jak jedním druhem zboží. Když někdo prodával čaj - nebylo tu násnade, aby prodával také čajové lžičky? Takovouto vyhlásku bylo by považovalo tehdejší veřejné minění za tak neslychanou, že by nováček riskoval svůj obchod. Pro kupce bylo přiměřeným chováním, jimž dával si zdání, jako by se nerad loučil se svým zbožím.

Lze si představit, co se stalo, když židovský obchodník vnikl do této houstiny obchodních zvyklostí. Rozbil je prostě. Za oněch časů měl mrav silu Bohem nariženého zákona; Žid způsobem svého pocínání musel se tudíž jeviti jako veliký hříšník. Kdo rozbil tyto poctivé obchodní zvyky, nezastaví se zajisté před nicím! Žida nutkalo, aby prodával. Nemohl-li zakazníkovi prodati jeden druh zboží, měl jiný v druhé ruce a nabízel jej. Z židovských kramů staly se bazary, předchůdci dnešních obchodních domů, a starý anglický mrav - jeden kram

pro jedno zboží - byl zlomen. Žid behal za obchodem, pronásledoval, umluvil jej. Byl původcem "rychlého obrátu a malého vydělku". Zavedl splátkový systém. Jediný, čeho nemohl snést, byl klid a stalost! Učinit věci pohyblivými bylo jeho jediným úmyslem. Byl otcem reklamy - za času, kdy již při veřejném oznámení polohy kramové mohlo v obecnstvu vzniknout podezření, že je majetník v peněžních nesnázích, že stojí před bankrotem, a že používá posledních zoufalých prostředků, k nimž by se žádný svědomitý kupec nesnížil. .

Bylo skutečně nasnadě, že tato energie musela být uvedena ve spojení s nepoctivostí. Žid neprovedl cestné hry - aspoň tak smýšlel ušedlý anglický kupec. Hral prostě hru tak, aby jí celou dostal do svých rukou - a toho také dosáhl.

Od té doby projevil Žid vždy tutéž obratnost. Jeho schopnost, svesti proudy peněz k sobě, spočívá na instinktu. Jeho usazení se v některé zemi stvořilo další základnu, na níž mohli jeho rasové soudruzi se činně osvědčit. Rozhodně byly všechny židovské obchodní obce ve vzájemném spojení; zda jako přirozený výraz zděděných vloh, nebo jako vědomý plán rasové jednotnosti a věrnosti - totéž lhostejno. V té míře, v jaké rostlo jejich bohatství, váznost a moc a v jaké získávali své vztahy k vládám a k životním zájmům země, kde působili, v té míře musela přirozeně přejít hlavní moc i na centrální obec, ať už byla ve Španělsku, nebo v Holandsku nebo v Anglii. Ať už úmyslně nebo ne: byli pevněji spolu spojeni, než mohla být jinak rozličná odvětví nějakého obchodu, protože tmel rasové jednotnosti, paska rasového bratrství dle povahy věci nemohla být u nežidů tak pevnou jako mezi Židy. Nežidé nemyslí sami o sobě jako nežidé, a nikdy nepocitují závazku k nežidovi jako takovému. A tak byli ochotnými agenty židovských plánů za času a na místech, kde židovským držitelům moci nebylo vitáno, aby to bylo veřejně známo. Ale nikdy nebyli na poli světovlády úspěšnými soupeři Židu.

Od jednotlivých obcí sbíhala se moc k obci ústřední, kde seděli hlavní bankéři a hlavní kapitáni obchodu. Z centrály opět proudily poukazy nesmírně ceny a pomoci všude tam, kde jí bylo potřeba. A tak pochopíme lehce, že za této situace národ, který se oproti Židům nestával příznivě, trpěl tím; že však naopak národ, který všem jejich přáním vyhověl, byl jimi protežován. Ještě verohodně dokázáno, že několika národům světovým dala pocítit svou nemilost.

Tento systém, který odedávna trval, existuje dnes v ještě větší rozsahu. Zatím je však i dnes ohrožen jako nikdy předtím. Před padesáti lety stalo mezinárodní bankovníctví, které bylo ovládáno hlavně Židy - světovými makléři - ve svém největším rozkvětu. Vykonávalo všude naddozor nad vládami a financemi. Tu povstalo něco nového: průmysl nabyl takového rozpětí, jakého netušili ani nejmoudřejší proroci a pozorovatelé. V té míře, v jaké mu přibývalo na síle a moci, průmysl se stal mocným peněžním magnetem, který stahoval bohatství světa do svého okruhu - ne pro pouhé heslo "mít peníze", nýbrž aby bohatství pracovalo. Produkce a zisk z produkce, místo půjček a úroků z půjček byly po jistou dobu hlavními metodami. Přišla světová válka, na níž měli světoví makléři nesporně velký podíl - a nyní stojí proti sobě obě mocnosti, průmysl a finance v boji, který rozhodně, má-li opět vládnouti peněžní moc nebo produktivní průmysl. Toto rozhodnutí je jedním z důvodů, který privádí židovskou otázku před soudní stolicí veřejného mínění.

Zjistiti toto a zkusiti znamená právě tolik, jako připustiti převahu židovské mohoucnosti. Říci: Žid má neobyčejné úspěchy a proto musí být držen na uzdě, ještě neudržitelným stanoviskem. Právě tak nesprávné bylo by tvrzení, že rovnoprávná spolupráce Židů byla by pro lidstvo celkem vzato škodlivou. Bylo by snad možno ukázat, že byla až do tohoto okamžiku užitečnou. Úspěch neda se ani obžalovati, ani odsouditi. Mluví-li zde vůbec morálka, děje se tak jen vzhledem k použití dosazeného úspěchu. V tom vrcholí celá otázka, když byly předcházející zkušenosti zjisty: Má-li Žid jednat jako dosud, nebo vyžaduje jeho povinnost k lidstvu jiného použití dosazeného postavení?

V.

Za tímto účelem musíme organizovat; organizovat v první řadě tak, aby svět nabyl důkazu o dalekosáhlosti a síle našeho požadavku svobody. Za druhé, organizovat, aby prameny naší síly mohly být poznány a zúžitkovány... Organizovat, organizovat, organizovat, až bude každý Žid pozvednut a pocítán - pocítán na naší straně, nebo aby se vrhnul vědomě nebo nevědomě na těch málo, kteří jsou proti svému vlastnímu lidu.

Louis D. Brandeis, soudce u Nejvyššího soudu Spojených států: "Sionismus", str.113-114.

UJME SE ANTISEMITISMUS VE SPOJENÝCH STÁTECH?

Každý, kdo ve Spojených Státech nebo jinde se pokouší řešit židovskou otázku, musí být připraven, že bude považován s vycítkou za antisemitu, aneb s opovržením za stvace proti Židům. Nemůže očekávat podpory ani od lidu, ani od tisku. Lidé, kteří byli vůbec na tento předmět upozorněni, vyčkávají raději, jak se věc vyvine. Zajisté že ani jeden časopis americký, aniž oznamovatelské listy, které se nazývají "Magazine", nebudou mít te odvahu, aby upozornily trochu vážněji na skutečnost, že takováto otázka existuje. Tisk všeobecně je otevřen v přítomné době nabubřelému vychvalování všeho židovského, (ukázky lze nalézt všude), zatímco židovský tisk, ve Spojených Státech velice četný, obstarává tupení a peskování.

Jako jediná možnost veřejného projednání židovské otázky zbyva ono náhodně: že spisovatel, nakladatel neb zájemce jsou lidmi, kteří Židu nenávidí. Zda se to má být fixní ideou; u Židu je dedikováno. Nežidům má se vtisknouti nepřetržitou propagandou předpoklad, že každý spis, který nekape sladkostí vůči všemu židovskému, spočívá na předpokladu a nenávisti. Podle toho je takový spis plný urážek, lží, nadávek a stve k pogromům. Tyto výrazy nalezneme v každém židovském článku, jež námatkou vezmeme do ruky.

Bylo by za potřeby, aby naši židovští spoluobčané pojali do svého rozčlenění nežidů také onu třídu, která uznává existenci jisté židovské otázky, přes to však antisemitskou není.

Bylo by, lze mezi samotnými Židy rozeznávat přesně čtyři strany. Předně ty, jejichž vášnivou vůlí je, aby udrželi beze změny židovskou věru a život, i za cenu každé oběti na oblíbenosti neb úspěchu. Za druhé ty, kteří jsou připraveni přinést jakoukoliv oběť pro židovské náboženství, ale nekladou tak velké váhy na tradiční zvyklosti židovského života. Za třetí ty, kteří vůbec nemají nějakého pevného přesvědčení, nýbrž jsou oportunisty a jež shledávají vždy na straně úspěchu. Za čtvrté ty, kteří věří a hlasají, že jediné řešení protivy mezi Židy a ostatním lidstvem je úplné splynutí židovské rasy s jinými rasami. Čtvrtá strana je to do počtu nejmenší, nejneoblíbenější a nejméně všemi váženou.

Mezi nežidy jsou ve věci této zvláštní otázky pouze dvě třídy. Jedna, jejíž příslušníci nemohou Židy snést, aniž by mohli říci proč. Druhá chtějí jasně a uznávají židovskou otázku alespoň jako problém. Obe skupiny jsou vydány výtečně antisemitismu, pokud se dávají otevřené postrehnouti.

Antisemitismus je slovo, s nímž zachází se příliš lehkomyslně; měl by být usetřen pro označení vznešlého, prudkého protizidovského předpokladu: bez výjimky použit na všechny, kteří chtějí pojednat o židovském odlučování se a o světovládě, mohl by se stát tento výraz během času výrazem ucty a cti.

Antisemitismus musí přijít do Spojených států téměř v každé formě; možno dokonce říci, že již zde je, a sice již dlouho. Jestliže je sledován třeba pod jiným jménem, budou je Spojené státy přece jen moci v jeho podstatě proměnit, tak jak se dělo již s jinými ideami, které sem přišly na své cesty světem.

A.

1. Bylo by zásluhným objasněním skutkové podstaty, kdyby se určilo, čím antisemitismus není:

Není konečným rozsudkem následkem doznání, že nějaká židovská otázka existuje. Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom tvrdit, že velká masa amerického lidu se stane antisemitskou, nebo pocíná chápat, že židovská otázka zde je, a bude tak cíniti stále mocněji a rozsáhleji, neboť tato otázka vtírá se jí z různých stran praktického života. Otázka je zde. Je možno skutečně, aby člověk byl proti tomu slepý. Je možno o ni užkostlivě mlčet. Možno jí dokonce z necestných důvodů popírat. Ale je zde. Během času budou jí muset všichni uznat. Konečně nebude "pst, pst" precitlivých a zastrašených kruhu více dosti silným, aby jí potlačilo. Ale uznat jí, neznamená zahájit po ní tazení nepřátelství a nenávisti proti Židům. To znamená pouze, že jistý proud protéká naší civilizací a že dosáhl tento proud takové síly, že tím vzbuzená pozornost vidí se postavenou před úlohou, aby učinila patřičné rozhodnutí a požadovala řízení, které nebude sice opakovati chyby minulosti, ale přece odstraní předem každé možné budoucí ohrožení společnosti.

2. Take veřejně projednávání židovské otázky není antisemitismem. Veřejnost má léčivou moc. Dosavadní zacházení s židovskou otázkou neb jednotlivými jejími zjevy vedlo na příliš falešnou cestu. Byla projednávána více než kdekoli jinde v židovském tisku, ale bez upřímnosti a bez dalekozrakosti. Obe hlavní pisníčky, zaznívající s jednotvarnou pravidelností vždy opět v židovském tisku, jsou: Nízke smyslení nežidů a křesťanské předsudky. To jsou zdanlivě oba hlavní zjevy, vtírající se židovským spisovatelům, když přehlíží rady své vlastní rasy. S veskerou upřímností musí býti receno, že je pro Židy příznivou okolností, není-li židovský tisk příliš rozšířen mezi nežidy, jinak mohla by propaganda, ve Spojených Státech již rozšířená, vzbuditi protizidovskou náladu, aniž by musela svůj program býti i nepatřičně rozšířit, pouze všeobecným rozšířením židovského tisku mezi nežidy. Židovští spisovatelé, kteří píší pro Židy, skýtají neobyčejně bohatou látku k poznání rasového sebevědomí ve spojení s opovržením k jiným rasám. Amerika je sice stále chválena v takových výrobcích, ale ne jako Amerika amerického národa, nýbrž jako země židovského zdaru.

V denním tisku nebylo dosud vůbec vážného pojednání. To nepřekvapuje a nemůže býti ani karáno. Tento tisk pojednává pouze o "palčivých" denních otázkách. Zmíní-li se vůbec o Židech, má pro to zásobu hesel na sklade: Tento výkon pocíná obyčejně s listinou Židu, kteří se stali v dějinách slavnými a konci doporučujícími poukazy na Židy, usazené v místě, jichž oznámení jsou umístěna nežádka v jiné části listu. Zkratka: veřejně projednávání této otázky u nás spočívá v zavádějící kritice nežidů židovským tiskem, a zavádějící chvalou Židu nežidovským tiskem. Nezástranný pokus, budující na skutečnostech, aby se tento předmět veřejně projednal, nesmí býti vykládán jako antisemitismus, i když některá zjištění v něm vzbudí nevoli židovských ctenarů.

3. Take není antisemitismem, vysloví-li se, že v každém kulturním velkoměstě panuje podezření, a jistým počtem vážených mužů je vyčteno určité tvrzení, že ve světě působí zámer k opanování světa, ne dobytí země, ne válečnými událostmi, ne vládním násilím, ani ekonomickými prostředky ve vědeckém smyslu, nýbrž opanováním obchodního mechanismu a bursy. Není antisemitismem, vysloví-li se to, ani uvedou-li se potvrzující příklady, ani je-li nastoupen důkaz pravdy. Ne lépe by jej mohli vyvrátit mezinárodní Židé sami, ale ne učiní tak. Nečiní tak ani Židé, jichž ideály shrnují v sobě duchovní majetek celého lidstva bezvýhradně, nejen duchovní majetek jedné rasy. Snad povstane jednoho dne prorok a prohlásí, že záslíbení, dána starému Izraeli, nemohou býti splněna Rothschildovskými metodami a že záslíbení, podle nehož všichni národové mají býti požehnáni Izraelem, nemůže se naplnit tím, že se stanou všichni národové hospodárskými namezdnými podruhy Izraele. Az tato doba mine, bude se nepochybně židovská životní síla vylevat do prouku, kterými jsou dnešní prameny židovské otázky priváděny k vyschnutí. Prozatím to však není antisemitismus, ba je možno, že tím se prokáže židovstvu neobyčejná služba, bude-li vrženo světlo na zaměry, určující jeho horeň kruhy.

B.

Antisemitismus vedl nesporně za různých dob velké části lidstva v neklid, zakalil zrak, zkalil charakter, a potřisnil ruce jeho nositelů; ale přece je zvláštní skutečností, že nedocílil ničeho k užitku těch, kteří jej vykonávali, a nikdy se nestal poučkou pro Židy, proti nimž byl namířen.

Stupně antisemitismu jsou dosti hojné: budte zde některé uvedeny:

1. Jest antisemitismus, existující z pouhého odporu proti Židovi jako osobě, nehledíc k tomu, čím jest a jakým jest. Tento vyskytuje se často u lidí všech stavů; nejvíce však právě u těch, kteří přišli se Židem málo do styku. Pocíná někdy již v mládí s pociťováním odporem proti slovu "Žid". Tento pocit jest stupňován zneužitím slova "Žid" jako nadávky, nebo jako názvu pro všeobecně škodlivé pletichy. Tento pocit se neliší od pocitu, chovaných proti takovým nežidům, o nichž je známo něco nepřiznivého, ale liší se v tom, že zasahuje celou rasu neznámých židovských osob, a není omezen na taková individua, oproti nimž je takový pocit oprávněn.

Sympatie nezávisí na naší vůli; pocit odporu může být podroben zkoušce. Každý spravedlivě smýšlející musí někdy uvážovati, není-li snad člověk, který jest mu protivným, právě tak dobrým, než-li lepším, než on sám. Nás odpor vyjadřuje pouze výsledek mezi přitažlivostí a odpuzováním, jak panují mezi jiným člověkem a námi samými; tento odpor nedokazuje, že druhý zasluhuje nevázanosti. Kde se poji přirozená zkušenost s instinktivním protivěním se společenskému styku s příslušníky židovské rasy, nelze dobře hovořiti o předsudku, vyjímajíc lidi, kteří tvrdí, že žádný Žid není hoděn vázanosti. V takovém nanejvýše zamítavém stanovisku jsou ještě jiné prvky než pouze přirozený odpor. Nemusíme být Židům nakloněni, aniž bychom byli antisemity. Není to dokonce nic neobyčejného, nacházíme spíše víry častěji, že sami duchovně vzděláni Židé nemají velkého potěšení, musí-li obcovati se svými vlastními lidmi, vyjímajíc vysoké vzdělance. Tento zjev vyžaduje, abychom upozornili na zvláštnosti a zvyky průměrného Žida a na pohorlivé tašky jeho chování, které sami Židé často bezohledně kritizují. Tato charakteristika je však vyhrazena pozdější kapitole.

2. Druhý stupeň antisemitského smýšlení lze označiti jako nepřátelství a nenávisť. Nutno sledovati shora uvedené, že zmíněná nelibost, jež není nenávistí, nemusí býti také nepřátelstvím. Někdo má nerad cukr v čaji, aniž by tím cukru nenáviděl. Jisté jsou však lidé, kteří musí být označeni při nejméně jako nastávající antisemité, protože se v nich prohloubil pocit nelibosti k příslušnému předsudku, snad také následkem nelibých zkušeností s příslušníky židovské rasy (dobry milión Americanů byl v poslední zime obcováním s židovskými kupci přiveden k nenávidění Židů). Takové pocity jsou nestětné pro lidi, kteří je nosí v sobě, protože jim tyto brání, aby jasné pochopili prvky židovské otázky a použili jich spravedlivě a účelně. Jiz pro sebe sama neměl by nikdo dáti odchyliťi jehle svého rozumového kompasu vashivosti, byt i pokuseni bylo sebevětši.

Nenávisť u kormidla ohrozuje plavbu. Nepřátelství povstává židovstvím více než kteroukoliv jinou rasou; důvod tohoto nepřátelství jest však jednou z největších hadanek všech dob. Židovský charakter, jak před námi leží ve starých a nových dějinách, není bez viny na tomto nepřátelství. Kde přichází Žid do styku s arijskými rasami, které nezadržovány kulturními a mravními vlivy, oddávají se svému přirozenému citu, vyzývá a vzbuzuje nepřátelství. Tento osud Židů za všech dob zameštnával odedávna hlavy badatelů. Některí chtějí jej vysvětlovati biblicky: jako kletbu Jehovovu nad svým vyvoleným národem pro jeho neposlušnost proti zákonu, jímž je chtěl učiniti národem proroka pro lidstvo. Znací-li toto pohoršení část židovského dědictví, platilo by i zde křesťansko-biblické slovo: Musí přijíti pohoršení, ale beda tomu, skrze nehož pohoršení přichází.

3. V některých dilech světa a za rozličných dob vedl tento pocit zaste k vybuchům vražedných činů, jež vzbudily, jako každé utrpení mas, hrůzu a rozhorčení lidstva. To jest nejzášší forma, kterou se antisemitismus projevil, a každému veřejnému projednání židovské otázky dostává se vytky, že se jí zamýšlí něco podobného. Ony vybuchy jsou ovšem neomluvitelné, ale dají se dostatečně vysvětliti. Židé vykládají si je obyčejně jako výraz konfesionální nenávisti; nežide jako vzepření se hospodárskému jhu, do něhož Židé lid uvrhli. Zvláštní je, abychom jmenovali zemi - že ony části Ruska, kde dochází nejčastěji k antisemitským násilnostem, jsou nejbohatší krajiny, židovskou podnikavostí tak vzkvétající, že Židé veřejně prohlásili, že mají moci uvrhnouti tyto krajiny do hospodárské bídě, vystěhují-li se z nich. Bylo by nanejvýše blahovým, chtítí popírati tuto skutečnost. Jest vždy potvrzena lidmi, kdož plní hnevu nad stanoviskem Rusů proti Židům tam sli - tento názor najdeme obyčejně u anglosaského tisku - a kteří po svém návratu vrhají jiné světlo na tyto násilnosti, i když jich neomlouvají. Nezášší pozorovatele shledali také, že některá z těchto pronásledování byla vyvolána Židy samými. Jisté, pro své horlivé ujímaní se pronásledovaných ruských Židů známy zpravodaj, cítil se vždy vydan nejostřejším útokem ze strany Židů, kdykoli musel zjistiti ony příčiny, i když jim vysvětloval, že by se mu neverilo, kdyby nepřipustil jejich nepravdu, a dokazoval jejich nevinu. Do dneška je těžko v jakékoli zemi pohnouti pozvolná Židy, aby připustili vůbec něco pokarání hodného. At je obžalován kdo chce - oni mají vždy nějakou omluvu. Tento rys musí především zmizeti, chtějí-li napříste prispívati - v předpokladu, že to dovedou - k odstranění těch vlastností, jež vzbuzují u ostatních národů nepřátelství. Jinak se přesune neomezené nepřátelství proti Židům na hospodárskou základnu. To vede k otázce, musí-li Žid zničit v sobě vlastní židovství a vzdáti se zvláštních vloh pro své úspěchy dříve, než si dobude nakloněnosti národu. Tato otázka budiz vyhrazena pozdějšímu pojednání.

Pokud se týče konfesionalního předsudku, jež Žide zpravidla nejochotněji přiznávají, jest jisto, že ve Spojených Státech tohoto předsudku není. A přece jej vytykají židovští spisovatelé Americanum právě tak bez obalu jako Rusum. Každý nežidovský čtenář může sám na sobě zkusit opravňenost této výčitky, otázka-li se, pocítil-li vůbec někdy ve svém celém životě nenávist proti Židům pro jejich náboženství. V předmluvě, která před nedávnem byla pronesena v jisté židovské loži a v židovském tisku byla uvedena, tvrdil řečník: Kdybychom na ulici namátkou zastavili sto nežidů a tazali se jich, kdo jest Žid, odpověděla by většina: Jest vrahem Kristovým. Jeden z nejznámějších a nejvážnějších rabinů Spojených států řekl nedávno ve svém kazání, že děti v křesťanských školách nedělních se učí vidět v Židovi Kristova vraha. A tož opakoval při jisté zábavě o několik týdnů později. Naproti tomu prohlásili by křesťané pravděpodobně smáhem, že slyšeli tento výraz nyní poprvé z židovských úst a že ho dosud sami nikdy nepoužili. Toto tvrzení jest holým nesmyslem. Tazte se dvaceti miliónu dětí v křesťanských nedělních školách USA a Kanady, bylo-li něco podobného do nich vpravováno. Budiz bez váhání konstatováno, že není v křesťanských církvích zaujatosti proti Židům pro jejich vyznání. Naopak, trvá nejen hluboký cit děkovné povinnosti, nýbrž i pocit účasti na židovském náboženství. Nedělní školy křesťanských církví veskerého světa učí v tomto roce po šest měsíců mezinárodním ukolům, venovaným knihám Ruth, první a druhé knize krále; a v každém roce učí se ze Starého zákona

Při tom nechtě uváží jednou židovští náboženští vůdčové: na straně židovské jest více zřejmě ostrosti a náboženské zaujatosti proti křesťanství, než bylo by možno v amerických křesťanských církvích. Srovnání mezi církevní americkým a židovským tiskem neponechává nás v pochybách. Žádný křesťanský spisovatel nepovažoval by za chytré a správné, aby utopil na židovské náboženství, ale asi šest měsíců trvající pozorování židovského tisku vedlo by k nalezení spousty útoku a zaujatosti. Nad to nestací žádná viditelná náboženská rozhorcenost oproti Židům, kteří přestoupili ke křesťanství. Blíží se jakémusi druhu posvátné vendety. Přestoupí-li křesťan na židovskou víru, uznávají se jeho pohnutky: nikdy však, když se Žid stane křesťanem. Toto jednání týká se nejen přísné verčiči, ale i volnomyšlného křídla židovstva. - Tedy ne pro víru je Žid napadným, nýbrž z jiných důvodů. A přece, když se Žide dozvědí o pocitech, které proti nim panují, vrací se vždy s nikdy nepřerušovanou jednotvárností ono tvrzení, že tyto pocity spocívají na třech důvodech: první a nejvýznamnější jest jejich víra. Snad jest to pro ně potěšující pocit, že mohou trpět pro svou víru - ale není to pravda. Každý rozumný Žid to ví. A měl by dale vědět, že v každé křesťanské církvi, kde byla stará prorocká uznávána a studována, panuje živý zájem o budoucnost lidu izraelského. Jest se nezapomnělo, že mu o jeho budoucím postavení ve světě byla učiněna zaslíbení, v jejich splnění se věří. Budoucnost Židů, jak jí přislíbili proroci, souvisí těsně s budoucností této planety a křesťanská církev - alespoň její evangelické křídlo, které Žide nejvíce zatracují - věří v znovupovstání vyvolaného národa. Kdyby Žide nejvíce ve své většině věděli, s jakým porozuměním a soucitem studuje církev ona stará prorocká, jak se jim věří a v to, že prostřednictvím Židů má se dostat lidstvu spása (podle Starého zákona - pozn. red.), pohlíželi by na církev jinými očima. Aspoň by se dovedli, že se církev nepovažuje za nástroj k obrácení Židů - bod, o němž jsou židovští vůdčové na velkém omylu a jen způsobuje více než cokoli jiného rozhorcenost - nýbrž že toto obrácení se má státi zcela jinými nástroji a za zcela jiných okolností, totiž prostřednictvím vlastního židovského Mesiase, který je skutečný (S.Z. - pozn. redakce), nikoli však "divoký olivový strom" pohanu.

Existuje zvláštní odstín antisemitismu, který se zabývá náboženstvím, ale ne ve formě shora zmíněné. Jest něco málo lidí s ateistickými snahami, kteří tvrdí, že všechna náboženství jsou židovským svindlem za tím účelem, aby podrobili ducha a mysl lidí poverě, vysílující nervy. Tento názor jest pro hlavní otázku bez významu, protože je příliš extrémní.

C.

Ve které z těchto forem vystoupí tedy v Americe antisemitismus? Potvrzují-li jisté známky, jak se da jisté očekávat - jakou formu zaujme onen pocit proti Židům? Jisté ne formu hromadného pronásledování. Jedině, v přítomné době postřehnuté hromadné jednání záleží v postupu Židů třeba proti každému, nebo proti každému působení, které se odvažuje, uvést veřejnou pozornost na židovskou otázku.

1. Antisemitismus přijde do Ameriky podle pravidla, podle něhož konají, zda se, duchovní hnutí a ideje svou cestu v západním směru kolem světa. Severně od Palestiny, kde Žide nejdele bydleli, a kde jste dnes sídlí ve velkém množství, jest antisemitismus jasně pochopen a zahrocen. Západněji v Německu dosáhl také jasně formy, ale scházelo mu do revoluce na síle mohutnosti. Jest západněji, ve Velké Británii, jest zanedbatelný, ale při poměrně malém počtu Židů na britských ostrovech a při jejich úzkém spojení s panující třídou, jeví se tam spíše citově než jako hnutí. Ve Spojených Státech není tak pevně vyhraněn, projevuje se však v jistém neklidu,

ve stálých otázkách a v treníci mezi americkou tradicí otevřenosti a úctou před chladnými skutečnostmi.

Protože zde nabyvá tato otázka povahy stále nálehavější, měl by každý jasně vidoucí člověk prozkoumatí kratkozraké protesty Židů, a přičiní se o to, aby jí i jiní národově rozuměli. Jest veřejnou povinností, aby tento problém hned s počátku byl správně pochopen a jistým způsobem trenován, tj. nutno připravit se pro něj způsobem pro jiné národy příkladným tak, aby jim mohl poskytnouti nejpodstatnější latku pro trvalé řešení. To se může státi jen tehdy, rozložíme-li jasně, správně rozpoznáme a projednáme zcela veřejně všechny okolnosti, jimiž se národově dosud bezmocně trapili - protože jim scházela vůle nebo prostředky, aby pronikli až ke kořenům problému.

2. Druhý důvod, proč nabyvá zde židovská otázka důležitosti, jest vědomě řízený, velký příliv Židů. Jiz v tomto roce (1920 - pozn. prekl.) lze pravděpodobně odhadnouti jeden milion Židů; čímž židovské obyvatelstvo dosáhne okrouhle počtu 4,5 milionu. To neznamena jen nastěhování lidí, ale také ideji. Žádný židovský spisovatel nevytknul dosud přehledně a úplně, jaké stanovisko zaujímají Židé k nežidům, jak smyslejí ve svém nitru o "gojích". Máme jisté příznaky o tom, ale je lépe zanechat pokusu, sestavovati na jejich základech smyslení Židů o nežidech - to by měl za nás raději učiniti Žid sám. Byl by však jisté ze svého lidu vypuzen, kdyby se této úlohy zhostil s úzkostlivou pečlivostí k přesné skutečnosti.

Tito přistěhovanci spatrují - a mají k tomu snad důvod - v nežidovi svého dedičného nepřítele a domnívají se, že musí dle toho upravit své jednání. Oni však nejsou tak bezmocní, jak se zdá. V těžce zkoušeném Polsku, kde bylo za války Židům vzato vše do posledního, dostávají se jich denně na sta k americkým konsulatům, aby se postarali o přeplavbu. To jest pozoruhodné. Přes své domnělé utrpení a chudobu mohou podniknout dalekou cestu a dosáhnouti svého přestěhování. Cestovati v takovém množství, nedovedou příslušníci žádného jiného národa. Ihned uvidíme, že v žádném případě nejsou odkázáni na dobročinnost. Jejich životní loď zůstala v bouři dobře zachována, zatímco u jiných národů se ztroskotala. To dobře vědí a radují se z toho. Přinášejí však zdejší většině tytéž pocity, jaké chovali ve svých dosavadních sídlech. Treba ze radostně pozdraví zemi americkou, oproti většině amerického lidu budou mít své vlastní myšlenky. Ať si stojí v listinách zanesení jako Rusové nebo Poláci nebo cokoli jiného; jsou Židé v plném vědomí a my je jako takové pocítíme.

Všechno toto musí mít své účinky. Není to rasový předpoklad, připravujeme-li se na to a naznačíme-li samotným americkým Židům, aby tento případ uvažili a přispěli k rozřešení problému.

Každá idea, jež jednou panovala v Evropě, byla při svém přesazení do Ameriky podrobena změně. Tak tomu bylo s ideami svobody, vlády, války. A tak tomu bude také s antisemitismem. Celá otázka nalezne zde své středisko a bude zde rozřešena, budeme-li jednati opatrně a nedáme-li se odstrasiti. Jistý židovský spisovatel vyjádřil se nedávno takto: "Židovství znamená dnes hlavně americké židovství ... Všechna dřívější střediska židovstva byla za války zničena a přeložena do Ameriky". Problém stává se tudíž americkým, ať chceme nebo ne. Jakým směrem se ponese? Mnoho závisí na tom, co může býti vykonáno, nežli zde věc přijme příliš příkré formy. Prvním zjevem bude zajisté výraz nevole proti židovským hospodářským úspěchům, hlavně proti zvládnutí, pomocí níz se dostávají. Naš lid spatří dějství jednoho národa uprostřed druhého v takovém stupni, v jakém toho u Mormonu nikdy nebylo, a ten lid si toho nebude přát. Mormoni odtáhli; Izrael vrátí se do Egypta, aby si jej podmanil.

Druhou formou výrazu antisemitismu bude bezpochyby pocit odmítnutí a jeho stupňování. Trebaže má většina vždy pravdu, nejedna vždy rozumně ve vlastním smyslu. Tato předpojatost, jejíž existenci připouštějí Židé i nežidé, může nabytí nejostřejších forem k lítosti obou stran, neboť ani nositel ani předmět předpojatosti nemohou dosáhnouti své svobody, která spočívá v duševní rovnováze.

Proto musíme určitě pocítiti s vlivem spravedlnosti. Když dosáhla otázka tohoto bodu, bude zcela podrobena posudku amerického ducha. Jeho vrozený smysl pro spravedlnost přišel vždy ku pomoci zjevem, jež vzbudily nejprve zlobu Americanovu. Citové působení netrva u nás dlouho; reakce rozumu a mravního usudku rychle následuje. Americký duch nikdy se nezastaví před tím, aby se zastával nepřátelského smyslení proti jednotlivci. Zapustí sondu hlouběji. Tento postup dá se již dobře pozorovati ve Velké Británii a v Americe. Jest náš vlastností, že se nezastavujeme před osobami, beží-li o něco zásadního.

Pak bude následovati zkoumání skutkové podstaty; tato může zůstatí nějaký čas nepovšimnuta, pak ale dodá klic k labyrintu. Kořeny všech zmatků vyjdou na světlo, aby zahynuly jako všechny kořeny, vytazeny z temnoty zemske. Pak bude pouze na Židech samotných, aby se podřídili novým usporádaním věcí. Není potřeby, aby se

zrekli sve zvladnosti, aby sve cinorodosti dali zakrnet; neb aby dali pohasnouti svemu lesku - ale musi svesti vsechny tyto sily do cistsich pruplavu: jen tak mohou ospravedlnit svuj narok na prevahu. Rasa, která muze v materialnim oboru dosahnouti toho, ceho dosahli Zide - pri cemz se povazuje za duchovne vyse stojici - muze toho dosahnouti způsobem mene spinavym a mene spolecensky nepratelskym.

Zide nebudou vyhubeni; ale take se jim nedovoli, aby nadale ohybali lidskou spolecnost pod jho, které ji tak obratne položili na siji. Jsou pouzivateli systemu, který sam v sobe se zmeni. A tak, aby ospravedlnili sve zvladni postaveni ve svete, zmeni se a budou se muset venovat vyssim cilum.

VI.

"Musime prinitit krestanske vlady, aby ucinily opatreni, jez by nas siroce zalozeny plan, blizici se jiz svemu viteznemu konci, tak podporovala, aby trpela tlak vzbuzeneho verejneho mineni, jez jsme jiz skutecne organizovali pomoci tak zvane velmoci tiskove. Az na male, nepatrne vyjimky, padla nam tato velmoc jiz do rukou."

Sedmy protokol Sionskych mudrcu.

ZIDOVSKA OTAZKA PRONIKA DO CASOPISU.

Clen jiste americke universitni fakulty cestoval pred lety do Ruska. Byl odbornikem ve velice dulezitem oddeleni prislusne vedy a bystrym pozorovatelem. Prisel do Ruska s nazory na nakladani se Zidy tamni vladou, jak existuji prumerne v Americe. Zil tam tri leta; vratil se na rok, a odebral se tam znovu na temer stejnou dobu. Po svem druhem navratu do Ameriky povazoval za nutne obeznamit americky lid nalezite se zidovskou otazkou v Rusku. Napsal velice peclivy clanek a poslal jej nakladateli prvotridniho casopisu ve Spojenych Statech. Nakladatel dal si jej zavolat, vyjednaval s nim skoro dva dny, byl se vsim, co vyslechl, mocne dojat - ale prohlasil, ze nemuze clanek uverejnit. Totez se opakovalo u mnoha jinych nakladatelu vynikajicich casopisu. Ne snad proto, ze by onen profesor nebyl dovedl psati; nakladatele by radi prijali jeho praci. Presto nemohl dosahnouti prijati a otisteni sveho clanku v New Yorku.

Nicmene vsak konecne vnikla zidovska otazka do jednoho newyorkskeho casopisu, ovsem spise jako strepina granatu, vystreleneho ze zidovskeho tabora na zidovskou otazku, aby tato otazka byla pokud mozno rozdrцена a stalo se pravdivym tvrzeni, ze takova otazka vubec neexistuje.

Pozoruhodne je, ze velke casopisy - a bylo by velmi zajimavo, vytahnouti jejich financni zadaky na svetlo - prijaly pouze tento jediny clanek o zidovske otazce. Zatim se muze sirsi obecnstvo nauciti mnohemu jiz z tohoto vzorneho clanku jeho ucelem jest dokazati, ze zidovska otazka vubec neexistuje.

Mr. William Hard pouzil v cervnovem cisle "Metropolitane" ucelne tohoto clanku, tak dobre jak dovedl, a jest jisto, ze telegrafni a korespondencni kancelare, bdici starostlive nad kazdou pochvalou udelenou Zidum, blahoprali chrabrym vydavatelum "Metropolitane" za jejich pomoc v dalsim uspavani obecnstva.

Doufejme, ze clanek pane Harduv dojde vzhledem k predmetu sirokeho rozsireni, nebot lze se z neho mnohemu naucit - vice, nez bylo zamysleno.

Predne - zidovska otazka je zde. Pan Hard pravi, ze se o tom hovori v salonech londynskych a parizskych. Neni zcela jisto, ma-li zminka o salonech dokazati, ze predmet je bez dulezitosti, nebo ze pane Hardovy dalekosahle vztahy v teto otazce jsou tim objasneny. Vypravi dale, ze jisty spis o zidovske otazce putoval dosti daleko v

jistých úředních kruzích ve Washingtonu. Pak zmiňuje se o kabelové zprávě, newyorským "Worldem" uveřejněné o této otázce. Jeho článek se objevil pravděpodobně příliš brzy, než aby mohl přinést ještě zprávu londýnských "Timesů" o zmíněném spise. Zajisté však prozradil čtenáři, kterému jde o skutečnost, že židovská otázka existuje, ani ne pouze pro chválu, nýbrž v oněch kruzích, kde jsou dány důkazy židovské moci a vlády co nejhojněji. Ba, otázka tato je dokonce projednávána - pan Hard to obsírně potvrzuje. Ale nejde-li dále a nevypraví nám, že tato otázka je velice vážně projednávána na vysokých místech a lidmi národního a mezinárodního významu, upouští od věci z dvou důvodů: buď toho neví, nebo považuje zmínku o tom pro svůj článek za neúčelnou.

Prece však pan Hard již konstatoval, že židovská otázka existuje, že je projednávána a to lidmi, kteří nejspíše jsou schopni posoudit věc, o které se hovoří.

Čtenáři článku mě dojem, že otázka má spikleneckou povahu. Spisovatel píše, že v hromadně spiknutí nevěří. Toto přiznání přijímáme s velkou úlevou, neboť nemůže být nic smyšlejšího pro nežidovské myšlení, než hromadně spiknutí, protože nelze nežidovskému duchu myslit nic nemožného. Pan Hard je nežidovského původu a ví tudíž, jak by bylo nemožným na delší dobu i nejslechetnější spiknutí pro nějaký počet nežidů, zasluhující zmínky. Nežidé toho nejsou schopni. Jejich spiknutí by se rozpadlo jako babovka z písku. Nežidé nemají ani ve své krvi ani ve své snaze základy součinnosti jako Židé. Již od přírody nedovede si nežid učinit představu o spiknutích; nevěří v jejich možnost vůbec, bez nutného důkazu.

Pane Hardovy potíže se spiknutím jsou tudíž lehce srozumitelné; aby napsal svůj článek, cítí se nucen, upravit jej tak, jakoby v každém případě, kdy je židovská otázka projednávána, bylo s ní zacházeno po způsobu spiknutí. To jest vůdčí motiv docházející rozhodujícím způsobem vyjádření v nadpise "velké spiknutí proti Židům".

Při hledání skutečnosti v Hardově článku dovidáme se dále, že existují jisté spisy, obsahující pry jednotlivosti jistého spiknutí neb domnělý židovský plán k úplné světovládě. To jest přibližně vše, co se čtenář o těchto spisech dovidá, vyjímajíc, že pan Hard je označuje jako "zvláštní a strašné". Zde jest politováníhodná mezera v licenci, neboť píše sice, aby odhalil dokument, ale nerika nám o něm takřka nic. Haněbně věci vydávají se obvykle samy opovržením; ale uvedený dokument nemůže k tomu najíti příležitosti. Čtenář musí spolehnouti na slovo pana Hardova. Myslíci posuzovatel nebo kritik spatřoval by však v uveřejnění dokumentu lepší základnu k samostatnému usudku. Ale upustíme od toho: v každém případě pan Hard tvrdí veřejně, že existují takové spiklenecké dokumenty.

Pak přechází k další úloze, totiž k jmenování Židů, ovládajících vybrané oblasti, aby dokázal, jak málo mají Židé co činiti s vládou v celku a všeobecně. Pan Hard nese za všechna ta jména zodpovědnost sám; na nás je pouze, abychom ukázali, čemu se lze z věci naučiti.

Pan spisovatel pojednává obzvláště obsírně o udalostech v Rusku. Někdy jakoby se zdálo, že je postavena židovská otázka na úroveň se sovětskou otázkou - čemuž však není, jak zajisté pan Hard dobře ví; třeba že stojí obe otázky k sobě ve zcela zřejmých vztazích; pak jde však o dobře promyšlenou klikku, vytýčuje-li se tato identita umele, aby byla pak zdeptána ve prospěch židovské věci. Přes to jsou skutečnosti panem Hardem uvedeny dosti zajímavě - nehledíc ke konečným závěrům, jež z nich odvozuje.

Pozorujme tedy napřed ruský případ. On nám píše, že v kabinetu sovětského Ruska je pouze jeden Žid: to jest Trocký. Jsou však zajisté ještě jiní ve vládě, ale pan Hard mluví pouze o kabinetu. Nemluví o komisárech, kteří jsou pravými vládci Ruska, ani o rudém vojsku, které je vlastní moci vlády Trockého a Lenina. Ne: pro pana Harda existuje pouze kabinet. - Právě tak existoval v Maďarsku pouze jeden Žid na vůdčím místě; to byl Bela Kuhn. Pak zůstává nezodpovězena pouze otázka, proč celá Evropa, přes pouhé dva jedince židovské, Trockého a Kuhna, je přesvědčena o silném rázu židovském v bolševismu. Takováto prostinka domněnka nežidů byla by prece ještě nemožnější, než myšlenka pana Harda o židovském spiknutí. Mají-li býti vsichni nežidé slabomyslnými, proč bychom neměli právě tak dobře považovati Židy za chytraky?

Zajisté není příliš mnoho řečeno konstatováním, že Trocký stojící v čele a sdílící vrchol moci bolševické pouze s Leninem: a Trocký je Žid - dosud toho nikdo nepopíral, ani sám Bronstein (to bylo jméno Trockého, když ještě bydlel v St. Louis ve Spojených Státech).

Ale také mensevici jsou vedeni Židy, píše pan Hard. Velice pozoruhodná skutečnost. Trocký v čele bolševiků;

v cele menseviku za doby opozice mezi prvniimi stali Licher, Martov a Dan - "sami Zide", jak pravi pan Hard.

Avsak existuje jeste jedna prostredni strana mezi obema extremnimi: kadeti, kteri podle pana Harda jsou a byli nejsilnejsi stranou v Rusku. Maji dnes hlavni stan v Parizi. Jejich predseda je Vinaver, Zid.

To jsou skutecnosti, zjistene Hardem. Zide, jichz jmena uvadi, vedou tri velke skupiny politickeho zivota v Rusku. - Tak vidite, vola, jak jsou Zide rozstepeni. Jak by mohlo existovat mezi lidmi spiknuti, kdyz se navzajem potiraji! Jineho mohlo by spise napadnouti, vzhledem k temto udalostem, jak Zide ovlivnuji kazdou cast politickeho zivota v Rusku. Neopravnuje to do jiste miry k nazoru, ze usiluji vsude o vladu?

Tim ale nejsou jeste vycerpana ona pouceni, jez muze badajici ctenar nalezi ve clanku pane Hardove. On obraci se k Spojenym Statum a cini nektera velice zajimava zjisti: "Zde jest Otto Kahn," pravi spravne, "nekdy jest Otto Kahn zde, nekdy take pri dulezitych mezinarodnich zalezitostech v Parizi a nekdy obstarava v Londyne spojeni mezi britskym a americkym kapitalem - podniky, které ve znacne mire maji co ciniti s evropskymi politickymi zalezitostmi. Pan Kahn plati za konzervativce, coz je snad v jistem smeru pravdive. Clovek jest konzervativnim, nebo neni, podle zorneho uhlu, pod kterym je pozorovan. Nejkonzervativnejsi lide v Americe jsou v praxi nejradikalnejsi; jichz pohnutky a jichz metody jdou az na koren veci, na svem vlastnim poli pusobnosti jsou radikalni. Muzove, kteri panovali v poslednim republikanskem konventu, jsou nazyvani jeste konzervativnimi temi, jichz obzor jest uzavren jistymi omezenymi hospodarskymi zajmy; jsou vsak nejradikalnejsi z radikalnich, byli za cerveneho stadia cervenymi a jsou bilymi ve stadiu bilem: kdybychom znali posledni umysly pane Kahnovy, kdyby tak sestavil listinu svych planu a zameru, muselo by zniti heslo, které jej tak pripadne oznacovalo, zcela jinak. V kazdem pripade vime od pana Harda: "Zde jest pan Kahn".

"Na druhe strane," pravi Hard, "jest Rosa Pastor Stokesova". Uvadi soucasne Morrise Hillquita. Podle jeho rozdeleni jsou to radikalove. Proti nim stavi jmena dvou nezidu, Eugena V. Debse a Billa Haywooda, a stavi je do takoveho svetla, jakoby byli dvema daleko mocnejsimi vudci nez zprvu jmenovani. Kdo se zabývá nejnovejsim politickym vyvojem - a jak se zda, patril pan Hard jiz davno k takovym lidem - smysli o veci jinak. Ani Debs ani Haywood nestvorili za cely zivot frakce s tak ovladajicim vlivem jako pani Stokesova a pan Hillquit. Debs a Haywood maji svuj vliv od techto.

Podrobime-li socialni snahy Spojenych Statu podrobne uvaze, narazi kazdy znalec - jako pan Hard ve svem clanku - na zidovska jmena. Jest skutecne velice poucne, ze musi vedet zidovska jmena, chce-li jmenovati vudce tzv. konservatismu a radikalismu. Dle jeho zjisti je ctenar opraven rici, ze Zide vedou obe politicke skupiny ve Spojenych Statech.

Avsak pan Hard neni jeste hotov. "Muz, který pracuje vic nez kterýkoliv, vice nez cini kterekoliv vedeni jinych muzů, aby udržovali americke delnictvo radikalnim, jest Zid - Samuet Gompers." Tuto skutecnost zanese si ctenar do sve listiny: americke delnictvo je vedeno Zidy.

Ale "nejsilnejsi anti-gomperske tezarstvo a spojeni konfekcni delnici" - velice , silni a cetni - jsou vedeni Zidem, Sidney Hillmannem.

Tedy jako v Rusku. Oba smery politickeho hnuti, a hnaci sila uvnitr techto hnuti, stojí pod vedenim Zidu. Tuto skutecnost musi uznat take pan Hard, nehledime-li k jeho vlastnimu umyslu a zpusobu jeho ukolu.

A prostredni strana "liberalni stred", jak je pan Hard nazývá, spojujici vsechny, kdoz stojí mezi ostatnimi, nabizi ve svem clanku jmena Brandeis, Mack a Felix Frankfurter, pany, jichz cinnost od primeri tvorila by velice zajimavou kapitolu.

Ze slusnosti uvadi - pan Hard jeste dve dalsi jmena: "Baron Gunzburg, Zid - verny urednik ruskeho vyslanectvi vyslanec Bakmeteva, zastupce ponekud zmeneneho rezimu, zatimco je ruska zpravodajska kancelar, jejiz zpravy se objevuji v mnohych nasich casopisech, vedena jinym Zidem - tak nazývá je pan Hard - jehoz jmeno je znamo ctenarum novin - A. J. Sackem.

To nechce byt naprosto uplnou listinou, ale prece vyvola dojem. Tim ale nabyvaji dokumenty, jez chce pan Hard prohlasiti za smesne bezcenne, vyssiho vyznamu. Jest nasnade myslenka, ze ty spisy byly jen proto tak peclive zkoumany, protoze jich ctenari nepozorovali a neodhalili pouze skutecnosti panem Hardem pripustene,

nybrz jeste jine a hodnejsi uzasu, ze tyto dokumenty potvrzují a vysvetlují jich pozorovani. Jini ctenari, nepozivající vyhody, jez spociva v znalosti ceheho obsahu dokumentu, mohou ocekavati, ze jich vyvolany zajem bude take ukojen.

Tyto dokumenty nestvorily zidovskou otazku. Kdyby nebylo niceho mimo tyto dokumenty, pan Hard by nebyl zmineny clanek napsal, a "Metropolitan" by jej nebyl otiskl.

Jest zasluhou pana Harda, ze potvrdil na miste, kde by se to nebylo ocekavalo, ze otazka existuje a musi byti projednavana. Nekdo, kdo dal napsati clanek "Velke zidovske spiknuti", citil toho zajiste potrebu.

VII.

"O cem hovorite? Dokud nemame ve svych rukou tisk ceheho sveta, jest vse, co cinite, marno. Musime ovladnouti a podrobiti svemu vlivu noviny ceheho sveta, abychem narody zaslepili a klamali."

Baron Montefiore

ARTUR BRISBANE JDE ZIDOVSTVU NA POMOC

Jeste jednou musime prerusiti chod sveho badani o moderni zidovske otazce, abychem pozorovali objeveni se teto otazky v jinem okrese, a to v podobe dvousloupceveho uvodniku "Z dneska" v Hearstovych listech z 20. cervna 1920, z pera Artura Brisban. Nazývati jej nejvlivnejsim zumalistou zeme, znamenalo by rici prilis mnoho, ale jiste nalezi k tuctu nejtenejsich. Zahaji-li tedy takovy denni spisovatel razu pane Brisbanova verejne uvahu o zidovske otazce, jest to jen skutecnosti, ktera zde ziskava na dulezitosti.

Pan Brisbane nestudoval zidovske otazky. Pri soukromem rozhovoru by pravdepodobne uznal, ze skutecne o tom neví niceho - ackoliv takove priznani s tonem urcivosti, jehož uziva ve verejnosti, dalo by se sotva uvesti v soulad. Jako zdatny novinár vi vsak, jak chopiti se teto otazky, zada-li denni potreba novin, aby byla odbyta obratem ruky. Kazdy pisatel uvodniku tomu rozumí. V kazde rase jest neco dobreho a neco spatneho, nebo: kazda rasa vykazuje radu vynikajících muzú, nebo: hrála zajímavou roli v dejinach - to staci pro citelny uvodník o narodu, ktery nejakým způsobem vstoupil do lidskeho spolecenství. Není k tomu potreba vubec studovati otazku v jejím vlastním obsahu; jista skupina naroda jest takovým casopiseckým clankem zpracovana, a nikdy se již veci nedotkne. To vi kazdy novinár.

A prece i protoze pan Brisbane žil dlouho v New Yorku a mel financni spojeni zavazneho druhu s jistými zajmovými skupinami nasi zeme, protoze bezpochyby nahledl více mene do vnitřního chodu velkých trustu a bankovních skupin, a stale je obklopen spolupracovníky a radci zidovske rasy, musel si o veci utvoriti take usudek. Nepatri vsak k obchodu novinárovu, aby vyslovil sve myslenky o rasových skupinach sve zeme, prave tak, jako není veci vystavovatelovou vyslovovati mineni o majetnicích vystavených predmetu. Casopis ma silne vymezeno pravo vzbuzovati pohorseni a prave tak omezeno možnosti, kdy se ma citit k tomu oprávněným.

Když se tedy pan Brisbane citil nutkan psati o zidovske otazce, dalo by se predvidati, co bude psati. Diviti se bylo možno pouze tomu, ze vubec citil pohnutku psati. Pocitoval to opravdu jako pronásledovani Židu, když je cinen pokus objasniti zacatek a duvody jich vlivu ve Spojených Statech neb nekde jinde? Citil s ostrovtipem zdatneho novinarskeho podnikatele, ze se zde naskytila prizniva príležitost, ziskati si pozornost nejvlivnejsi skupiny New Yorku a cele zeme? Nebo - a toto je v risi možnosti - chtel vec obejiti, az jej dojdou jiste podnety

k nedelnímu úvodníku, nebo až někteří akcionáři dají mu poznati svá práni? Tim nechteji byti pohnutky pane Brisbanovy naprosto podezřívány, nybrž pouze podotknuto na jak tenkých nitkách muze takový úvodník viseti. Správnějším však jest: Veri pan Brisbane, že napsáním nedelního úvodníku jest hotov s věci a že tím je otázka rozluštěna? To jest nejhorsí na časopiseckém spisovatelství: Jakmile se proslo ve zdraví a bez pohoršení s jedním úvodníkem, jest tím věc odbyta, pokud se týká pisatele. Alespon jest tomu tak pravidelně.

Doufejme, že pan Brisbane není s otázkou hotov. Neměl by opustiti tak závaznou otázku, aniž přispěl něčím k jejímu řešení; ve svém nedelním úvodníku tak nečinil. Dopustil se dokonce omylu, které musí napravit dalsím studiem. "Co jest s Fenicany?" táže se. Měl se o tuto otázku starati, když se zabýval studiem věci. Nebyl by se dopustil onoho politování hodného omylu, že uvedl Fenicany do tak úzkého spojení se Židy. Žid by to nečinil. Ale v židovském propagacním článku, psaném pro nežidovské čtenářstvo, zda se to dovoleno. Sami Fenicane zajisté nikdy nepomysleli, že by souviseli se Židy nějakým způsobem a Žide neměli o tom také tušení. Když v nicem, tož se líšili v namorních poměrech. Fenicane stavěli nejen lodě, ale dodávali pro ně i muzstvo. Žid sveroval spíše svůj kapitál než sebe nějaké lodě. I v každém jiném vztahu byly hluboké a ostré rozdíly mezi oběma národy. Pan Brisbane měl se držeti v tomto bode svého výkladu židovské encyklopedie. Doufejme, že se ujme opět svého studia a potěší svět tím, co najde jeste netištěno v pouze psaných židovských spisech. Zde nebeží skutečně o otázku, jako je třeba kulatost země: Židovská otázka není odbyta a bude projednávána.

Pan Brisbane jest s to podniknouti badání o tomto predmetě na vlastní pěst. Ma velký stáb spolupracovníků a da se předpokladati, že jsou mezi nimi nežide nepodplatitelného charakteru. Ma organizaci, obetkávající svět; podle změny jeho řeči a náhledu, které nastaly po jeho zkušenostech ve světě, kde se dělá zlato, ma i možnost nahlédnouti hluboko do jisté skupiny lidí a do jistých mocenských usilí - proč nechápe těchto otázek jako světový problém a nevychází na skutečnosti a řešení? To jest úlohou, hodnou každého novinářského podniku. To by umožnilo Americe, aby přispěla k řešení, k němuž musí přispěti, ma-li tato otázka přestati byti strasákem, jímž byla po staletí. Všechny řeči na zemi o "lásce k bližnímu" nemohou nahraditi důkladné probádání, protože požadují od lidí, aby milovali ty, kdož pracují dravě, rychle a lživě, aby nad nimi dosáhli vlády. "Co jest na Židovi nesprávného?" jest první otázkou. Druhou: "Co jest na Židovi nesprávného, že je první možné?"

Jako každý nežidovský spisovatel, vystupující jako blahovolný obhájce Židu, také pan Brisbane musí připustiti radu skutečnosti, obsahující část této otázky, jejíž existence je popírána.

"Každé druhé, úspěchu plně jméno, jež potkáváme ve velkém městě, jest židovské," píše pan Brisbane. V jeho vlastním městě jest tento podíl dokonce jeste vyšší. "Žide, tvůrčí méně než jedno procento obyvatelstva: zemědělského, mají padesát procent obchodního zisku svou zdatností, podnikavostí, průmyslností a chytrostí," píše pan Brisbane.

Znamená to něco pro pana Brisbane? Přemýšlel již o tom, jak to jednou skončí? Muze osvoboditi tento úspěch od každé vlastnosti, kterou lidstvo právem shledává pokarání hodnou? Uspokojuje ho způsob, jakým je používáno tohoto obchodního úspěchu tam, kde je směrnatým? Je ochoten dokázati, že tento dekuje za svůj původ pouze tím chvalyhodným vlastnostem, které vypočítává a zadně jiné méně chvalyhodné? Souhlasí s konkurenčním bojem Harrimanských železnic, financovaných Židy? Slyšel už někdy, že byly židovské peníze vloženy do reálného železničního podniku?

Mohli bychom podati panu Brisbanovi ona témata ve formě rady článku, jež by působily na něho i na jeho čtenáře na výsost poučné, kdyby poveril nestranně muze sbíráním materialu skutečnosti. Jeden z těchto článků mohl by byti nazvan: "Žide na mírové konferenci". Jeho lidé musí zjistiti, kdo byli nejvýznamnější osobnosti na ni; kdo vycházel a vycházel nejčastěji a nejvíce zaměstnan; komu byl umožněn co nejotevřenější přístup k nejdůležitějším osobnostem a výborům; která rasa dodala tam největší počet soukromých tajemníků; která rasa postavila nejvíce hlídek, jímž se muselo projíti, aby se přišlo k muzum, kteří pozívali vážnosti; která rasa šla ve své snaze nejdále, aby učinila z konference radu slavnosti při tanci a bohatých hostinách; kteří soukromí účastníci zvali vedoucí členy konference nejčastěji k intimním večírkům?

Kdyby pan Brisbane se svou uznanou schopností k zpravodajství vychoval své lidi pro tuto úlohu a dal pak vytisknouti, co mu přinesou, napsal by kus dějin, který by znamenal dokonce mezník v jeho vynikající drahé nakladatelské.

Mohl by třeba vydati druhou kapitolu o mírové konferenci, asi jako: "Jaký program zvítězil na mírové

konferenci?" Jeho lidé museli by se pokusit o zjištění umyslu a účelu, které vedly Židy v tak značném počtu a významu do Paříže a jak svůj program uplatnili. Obzvláště museli by prozkoumat, byl-li zamítnut nebo změněn jediný bod jejich programu. Dale, nezadáli-li Žide, když dosáhli čeho chtěli, ještě víc a nedostali-li i toho, ačkoliv to znamenalo přednost vůči ostatnímu světu. Pan Brisbane by se asi dozvěděl k svému úžasu, že ze všech programů, které byly předloženy konferenci - a nevyjímajíc hlavního programu, o němž opírali lidé tak velké naděje - jediný, který prošel hladce, byl program židovský. Všechno to by se mohl dozvědět, kdyby patřal. Zůstala by pouze otázka: Co by si počal s materiálem, kdyby jej dostal?

At upravit pan Brisbane své patřání v kterémkoliv směru - všude rozšířit podstatně své vědomosti o naší zemi a její vaznosti na židovskou otázku. Ví např. komu patří Aljaska? On snad je přesvědčen jako druzí - až na několik málo, kteří se dozvěděli něčeho přesnějšího - že tato oblast patří Spojeným Státům. Nikoliv; patří k národu, jemuž budou brzy nalezeny celé Spojené Státy.

Je si pan Brisbane jen trochu vědom z onoho nepřiznivého stanoviska, které mu poskytl jeho postavení v národním žurnalistice, že v našem hospodářském životě působí prvky, které se nedají jasně pochopit ani pojmem "práce" ani "kapitál"? Ví vůbec o jisté moci, která v produktivním smyslu není ani práce, ani kapitál, jejíž zájmem a snahou jest, aby co možná nejdále od sebe oddělila a rozštěpila kapitál a práci, tím, že je brzy vydražena práce, brzy kapitál? Při svém studiu hospodářské situace, na jejíž opacném konci spocívá tajemství, obrněné proti každému vysvětlení, pan Brisbane musel by upozorovat, alespoň zbledl něčeho, co působí ještě daleko za posledními kulisami.

Bylo by vdecným žurnalistickým podnikem toto vynajít. Uveřejnil již někdy jména mužů, kteří mají v rukou zásobování cukrem ve Spojených Státech? Zná je? Chtěl by je poznati?

Náhledl do obchodu bavlnou naší země, do změny majetkové bavlňáckých plantáží a do umělého ztěžování výroby bavlny, počínajíc vyhrůzkami bank, až po změny cen pro sukna a odevy? A uvážoval při takovém pozorování o jménech těch, kdož mají při tom ruku ve hře? Chtěl by se dovést, jak se to dělá a kdo to dělá? Všechny tyto věci mohl by nalézt a oznámiti to lidu, kdyby se jeho zdatný stábní odborník a spisovatel zabýval touto otázkou. Cítí-li se dosti volným, aby tak učinil, ví on sám nejlepe: Snad má soukromé důvody, nebo důvody účelné, aby tak nečinil.

At jest tomu jakkoliv, neznáme důvodů, které by mu bránily v důkladném prostudování otázky - skutečnému studování, nikoli pouze vržení letmého pohledu pro pouhou cenu novoty - a učinil si o ni svůj vlastní odůvodněný posudek. V tom by jistě nebyla žádná nesnášenlivost. Tak jak se dnes věci mají, pan Brisbane není schopen zaujmouti stanovisko ani pro ani proti. Muže odstrčit ji jako obtížnou; asi tak, jako bývalí otrokáři chtěli odstranit nepřátele otroctví. Z těchto důvodů není jeho nedávná obhajoba Židů vůbec žádnou obhajobou. Podoba se spíše namlouvám o přízen. Jeho hlavní odpor směřuje zdanlivě proti tomu, co on nazývá rasovým předsudkem a rasovou nenávistí. Skutečně, kdyby se měl někdo obávat, že by upadl při studiu nějakého hospodářského problému do takového duševního zmatku, bylo by lepe, kdyby od toho vůbec upustil. Záleží na badatelské metodě neb na badateli, povstanou-li z věci předsudky a nenávist. Bylo by ale ubohým vysvědčením pro učence, který by chtěl použít této výmluvy, at již ve prospěch svůj nebo jiných podržených po léta jeho duchovním vlivu.

Práve vědeckým studiem židovské otázky budou odstraněny a zamezeny předsudky a zást. Máme předsudky proti něčemu, čeho neznáme a nenávidíme, čemu nerozumíme. Studium židovské otázky vytvoří znalosti a názory, a to nejen pro nežidy, ale i pro Židy. Tito jich potřebují právě tak, ne-li spíše než nežide. Bude-li Žid prinucen, aby věci viděl, jím rozumel a projevil souhlas, zmizí největší část otázky v rozřešení vyššího společného porozumění.

Povzbudit nežidy pro skutečnosti ve věci židovstva jest pouze částí práce; nezbytnou úlohou jest učiniti také Židy chápavými pro skutečnosti otázky. Prvním velkým úspěchem musí býti, abychom učinili Židy z pouhých obránců - a sice v obou případech pro stráněcké účely - na věc soudce. Vyšetření naleznou Židy i nežidy v omylu, a cesta se uvolní, aby se dostalo slova vedení a moudrosti, byť i v celé otázce bylo třeba sebe více moudrosti.

V tomto návrhu ke snášenlivosti spocívá ovšem nebezpečná klička. Snášenlivost vyžaduje především snášení pravdy. Dnes se jí požaduje k potlačování pravdy. Snášenlivost může platit jen tenkrát, bylo-li dosazeno všeobecného souhlasu v tom, co má býti snášeno. Nevědomost, utisk, umlčování, hrani na schovanou - není snášenlivostí. Žid nebyl nikdy trpen ve vyšším smyslu, protože nebyl nikdy pochopen. Pan Brisbane

nepodporuje porozumění pro tento národ, tím že čte "proste psanou" knihu a vrhne-li několik židovských jmen do zaplavy písmen! Jest sám sobě dlužný, aby se této otázce uchopil, ať již veřejně použije svých výsledků nebo nikoliv.

Z hlediska novinářského nemožno udržovat svět v bezném smyslu, třeba jen povrchně, ať bychom všude nenarazili na vliv Židu, a tisk obchází tuto skutečnost, mluví o Rusech, Litevcích, Němcích a Angličanech. Toto maskování jmen jest jedním z prvků, působících nejvíce zmatku v celém problému. Jest zapotřebí jmen, která skutečně jmenují, jest zapotřebí zjištění skutečné povahy, aby bylo lidstvo osvíceno.

Pan Brisbane měl by studovat tuto otázku pro světlo, jež by takové studium vrhalo na jiné věci, jímž se on zakrývá. Podporoval by toto světlo, kdyby časem uveřejnil některé ze svých výsledků, protože taková uveřejnění uvedla by jej ve styk se všemi částmi Židovstva, které nemůže poznat vždy ochotný vydavatel. Jistě byl zaplaven uznáními za svůj článek; byl by vykonal skutečnou osvětovou službu, kdyby byl obdržel několik měricí vyjádření protichůdných. Neda se porovnat nic, co se mu dosud přihodilo, s tím, co by se stalo, kdyby byl uveřejnil jen jednu ze skutečností, které mohl objevit pomocí nezávislé podpory.

Když pan Brisbane psal o Židech, bude mít, doufejme, otevřený zrak pro vyjádření jiných o této věci. Ve své látce ke čtení najde více poukázání k Židům nežli dříve pozoroval. Některé dají se nalézt v příležitostných poznámkách a člancích jeho vlastního časopisu. Dříve nebo později narazí každý vážný badatel a každý poctivý spisovatel na stopu, která vede k židovské moci ve světě. "Dearborn Independent" činí systematicky a obsírně jen to, co jiné publikace vykonaly úryvkovité.

Na veřejném tisku Spojených států spočívá pravý strach před Židy - strach, který jest cítelný a jemuž nutno jíti na kloub. Nemylím-li se, také pan Brisbane pocítil toho strachu, třeba si toho nebyl snad ani vědom. Není to strach, aby se některé rasy neublížilo - my všichni měli bychom takovou počestnou starostlivost pocítovati - nýbrž strach, aby se o Židech neuveřejnilo nic jiného než neomezená chvála. Nezávislé přemýšlení přesvědčilo by jej, že americká žurnalistika stojí před úlohou, aby omezila tuto chválu ve prospěch uvážené kritiky.

VIII.

EXISTUJE PEVNÝ ŽIDOVSKÝ SVĚTOVÝ PROGRAM?

Ve všech vysvětleních židovských vůdců, kteří mají slovo, kde chtějí objasnit protizidovskou náladu, udávají se tři důvody; jen tři, ne více: konfesionální předsudky, hospodářská závist, společenský odpor. Ať to Žide vědí, nebo ne - každý nežid ví, že neexistuje z jeho strany žádný předsudek ve věci konfese, viry. Možná že existuje hospodářská závist, alespoň tak dalece, jak upoutává ostřejší pozornost všestranný úspěch Židu. Několik židovských mluvčích hledí odvrátiti pozornost tvrzením, že neexistuje ve financnictví židovská převaha; tato lojalita pro svůj lid jde však příliš daleko. Světové finance jsou pod vládou židovskou; jejich rozhodnutí a jejich plány jsou pro nás zákonem. Avšak finanční převaha jednoho národa není ještě dostatečným důvodem, aby byla předvedena před kolbisté lidového předsudku. Je-li onen národ chytřejším a schopnějším, vytrvalejším a pilnějším nás, je-li vybaven schopnostmi, které jsou nám jako nižší a tezkopadnější rasy odepřeny, nedává to ještě práva k vyzyvání tohoto národa, aby o sobě skládal úcty. Hospodářská závist může vysvětliti něco z protizidovské nálady, nepostacuje však k vysvětlení přítomné židovské otázky; nanejvýše potud, že skryté důvody pro finanční převahu židovskou tvoří jedno pododdělení celého problému. Pokud se týká posleze společenského odporu - jest ve světě mnohem více nepřijemných nežidů, než nepřijemných Židů, prostě z důvodu, že existuje více nežidů.

Nikdo z židovských mluvčích nezmiňuje se o politické příčině otázky; nebo, dotknou-li se jí jednou, omezují a lokalizují ji. Nebezi o patriotismus Židu, ačkoliv i ten vzbuzuje ve všech zemích silnou pochybnost. Slycháme o tom v Anglii, Francii, Německu, Polsku, Rusku a v Rumunsku, ba slychá se o tom s hrůzou - ve Spojených státech. Byly napsány knihy, zprávy byly uveřejněny a rozšířeny, byly vydány obrátěné statistiky, aby se ukázalo, že Žide vykonali svou povinnost k zemi, ve které bydlejí. Přes to zůstává skutečností, že i při těchto

horlivých a dobře zaručených pokusech jest opačný názor silnějším, a dale se udržuje. Žide, kteří v osvobozené vojsko vykonali svou povinnost, a to s upřímnou láskou a oddaností, nemohli smazat dojem, který způsobili ti, když své povinnosti nevykonali, u důstojníku, mužstva a civilistu.

Ale o to zde nebeží, mluvíme-li o politickém prvku v židovské otázce. Není těžko rozumět, že Žide smyslejí méně hodnotně o národnostech světa, než ti, kteří je tvoří. Židovské dějiny jsou dějinami putování všemi národy. Pozorujeme-li jen současné Židy, neexistuje rasa na naší planetě, která by žila na tolika místech, mezi tolika národy, jako Žide. Mají jasnější světový smysl než každý jiný národ, protože svět byl jejich životní cestou. A smyslejí-li ve světoměrných náhledech více, než může národ nacionálně vymezený, Žid musí být zproštěn viny, nemá-li vlastní národní věrnosti a sebevědomí v té míře, jako člověk domorodý; od staletí jest světoobčanem. Může býti korektním pod nějakým praporem pokud se týče chování, které se od něho požaduje jako od občana a spoluobyvatele: nevyhnutelně musí míti o praporech náhledy, které nemůže sdílet ten, kdo zna pouze jeden prapor.

Politický prvek spočívá ve skutečnosti, že Žide tvoří národ uprostřed národu ostatních. Někteří z jejich mluvčích, obzvláště v Americe, to popírají; ale sám židovský duch vždy vinil ze lži prehrálost těchto mluvčích. Proč se tato skutečnost národnostního odlučování tak tvrdosíjně popírá, není vždy jasno. Kdyby Izrael dospěl k názoru, že jeho světové poslání neda se vyplnit prostředky zlatého teletu, ukáže se snad jeho světoobčanství v ohledu na lidstvo a jeho nebyvající národnostní uzavřenost v ohledu na něj stejně jako silný a záslužný faktor, aby se utvořila lidská jednota, která je dnes znemožňována ve vysoké míře v přítomné době celým židovským chováním. Svět neshledává zavadným skutečnost, že Žide tvoří národnost uprostřed národnosti, ale zavadné jsou důsledky, jež se vyvozují z tohoto nezmenitelného stavu. Národově se pokoušeli, slítili Židy s sebou v jeden celek; pokusy za tímž účelem byly konány i Židy samými; ale zda se, že osud je určil k věčnému národnostnímu odloučení. Jak Žide, tak i ostatní lidstvo budou se muset s touto skutečností smířiti, mělo by se v tom spatřovati slibné proroctví a všemi prostředky přispěti k jeho splnění.

Theodor Herzl, jeden z největších Židů, byl snad jedním z nejdál vidících veřejných zastupců novověku ve filosofickém prozkoumávání židovské podstaty. U něho nebylo nikdy pochybnosti o existenci židovského národa. Spíše jí hlásal při každé příležitosti. "Jsme jeden lid - jeden národ," praví. On poznal také zřejmě, že to, co nazýval židovskou otázkou, jest politické povahy. Ve svém úvodu k "Židovskému státu" praví: "Verím, chápu antisemitismus, který jest hrozným zamotaným hnutím. Pohlížím na něj ze židovského stanoviska, avšak bez bázně a nenávisti. Verím, poznávám, jaké prvky jsou v něm sprostého sportu, obyčejné obchodní závisti, zděděných předsudků, náboženské nesnášenlivosti a také domnělé sebe- obrany. Verím, že židovská otázka jest právě tak málo sociální jako náboženskou otázkou, i když příležitostně nabyvá té neb oné formy. Jest národnostní otázkou, která může býti rozřešena jen tím, stane-li se politickou otázkou světovou, která musí býti civilisovanými národy země společně projednána a kontrolována."

Herzl nejen že prohlásil, že Žide tvoří jeden národ, nýbrž řekl na otázku majora Evana Gordona před královskou britskou komisí pro cizinecké přistěhovalce v srpnu 1902: "Chci dát své pojmy určení národu, a vy můžete k tomu přidat přidavé jméno "židovskému". Dle mého názoru jest národ dějinnou skupinou lidí znatelné kohese, která se drží pohromadě prostřednictvím společného nepřítele. To jest dle mého soudu národ. Připojíte-li k tomu "židovský", máte to, co rozumím pod "židovským národem". Ve svém licení o působení tohoto židovského národa na ostatní lidstvo dr. Herzl napsal: "Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revolučních stran. Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich penez."

Tento názor, který jest, jak se zda, pravdivým, jelikož existoval nejdele v židovském myšlení, je zastoupen také lordem Eustace Percym, a je, jak se zda, uznán také kanadským časopisem "Jewish Chronicle" a uveřejněn. Stojí za přečtení :

"Liberalismus a nacionalismus otevřely za hraničí trub brány ghet a poskytly Židům občanskou rovnoprávnost. Žid vystoupil z gheta do západního světa, viděl jeho moc a jeho lesk, využíval ho a položil ruku právě na nervová centra jeho civilizace, vedl ji, dal jí směr, podmanil si ji - a odmítl pak nabídku ... Mimo to - a to jest pozoruhodné - jest Evropa nacionalismu a liberalismu, vědeckého způsobu vládnutí a demokratické rovnosti snášenlivější k němu, nežli staré utisky a pronásledování despotismu... Při přibývajícím konsolidaci západních národu není dale možno, pocítati s neomezenou snášenlivostí... Ve světě dokonale organizovaných, teritoriálních států utvaru má Žid pouze dvě útočiště: buď musí zborit sloupce celých národnostních států systému, nebo si musí sám stvořit teritoriální státní utvar. V této možnosti volby spočívá vysvětlení jak pro židovský bolševismus tak i pro sionismus; neboť především zda se, že východní Židovstvo potácí se nejisté sem a tam mezi oběma."

"Zda se, ze ve Vychodni Evrope rostou si po boku bolsevismus a sionismus, prave tak jako zidovsky vliv behem 19. stoleti stmelil republikanske a socialisticke myslenky - az k mladoturecké revoluci pred sotva vice nez peti lety: ne proto, ze Zid se stara o pozitivni stranky radikalniho svetoveho nazoru, ne proto, ze bazi po tom, aby se stal podilnikem na nezidovskem nacionalismu nebo demokracii, nybrz proto, ze nenavidi kazdeho pritomneho nezidovskeho vladniho systemu."

To vse jest pravdivé, a zidovsti myslitele mene bojacneho druhu uznávají to vzdy pravdivym. Zid jest nepritelem nezidovskeho usporadani veci. Da-li svym sklonum volny pruchod, Zid jest oproti monarchii republikanem, oproti republice socialistou, oproti socialismu bolsevikiem.

Jake jsou duvody pro tuto rozvratnou cinnost? Predne naprosty nedostatek demokratickeho smysleni. Zid jest od prirody samopanovacnym. Demokracie je dobrou pro ostatni lidstvo; ale Zid tvori, at je kdekoliv, aristokracii bud toho nebo jineho druhu. Demokracie jest pouze slovnim nastrojem, jehož používají zidovsti agitatori, aby se pozdvihli k vseobecne urovni tam, kde byli pod ni stlaceni. Jakmile vsak bylo teto urovne dosazeno, pocinaji ihned jejich snahy po zvlastnich vysadach, jakoby byli k tomu oprávneni - postup, pro který zustane posledni mirova konference (po I. svetove valce - TP) nejstrasnejsim prikladem. Zide jsou dnes jedinym narodem, jehož zvlastni a neobycejne vysady jsou vepsany ve svetove mirove smlouve. Avsak o tom jinde vice.

Mimo nekolika mluvcih, kteri neurcuji zpusobu mysleni u Zidu, nybrz kteri jsou predeslani za tim ucelem, aby ovlivnili nezidovske mysleni, nebude se nikdo odvazovati popirat, ze socialne a hospodarsky rozkladne prvky jsou vsude na svete vedeny nejen zidovskymi najemniky, nybrz ze jsou i jimi placeny. Tato skutecnost mohla byti dosti dlouho drzena v nejistote, díky energickému popírání Zidy a nedostatku v objasnění se strany oněch publicistických zařízení, od nichž očekávalo obecnostvo vysvětlení. Ted vychazeji vsak tyto skutecnosti na svetlo. Herzlova slova ukazují se pravdivými: "Klesneme-li, staneme se revolucnim proletariatem, poddustojniky revolucnich stran." Tato slova byla poprve anglicky uverejvena v roce 1896, tedy pred 24 lety.

Ted' tedy pracuji tyto snahy ve dvou smerech, v jednom, aby rozbouraly vsechny nezidovske staty v celem svete; v druhem, aby zridily zidovsky stat v Palestine. Posledni plan ma nejlepsi blahoprani celemo sveta, ale docela ne nejlepsi blahoprani veskereho Zidovstva, nebo aspon vetsiny. Sionisticka strana dela o sobe mnoho hluku, jest vsak ve skutecnosti nepatrnou mensinou. Muze byti oznacena sotva jinak nez jako neobycejne ctizadostiva osidlovaci snaha. Slouzi nesporne jako velmi uzitecna kulisa ve verejnosti, aby za ni mohly byt uskutenčeny tajne plany. Mezinarodni Zide, vladcove vladnich a peneznich mocnosti sveta, mohou sejiti se kdekoliv, v kazde dobe, ve valce i v miru; tim ze predstiraji, ze uvazují pouze o prostredcich a cestach, jak by otevřeli Zidum Palestinu, ujdou snad podezřeni, ze jsou pohromade pro jiny obchod. Spojenci a nepratele nezidovskych, valku vedoucich narodu, schazeli se tak nerusene. Na jedne sionistické konferenci - seste, v roce 1903 - byla posledni valka presne predpovedena, byl udan její prubeh a oznaceno predem postaveni Zidu k mirove smlouve.

To znamena, ze ackoliv existuje zidovsky nacionalismus, jeho omezeni na stat, který se ma zridit v Palestine, neni zamerem, zamestnavajicim dnes cely zidovsky narod. Prave ted nechteji Zide naprosto do Palestiny, ani pro sionistické hnutí. Prijde-li cas k vystehovani se od nezidovskych narodu, stane se tak ze zcela jinych duvodu.

Donald A. Cameron, posledni britsky generalni konsul v Alexandre, muz plny sympatií pro sionismus a citovany casto zidovskym tiskem, pravi: "Zidovsti pristehovalci (do Palestiny) brzy se toho nabazi, aby se vzajemne obirali o tri procenta; jich synove budou pospichati po draze neb po parnicich do Egypta, aby tam vydelali 10 procent ... Zid, v Palestine na sebe odkazan, snedl by si vlasy z hlavy, rozbil by svuj stat na kusy." Bezpochyby neprisel jeste okamzik k vystehovani - alespon ne duvod k nemu.

Politická stranka zidovske otázky, která zamestnava nyní nejmene tri z velkych narodu - Francii, Velkou Britanií a Spojene Staty - ma co ciniti s organizaci zidovskeho naroda. Musi tento narod vyckavat, az bude v Palestine, aby mel svuj stat, nebo jest již nyní organizovaným statem? Vi o tom Zidovstvo? Ma oproti nezidum nejakou zahranicni politiku? Ma nejakou spravu, která tuto zahranicni politiku provadi? Ma tento stat zidovsky, at viditelny nebo neviditelny, existuje-li, ma nejakou hlavu? Ma nejakou statni radu? A je-li neco z techto veci, kdo vi o tom?

Podle citu byla by prvni odpoved nezidovskeho ducha na vsechny tyto otázky "ne" - jest to nezidovsky zpusob, odpovidati dle citu. Protože nezid nebyl vychovan v tajemstvih neb v neviditelnem společenstvi, vyvozuje z toho beze vseho, ze neco podobneho nemuze vubec existovati - když z zadneho jineho duvodu, tedy alespon proto, ze mu podobne veci nevstoupil do cesty a nebyly mu oznámeny.

Takto zodpovězené otázky vyžadují však dalšího vysvětlení z úvah, pochopitelných každému. Není-li zadného vědomého spolupůsobení Židu ve světě, pak nemohou být vláda, které si dobyli a politika, kterou sledovali, pouhým výsledkem rozmyslných rozhodnutí, nýbrž musí být stejnou vložkou, která v nich všech působí stejným způsobem. Mohli bychom na příklad říci: tím, že hnala Angličana touha po dobrodružství na moře, stal se velkokolonizátorem světovým. Necinil si o tom promyšlených úvah, a nerozhodl se výslovně, že se stane kolonizátorem, nýbrž přirozený sklon ducha jemu vrozeného, vedl jej na tuto cestu. Je to však dostatečným vysvětlením pro britskou světovou říši?

Zajisté, že pohaní také Židy jejich vnitřní sklony, aby kam přijdou, činili to, čím se před našimi zraky významně odlišují. Ale vysvětluje to ony úzke vztahy, trvající mezi Židy všech zemí, jejich světové konference, jejich úžasné předvedení neobyčejných událostí, které dopadají zdrcující silou na ostatní lidstvo a onen pečlivě připravený způsob, s nímž se objevují v daném okamžiku v Paříži se světovým programem, provázeným souhlasem všech států?

Zprvu podezřívají jen jednotlivci, pak tajná oddělení vládní, pak vidoucí lidé v národě - teď stále více a více masy - že Židé jsou nejen národem, jenž se ostře od ostatních liší, jenž zvláštním způsobem není s to, aby se zřekl své národnosti jakýmkoliv prostředkem, jehož by oni sami nebo ostatní lidstvo chtělo k tomuto cíli použít - nýbrž, že tvoří také stát, že mají nejen národní sebevědomí, nýbrž že jsou také vědomě spojeni k společné ochraně a k společným účelům. Vzpomeneme jen určení pojmu Židovstva Theodorem Herzlem, jako národa, smíšeného společným nepřitelem, a pak se tazeme, není-li nežidovské lidstvo tímto společným nepřitelem. Zůstane tento národ, který se cítí jako národ, neorganizovaným oproti této skutečnosti? To by ostatně neodpovídalo známé židovské chytrosti. Když vidíme, jak jsou Židé ve Spojených Státech spojeni rozmanitými organizacemi, jež tak obrátne usporadali, panuje všeobecná důvěra v jejich působení, stává se aspoň pochopitelným, že všechno to, co možno učinit uvnitř jedné země, je možné učinit, nebo učineno je ve všech zemích, kde Židé bydlí.

Bud jak bud Hermann Bernstein píše v "American Hebrew" z 25. června 1920: "Až před rokem předložil mi jistý úředník ministerstva spravedlnosti opis rukopisu "Židovské nebezpečí" profesora Nila, a prosil mne ve věci tohoto spisu za dobrozdání. Řekl, že rukopis je překladem ruské knihy, vyšle roku 1905, a později potlačene. Rukopis obsahoval, tuším, "Protokoly mudrců sionských" a byl pry předčítán dr. Herzlem na tajné konferenci sionistického kongresu v Basileji. Řekl, že dle jeho mínění je spis asi dílem dr. Herzla... Právě, že mnoho amerických senatorů, kteří jej četli, bylo podeseno, když shledali, že před mnoha lety byl Židy vypracován plán, jenž se teď počíná uskutečňovat, a že bolševismus byl již před lety projektován Židy, kteří zamýšleli zničit svět."

Toto místo má pouze poukázat na skutečnost, že jistý úředník ministerstva spravedlnosti Spojených Států předložil tento spis panu Bernsteinovi a přinesl o něm jisté své mínění, totiž "že spis pravděpodobně je dílem dr. Theodora Herzla". Také, že mnoho amerických senatorů bylo podeseno, když zjistili souhlas mezi tím, co navrhovala publikace z roku 1905 a tím, co se ukázalo roku 1920. Tento případ je tím napadnější, protože na něm byl účasten úředník vlády, která je dnes ve velké míře v rukou nebo pod vlivem židovských zájmů. Je velmi pravděpodobné, že byla činnost onoho úředníka, jakmile se stala známou, zastavena. Ale právě tak pravděpodobně nebylo zastaveno badání přes všechny vydané a vyplněné rozkazy.

Vláda Spojených Států přišla ovšem v této věci hodně pozdě. Aspoň čtyři jiné světové mocnosti ji předšly, jedna dokonce o mnoho let. Jeden opis protokolu byl předán britskému muzeu a nese pečet tohoto ústavu "10. srpna 1906". Záznamy samy pocházejí pravděpodobně z roku 1896, nebo z roku výroku dr. Herzla, shora uvedených. První sionistický kongres se sesel roku 1897.

Tento dokument byl nedávno v Anglii otevřen za příhodných okolností, které upoutaly k němu pozornost přes nestastný titul, pod nímž vyšel. "Eyre and Spottiswoode", úřední knihtiskárna britské vlády, vydala tento spis. To bylo stejně, jakoby jej vydala vláda. Oproti obvyklému křiku židovského tisku, prohlásily londýnské "Times" v jednom přehledu všechny židovské protiutoky za "neuspokojivé". "Times" upozornily, co zde nyní nastane; že židovští obhajci ponechají text protokolu stranou, za to však silně zdurazní jejich anonymitu. Dotknou-li se vůbec obsahu dokumentu, stane se tak formou, vzdý se vracející: "Je to dílo zločince nebo mlčenlivosti."

Tyto protokoly, bez jména autora, objevující se tu a tam většinou v rukopisné formě, pracně ruka od ruky opisovány, bez opory nějaké autority, která by se za ně postavila, pečlivě studovány v tajných kancelářích vlády, zjišťují dále a vzrůstají svou jasnou, přesvědčivou silou svého obsahu trvale ve vliv a sílu dojmů. Obdivuhodný

vykon pro nějakého zločince nebo silence. Jediný důkaz pravosti nese dokument v sobě a na tuto vnitřní přesvědčivou sílu měla by se, jak také "Times" soudí, obrátit všeobecná pozornost. Ale právě od ní odvrátit jest veskerou židovskou snahou.

Tyto protokoly vnučují přímo otázku: Mají Židé organizovaný světový systém? Co jest jeho Politikou? Jak jest řízen? - Na tyto otázky bran jest plný ohled v protokolech, at byl spisovatelem kdokoliv: měl znamenitou znalost lidské povahy, dějin a statistického umění, vzbuzující ve své zářící vsestrannosti úžas, ale také strasnou pro ty, proti nimž směřuje její moc. Spisovatelem nemohl být ani blázen ani mezinárodní zločinec, nýbrž spíše znamenitý, laskavý k svému národu a vřelý prochnutý duch, jsou-li vůbec tyto protokoly dílem jednotlivcovým. Tento spis jest příliš strasnou skutečností, aby byl vymyslem, příliš pevně založen, aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spocívat na podvodu.

Židovské útoky na něj obzvláště vytykají, že spis pochází z Ruska. To není správně. Přišel přes Rusko. Byl obsazen v ruské knize, vydané roku 1905 profesorem Nílem, jenž chtěl vysvětlit protokoly udalostmi, zbehnutými se tenkrát v Rusku. Toto uveřejnění a vysvětlení dalo knize ruský náter, což prospělo židovským plnomocníkům zde a v Anglii, protože se podařilo židovské propagandě zplodit v anglosaské myšlence určité představy o Rusku a Rusech. Zajistěte se nejhorším podvodem, který kdy byl lidstvu pověšen na nos, jest ten způsob, kterým židovští agenti předstírají obzvláště americkému lidu věci, týkající se charakteru a ducha právěho ruského lidu. Podkládání, že protokoly jsou ruské, má tudíž pouze ten účel, aby byly učiněny neverohodnými.

Vnitřní stavba jasně ukazuje, že protokoly nejsou psány Rusem, také ne zprvu v ruské řeči, a že nebyly sepsány pod vlivem ruských poměrů. Nasly pouze cestu do Ruska a byly tam nejdříve uveřejněny. Byly nalezeny diplomatickými úředníky v reformě rukopisné ve všech dílech světa. Kde židovská moc mohla, tam je potlačila, někdy i trestnými prostředky. (Za pouhé držení opisu Protokolu byly u nás v padesátých letech vysoké tresty vezení - pozn. red.)

Jejich houzevnatě životní trvání nutí k přemýšlení. Židovští mluvčí vysvětlují věc tím, že protokoly podporují antisemitskou náladu a že jsou za tím účelem uschovávány. Avšak ve Spojených Státech neexistovala ani široce ani hluboce rozvětvená antisemitská nálada, která by tím mohla být podporována, nebo která by byla chtěva lži, aby se tím udržela při životě. Rozšíření protokolu ve Spojených Státech dá se vysvětlit jen tím, že propoučují skutečností již dříve pozorovaným, více světla a zřetelnější významu; tyto vlastnosti opět jsou tak napadné, že příkladají jinak neověřeným dokumentům jistou míru důležitosti. Pouhé lži nemají dlouhého života, jich síla brzy vyprchá. Avšak protokoly projevují více života než cokoliv; vnikly do vyšších míst než kdy před tím. Ony si též vynutily oproti sobě vážnější stanovisko než dříve.

Protokoly nebyly by zajímavějšími a cennějšími, kdyby snad nesly jméno Theodora Herzla. Jich bezejmennost nezměňuje jich cenu právě tak jako vynechání značky malíře na obraze. Jest lépe, že pramen protokolu jest neznámý Neboť i kdyby bylo přesně známo, že kolem roku 1896 skupina mezinárodních Židů na jisté konferenci ve Francii nebo ve Švýcarsku vytýčila světový dobovací program, zbyvalo by ještě ukázat, že tento program byl více než pouhým rozmarem a že byl nesen a potvrzen také snahami k jeho naplnění. Protokoly jsou světovým programem, o tom není pochybnosti. Či je to program, jest řečeno v protokolech samých. Co by však bylo cennější pro vnější činnost, jeden nebo šest nebo dvacet podpisů - nebo pětadvacetiletý nepřetržitý řetěz namáh, aby se tento program uskutečnil? (psáno před r.1920 - TP)

Nas ostatní státy a národy nezajímá, sepsal-li tyto protokoly "zločinec nebo silence", nýbrž fakt, že tento program po svém sepsání našel prostředky a cesty, aby se ve svých nejdůležitějších podrobnostech uskutečnil. Dokument sám je poměrně nedůležitý; ale svrchované významný je celý stav věcí a okolnosti, k nimž upína svou pozornost.

IX.

"Jsme jeden lid - jeden národ... Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem. Poddůstojníky revoluční strany. Stoupneme-li, stoupa také naše strašná peněžní moc."

Theodor Herzl: "*Židovský stát*" str. 5. 23.

DEJINNY ZAKLAD ŽIDOVSKÉ SVETOVLADY

Pocínajíc tímto uveřejněním byla u nás prolomena klatba ve věci židovské otázky a židovského světového programu mocenského. Dnes je možno vysloviti slovo "Žid" ve zcela vážných rozpácích bez bázně nebo zastrašení. Dosud to platilo jako zvláštní přednost samotných židovských publicistů, a tito používali tohoto slova výhradně k dobře promyšlené a příznivé propagandě. Mohou odstraniti z veřejných škol místa ze Shakespeara, protože tato vzbuzují u Židu pohoršení, mohou se domáhati odstranění nějakého obrazu Sargentova z Bostonské knihovny, protože zobrazuje rozpadající se synagogu. Padne-li však z nežidovské strany poznámka, naznačující, že nežid přišel Židovi na kloub, ozve se ihned prudká vytká zaujatosti.

Následek zjevil se u nás v zakazu řeči, který má málo sobě podobných v našich dějinách. Při jedné hostině užil nedávno jistý řečník slova "Žid" vzhledem k obchodům několika židovských bankéřů. Jeden židovský host vyskocil a chtěl vedeti, považuje-li řečník za "americký mrav", označovati jeho rasu takovýmto způsobem. Řečník odpověděl: "Ovšem", a sklidil za to souhlas posluchačů. V každé části země byly jazyky obchodníků podvazány po léta nenapsaným zákonem, že Žide nesmějí býti nikdy označováni jako Žide.

Nikdo by nebyl mohl před rokem předpověditi, že časopis jako "Chicago Tribune" se přesvědčí o tom že jest dobrou politikou pro časopis, uveřejniti a první stránce v prvním sloupci vydavatelským právem chráněný článek o židovském světovládném programu, vytisknouti v nadpis slovo Žid tučnými písmeny a ponechati toto slovo v samotném článku nezmeněno. Nebo se to dělá, jako učinil jistý časopis na Východě při téžce předmětu: vsude, kde ve článku přicházel výraz "mezinárodní Žid", byl retušován ve "finančnicka".

"Chicago Tribune" přinesla tedy dne 19. června 1920 na první stránce v prvním sloupci kabelovou zprávu od svého zvláštního dopisovatele Johna Claytona pod nadpisem: "Trocky vede židovské radikály k světovému panství. Bolševismus pouze nástrojem záměru." První věta zněla:

"Za posledních dvou let přinášejí zpravodajští důstojníci a členové různých tajných služeb dohodových zprávy o světovém revolučním hnutí mimo bolševismus. Zprávy popletli zprávy o těchto obou prouděch, avšak nitky, které zachytili, opět se pocínají více a více rozpradáti."

Jak bylo již dříve zjištěno, patří k tomu také naše zpravodajská služba, ačkoliv možno míti za to, že vzhledem k židovskému vlivu nebyla tato patrání prováděna s touže vytrvalostí, jako v jiných případech. Přece však víme z židovských pramenů, nerku-li jiných; že ministerstvo spravedlnosti Spojených Států jevílo po jistou dobu takový zájem, že zahájilo setření.

Na horejší větě jest nejpozoruhodnějším, že úředníci dohodovi projevovali tento zájem po dvě léta, tedy skutečnost, kterou by si měli zapamatovat ti, kdož tvrdí, že pramen celé věci dá se zjištěti v německém navodu.

Proti vynoreni se židovské otázky v americkém myšlícím světe vystoupilo se ihned se židovské strany tvrzením, že tu běží o zboží, dopravě z Německa, že antisemitská vlna, která se rozlila po Německu a vycistila německou vládu od přemocných židovských revolučních vlivů, jest pouze klikou, aby se uvalila vina na porážce německé na Židy. Práve nyní prohlašují američtí rabíni jednomyslně, jak pry dějiny ukazují, že následoval po každé velké válce nový "útok" na Židy. Jist ovšem nepopíratelnou skutečností, že každá nová válka otevírá národům oči k prohlednutí moci, kterou působí mezinárodní židovští peněžní vládců na vedení války a dalo by se souditi,

ze taková skutečnost zasluhuje lepe odůvodněného vysvětlení než tak zvanou "předpojatosti". Jak dale ukazuje článek v "Tribune" a jak potvrzují všechny skutečnosti, neomezuje se zájem o židovskou otázku pouze na Německo, ba není tam ani nejsilnějším. Právě ty "různé tajné služby dohody" byly v této věci nejčinnějšími.

Druhý odstavce rozlišuje dale mezi bolševismem a židovskou snahou po světo-vládě: "Bolševismus pracuje k převratu přítomné společnosti a k mezinárodnímu sbratření rukodelných lidí jako vládců světových. Druhé hnutí pracuje k zřízení nové rasové světovlády. Pokud mohly sledovat průzkumy britské, francouzské a naší vlády stopu, vůdci duchy tohoto druhého planu jsou židovští radikálové."

Ve článku jsou další zjištění: "V radách komunistických jest jedna skupina této (druhé) strany, ale nezastává se zde. Pro její vůdce jest komunismus pouze vedlejší věcí." (To připomíná výrok Lorda Eustace Percyho, otřesený v kanadské "Jewish Chronicle": "Ne proto, že se Žid stává o pozitivní stránku radikálního světového názoru, ne proto, že si přeje účastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž protože nenávidí každého stavajícího nežidovského systému vládního.") "Jsou schopni využít povstání islámu, nenávidí centrálních mocností proti Anglii, japonských zájmů na Indii a obchodních protiv mezi Amerikou a Anglii."

"Jakým musí být každé hnutí světové revoluce, jest i toto hnutí především proti-anglosaským." Organizace židovsko-radikálního hnutí světového jest skoro v každé zemi ukončena. "Snahy této židovsko-radikální strany nemají altruistického pozadí, nýbrž chtějí pouze osvobození své vlastní rasy."

Nutno připustit, že to jsou skutečnosti dosti znepokojující. Kdyby se našly v nějakém letáku bez zodpovědného spisovatele, průměrný čtenář by je jistě nechal nepovšimnutý, jako hloupou věc: jak málo zna průměrný čtenář ony tajné vlivy, zasahující do jeho života a upravující jeho osud: Ale ve velkém časopise musejí být jinak oceněny. Také "Tribuna" nezůstala pouze na jednom článku. Dne 21. června 1920 vyšel úvodník "Světové nestěsti". Tento měl zřejmě zabránit možným nedorozuměním stran účelů prvního článku. "Židovský ráz tohoto hnutí," tvrdí, "báží po nové rasové světovládě." "Tribuna" k tomu dodává, že spolupůsobí-li Židé jiných zemí snad z přirozených důvodů na tomto světovém nestěsti, Židé Anglie a Spojených Států jsou "nejhodnějšími lojalisty a konservativními nositeli nacionálních tradic". Bylo by to krásné, kdyby tomu tak bylo. Snad je tomu tak u deseti z tisíce Židů, kteří drží v rukou oteze všech vlád, a kteří se za posledních šesti tragických let zabývali světovými záležitostmi způsobem, jenž musí být jednou objasněn. Jest nestěstnou okolností, že všichni američtí a angličtí Židé musí snést na nějaký čas stav neklidu, kterého by každý člověk rád je ušetřil, který se však zda nevyhnutelným do té doby, až bude vyslovena celá pravda a až židovská masa setrese se sebe ty, kteří přijímají ještě dnes její nejhlušší účinnost.

Stojí za namáhání podporovat protivu a podobnosti účinku, který vyvolává jmenované hnutí ke zřízení židovské světovlády nežidů a Židů. Židovští spisovatelé ji popírají bezvýhradně: "Vše jest falešné, všechno je vymyšleno nepřáteli Židů, aby byly vyvolány nenávisť a vraždy." V té míře, v jaké se hromadí důkazy, mění se jejich tón. Dobra, řekneme, že by to byla pravda: "bylo by se lze diviti, kdyby tito neboží, potlačovaní Židé, svým utrpením skoro k silnějšímu dohnání, snili o tom, jak porazit své nepřátele a zaujmouti třeba místa státní moci?"

Nežid řekl by asi oproti skutkové podstatě: "Ano, to však jsou rusti Židé. Do toho nám nic není. Američtí Židé jsou bezvadní."

Nikdy by se nepustili do něčeho podobného." Kdyby však nežidovský duch vnikl hlouběji do stavu, jak se věci mají, pak by musel připustit existenci jistého druhu převratného světového hnutí, jehož moc otrásla dokonce naši zemi, a že vedoucími duchy jsou revoluční Židé. Dojde-li se k tomuto bodu, ukáže se buď ochota, souhlasit s teorií, že hnutí jest dle původu, agitace, provedení a cíle skutečně židovské, nebo vznikne teorie, že jest sice hnutím nesporně světovým, ale pouze náhodně židovským. Tento konečný účinek na Židy a nežidy bude přiznáním, že skutku existuje něco, co odpovídá uvedenému hnutí. Tak například "Christian Science Monitor", jehož význam jako časopisu nebude nikdo popírat, píše v nedávném úvodníku o tomto předmětu:

"Před tímto bylo by soudným omylem, domnívat se, že židovské nebezpečí již neexistuje, dáme-li mu jiné jméno a jinou atmosféru. Toto nebezpečí možno také nazvat, podle jedné z nejvýznamnějších knih Starého zákona "hružou v noci", nebo vědome nebo nevědome mini profesor Nilus točez, co chápe zalmista mocnostmi duchovního zla. Jinými slovy, pro toho, kdo rozumí znamením doby, jest nečím nepopíratelným, že existuje tajná, mezinárodní politická organizace, která nepřetržitě pracuje prostřednictvím své psychologické kanceláře, zatím co lidstvo, místo aby bdělo, leží v hlubokém spanku" - "Monitor" varuje před předpojatostmi a před nevázností zákonů; jest zcela na místě a právním každého, kdo se obírá tímto předmětem. Ale daleko

častěji povstávají nesnáze z nezávislosti ke skutečnostem než k důkazům. Možná s určitostí říci, že většinou panují předsudky proti skutečnostem a v rozporu se skutečnostmi a nejsou jimi způsobeny. Důležité varovat před dvěma předsudky, chceme-li se zabývat blíže touto otázkou. Předně, že židovský program světovlády je teprve mladšího původu. Při pouhém zmínění se o tomto programu, myslí nežidé pravděpodobně, že byl sestaven teprve v posledním týdnu, nebo poslední rok, v každém případě však v nejnovější době. Tomu tak nemusí naprosto být a tím méně je tomu tak při židovských věcech. Da se lehce nahlédnouti, že kdyby měl být program sestaven teprve dnes, musel by být zcela odlišným od toho, který leží dnes před námi. Moderní program existuje také, ale neda se co do rozsahu a důkladnosti srovnati s tím, který existuje již od dávné doby. Dokonale ustávané neviditelných vlád nejsou tvorbami tajných schůzek spíše je to staletá nahromaděná práce a zkušenosti. Mimo to, třeba že moderní pokolení je nakloněno nevážit si takových plánů, jest přece holou skutečností, že tyto plány existují již po staletí jako rasový ideál, vážný důvod pro jejich účtivé přijetí nebo zdatné provedení pro žijící pokolení. Žádná idea není hlouběji zakotvena v Židovství, než ta, že jsou vyvoleným národem a že jejich budoucnost má být skvělejší jejich minulosti. Velká část křesťanského světa uznává tento výrok, a možná i že je pravdivým, ale v jistém mravním světovém rádu nemůže být uplatněn metodami, jichž bylo a bude použito.

Avšak zmínka o vysokém stáří ideje o vyvoleném národě uvádí nás na myšlenku, že by bylo pochopitelné, kdyby byl mezi všemi programy, které se kolem této ideje vytvořily, aby přivodil její plně dějinné uskutečnění, také jeden starý, k němuž přispívají nejmoudřejší duchové Izraele svým nejlepšími z hlavy a srdce, aby zajistili jeho úspěch. Že takový plán existuje, věřili mnozí, kteří hluboce vnikli do skrytých věcí světa, a že tento plán zazil někdy jistý druh kostymní zkoušky na malém jevišti, bylo opět virou múzy, jichž vedení se neda absolutně popřít.

A tak máme snad co činit s něčím, za co nejsou původně odpovědní nynější Židé ani vynikající internacionalisté. Možná, že to přišlo na ně jako část jejich starého židovského dědictví. Kdyby to bylo moderním vytvořením a podle moderního způsobu rychle promyšleno a napájeno na hromadu, dalo by se očekávat, že to právě tak rychle zmizí, jak bylo stvořeno.

Druhy předsudek, proti němuž se musíme ochránit, jest, že každý jednotlivý Žid, kterého potkáme, zna tento program. S hlavní ideou konečného triumfu Izraele jest obeznámen každý Žid, který udržoval spojení se svým národem. Avšak o zvláštních plánech, trvajících od staletí ve výrazné formě k zvelebení toho triumfu, ví průměrný Žid právě tak málo, jako každý jiný - právě tak málo, jako věděl průměrný Němec o tajných plánech vseněmecké strany (lože), jejíž ideje rozpoutaly a přivodily poslední válku (I. světovou - pozn. red. TP). Průměrný Žid není zasvěcen do plánu tajné skupiny, vyjímajíc pouze zvláště vybrané případy. Zajisté chápeme, že žádnému Židu není protivným uskutečnění židovského triumfu. A budou-li prostředky, jichž bude na konec použito, trochu násilné, každý Žid spatří v tom zajisté jen velice nedostatečnou odplatu na nežidovském lidstvu za utrpení, které toto způsobovalo pry po staletí synům Jakubovým.

Vyřadíme-li uvedené předsudky, dojdeme přece k nevyhnutelnému závěru, že trvá-li takový židovský světovládný program, musí existovati s vědomím a vydatnou pomocí jistého počtu individuí a že tyto skupiny individuí musí míti někde oficiální hlavu. U tohoto bodu se bude musiti zastaviti snad více badatelů, než u kteréhokoliv jiného. Pomyslení na nějakého židovského světovládcu zní příliš cizí pro rozum, jenž není v neustálém styku s hlavní otázkou. A přece žádná rasa nese instinktivněji potíže ochotněji než židovská, žádná rasa nebáží a neváží si mocenského postavení jako tato. Její porozumění pro cenu mocenského postavení vysvětluje teprve zvláštní průběh veskerého jejího jednání. Žid jest v prvé řadě honcem po zlatě, protože až do tohoto okamžiku jest zlato jediným známým mu prostředkem k získání moci Židu, kteří si vydobyli významných míst jiným způsobem, jest poměrně málo. To není snad nějakým antisemitským povídaním: proslavený anglicko-židovský lékař, dr. Barnard of Oven tvrdí totiž: "Všechny ostatní prostředky společenského významování jsou Židovi nepřístupny. A zajistuje-li, jak on ví, bohatství, společenské postavení, úctu a pozornost, má být za to káran, snaží-li se dosáhnouti bohatství, aby si jím koupil společenské postavení, neb společnost, sklánějící se tak ochotně před oltářem mamony?"

Žid není proti kralům, nýbrž pouze proti statním poměrům, které nepřipouštějí žádného židovského krále. Budoucí světový samovládcův bude židovským králem, sedícím na trůně Davidově - v tom souhlasí všechna proroctví a dokumenty světovládného programu.

Jest v přítomné době takový kral ve světě? Ne-li, jsou zde zajisté lidé, kteří by mohli krále zvoliti. Již od předkřesťanské doby není židovského krále, ale přibližně až do 11. století byla "knížata vyhnanství", hlavy Židu, roztrousených mezi národy. Byli a jsou dosud nazýváni "Exilarchy", knížata vyhnanství. V jejich družině byli

mudrci izraelští; vydržovali dvůr a davali zákony všemu lidu. Žili, kde to činily čas a okolnosti nutným, v křesťanských nebo mohamedánských zemích. Vzal-li úřad za své s posledním veřejně známým exilarchou, nebo zmizel-li pouze z hladiny dějin, zrekli-li se ho úplně, nebo trvá v jiné formě, jsou otevřené otázky. Ze existují úřady pro židovskou světovou oprávněnost, je to všeobecně známo. Ze existují světové organizace židovské - tj. organizace uvnitř samotné velice silné obce židovského lidu - je to právě tak známo, jako okolnost, že v určitých židovských jednáních na vyboj i odboj panuje jednotnost na celém světě. Nic na situaci nebo názorech Židu nemůže se jevit protismyslným, pokud jde o existenci exilarchie v přítomné době, spíše musela by být tato myšlenka Židům silnou utechou.

Židovská encyklopedie poznamenává k tomu: "Je to podivno, že se ještě činí zmínka o exilarsích v sabatském radu askenasského rituálu... Židé sephardského rituálu nepodrželi tohoto prezírování, s nímž se již neseťkáváme ani ve většině reformních synagóg devatenáctého století."

Existuje tedy nějaký židovský Sanhedrin, vládnoucí neb poradní korporace židovská, vykonávající naddozor nad věcmi svého národa po celém světě? Židovský Sanhedrin byl nanejvýš zajímavým zařízením. Jeho původ a způsob jeho ústavy spocívají v temnotách. Sestával z 71 členů včetně předsedy a vykonával úlohu politického senátu. Nelze poznati pramen, z něhož Sanhedrin odvozoval svou vládní moc. Nebyla to volební korporace. Nebyl demokratickým a neměl povahy nějakého zastupitelství. Nebyl odpovědným lidu. Ve všech těchto vlastnostech byl zcela a naprosto židovským. Sanhedrin byl zvolen knížetem nebo knězem ne proto, aby hájil zájmy lidových, nýbrž aby podporoval vládu v jeho správních pracích. Shromáždil se na rozkaz, nebo byl stálým a povolával své členy. Jeho zřízení, zda se, bylo též druhu, jako všeobecně známý systém, pomocí něhož se udržuje jedna aristokracie u vesla bez ohledu na politický vývoj národa. "Židovská encyklopedie" praví: "Sanhedrin, čisté aristokraticky ve svém charakteru, měl svou autoritu pravděpodobně sám ze sebe, tím, že se skládal ze členů nejvlivnějších rodin šlechty a kněžstva."

Tato korporace byla podporována druhou, podobnou, která spravovala náboženské zájmy lidu; její členové pocházeli asi ze tříd, které stály blízko masám lidovým.

Sanhedrin vykonával vládní moc nejen nad palestinskými Židy, nýbrž i všude, kde žili ve světě roztrouseni. Jako senát s bezprostřední politickou mocí přestal působit se shroucením židovského státu roku 70, ale jsou známky jeho dalšího trvání až do čtvrtého století jako poradní korporace.

Roku 1806 bylo svoláno shromáždění Notablu, aby byla ukojena žádost Napoleonova po zodpovězení některých otázek ve věci Židu, kterezto shromáždění tvořili vynikající Židé francouzští. Tyto svolal opět Sanhedrin, aby dosáhl svolení veskerého Židovstva k odpovědím Napoleonovi. Tento snem konal se dne 9. února 1807 v Paříži. Řídil se starými predepsanými formami, byl oběsán ze všech částí Evropy, aby tím dal plnou váhu Židovstvu eventuelním smlouvám Napoleonovým s francouzskými Židy.

Po oznámení svého rozhodnutí, prohlásil Sanhedrin z roku 1807, že se rovná úplně starému Sanhedrinu, "zákonně shromáždění", vybavené mocí k vynášení nariadení k podpore blahobytu Izraele.

Vysvětlení těchto skutečností je toto: Co činí vůdce židovství v přítomné době, aby udrželi politiku a ústavu Izraele, neznamená nového směru, ani nového stanoviska a nebylo by žádným důkazem nového plánu. Při židovské zcelosti bylo by zcela přirozeno, kdyby Sanhedrin ještě existoval. Zda se, že Sanhedrin měl v cele deset mužů, kteří se povznegli v úctě nad ostatní členy; bylo by přirozeno, kdyby se dnes židovství vůdce seskupovali ve výbory, oddělené dle zemi a účelu.

Rok co rok konají se světová shromáždění nejznámějších Židů všech zemí. Scházejí se na zavlání, bez ohledu na cokoli jiného. Soudcové vysokých hodností od nejvyšších soudních dvorů různých zemí, mezinárodní financníci, židovství recníci "liberalního" směru, kteří jsou také nežidy vázání a jejich slovo platí, političtí strategové všech stran světa, shromáždí se, kdekoliv chtějí; předměty jejich porad jsou jen tak dalece oznamovány, jak se jim zlíbí. Neda se však předpokládati, že by všichni účastníci takovýchto schůzek byli také členy vnitřního kruhu. Listina vyslanců vykazuje obyčejné tučty jmen, s nimiž by nikdo nechtěl uvést v souvislost třeba Readinga nebo soudce Brandeise.

Sejde-li se moderní Sanhedrin - a bylo by to nepřirozenější věcí světa, kdyby tak činil - schází se zajiště v uzavřeném kruhu osob, majících svolení židovské penězů, duchovní a mocenské aristokracie.

Masinerie židovské světovlády je hotová k použití. Žid je přesvědčen, že má nejlepší náboženství, nejlepší mravnost, nejlepší výchovné metody, nejlepší společenské normy, nejlepší ideální vládu. Nemusí vystupovat z kruhu těch, jež pokládá za nejlepší, chce-li vykonat něco k podpoře dobročinnosti, nebo chce-li provést program, který se týká vnějšího světa

Do této staré masinerie, které používá mezinárodní Žid při všech svých činech, nechává pouze z části nahlédnouti ostatnímu světu. Existují schůzky finančních politických a intelektuálních hlavních vůdců Židovstva. Tyto schůzky jsou ohlasovány pro ten neb onen účel - někdy. Někdy koná se také schůzka Židu v některém světovém hlavním městě bez udání účelu. Přijdou do města, poradí se a - odcestují.

Existuje-li všeobecně uznávaná hlava, třeba ještě zjistit. Ale sotva může být pochybnost o existenci tak zvané "vnější (zahraniční politiky", tj. určitého hlediska a plánu činu oproti nežidovskému lidstvu. Žid cítí se uprostřed nepřátel, ale cítí se také jako člen jednoho národa - "jedineho národa". Musí tudíž pěstovat vůči vnějšímu světu jistou politiku. Musí se zaměstnávat poměry kolem sebe a nemůže tak činit, aniž by přemýšlel o dalším vývinu. Toto přemýšlení musí v něm vzbudit rozhodnutí, aby ovlivnil tento vývin ve svém smyslu.

Nejaka neviditelná vláda židovská, jejich postavení k nežidovskému lidstvu, jejich politika budoucnosti nejsou tak nesmyslné, jak by se na první pohled zdálo. Při zvláštním postavení Židovstva je dokonce toto vše velmi přirozeno. Postavení Židu ve světě není takové, aby se mohli ukolébat do bláznivé drimající spokojenosti; nutí je spíše k organizacím proti nepříjemným budoucím možnostem v programu, který obrátí tyto možnosti k užítku jejich rasy. Pripuštění, že existuje Sanhedrin, světová korporace vedoucích Židů všech zemí a dokonce že existuje exilarcha, viditelná a uznávaná hlava Sanhedrinu jako tajuplný předchůdce budoucího světového aristokrata; ba i pripuštění jistého světového programu - tak jako každá vláda má svou zahraniční politiku - nejsou naprosto věci protismyslné a nemožné. Taková zařízení vyplývají zcela přirozeně ze stavu věcí. Právě tak přirozeno je, že jejich nezna každý jednotlivý Žid, Sanhedrin byl vždy aristokracií, a byl by jí dnes také. Vysvětlují-li rabíni se svých kazatelen, že o tom nic nevědí, mluví snad pravdu. Na co se může spolehnout mezinárodní Žid, je pravděpodobnost, že každý Žid má vlastnost, aby přivedl svůj národ k moci a významu. Treba by židovští vůdci nižších stupňů sebestemně nevěděli, přece hledí s největší úctou s důvěrou právě na ty muže, kteří mají provést tyto programy, existují-li.

24. protokol mudrců sionských říkají o tom: "Nyní chci pojednat o tom, jak mají vniknout kořeny domu Davidova až do nejhlubších vrstev země. Tato dynastie dokonce ještě dnes propůjčila moc našim mudrcům, vychovatelům a vůdcům všeho lidského myšlení, aby panovali nad světovými událostmi."

Povazujeme-li to za spolehlivé - jak praví protokol dále - znamenalo by to, že sice světovládce sám ještě neexistuje, že však dynastie, nebo Davidova linie přinesla na mudrce sionské přípravné práce pro jeho příchod. O těchto mudrcích praví, že nejen připravují ty, kteří řídí záležitosti Židovstva, nýbrž že utvářejí také lidské myšlení a tak ovlivňují, jak je příznivo jejich plánem. Byť i sám program byl ukryt - jeho provádění nebo účinek jeho provádění nemůže být utajeno. Proto bylo by možno, najít ve vnějším světě nitky, které, sledovány až k svému východisku, rozestřely by program, jehož obsah, vztahující se k lidstvu, ať dobrý nebo zlý, zasloužil by, aby se stal známým široko daleko.

X.

UVOD K "ŽIDOVSKÝM PROTOKOLUM".

Od těch, kteří se rádi zabývají teorií světové moci židovské, než jejím přítomným působením ve světě, bývá nejčastěji připomínáno oněch 24 dokumentů, známých jako "protokoly mudrců sionských". Tyto vzbudily v Evropě velkou pozornost a byly teprve nedávno příčinou silné bouře mínění v Anglii, oproti tomu byly projednávány ve Spojených Státech jen v omezené míře. Jsou to ony dokumenty, pro něž zahájil justiční departm. před rokem badání a jež byly v Londýně vydány úředními tiskáři britské vlády Eyrem a Spottiswoodem.

Kdo dal nejprve tomto dokumentu název "mudrcovy sionisti", jest neznámo. Bylo by lze z nich odstranit bez většího zkomolení poukaz na židovský prapůvod; a přece by zůstaly v platnosti všechny hlavní body programu k zotročení světa v tak nesmírném rozsahu, v jakém se to světu dosud nestalo. Přece by však odstraněním zmínky o židovském původu mohl vzniknouti jistý počet rozporů, nevyskytujících se v nynější formě. Cíl, v protokolech odhalený, jest podkopati každý lidský rád a státní moc, aby se mohla zřít nová světová vláda ve formě neomezené vládní moci. Tento plán nemohl vyjít z některé z panujících tříd, pevně trimajících plnou státní moc, nanejvýš snad od anarchistu. Ale tito nejsou vyznávací neomezené vlády jedinců, nýbrž oni státní formy, po které oni báží. Možná si představiti spisovatele jako společnost francouzských revolucionářů - tak jak žili za času revoluce - s oním pověstným vevodou z Orleansu jako vůdcem. Tito milovníci převratu zmizeli; avšak program obsažený v protokolech vzrůsta neustále v provedení, a to nejenom ve Francii, nýbrž v celé Evropě, a obzvláště ve Spojených Státech.

V nynější formě protokolu, která pravděpodobně jest jejich původní, nenajdeme žádného rozporu. Údaj židovského autorství má pro vnitřní spojitost celku velikou důležitost. - Kdyby tyto protokoly byly falsifikáty, za jaké je vydávají židovští mluvčí, byli by jistě oni falsifikátoři neopomenuli zdůraznit židovský původ tak, že by při tom antisemitský účel byl lehce poznatelný. Avšak slovo "Žid" vyskytuje se v nich pouze dvakrát. Teprve když jsme pronikli hlouběji, než jak to činí průměrný čtenář oproti takovým látkám, setkáváme se s plánem k dosažení světového samovládce, a teprve pak stává se nám jasným, z které linie má pocházeti.

Ale žádný dokument nezanechává pochybnosti, proti kterému národu plán směřuje. Nepotírá ani aristokracii ani kapitálu, ani vlády jako takové. Jsou připraveny zcela určité možnosti pro zaražení aristokracie, kapitálu a vlády k provedení tohoto plánu. Jest namířeno proti lidstvu světa, označenému "neverici". Častá zmínka o "nevericích" odstraňuje každou pochybnost o účelu dokumentu. Většina rozkladných "svobodomyšlných" nariadení směřuje k použití mas jako pomocníků, a to tak, že mají býti nejprve degenerováni a uváděni v duchovní zmatek, aby se z nich staly nástroje bez vůle. Má býti dodáno odvahy lidovým hnutím "svobodomyšlného" druhu, mají býti zasety a pěstovány všechny rozkladné nauky v náboženství, hospodářském životě, politice a domácnosti, aby byly rozestvány lidské hodnoty, aby, až počne se uskutečňovati konečný plán, lidé toho ani nezpovozorovali a byli mu podrobeni, dříve než vyjde podvod těchto nauk najevo.

Není bezným řečením: "My Židé chceme to učinit", nýbrž "neverici budou prinuceni mysliti a konati to nebo ono." S výjimkou několika míst v posledních protokolech jediné rasové odlišující slovo jest "neverici". Například zní první takové uplatnění v prvním protokole takto: "Cenne vlastnosti lidu - počestnost a otevřenost - jsou přímo obtíženy v politice, protože vedou jistěji a bezpečněji ke zkáze, než nejsilnější nepřítel. Tyto vlastnosti jsou známkou politiky nevericích; nesmíme se dáti jimi vésti." Pak: "Na troskách dědičné slechty postavili jsme aristokracii svých vzdělaných tříd a náde všim aristokracii peněz. Založili jsme základní zdi této nové aristokracie na zdech bohatství, které ovládneme a na věde, která je vedena našimi mudrci." Dale: "Vynutíme zvýšení mezd; které však budou pro dělníky bez užítku, neboť současně způsobíme stoupení cen nejnütnejších životních potřeb tvrdíce při tom, že jest to následek upadku rolnictví a dobytčarství. Právě tak podkopáme úmele prameny výroby zboží tím, že naseptáme dělníkům anarchické ideje a povzbudíme je k pozítku alkoholu. Současně učiníme přípravy, abychom vyhnali neverici ze země. (Falsifikátor, který by měl antisemitismus za lůžem; mohl by snad napsati za posledních pět let. Ale tato slova byla tistěna nejméne před 14 lety, jak dokazuje opis, uložený roku 1906 v Britském museu; v Rusku byly tyto protokoly v oběhu již o mnoho let dříve.)

Pak pokračuje dále: "Aby nebyl skutečný stav věcí předčasně neveričimi upozorován, budeme jej maskovatí lícenou snahou k blahu pracujících tříd a připravíme velké hospodářské principie, pro něž bude prováděna prostřednictvím našich ekonomických teorií živá propaganda"

Tato místa ukazují styl protokolu, kde běží o zmíněné strany. "My" jsme spisovatelé a "neveriči" jsou ti, o nichž je psáno. To je zřetelně vyznačeno ve 14. protokolu: "V tomto rozdílu mezi neveričimi a námi ve způsobu myšlení a usudku jest zřejmě patrná peče naší volby jako národa vyvoleného, jako vyšších lidských bytostí oproti neveričím, neboť tyto neveriči mají pouze instinktivního a zvířecího ducha. Pozorují, nemají však schopnosti předvídati, a nicého nenalezají (vyjma snad materiální věci). Z toho jasně vysvítá, že příroda vyhledala nás, abychom svět opanovali a vedli." Bylo, od pradávných dob, metodou Židu, rozlišovati lidstvo: sestávalo ze Židu a neveričích; každý, kdo nebyl Židem, byl neveriči.

Užívání slova "Žid" v protokolech budiz objasněno tímto místem v 8. oddílu: "Něž budeme moci dát svým židovským bratrům bez nebezpečí zodpovědná vládní místa, sveríme je lidem, jichž minulost a charakter jsou takového druhu, že mezi nimi a lidem leží propast."

Zvyk předsunouti "fronty neveričích", aby se zakryly známky židovského panství, uplatňuje se dnes ve finančním světě v rozšířené míře. Jakých pokroků bylo dosaženo od doby, kdy ona slova byla napsána, ukazuje událost v konvenstu v San Francisku, kde bylo proneseno jméno Brandeisovo jako kandidata presidentství. Z dobrých důvodů lze očekávat, že veřejné mínění se stále více bude smířovat s myšlenkou obsazení nejvyšších státních úradů Židy - ve skutečnosti byl by to jen malý krok s ohledem na prováděný vliv v přítomné době. Není jedné úřední činnosti amerického presidentství, ve které by Žide nebyli vespolek v nejvyšší míře spolupůsobili. Skutečného zaujmutí tohoto místa není potřeby, aby jejich moc ještě vzrostla, nýbrž aby podporovalo jisté věci, přesně souběžné s plány, obsazenými v protokolech.

Další bod, na nějž čtenář protokolu narazí, jest, že chybí v nich naprosto tonu napominacího. Tyto protokoly, nesloužící propagacím účelům, nenamáhají se, povzbudit citiznost nebo cínorodost těch, jimž jsou určeny. Jsou chladné jako zákonná listina čisté dle skutečnosti jako statistická tabulka. Zadné rcení jako: "Vzbouřme se, bratři!", žádný hysterický vykřik: "Zabte neveriči!" Byly-li tyto protokoly sepsány Židy a Židum svereny, nebo obsahují-li zásady židovského světového programu, nebyly jisté určeny pro burice, nýbrž pro zasvěcence vyššího stupně, pečlivě připravené a vyzkoušené.

Židovští znalci věcí tazali se: "Jest myslitelné, kdyby takový židovský program existoval, že by jej Žide písemně složili a uveřejnili?" Podle všeho byly tyto protokoly pouze ústně oznámeny těm, kteří je přednášeli. Jsou ve své značné formě asi poznámkami z přednášek, které si činili posluchači. Některé z nich jsou podrobné, jiné stručné. Od té doby, co jsou známy, vždy se o nich tvrdilo, že jsou poznámkami, danými židovským zajemcem asi ve Francii nebo ve Švýcarech. Pokus, podložiti jim ruský původ, stává se bezvýsledným jich způsobem nahlížení, zvukem doby a gramatickými znaky.

Ton podporuje názor, že původní přednášky byly konány před studenty, neboť jejich účel je zřejmý: nehleděti získati programu přijetí, nýbrž dáti vysvětlení ve věci programu, jenž byl předveden jako již uskutečnovaný. Žadná výzva, aby se síly semkly, nebo aby byly projeveny názory. Dokonce se jasně zdurazuje, že není práním, aby byly vysloveny úvahy ani mínění. ("Zatím co hlasáme neveričím svobodu, budeme svůj lid a své zplnomocněnce udržovati v neochvějně poslušnosti." "Rozvrh správy musí pocházeti z jednoho mozku ... proto můžeme snad seznati plán akce, ale nesmíme o něm debatovati, nechceme-li zničiti jeho jednotný charakter... Inspirované dílo našeho vůdce nesmí tudíž býti prozrazováno mase, která by je rozkouškovala, ani v omezeném počtu.")

Pozorujeme-li protokoly co do zřejmého obsahu, objasní se nám, že v době, kdy se konaly tyto přednášky, nebyl program, načrtnutý v těchto přednáškových poznámkách, ničím novým; nic nepoukazuje na jeho mladší původ. Ton v něm jest jakoby z nějakého náboženského odkazu, jakoby byl předáván obzvláště důvěryhodnými a zasvěcenými muži z pokolení na pokolení. Nenajdou se v něm příznaky nových myšlenkových pochodů neb čerstvé nadsení, nýbrž jistý klid dlouho známých skutečností a politiky dávno vyzkoušené. V protokolech samých vůbec se poukazuje nejméně dvakrát na jejich stáří. V prvním protokolu stojí: "Již za starých časů, byli jsme prvními, kteří vrhli heslo "volnost, rovnost, bratrství" do mas. Tato slova byla od těch dob nescíslněkrát opakována volebními papoušky, kteří se kupili ze všech stran okolo tohoto vnaďidla a tím zničili blahobyt lidstva a pravou osobní svobodu... Zdanlivě chytrí a rozumní neveriči nerozuměli dvojsmyslu těchto slov, nerozuměli jich vzájemného rozporu, neviděli, že v přírodě není rovnosti..."

Druhý poukaz na dobu složení programu najdeme v 13. protokolu: "Projednávání politických otázek nepřísluší nikomu jinému, než těm, kteří naši politiku vytýčili a vedli od mnoha století." Nemohlo by se to vztahovat k tajnému židovskému Sanhedrinu, který se vždy doplňuje z určité židovské kasty z pokolení na pokolení?

Budiz opakováno: Zmínění autoři a vůdci nemohou být žádnou kastou nyní panující, neboť celý obsah programu je přímo nepřátelský takové kasty. Nemůže se vztahovat k nějaké národní aristokratické skupině, jako například k německým junkerům, neboť navržena metoda by oloupila zvláště takovou skupinu o její moc. Může se vztahovat pouze k národu, který, nemá vlastní vládu, může všechno získat a nic ztratit a udržel se v rozpadlém světě neporušen. Tomuto odpovídá pouze jeden druh lidu.

Z tónu protokolu vysvítá, že mluvčí sám nezážil po počtech. Dokument významně se naprostým nedostatkem osobní citlivosti. Všechny plány, účely a očekávání ústí v jednom cíli: v budoucnosti Izraele; a této budoucnosti, zdá se, je možno dosáhnouti jen pevným zničením jistých hlavních idejí nežidovských. Protokoly hovoří o tom, co bylo vykonáno, co se stalo za času, kdy byly napsány a co zbyva ještě vykonati. Není známo něco podobného, co do úplnosti všech podrobností, daleko založené planovitosti, a hlubokého pochopení vnitřních pramenů lidského jednání. Jsou opravdu strašnými - ve svém mistrovském poznání tajnosti života, a právě tak strašnými svým plným vědomím této převahy v nich vyjádřené. Zaslouhovaly by skutečně onoho posudku, vysloveného nedávno Židy, totiž, že jsou dilem inspirované silence, kdyby nebylo to, co je v protokolech napsáno slovy, také vyjádřeno citelně ve snahách a činech života v přítomnosti.

Kritika nežidů v protokolech je spravedlivá. Neda se nic popřít o vlastnostech nežidovského ducha a jeho snadném ovlivnění. I nejostřejší nežidovští myslitelé dali si pověsit na nos jako příčiny pokroku to, co bylo i průměrnému rozumu namluveno nejpotutelnější propagandou.

Zajisté, že mistři pozvedli se nějaký myslitel a řekl, že tak zvaná věda není pravou vědou, že tak zvané ekonomické zákony konservativců právě tak jako radikálů nejsou vůbec zákony, nýbrž umělými vynálezy. Příležitostně také tvrdil bystřejší pozorovatel, že nynější přeměna hygieny a nemírnosti neda se vysvětliti vnitřní potřebou národu, nýbrž že je systematicky vyražena a lidstvu planovité vstěpována. Jini seznali také, že větší část toho, čemu se říká "verejné mínění", je koupěným souhlasem a trikem, jenž nemá co činiti s opravdovým duchovním stavem verejným. Rozpleťte-li se mistři nějaká nitka - dáv toho nepozoroval - ne- dostávalo se vytrvalého badání a spolupráce těch, kteří se probudili, aby se přišlo všem těmto nitkám až na jejich počatek. Hlavní vysvětlení dojmů, vyvolaného protokoly po nekolik desetiletí u mnohých vůdcích statníku je, že je z nich vidno, odkud pochází každé zbloudění a jakým účelům slouží. Skytají vedoucí niti v moderním labyrintu. Je to nejvyšší čas, aby se národově o tom dovedeli.

At se příkladem protokolum důkazná síla pokud se týče Židů nebo ne, rozhodně skytají materiál k vyučování o způsobu, jak má být hnána jako ovce sem a tam, prostřednictvím vlivu, kterých nechápou. Možná skoro s určitostí míti za to, že budou-li teprve základní myšlenky protokolum známy v nejrůznějších kruzích a národy pochopeny, pozbuďte své platnosti ona kritika, které dosud pravěm podrobují nežidovského ducha.

V dalších kapitolách budou tyto dokumenty přesněji prozkoumány a z jejich obsahu budou zodpovězeny otázky, které mohou vplyvati vzhledem k obsahu dokumentu. Ale dříve se vřítá otázka: Lze očekávati, že povede program protokolum k úspěšnému konci - Program je ve stadiu neúspěšnějšího vyplňování. V mnohých svých nejdůležitějších odstavcích stal se již skutkem. Není však potřeby, aby to vzbuzovalo znepokojení neb uleknutí, neboť hlavní zbrání proti tomuto programu - v jeho částech již provedených i nevyplněných - je plná verejnost. Dejte lidem vedení. Metodou planu, načrtnutého v protokolech, je rozrůsiti a poplāsiti národy a vzbuditi jejich vášně. Protijedem je osvícení národu. Osvěta zaplāsuje předsudky. Aby se tak stalo, je v zájmu jak židovským, tak i nežidovským. Židovští spisovatelé tváří se často, jako by předsudky spocívaly pouze na jedné straně. Protokoly měly by býti hojně rozšířeny i mezi židovským lidem, aby tento sám zabránil udalostem, jež jeho jméno uvádějí v podezření.

XI.

"Ukončuje tento program naší nynější a budoucí činnosti, chci vám precizovat zásady těchto teorií."

Protokol 16.

"Ve všem, co jsem s vámi dosud sděloval, snažil jsem se, udát pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí a těch důležitých událostí nejbližší budoucnosti, jímž seženeme vstříc v proudě velkých krizí, při čemž vynechám tajné principy našich budoucích vztahů k nevercům a tajné principy našich finančních operací."

Protokol 22.

ZIDOVSKÝ USUDEK O LIDSKÉ PŘIROZENOSTI NEŽIDU

Protokoly, označované jako obrys židovského světového programu, obsahují čtyři hlavní díly. Tyto však nejsou zjevné z úvodu dokumentu, nýbrž v rozčlenění myšlenkovém. Ještě jste paty díl, v jehož tématu je vše uzavřeno, ale toto téma probíhá všemi protokoly a je pouze tu a tam shrnuto v určité výrazy. Ony čtyři díly jsou nejsilnějšími větvemi, z nichž se rozvíjejí hojně ratolesti.

Nejdříve bude vyloženo židovské stanovisko k lidské přirozenosti, čímž je minena podstata nežidů. Takový plán, jaký je obsažen v protokolech, nemohl jistě být sepsán hlavou, která by nebyla již předem budovala pravděpodobnosti zřetel na jasné usudky o prostotě a bidáctví lidské přirozenosti - tak se veskrze chápe v protokolech nežidovská podstata.

Za druhé podává se zde zpráva o tom, co se dosud stalo k uskutečnění plánu.

Za třetí nalezneme tam úplný návod metod, kterých se má použít, aby i nadále krácel plán k svému uskutečnění, metod, které již při malém ocenění lidské přirozenosti, na níž je celý plán založen, by prokázaly zdatné služby, i kdyby o nich dále nebylo zmínky.

Za čtvrté, protokoly vypočítávají některé úspěchy, docílené v době napsání. Jiných, tenkrát ještě nedocílených účelů, bylo mezitím dosaženo, neboť musíme mít na paměti, že mezi 1905 a 1920 (rok vydání Fordovy knihy - TP) bylo dost času, aby se pozilo mnohých vlivů a aby mnoho se dosáhlo. Jak ukazuje druhý odstavce v celé této kapitole, přednášející věděl, že nastanou události v proudě velkých krizí - vedení, dosvědčeno také v hojně míře z židovských pramenů mimo protokoly.

Kdyby, snad tato kniha svedla židovskou otázku do formy procesního vyšetřování, musela by tato kapitola hledět získat si důvěru čtenářovu tím, že by byla vypočítána nejprve rada skutečností, o kterých se děje zmínka v druhém bodě těch čtyř hlavních dílů. Počneme-li na dalších stránkách židovskými usudky o lidské přirozenosti, děje se tak proto, že se počítá s odporujícím zájmem čtenářovým, zvláště je-li nežidem. Znamená židovské stanovisko k lidské přirozenosti z hojných pramenů, a tento se kryje v každém směru s usudky v protokolech, zatím co stále trval židovský sebeklam, že lidský život je plný důstojnosti a ušlechtilosti. Osvětlíme-li tuto věc ze všech stran, naskytne se steží pochybnost o správnosti židovského stanoviska. A také ono hluboké opovržení vůči lidstvu, mluvící z protokolu, je přece jen pravdivé, třeba že zní horce lidské pyše a jesitnosti.

Při prozkoumávání protokolu na význačných místech, kde tento soud je pronášen, najdeme skoro úplně filosofické probádání lidských pohnutek a vlastností. Na příklad v prvním protokolu: "Je třeba vědět, že lidé se zlými instinkty jsou čestnější než lidé s pudem dobrými. Proto nedosáhneme nejlepších výsledků v jejich opanování akademickým dokazováním, nýbrž zastrášením a násilím."

Kazdy bazi po moci, kazdy by chtel byti, pokud mozno, diktátorem a jen malo by vahalo obetovati k dosazeni svych cilu majetek druhych. Lide v masach nebo lidske masy daji se vesti vybrane melkymi vasnemi, minenimi, zvyky, tradicemi a pocitovymi pohnutkami a maji sklony k stranickym rozstepenim; tot skutecnost, stavici se v cestu kazde vyssi spolecenske forme, i kdyz tato spociva na zaklade naprosto rozumnem. Kazde rozhodnuti mas zavisi na nahodne neb smluvene vetsine, vedouci na zaklade nevedomosti o hlubsich a skrytych silach politickeho zivota k nesmyslnym resolicim, a tyto nesou v zapeti anarchii. Chceme-li vypracovati ucelny akcni plan, musime vziti zretel k sprostote, vahavosti a nestalosti masy... Musime miti na zreteli, ze sila mas je slepa, nerozumna, ze je naklonena poslouchati ted napravo, ted nalevo. Nas triumf se nam usnadnil tim, ze pri svem spojeni s nezbytnou nam masou hrali jsme vzdy na nejcitlivejsi struny lidskeho ducha, na bazeni po vyhodach, chtivosti a nenasytnych materialnich zadostech lidskych. Kazda z techto lidskych slabosti postaci jiz sama o sobe, aby ochromila jakékoli slechetnejsi hnuti a dala k dispozici vuli lidu tem, kdoz si dovedou koupiti jeho silu."

V 5. protokolu dochazi ostre pozorovani lidske prirodzenosti tohoto vyrazu: "Za vsech dob zamenovali narodeve, prave tak jako jednotlivci, slova za ciny. Citili se uspokojeni tim," co jim bylo ukazano a zridka si vsimali, jde-li za slibem splneni. Z tohoto duvodu zorganizujeme zdanliva zarizeni, jez budou rozvinovati "pokrok" s napadnou oddanosti." V 11. protokolu: "Neverici jsou jako stado ovci.... Nebudou miti pro nic jineho zretel, slobime-li jim veskerou uloupenou svobodu, az budou nepratele miru porazeni a az vsechny strany uzavrou mir. Chceme snad mluvit o tom, jak dlouho budou muset cekat? Proc jsme si vytycili tento program a vstipili jeho ideje hlavam nevericich - aniz jsme jim dali moznost pozorovati jeho opacnou stranu - ne-li proto, abychom dosahli oklikou toho, co by nasi rozptylene rase bylo primou cestou nemozno?"

Pozorujeme tez onen ostrovtipny posudek clenu tajnych spolecnosti. Jich oznaceni v protokolech ma slouziti k tomu, aby ukazali, jak lehce muze byti pouzito techto tajnych spolecnosti k podpore zidovskeho planu: "Obycejne jsou to splhouni, karieriste a vseobecne receno, lide bezcharakterni, kteri vstupuji nejochotneji do tajnych spolecnosti; a bude nam snadnym vesti je a vesti jimi v pohyb mechanismus te zamyslene masinerie." (Dalsi poznámky o tomto predmetu vynechame, protoze protokoly zminuji se o velice vyznamnem tajnem radu; jehoz jmenovani v tomto vztahu mohlo by vesti k nedorozumenim, a jenz je vyhrazen podrobnemu pojednani. Cleny radu bude vsak zajimati, uslysi-li, jak o nem soudi protokoly, aby mohli srovnati jich tvrzeni se skutecnostmi:) "Neverici vstoupi do lozi ze zvedavosti neb v nadeji, ze se tim spolecensky pozvednou... Opatrime jim tento uspech a, vyuzitkujeme tak jejich sebeklamu, pod kterym prijmu bez tuseni nase sugesce... Nelze si ani predstavit, do jakeho stupne nevedome pustoty mohou byti uvedeni i nejchytrejsi neverici pusobenim sebeklamu, a jak lehce mohou zmalomyslneti i pri nejnepatrnejsi chybe, napr. nedostavi-li se obvykly souhlas, a jak hluboko se ponizuji, jen aby ho opet dosahli. Neverici jsou prave tak pripraveni obetovati sve plany popularnimu uspechu, jako nasi lide jsou hotovi opovrhovati takovymi uspechy, aby provedli nase plany. Tato psychologicka znalost ulehcuje ulohu, jak je vesti."

To jest nekolik mist, ve kterych je primo vysloven posudek lidske nebo nezidovske prirodzenosti. Avsak i kdyby nebyl tak zjevne vysloven, dal by se lehce vyvoditi z ruznych prikladu programu, jehoz pomoci ma byti zlomena pospolitost a sila nezidu.

Onen postup znamena rozklad. Rozclente narod ve strany a sekty a dosahnete tim dvojiho: najdete vzdy hloucek lidi, kteri se uchopi kazde jim hozene ideje, a tyto ruzne skupiny budou se vzajemne potirat. Spisovatele protokolu ukazuji do podrobnosti, jak se to ma provesti. Ne jedna idea, ale mnozstvi ideji musi byti roztrouseno, a nesmi panovati mezi nimi zadny soulad. Neni ucelem, aby se lide zamestnavali v myslenkach nejakou veci, nybrz ruznymi vecmi tak, aby nemohla mezi nimi povstati shoda a jednota. Vysledkem takove prace bude vseobecna neshoda, obrovske znepokojeni - a to bylo vlastne ucelem cviceni.

Bude-li pak zlomena solidarita nezidovske spolecnosti - jmeno "nezidovska spolecnost" jest uplne spravnym nebot lidska spolecnost jest prevahove nezidovska - muze proniknouti tento pevny klin nejake druge ideje, proti niz nemuze vseobecne zmateni niceho namitati; zcela bez podezreni k sidlu vlady. Jak kazdy vi, dokaze disciplinovany hloucek dvaceti policistu nebo vojaku vice, nez podradny tisicihlavy dav. Prave tak dokaze mensina zasvecena do planu, vice nez narod nebo svet, rozbity v tisicere protichudne casti a nez by mohla dokazati kterakoli z techto casti: "Rozdel a panuj" jest voditkem protokolu.

Jest hrackou rozstepiti lidskou spolecnost na zaklade oceneni lidske podstaty, vysvetlene v techto dokumentech; hlavnim znakem teto podstaty jest, prijimati sloby jako ciny. Nikdo nemuze o tom pochybovati, kdo prehledne onu radu snu napadu a teorii, ktere vzdy zmitaly lidstvo, sem a tam. Cim fantastictejsi a pestrejsi je nejaka teorie, tim vetsi pozornost a pocet privrzencu. Jest tomu prave tak, jak protokoly pravi: lidska spolecnost nestara

se ani o původ ani o následky teorii. Duch projevuje k nové vynořené teorii sklon, považovati její zdání za podstatu. Proto jeví se zkušenost, založená na pokusech, vůči teorii skoro vzdychky ve světle nového objevení.

Tak byla jedna teorie po druhé házena mezi masy, každá z nich byla konečně uznána za neproveditelnou a zavržena; výsledek však byl vždy podle programu: Zavržením jedné teorie stala se společnost opět rozervanější než předtím; oproti svým vysavacům stala opět bezmocnější, ještě nejistéjší v způsobu hledání a nalezení svých vůdců. S neomylnou jistotou pada každá pospolitost za obětí teorii slibující štěstí, jehož tato pospolitost hledá; po nezdaru jest pospolitost ponechána v ještě větším rozvratu. Není již veřejného mínění. Všude nedůvera a rozkol. Uprostřed všeobecného zmatku upozorujeme třeba nejasně, skupinu naprosto nerozštěpenou, jež právě prostřednictvím všeobecného zmatku dosáhne všeho, co chce. V protokolech ukážeme, že většina rozkladných teorií, kolujících světem, jest původu židovského; že jediná skupina lidstva, která nezlomně zde stojí, která ví, kam jde a kráčí svou cestou nestarajíc se o osud lidské společnosti, jest skupina židovská.

Nejnebezpečnější je teorie, uvádějící ve přirozenou spojitost nové nahrazenou s vyplývajícími zhrouceními: říká se nám: "to jsou všechno známky pokroku." Má-li to být pokrok, jest to ten, který směřuje k rozkladu. Nikdo nemůže odvodnit skutečný pokrok tím, že tam, kde naši otcové používali větrných a vodních kol, užíváme my motoru. Znamkou pravého pokroku jest odpověď na otázku: Jak působí ona kola na nás? Byla snad společnost vodních a větrných mlýnů lepší nebo horší než nynější? Byla snad ve svých zvycích a mravech jednotnější? Měla více ucty před zákonem, vytvářela vyšší a silnější charaktery?

Moderní, teorie kvasení, podle, níž ze všech nepokojů, změn a přehodnocení hodnot se vyvine lepší společnost, není podpořena jedinou viditelnou skutečností. Zřejmý účel této teorie jest, dátí něčemu nepopíratelně špatnému náter něčeho dobrého. Teorie, které jsou příčinou rozkladu a ona teorie, která prohlašuje rozklad za dobrý a užitečný, pocházejí z téhož pramene. Naše celá národohospodářská věda, ať konservativní nebo radikální ať kapitalistická nebo anarchická, jest židovského původu. I toto ustanovení v protokolech jest potvrzeno skutečnostmi.

A vše to vykonáno slovy, ne činy. Slovní makléři světa, ti kteří - ve své práci oproti světu mimo svoji třídu - dávají platit slovům za činy, jsou bez pochyby onou skupinou Židů, mezinárodních Židů, o nichž se mluví v této knize; a jejich světová chytrost a metody jsou obsazeny v protokolech.

Další místa necht sloužit jako příklady. V prvním protokole stojí: "Politická svoboda jest ideou, nikoliv skutečností. Těto ideje musí se dovést použití, potřebujeme-li působivého vnařidla, abychom získali podporu lidí pro svou stranu, jakmile tato podnikla boj k svržení strany, která je u vesla. Tato úloha se usnadní, je-li sám protivník nakázen ideou "svobody" nebo tak zvaného liberalismu a pro tuto ideu se dobrovolně zrekne části své moci."

Z 5. protokolu: "Aby bylo lze vládnouti veřejnému mínění, jest především třeba, toto mínění zmaští projednáním mnohých potírajících se názorů z nejrůznějších stran tak, že nevercici zbloudí v labyrintu a na konec uznají, že bude nejlepe, nebudou-li mítí vůbec zadného mínění o politických otázkách, jejich porozumění není dáno společnosti jako celku, nýbrž pouze panovníku vládnoucímu společnosti. To prvním tajemstvím.. Druhé záleží v rozmnožení a vystupňování zklamání lidí v jejich zvycích, sklonech a způsobech života, takže se nikdo v chaosu nevyzna, čímž lidé pozбудou veskerého vzájemného porozumění. Tyto kroky poslouží nám k tomu, že způsobíme ve všech stranách různice, rozpoutáme všechny semknuté síly, stavející se ještě proti nám a ochromíme každou osobní cinorodost, která by se nějakým způsobem mohla protiviti naší snaze."

Z 13. protokolu: "...a je třeba, abyste si pamatovali, že hledáme souhlasu v té nebo oné otázce. Hlasáme vždy veřejně, že ve všech svých krocích jsme vedeni nadějí a přesvědčením že sloužíme tím všeobecnému blahu. Abychom odvrátili obzvláště neklidné hlavy od zabývání se politickými otázkami, vytyčíme nové problémy, které zdanlivě souvisí s blahem lidu - problémy hospodářské. Tam ať zaběhnou dle chuti. Touto podmínkou naučime je více, že tyto nové problémy mají také politické vztahy." (Důvějme, že ctenar, zatím co jeho oči probíhají podrobnostmi programu, sleduje v duchu směr udalosti, aby viděl, zdali sam pro sebe opět najde tento vývoj v duchovním a skutečném životě posledních let.)

"Abychom jim zabránili v jasném domyslení něčeho až do konce, svedeme jejich pozornost na zábavy, hry, kratochvíle, rozčilení a veřejné doby. Tyto zájmy odvádí jejich ducha úplně od otázek, o něž bychom s nimi museli jinak bojovat. Tím, že si lidé stále více a více odvyknou samostatnému myšlení, obrátí se na naši stranu, protože my sami ukážeme jim nové myšlenkové směry - ovšem pomocí osob, jejich spojení s námi oni nepoznají." V temže protokole je vysloveno jasné nad jakoukoliv pochybnost, jaký účel má rozsevaní

"liberalních" teorii, jichž hlavními zastupci jsou židovští spisovatelé, básníci, rabini, společnosti a vlivy: "Role liberalních snů bude ihned dohřata, až bude jednou naše vláda u vesla. Do té doby prokáží nám dobře služby. Až do té doby budeme řídit i nadále myšlenky na veskeré uskutečnění fantastických, nových a tak zvané pokrokových teorií. Jisté se nám podařilo v nejvyšší míře rozvrátit netuší hlavy nevericích slovem 'pokrok'!"

Zde tu leží před námi skutečně úplný program, jak duch lidstva zmásti, zbavit nervu a zplést; a bylo by vskutku nemožné člověku, stojícímu stranou, pochopit to, kdyby zkušenost neukazovala, že před našimi očima působí k jeho vyplnění síly, které musí být vysoko ceněny a lehce konstatovány.

Nedávno chtěl jeden vynikající časopis dokazovat nemožnost existence panující židovské skupiny v společném světovém programu, a poukázal, že Židy možno nalézt jako vedoucí hlavy ve všech táborech veřejného života. Jsou pryč Židé v celé kapitalistické, dělnické svazu a dokonce i v celé organizaci, jímž samotným jsou tyto svazy ještě příliš krátkými. V celé anglické a sovětské soudnictví stojí Žid. Jak možno, aby zachovávali jednotu, zastávají-li nejrozumnější mínění?

Všeobecná jednota a společný účet jest stanoven v 9. protokolu takto: "Lide všech směrů a nauk jsou v našich službách, zastánci monarchie, demokracie, socialisté, komunisté a jiní utopisté. Všechny tyto lidi postavili jsme my k dílu. Každý jednotlivec mezi nimi podkopává svým způsobem poslední zbytek autority, a pokouší se zničit každý přítomný pořádek. Všechny vlády byty těmito snahami otřeseny. Ale nedáme jim pokoje, dokud neuznají naši vrchní vlády."

Účinek idejí lící 10. protokol: "Když jsme nakapali jed liberalismu do vládních organizací, změnil se celý jejich politický vzhled."

Základní názor těchto protokolů oproti světu jest, že se da ideje použít jako nejúčinnějšího jedu. Spisovatelé těchto dokumentů neverí ani v liberalismus, ani v demokracii, ale staví plány, jak tyto ideje nepřetržitě hlasat, aby pomocí jich rozbili lidské společnosti, rozštěpili je v nepřátelské skupiny a zničili moc společných základních názorů jistým počtem mínění. "ideový" jed jest jejich spolehlivou zbraní.

Plan takového použití idejí vztahuje se dokonce i k výchově: "Výchovnými principy a teoriemi, jež v našich očích jsou falešné, jež však jsme vydali, zavedli jsme mládež nevericích, ohloupili jsme ji a znepravili. (Prot. 9.) A pokud se týče rodinného života: "Tím, že jsme každému naseptali domněnku osobní důležitosti, zničíme vliv rodinného života a jeho výchovatský význam mezi nevericemi." (Prot.10.)

A na jednom místě, jež by mohlo poskytnouti přemýšlejícímu čtenáři látku k dlouhému hloubání a pozorování, stojí: "Nez užívej čas, nechť se baví... At všechny životní teorie, jež jsme je přinutili považovati za požadavky vědy, hrají mezi nimi nejdůležitější roli. Za tím účelem vynasazíme se, abychom jim vstoupili prostřednictvím svého tisku slepou důvěru v tyto teorie... Pozorujte úspěchy, k nimž jsme dopomohli darwinismu a nietzscheovské filosofii. Demoralizující účinek těchto nauk na ducha nevericích musí nám býti bezpodmínečně jasným." (Protokol 2.)

Že bylo rozštěpení a rozklad nežidovské společnosti v době, kdy protokoly byly přednášeny, v příznivém postupu, vysvětlí z každé jejich řádky. Neboť je třeba se upamatovati, že protokoly nehledaly podpory pro nějaký naučený program, nýbrž hlasaly pokrok takového programu, který již "staletí star" a od "dávných dob" se uskutečňuje. Obsahují řadu zjištění o tom, co se již stalo a vyhlídku na úkoly, jež nutno ještě vyplniti. Nicení lidské společnosti postupovalo r.1896, nebo kolem této doby, kdy byla tato orakule vyhlášena, na výsost uspokojivé.

Dlužno si povsimnouti, že nikde není zřetelného účelu vyhubiti nežidy, nýbrž podmaniti je, zprvu neviditelné vládě, licené v protokolech, konečně vládě Jednoho, jehož by neviditelné mocnosti dosadily jako světovládce pomocí politických změn, jímž by byl utvořen úřad světového presidenta nebo světového autokrata. Nežidé mají býti podrobeni, nejprve, jak vidno, duchovně, pak hospodářsky. Nikde není zmínky o tom, že by měli býti těmi, jež protokoly nazývají Židy, zbaveni svého života, nýbrž pouze své nezávislosti.

Jak dalece podařilo se rozštěpení lidských společností, když tyto protokoly byly napsány, vysvětlí z 5. protokolu:

"Světová koalice nežidů mohla by se někdy s námi merit, ale jsme proti tomu chráněni hluboce zakoreněným,

nevyhnutelným rozkolem mezi nimi. Roznecováním náboženské a rasové nenávisti, kterou jsme živili v jejich srdcích po dvacet století, stворili jsme nepřátelství mezi osobními a národními zájmy neveričích."

To je absolutně pravdivé, pokud se to týká boje mezi Židy a v křesťanském světě. Viděli jsme přece ve svém vlastním národě, jak spocívá "nepřátelství mezi osobami a národními zájmy" na prameni všeho toho? A kdo - nebot to je ještě užasnější - byl by přišel na to, že by se mohl jeden člověk nebo nějaká skupina lidí venovat této úloze? Ale takto stojí v protokolech: "My jsme stvorili to nepřátelství - my chráníme se tak proti možnosti koalice neveričích proti nám." Ať jsou tyto protokoly původem židovského nebo nikoliv, ať představují židovské zájmy nebo ne, právě takový je přítomný stav nežidovského lidstva.

Ale pracuje se k ještě hlubšímu rozštěpení a existují již známky, že vývoj je na postupu. Rusko poskytuje k tomu podívanou, jak nežidovská dolní třída je vedena židovskými vůdci proti nežidovské vyšší třídě! V prvním protokolu, kde jsou popsány účinky hospodářského systému, založeného na spekulaci, na lid, je řečeno, že "tento druh hospodářského silénství ... utvoril společnost a bude jí utvářeti dále, bez ideálu, chladnou, bez srdce. Taková společnost, úplně odvrácená od pravé politiky a náboženství, je hnána pouze chtivostí po zlatě... Pak spodní třídy neveričích půjdou za námi, ne z lásky k dobru, ani z chtivostí po majetku nýbrž pouze z nenávisti proti "privilegovaným třídám" - spodní třídy neveričích v boji proti našim sokům v moci, proti neveričím vzdělaných tříd. Spodní třídy neveričích budou nás následovat proti neveričím vzdělaných tříd."

Kdyby dnes tento boj vypukl, byli by vůdci nežidovských převratníků proti nežidovskému společenskému řádu Žide. Jsou již na místech vůdcovských, ne pouze v Rusku, nýbrž i ve Spojených Státech.

XII.

"Při nynějším otřesení veskeré autority, stane se naše moc neuchvatitelnější než kterákoli jiná, protože zůstane neviditelná, až vzroste k takové síle, že žádná lest nebude jí moci podkopati." (Protokol 1.)

"Ještě nežbytno pro naše účely, aby války, pokud možno, neprinášely územních přírůstků. Tím dostane válka ráz ekonomický... Takoveto zacházení věcmi přivede obě strany pod kontrolu našich mezinárodních agentů s jejich miliony očí, jejichž obzor není hranicemi omezen. Pak naše mezinárodní práva vyradí národní v užším smyslu a ovládnou vlády, jako tyto ovládají své poddané." (Protokol 1.)

ZIDOVSKÉ PROTOKOLY SE JIŽ ČÁSTECNĚ SPLNUJÍ.

Již jako pouhá literární zvláštnost působily by tyto tak zvané "protokoly mudrců sionských" na základech své přiserené dokonalosti světového plánu, který obsahují, přímo magickou přitazlivostí. Ale ony vyvracejí v každém směru mínění, že jsou pouhým spisovatelským výrobkem; vyžadují, aby platily jako skutečné statistické umění a věly se jimi nit, již možno určit jejich charakter. Mimo plán budoucnosti, zaznamenávají, co již bylo vykonáno a co ještě vykonáváno. Postihneme-li při přehledu světa nejen skutečnou situaci, ale i všeobecný směr, který protokoly vykazují, nebude lze se diviti, že zájem na nich, jako na pouhé literární zvláštnosti, ustoupí pocitu napjaté pozornosti, jež lehce může přejíti v zdesení.

Necht poslouží několik řádek k tomu, abychom osvětlili přítomný stav uskutečňování, jehož již dosáhly cíle těchto dokumentů. Aby hlavní body padly čtenáři do oka, budou stezejší slova výtknuta.

Čtete v 9. protokole: "Ve skutečnosti není již překážek před námi. Naše vrchní vláda má takové nadzákonné postavení, že může býti nazvána silným a mocným slovem "diktatura". S plným vědomím mohou říci, že v přítomné době jsme my zákonodárci. Vytváříme soudy a rozsudky. Panujeme s pevnou vůlí, majíce ve svých rukou zbytky kdysi silné, ale teď poddané strany."

Z 8. kapitoly: "Obklopíme svou vládu množstvím národohospodaru. Z toho důvodu je národohospodárství

hlavní vědou, hlasanou Židy. Obklopíme se skvělou družinou bankéřů, průmyslníků, kapitalistů a hlavně milionářů, neboť ve skutečnosti rozhoduje se o všem mocí peněz."

To jsou vysoké nároky, skoro příliš vysoké, a přece odpovídají jim uchopně skutečnosti. A přece tvoří teprve úvod k dalším nárokům, jichž se budou domáhat, aby je brzy proměnili ve skutečnost. Tak jako píše ono místo z 8. protokolu, židovský živel báží po nadvládě v učitelských oblastech politického národohospodářství, a skutečnost ukazuje úspěch. Jsou hlavními spisovateli oněch zdanlivých nauk, tlačících masu k nemožným hospodářským cílům a opět jsou oni hlavními spisovateli takových "všeobecně srozumitelných" spisů, udržujících různé třídy v domněnku, že národohospodářské teorie jsou národohospodářskými zákony. Ideje, teorie, jako prostředek k sociálnímu rozkladu používají jak akademici, tak i bolševičtí Židé. Až toto vše bude jednou známo do posledních podrobností, změní se snad veřejně mínění o významu akademických a radikálních nauk.

Jak ukazuje místo z 9. protokolu, tvoří dnes židovská světová moc vrchní vládu. Totež slovo stojí v protokolech, a zadně jiné není tak význačným. Žádný národ nedosáhne všech svých cílů, ale židovská moc světová jich dosáhne, ačkoliv jejich nároky na rovnoprávnost s nežidy přesahují tuto daleko. My "jsme zákonodárci", píše protokoly, a židovské vlivy mají mnohem větší podíl na zákonodárné machinaci než by tušil někdo mimo ty, kdož jsou zasvěceni. V posledních deseti letech vládlo mezinárodní panství nebo skupina mezinárodních Židů celým světem. Více než to: byli všemocní, aby zamezili uskutečnění spasných zákonů, a kde prošel takový zákonný rozvrh a stal se zákonem, tam byl jejich vliv vykládan ve smyslu, který je učinil neúčinným pro svůj účel. To by se dalo osvětlit bohatou sbírkou skutečností.

Metody, jichž pomocí se to uskutečňuje, byly již dávno předvídané v programech, což v protokolech je vše jen načrtnutě obsazeno. "My tvoříme soudy", tak to tam zní, a na jiných místech je řeč o "našich soudcích". Židovský soudní dvůr zasedá každý týden v jedné veřejné budově v New Yorku, a jiné soudy se tvoří všude k všeobecnému užítku a blahu tohoto národa, jeho mluvčí popírají, že by to byl zvláštní národ. V některých menších evropských státech je již proveden sionistický plán: Židům, kteří tam mají občanské právo, je dána nad to ještě zvláštní židovská ústava a samovláda uprostřed toho státu, jehož ochrany se dožadují. Všude, kde jen trochu se mohly nerušně vyvíjet židovské snahy, není výsledkem "amerikanizace", "anglikanizace", nýbrž neomezené zachování čistého židovství.

Při pozorování nároku v protokolech dovidáme se dale (7. protokol): "Stáráme se již odedávna o to, aby kněžstvo neveričích - které by nám jinak mohlo být v cestě - upadlo do špatné pověsti, čímž znemožníme jeho poslání. Jeho vliv na lid mizí den ode dne. - Všude se hlásá svoboda svědomí. Podle toho je jen otázkou času, kdy nastane zhroucení křesťanského náboženství. S jinými náboženstvími budeme snáze hotovi, ale pojednání o této otázce není ještě zralé pro výrok." To bude snad mít zvláštní důležitost pro ty duchovní, kteří se snaží získat rabíny pro uskutečnění jistého druhu náboženského spojení. V takovém spolku byl by ovšem Kristus považován za židovského proroka; dobře smyslejší, ale úplně nepochopěný; kdyby se takový spolek ustavil, křesťanství přestalo by existovat jako zvláštní náboženská forma. Nejsilnější náboženské nepřátelství protokolu, pokud je o tomto předmětu mluveno, směřuje proti katolické Církvi ve všeobecném, proti papežskému úřadu ve zvláštním smyslu.

Zvláštní odstavce v tomto protokole pozvedá v židovské rase její zvláštní obratnost v umění urážet: "Náš tisk bude provádět ostrou kritiku státních a náboženských věcí a neschopnosti neveričích. Ujme přitom opovrhlivých výrazů, hraničících na urážku - což je umění, s nímž je naše rasa dobře obeznámena." Z 5. protokolu: "Pod naším vlivem je zmařeno rozumné použití zákonů na nejmenší míru. Úcta před zákonem bude podkopána "liberalním" výkladem, který jsme vnesli do tohoto oboru. Soudy rozhodují dle naší vůle, i v nejdůležitějších případech, kde běží o základní právní výroky neb politická rozhodnutí; správa neveričích vidí je ve světle, ve kterém jim je ukazujeme prostřednictvím svých agentů, s nimiž zdanlivě nemáme co činit prostřednictvím tiskových projevů neb jiných kanálů. Zasíláme do společnosti neveričích rozbroj a svařlivost." Z 17. protokolu: "V tak zvaných pokrokových zemích stворili jsme nesmyslnou, hnusnou, dobrý vkus kazící literaturu. Až dosáhneme moci, ponecháme jí ještě krátkou dobu, aby vynikl tím ostřejší rozdíl mezi ní a ústními a písemnými projevy, které pak budeme vydávat."

Pokud se týče ovládnutí tisku, píše se ve 12. protokole: "Dosáhli jsme v přítomné době již toho, že tisk dostává všechny zprávy pouze z několika agentur, u nichž se sbíhají ze všech dílů světa. Tyto agentury stanou se pak v každém směru našimi vlastními zařízeními a budou uveřejňovat jen to, co dovolíme." O tomto předmětu pojednává se v 7. protokole: "Musíme přinutit vládu neveričích, aby přijala opatření, podporující náš široce založený plán, který se již blíží svému vítěznému zakončení. Musí trpět tlak umělé ovlivněného veřejného mínění, které bylo námi organizováno pomocí tak zvané velmoci tiskové. S výjimkou několika málo

bezvznamnych pripadu jest tisk jiz uplne v nasich rukou."

12. protokol shrnuje vec takto: "Docilili jsme ovladnuti ducha spolecnosti nevericich do te miry, ze vsechny svetove udalosti pozoruje barevnymi brylemi, jez jsme my mu nasadili. Neni vlady, která by zamezila nasemu pristupu k tak zvanym "statnim tajemstvim", vytvorenym neuveritelnou hlouposti - a jak tomu teprve bude, az se staneme osobou sveho svetovladce uznanymi pany sveta?"

Zidovsky narod je jediny, který zna tajemstvi vsech ostatnich. Zadny narod nedovede zachovati po delsi dobu tajemstvi, které se tyka primo druheho, ale prave tak nezna zadny narod tajemstvi ostatnich narodu. Bylo by mnoho receno, kdybychom tvrdili, ze maji mezinarodni Zide tyto znalosti. Mnohe z toho jest nejdulezitejsim a majetnictvi takovych vedomosti nerozmnouze bezprostredne jejich moci.

Rozhodujici jest vsak ta skutecnost, ze maji pristup ke vsem statnim tajemstvim, ze se mohou dozvedeti, ceho se dozvedeti chteji; to by mohl dosvedciti mnohy tajny akt, kdyby mohl mluviti, kdyby chtel. Jedine skutecnou tajnou diplomacií jest ta, která sveruje tak zvana tajemstvi nekolika malo muzum, kteří jsou clený jedne rasy. Povrchni kudrlinky diplomaticke, kazde okazale jednani, s nimz se setkavame v memoarech zovialnich Starych panu statnickeho umeni, vsechny ty smlouvy a dohodnuti s nadutými tituly, jakoby skutecne neco znamenaly - jsou detskou hrackou, srovnavany s diplomacií Judovou a s jeho bezkonkurencnim umenim vybrati si nejtajnejsi vedeni z kazde vladnouci vrstvy. Z techto zjistenych skutecnosti nejsou vynaty Spojene Staty.

Snad neni druhe vlady, která by byla Zidum tak k sluzbam, jak v pritomne dobe nase vlada; tato mocnost dobyla ji za poslednich peti nebo sestí let.

Jak vidno z 11. protokolu, Zide nepovazuji sve rozptyleni po cele zemi za nestesti, nybrz za bozskou prozretelnost, protoze tim spise muze byti uskutecnen plan svetovlady: "Buh dal nam, svemu vyvolenemu narodu, nase rozptyleni jako pozehnani, a toto, jez se zdalo vsem slabosti, bylo nasi celou silou. Toto rozptyleni vedlo nas az na prah svetovlady."

Cile, tak jak jsou vysloveny v 9. protokole, zdaji se prilis odvaznymi, aby ze slov se mohly stat stati ciny; ale existuje jeden bod, kde slovo a cin se setkavaji a souhlasí: "Abychom predcasne neznicili zarizeni nevericich, polozili jsme na ne svou rozhodujici ruku a znicili jsme pera jejich mechanismu. Byla drive v presnem a spravnem poradku, ale nahradili jsme je "liberalni" desorganickou a stranickou spravou. Ziskali jsme vliv na soudnictvi, volebni pravo, tisk, osobni svobodu a - co je dulezite - na vychovu a kulturu jako mezniky svobodneho lidskeho byti. Teoretickými a praktickými metodami vychovatelskými, jez zrejme uznavame jako falešne, jez jsme vsak inspirovali, svedli jsme, ohloupili a znemravnilí mladez nevericich. Z platnych zakonu vykonali jsme uzasne dilo v jeho ucinku, bez nejake zvlastni zmeny techto zakonu, pouze tim, ze jsme je odporujicimi si vykklady prekroutili."

Kazdy vi, ze ackoliv nebyl vzduch nikdy tak naplnen teoriemi o "svobode" a divokych vysvetlenich "prav" jako nyhni, prece deje se nepretrzite mrzaceh "osobni svobody". Na místo socialni svobody privadi se lid prostrednictvím spousty socialistických frazi pod statni porucenstvi, drive neznameho. "Verejne zdravotnictvi" poskytuje jednu zaminku, ruzne formy "verejne bezpecnosti" poskytuji zaminky jine. Deti mohou si dnes sotva volne hrati vyjimajic pod dozorem statnich poradatelu her, mezi nimiz shledavame podivnym zpusobem napadny pocet Zidu. Silnice nejsou jiz volne jako drive, zakony vseho druhu obrezavaji i nejnevinnejsi lidske svobody. Zakorenila se napadna snaha po sablonovitosti - kazda sablona se vyvinula z na vysost uceneho "principu" - a podivno; pronikne-li badatel az k autoritativnimu stredu techto snah k zamknuti prvku lidoveho zivota, najdete Zidy v rozhodnych mistech. Deti jsou lakany od "socialniho strediska" rodiny k jinym "strediskum"; jsou odvadeny - (hovorime porad o nezidovskych detech, zadnemu nezidovi by nebylo dovoleno, aby upravoval zivot zidovskych deti) - svými vudci v otcovskem dome, v kostele a skole a vydany donucovacim "strediskum" a vedeckým hristim" pod vedením "vycvicených vudcu" - tot postup, který naucí dite, aby se nesverovalo vedeni sveho prirodzeného okoli, nybrz aby ocekavalo vse od "statu". Vsechna tato opatreni jsou zrižena podle svetoveho planu k ujarmení nezidu. Nedeje-li se tak na zaklade tohoto svetoveho planu, bylo by zajimavo zvedeti, proc dodavaji material k temto experimentum prave nezidovske deti, a proc vudci techto deti jsou Zide.

Nejlepe jsou zidovske svobody chraneny ve Spojených Statech. Nezid musí hledeti, aby se sam vporadal s vnejsim svetem, avsak kazda zidovska obec ma sve zvlastni ochrance, kteří nejruznejsími zpusoby - mezi nimiz nejsou prave na posledním miste politicke a obchodni vyhruzky - dovedou si zjednatí zvlastni pozornosti. Zadny nezid se smyslením vseobecne uzitecným nesklidil by diku kdyby se chtel starat o zivot zidovskych deti;

to obstarava židovská obec v každém městě sama. Nejtajnější ze všech obecných škol jsou židovské, jichž místnosti jsou někdy i neznámé správcům velkých měst. Žid je vždy horlivě pametliv, aby vykonával vliv na nežidovského ducha; usiluje předpisovat nežidovi, co má myslit - obzvláště pokud se týká Židu. Bez rozmyslu podrobuje svému vlivu myšlenkový svět v té míře, že pracuje konečně židovským záměrem do rukou, byť i třeba oklikou. Tato horlivost a houzevnatost, která je napadná každému, kdo byl jednou na ni upozorněn, je jen výraznou formou přesvědčení Židova, že patří vyšší rase a že je schopen vést rasu nižší; tato poslední rasa zahrnuje celý nežidovský svět.

Každý vliv, který za dnešních dnů vede k lehkomyšlnosti a lajdactví nežidovské mládeže, vychází z nějakého židovského pramene. Vynalezli snad mladí lidé sami onen "sportovní odev", který působil tak škodlivě na mládež naší doby, že skoro vsichni denní pisatelé cítili se nuceni naň poukázat? Tento styl pochází ze židovského konfekčního světa, kde umění netřímá zezla a kde jisté nejsou směrdatými morální rozpaky. Film je zajímavým vyvinem fotografie ve spojení s jevismem - kdo však nese zodpovědnost za jeho výstrelky, cinici z něho tak vážně mravní nebezpečí pro miliony lidí, že vyvolalo všeobecný rozruch a odsouzení? Kdo jsou reditelé všech těch tingl-tanglu, duparen a všech oněch nervy otřasajících zábavních míst po celém světě? Vezmeme všechny takto vysněné mládeže muze a dívky s jejich obyčejným zevnějším a nedostatkem citu zodpovědnosti - a můžeme jim dát, že - vnitř i zevně, pocínajíc jich odevem s nepravými klenoty a koncice chorobně vzrusenými ideami a nadějmi tutež nalepkou: "Židem udělan, šveden a vykoristen." Tak tyto udalosti osvětlují přisvěným způsobem místo v protokolech: "Švedli jsme, ohloupili a znepravili mládež nežidovskou prostřednictvím výchovy v principech a teoriích, jež sami uznáváme zřejmě falešnými."

"Principy a teorie" nevyžadují nezbytně vysoké nebo jen skrovně duševní schopnosti. Mladý hoch, trávicí volný čas v kinech, přijímá tak své "principy a teorie" právě tak, jako mladík z vyšších stavů je přijímá, poslouchaje výklad židovského "liberala" o "pohlavní svobodě", který tím provádí "kontrolu obyvatelstva". Zlostilost, lpění na těchto "principech a teoriích" nepochází z nežidovské rodiny nebo církve, nebo z výhradně nežidovského provozovaného způsobu vydelecňeho nýbrž z teorii, vlivu a způsobu vydelecňech, v nichž převládají Žide. Rada těchto obžalob mohla by býti stanovena, ale budiz omezena rádeji na to, co mohou slušně oči vsude pozorovat. Právě tak možno pozorovati, že není hlavní obětí mládež židovská, nýbrž nežidovská. Je-li zlomek židovské mládeže zachvácen tímto jedem, neznamená zhola nic o porovnání se zpusťosením mezi mládeží nežidovskou. Jeť priznacno, že ani Žide, kteří mají z tohoto nervy znicujícího procesu nežidu nadávkem jeťe bohatý zisk, ani jejich synové a dcery nestanou se obětmi tohoto postupu. Židovská mládež projde tímto jedem pýšnější a čistší než masa nežidovské mládeže.

Mnohy otec a mnoha matka, mnohy nezkažený mladík se zdravými smysly, tisíce učitelů a spisovatelů postavili se proti prepychu. Mnohy financník, který viděl, jak lid vydělává a vyhazuje své peníze, varoval před tímto pocínáním. Právě tak poznali národohospodáři, jak spotřeboval prepychový průmysl lidí a materiál nutný pro staly chod průmyslu, životu potřebného, jak lidé vyráběli nicotnosti místo aby rádeji lili ocel, jak vyráběli jiné treťky, místo aby pracovali v hospodárství. Videli, jak se promárnuje materiál na věcech, které byly zpracovány pouze pro prodej, ne pro spotřebu a tím že byly materialie vzaty průmyslu, který se stara o životní potřeby - každý pozorovatel, který viděl toto bláznivé navykání si trestem a prepychu, pozdvihl svůj hlas proti tomu. Ale vyslo se při tom, dle protokolu z falešného konce. Lid kupuje sice tyto nesmyslné nicotnosti, nazvané luxusním zbožím, ale nevynalezl jich. Ony ho dokonce omrzí, ale proud nespocitatelných hracek pluje dale, vždy něco nového se hodi mezi lid, vystrčí před jeho oči. Kasparý vodi se po ulicích, aby se ukazalo, jak jeť to "plně stylu". Casopisy prináseji to slovem i obrazem, kina to predvádeji. Herci uvádeji tyto "novoty" do mody - to vse vykonáva natlak, jehoz se nikdy nepoužíva ve prospěch predmetu skutečne cenneho,

Odkud to přichází? Jaka je to moc, jeťiz dlouhá zkušenost a vědomý úmysl jí umožňují, aby sprostovala smysly a vkus lidu a nutila jeť, aby nadávkem jeťe vyhazoval většinu peněz? Proc jeťe tento křecovitý luxus a tyto výstřednosti? Jak se mohlo státi, že dříve nežli se objeví prepychové predmety a příležitosti k výstřednostem, objeví se chťivosti po nich?

Kdyby tak jednou přemýšlel americký lid při pohledu na tyto bezcenne a drahe věci, kdyby šel až na jejich původ a až k příjemci nesmírných zisků z nich, a kdyby sledoval veskere hnutí, zaplavující celý trh neuzitečnými a nakladnostmi, a demoralizuje tím celý nežidovský svět financně, hospodársky a socialně - kdyby slovem bylo možno objasnit mu, že židovské financní zájmy jsou nejen užce spjaty s nejnižšími pudy v lidské podstatě, ale že s plným rozmyslem teprve budi a pestují tyto pudy, vedlo by toto poznání, více než cokoli jiného, k ukončení plytvání materialem, práci, nežidovskými penězi, ke konci zpusťosení ducha nežidu a židovských duchovních darů a - co jeťe nejvážnější - ke konci dosavadní úplné neuzitečnosti Izraele pro svět.

Rikáme, že nežidovské obecnstvo - jeťe obětí umele vydrážděného obchodu z bezcennými věcmi. Videli jeťe

Již, že by se Židé stali obětmi těchto prázdných třepek? Nosi napadne saty, avšak cena a hodnota se shodují. Nosi hodné velké brilianty, ale ty jsou pravé. Žid nestane se obětí židovskou; luxusní bláznovství a "zabavický" jsou pro lid; Žid ví, jak to lid láka a zna bezcennost všech těchto věcí.

Nejvíce politováníhodným není finanční ztrata, ani atentáty na dobrý vkus, nýbrž skutečnost, že tyto posetile nežidovské masy jdou tak dobrovolně a vesele do sítě; považují změnu módy za právě tak nevyhnutelnou, jako příchod jara a nový útok na své příjmy považují za právě tak nutný a přirozený jako dání. Masy se domyslejí, že mají při tom nějakou roli, zatímco jediná úloha, kterou při tom hrají, jest placení a opět placení, když "nejnovější móda" zastarala a vynorila se nová. Jsou zde lidé, kteří vedí dva roky předem, jaké budou modní posetilství a jiné blahoděti pro lid, neboť oni je určují! Vše jest pouhým obchodem, ovšem pro nežidovskou většinu znepravňujícím, avšak tím výnosnějším pro židovskou menšinu.

Na všechny tyto věci vrhá postranní světlo 6. protokol; jest to vytaženo z dalšího místa v protokolech, zabyvajícího se plány, pomocí jejichž bylo by možno odvrátit zájem lidu od politických otázek, jak by mohl být průmysl učiněn nejistým vníkaním spekulace ve svém provozovacím způsobu jak by se měl státi nepoctivým, a jak se má učiniti lid bezradným a bezmocným proti tomuto vývoji. Luxus má býti při tom napomocen: "Abychom ztroskotali výdělkový život nežidu, vzbudíme v nich, jako draždítko k spekulaci, silnou touhu po prepychu." A v 1. protokolech: "Nemůžeme dovolit svému lidu, aby k tomu dospěl. Nevěřící zhloupnuli v alkoholu" - náhodou plynou také příjmy z alkoholických nápojů ve značných částkách do židovských kapes. Historie whiskyho kruhu ve Spojených Státech to dokáže. Dejinne jeví se celé protialkoholní hnutí jako boj mezi nežidovským a židovským kapitálem; díky většině nežidu zvíťazil onen.

Zabavné podniky, hry, laciné módy, nepravé brilianty - toto a všechny ostatní obchody, vzkvétající následkem neviditelného tlaku na lid a zbavivši se všeho bezúčelného haraburdi za ceny, jež pohltily každé zlepšení příjmu, vše to dělo se pod vedením židovským.

Snad nejsou si vědomi své hluboké účasti na tomto hluboko zasahujícím znepravňování lidu; snad jim běží pouze o to, aby si lehce nadelali peníze. Snad je uvede někdy v úžas, srovnávají-li je hloupi nežidé se Židy za peníze chytrými, Židy chytrými pro zisk a moudrými zlatem. At jest tomu jakkoliv: před námi leží programový návrh, jehož pomocí mají býti nežidé s chladnou rozvahou zničeni materiálně i duchovně. A na druhé straně vidíme, jak tentýž program se den ode dne uskutečňuje a sice většinou, ne-li zcela úplně, pod kontrolou členu jedné rasy.

XIII.

ZIDOVSKÝ PLÁN, NAHRADITI LIDSKOU SPOLEČNOST "IDEAMI"

Nyní musí býti čtenářům jasno, že metody protokolu pracují k úplnému zhroucení lidských společností. Je nutno, aby právě tyto metody byly poznány, chceme-li pochopit význam proudu a proti proudu, cinicích z naší přítomnosti beznadějný zmatek. Všichni, kteří zmalomyslněli množstvím hlasů a protichudných denních teorií, naleznou klíč k ocenění těchto hlasů a k ocenění těchto teorií poznají-li, že právě zmatek a zmalomyslnění jsou vytouženým cílem. Nejistota, nerozhodnost, beznadějnost a strach, chtivost s jakou jsou uchvacovány všechny nové sliby a nabídnutá řešení - tyto nálady mají býti vyvolány dle plánu rozvržených v protokolech. Všeobecná situace dokazuje účinek tohoto programu.

Tato metoda vyžaduje času, a protokoly prohlašují, že tato metoda potřebovala času - dokonce staletí. Kdo se zahloubá do protokolu, shlédá, prvním stoletím počínajíc, tentýž program protokolu v činnosti, jak je hlasán a prováděn židovskou rasou. Bylo třeba 1900 let, aby bylo dosaženo nynějšího stavu ujarvení Evropy - násilného ujarvení v některých zemích politického, ve všech hospodářského - ale v Americe potřeboval tentýž program pouze padesát let, aby dosáhl tohoto úspěchu. Špatně chápané ideje liberalistické, mlhavé ideje o snaselnivosti, vše

pocházející z evropských pramenů. Jež protokoly úplně znečistily, byly přivezeny do falešného liberalismu a právě takové snaselnivosti, ve spolku s jinými moderními prostředky výrobců mínění - ujarvení veskerých našich zařízení a veřejného života, takže toto ujarvení uvádí evropského pozorovatele v úžas. Někteří z vynikajících badatelů - jež rádi ztrácejí židovství publicistickým výrokem "antisemitu" - dosáhli poznání v této věci ne z pozorování, učiněných v Evropě, nýbrž z rychlého a zřejmého vývoje amerických poměrů.

Židovské středisko síly a hlavní zástupci židovského programu jsou v Americe; hybná paka, která pracovala na mírové konferenci (parížská konference po I. svět. válce - TP), aby posílila ještě židovskou moc nad Evropou, byla mocí Spojených států, nasazenou k podpoře silného židovského nátlaku. Tato spolupráce není mírovou konferencí ukončena.

Cela metoda protokolu může být shrnuta v jediné slovo "rozklad". Zničení všeho, co bylo vytvořeno, zřízení dlouhého a beznadějného mezidobí, v němž se zhatí snahy obnovovací, pozvolné umlčení veřejného mínění a naděje, až ti, kteří stojí mimo chaos, vztáhnou svou klidnou, pevnou ruku, aby se chopili vlády - tot celá metoda.

Srovnáme-li usudek o lidské přirozenosti v protokolech se židovským tvrzením o dosti pokročilem vyplňování světového programu, stanou se některé body této rozkladné propagandy již dosti jasnými, ac ne všechny. O jiných bodech těchto metod bude pojednáno v této kapitole; později promluvíme o zaměrech pro budoucnost, rozšiřujících se do nejbližšího okolí.

První útok směřuje proti kolektivním úmyslům, to jest, proti skupinám idejí, udržujících na základě jisté shody větší svazy lidí v politické, rasové nebo náboženské či sociální jednotě. Nazývají to někdy "principy", někdy "ideály". Ať jest jejich jméno jakékoli: jsou neviditelnými pouty jednoty, společnou vírou a spojující silou ve svazech, založených na jednotě a věrnosti.

Protokoly tvrdí, že proti těmto duchovním mocnostem směřuje první útok. Tomu odpovídá židovská propaganda po celém světě. Připravila se, aby otrásla takovými kolektivními přesvědčeními. "Otrásti" ve vlastním smyslu neznamena zprvu nic zavržitelného neb nečestného. Velký vliv každého kacířství, každého protestu proti prezítkům, spočívá na puvabu, jímž působí nové myšlenky na dobré a čestné smyslejší. Vysvětlení one pevné pudy, již vše v jádru nepravdy nabylo v přítomnosti, podává okolnost, že zdanlivé pravdy bijí do očí, vzbuzují nadšení a jsou zdanlivě dobrými a správnými. Jen po dlouhé činnosti ve falešných ideích - vystupujících ve formách do očí bijících, nadšení vzbuzujících a zdanlivě mravných - projevují se špatné plody v protirozumových, rozkladných a od základu špatných činech a okolnostech.

Kdo sledoval stopu ideje svobody, jak se vyvinula v ruských dějinách, z jejího východiska filosofického (jež mimochodem receno stvořil Žid) až k jejímu přítomnému bodu konečnému (jež vytýčit také Žid), může zcela jasně poznati tento proces.

Protokoly tvrdí, že nežide nedovedou mysliti, že jsou mezi ně vrženy lakavé ideje tak soustavně a trvale, že je tím skoro zničena jejich myslivá síla. Každý nežid jest nastesti schopen zkusiti sam na sobě správnost tohoto tvrzení. Promyslí-li bystre ideje, jímž je veden, zvláště ony, které se pohybují kolem střediska demokracie, shledá, že jeho duch je ovládan skupinou názoru, o jichž puvodu a vnitřní ceně si ještě nikdy neskladal účtu. Probírá-li pak tyto myšlenky dale, a shledá-li, že jsou neproveditelné, znáči to, že "jeste jsme právě tak daleko nepokročiti". Vidi-li však potom, jak takoví dostatečně "pokročili" převádějí tyto ideje v činy, zmocní se ho pojednou strach a úzkost; co se tu nazývá "pokrokem", není přece nicím, než pokročilým zhorsněním - zvláště formou rozkladu. A přece byla každá z těchto jednotlivých idejí "dobrou, rozumnou, nadhernou, humanní". Proniká trochu dale nežid spatří, že tyto ideje jsou nejvytrvalejší hlášány po světě. A konečně pozná také, kdo jsou hlášatele.

Jak protokoly zřetelně pravi, dosazeno bylo jejich prvního vítězství nad zdravým veřejným míněním účinkem idejí, shrnutých kol pojmu "demokracie". "Idea" jest tudíž tou zbrání. A aby byla zbrání, musí taková idea bezeti proti přirozenému životnímu směrui; musí obsahovati teorii, neslucitelnou se životními skutečnostmi. A dale nema taková protizivotní teorie vyhlídek, že by mohla zapustiti kořeny a státi se rozhodující, nežda-li se lidskému duchu rozumnou, nadšení vzbuzující a dobrou. Pravda, zda se často na první pohled protismyslnou, potlačující, ba i špatnou; ale má věcnou přednost: jest pravdou; a co na ni jest vybudováno, nemůže nikdy podlehnouti zmatku.

Tento první krok nepropouje ještě vlády nad veřejným míněním, ale vede k němu. Je pozoruhodno, že tato sekta "jednu liberalismus", jak praví protokoly, vystupuje v těchto dokumentech v první řadě. Pak následuje, co praví protokoly: "Abychom dosáhli vlády nad veřejným míněním, musíme je nejprve zmásti". Pravda zastává jednou a touz a neda se zmásti. Ale falešný, dotěrný liberalismus, rozhozený širokou sítí a zrajinou židovským pestřením v Americe rychleji než kdekoli jinde v Evropě - da se lehce splesti, způsobuje zmatek, protože je nepravdou. Je omylem, a omyl má tisícero forem. Vezmeme národ, stranu, město, spolek, do kterých byl zaset "jednu liberalismus" a budete moci rozstřípati tyto jednotky v tolik dílů, kolik je členu; stačí vrhnouti mezi ně jisté odchylky původní ideje. Theodor Herzl, Prazid, muž jehož zorné pole bylo větší než všech statistiků, a jehož program krácel souběžně s protokoly, věděl to již před mnohými lety, pravice, že přijde sionistický stát (krycí jméno pro židovský stát) dříve, než by mohl přijít socialistický: věděl, jakými nespolečnými rozštěpeními byl spoután a zmrazen "liberalismus", jež zasívali on a jeho předchůdci.

Vývojový postup, jehož obětí se stali všichni nežidé, ale nikdy Židé - nikdy Židé! - jest tento: Předně se vybuduje "velkorysý" ideál. Tato fráze objevuje se v každé židovské odmluvě proti veřejnému pojmenování Židu a jich světového programu: "Považovali jsme vás za přílis velkoryseho člověka, abyste byl schopen takového smýšlení". "Pokládali jsme pana Takata za přílis velkoryseho, aby se domyslel něčeho takového o Židech." "Soudili jsme, že ten a ten denní nebo týdenní časopis, je veden v přílis velkých rysech, než aby použil takového materiálu." Je to jakýsi heslem pro duševní stav, jak jej Židé chtějí vykazovati; stav jakési slite, snasenlivé pomatenosti, plný nesmyslných frází o "svobodě", působících uspávací a omamné na ducha a mysl, aby pod jejich pláštěm prošlo všechno možné a i nemožné. Fráze, heslo, jsou nejspolehlivějšími zbraněmi židovství. (Za všech dob brali lidé slova za čin - prot. 5.) Veřejné protokoly doznávají, že frázím nepřináší žádný obsah skutečnosti.

Nic nepřispělo více k tomu, aby byla vyraběna "velkorysost" - duchovní stav, jehož plochost ukazuje nedostatek hloubky - než ideál liberalismu, který Židé stále slibují nežidům a jimž se sami nikdy neridí. Potřebujeme nového druhu oddání se životní skutečnosti a oddání se skutečností, tak jak jsou, jež nám umožňují, abychom vzdorovali všem frázím velkorysosti a měli poctivou netrpělivost proti všemu, vyjímajíc pravdu. Vrázky "velký" a "úzký" v běžném smyslu jsou lži. Liberal měl by více veriti, měl by býti hlubokým a širokým ve své víře, aby se svého jména zasloužil; obyčejně však v nic neverí: není vůbec liberálním, tj. svobodomyšlným. Hledáme-li víry, pevně založené víry, musíme je hledati mezi lidmi, jimž se Židé vysmívají jako "úzkoprší", "omezeným". Židovská propaganda ve spojení s protokoly potírá lidi, kteří postavili svou životní budovu na pevné základy; potřebujeme "velkorysých lidí", kteří se rádi kroutí na povrchu a slouží tak neviditelnému plánu zádočným způsobem. Tento druh lidí pokládá ovšem svou "velkorysost" za znamení duševní převahy a nezávislosti.

Uvidíme, co z toho vyplývá. Člověk, dle svých vloh, nemůže postrádat víry. Nejakou dobu bude snad veriti ve "velkorysost" a oddá se jí snad pod ostrým společenským nátlakem, vykonávaným ve prospěch tohoto smýšlení - lepe řečeno bezcharakternosti. Ale jest přílis melka; aby uspokojila prohlubující se život. Proto je člověku potřeba, aby něčemu veril. Jako důkaz máme nepopíratelnou sílu všech negativních druhů víry, jichž se přidržují právě ti, kdož se domyslejí, že v nic neverí. Někteří vnitřně svobodní a nezávislí mužové vnikají do oněch zakázaných věcí, dotýkajících se v nějakém vztahu židovských zájmů - a to jsou ti "úzkoprší" a "omezení". Jiným jest pohodlnější, pestovati obory, jimž vede hladká cesta bez jakýchkoli protikladů životního názoru a bez jakéhokoli nebezpečí, že by byli obviněni z "nesnaseňlivosti". Zkratka pozívají všech svých sil k většímu životu, jako to stojí psáno v protokolech: "Abychom odvrátili myšlenky a pozornost neveričích, je třeba, aby jejich zájem byl uveden na průmysl a obchod."

Je strasno viděti kolem sebe jisté počty lidí, kteří skutečně byli uvedeni v stav, kde věnují celý svůj život věcem druhého a třetího řádu, zatím co žijí pláse a záměť na vlastní životní otázky, určující ve skutečnosti lidstvo, na jichž řešení závisí osud těchto lidí. Právě toto odvrácení k materiální straně poskytuje protokolům a právě tak židovským plnomocníkům nejsilnějšího útočného bodu. "Velkorysost" znamená dnes tolik, jako nebdání naprosto pravých životních otázek; klesá rychle k čisté materialistickému názoru. V tomto spodním kruhu života panuje rozbroj, vykonávající v přítomné době osudné ovlivňování světa.

Nejprve přijde zanik horeňích vrstev v průmyslu a obchodu. "Aby bylo možno společnost neveričích konečně "svobodou" rozložit a zničit, musí býti průmysl postaven na spekulativní základ." Co to znamená, je sotva třeba povedeti: Poníženi každého podnikání na honbu za ziskem, a zmizení poctivého vydelku do kapes spekulantu. To znamená, že vysoké umění hospodarského vedení se zvrhne v lupičskou soustavu: mravní zmatek podnikatelů a nebezpečné nepokoje mezi delničtím. Ale to znamená ještě více: Rozpčlení nežidovské společnosti. Nejen rozštěpení mezi kapitálem a prací, nýbrž rozštěpení všech nežidů ve všech oborech produkce. Nežidovství podnikatelů a továrníků nejsou "kapitalisty" ve Spojených Státech. Většina z nich musí si od kapitalistu

vypůjčovati sumy, s nimiž pracuje: praví kapitalisté jsou Žide, mezinárodní Žide.

Se židovským kapitálem na jedné straně nežidovského procesu, který je jako šroubový palec pro továrníky, s druhé strany se židovskými agitátory, rypy a podvodníky, stojíme před situací, z níž musí mít světoví makléři protokolového programu ohromnou radost.

"Měli bychom se obávat sjednocené síly inteligence nežidu a slepé síly mas, ale proti této možnosti učinili jsme všechny přípravy tím, že jsme vztyčili ze vzájemného nepřátelství mezi těmito oběma silami. Tak zůstane slepá síla mas naším operním bodem. My a pouze my budeme jejich vůdci. Samozřejmě použijeme jejich energii k provedení svých plánů. - Prot. 9.

Důkaz, že Žide jsou nadmíru spokojeni, spočívá v tom, že nejen nic nepodnikají, aby usnadnili všeobecnou situaci, nýbrž aby jí dle všech známek ještě zhoršovali. Znájí celou metodu nedostatku zboží a vysokých cen; těchto metod bylo použito ve francouzské revoluci a v Rusku. I u nás existují pro to jisté příznaky.

Umele sociální problémy jako duševní potrava v podobě lehkomyšlné zábavy pro hodiny oddechu: to jsou židovské metody pro nežidy a pod touto rouškou má být dokončeno dílo, vyjádřené nejprilehávějším heslem: "Rozdělení a panování". Čtete: "Abychom odvrátili příliš neklidné duchy od veřejného projednávání politických otázek, vypustíme nové problémy, které zdanlivě s oněmi stojí ve spojení: sociální problémy." Prot. 13.

Nemá nastat rozdělení mezi smyslením mas, které má výhradně na zřeteli hospodářské problémy a smyslením stran, snažících se pěstovat výhradně politiku? A není skutečností, že Žide zaujímají v obou táborech silné postavení, v politice, aby je udržovali reakcionářskou, a v kruzích dělnictva, aby je udržovali radikálními - a tím rozdělení ještě zvetšovali? A což neexistuje toto rozdělení pouze mezi nežidy? Mezi Židy neexistuje žádným způsobem. Neboť, společnost jež nežidovská a rozvratně živá jsou židovské.

Dále: "Vnesli jsme do ústavy bludná, neuskutečnitelná lidová práva. Všechna tato tak zvaná "lidová práva" trvají. Jen v teorii a nedají se nikdy uvést do praxe... Proletar nemá z ústavy více, než zebrak z drobtů, který spadne s našeho stolu, jako odplatu za to, že volí naše agenty a pomáhá uplatnit naše opatření. Republikánská práva jsou pro chudého člověka pouze trpkým výsměchem, neboť utisk denní práce brání mu, aby je použil. Současně je mu vzata výhledka na trvalý a určitý příjem závislosti na vylukách a stávkách, organizovaných podnikateli nebo jejich dělnickými sdruženími." Prot. 3. - Poznámka o stávkách nechová nic hadankovitého pro toho, kdo studoval rozličné formy stávek v této zemi. Neboť: "Vynutíme zvýšení mezd, bude to však pro dělníky bez užítku, ježto současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že dochází k poklesu orby a chovu dobytka. Podryjeme také umele a hluboce prameny produkce zboží tím, že vstoupíme dělníkům anarchické ideje." - Prot. 6.

Konečně: "Budeme se vydávat za osvoboditele pracujících tříd, kteří přišli, aby je zbavili utisku a primejeme je k tomu, aby se připojili k našemu vojsku socialistů, anarchistů a komunistů, jimž opět poskytneme pod maskou principu všeobecného světového sbřatření svou pomoc." Prot. 3. - Opet "velkorysost"! V této souvislosti budiz vzpomenu dříve uvedených slov Sira Eustace Percyho, jež si přivlastnili také Žide: "Ne, že by se Žid staral o pozitivní stránku radikálních principů, ne že si přeje účastenství na nežidovském nacionalismu nebo demokracii, nýbrž proto, že nenávidí každé nežidovské vlády." "

Spisovatel "Dobývajícího Žida" praví: "Jež demokratem ve svých citech, ale ne ve své povaze. Hlasal-li všeobecné sbřatření, chce, aby mu byla otevřena sociální brána, u mnohých oborů jež zavřena; nepřeje si rovnosti, nýbrž chce být panem v sociálním světě, jakým již jež v mnohých jiných kruzích. Mnohy ctihodný Žid chce bezpochyby popírat správnost tohoto rozdílu; činil-li tak, tedy proto, poněvadž žil tak dlouho v atmosféře západní, že mu schází porozumění pro to, co se připravuje v lůně jeho východních rasových sdružení."

Není proto těžké sledovat vývojové dějiny židovských idejí liberalistických od jejich původu až k jejich poslednímu doučinkování v životě nežidu. Vytoužené zmatení jež zde. Zmatek charakterizuje dnes všechny životní projevy lidské. Lidé nevědí již, čeho by se měli držeti v čem veriti. Nejdrive jedno objasnění poměru, pak zase jiné. Prostupuje se vzájemně spousta objasnění, která nic neprovysvětlují nýbrž ježte stupňují zmatek. I vlády zdají se ležeti v poutech a podniknou-li někdy patrání v jednom směru, jsou v této činnosti tajuplným způsobem brzděny. Take o situaci vlády je v protokolech postarano.

K tomu se druzi jeste utoky na lidske tuzby po nabozenstvi. I tato posledni zavora musi padnouti drive, nez se bude moci rozvinout beze strachu nasili a loupez. Aby bylo docileno teto zadouci situace, pravi 4. protokol: "Z tohoto duvodu musime podkopati viru, vymytiti z ducha nevericich i principy o Bohu a dusi a nahraditi tyto ideje matematickymi vypocty a materielnimi tuzbami. Kdyz jsme oloupili masy o jeji viru v Boha, byla hozena veskera autorita do stoky, kde se stala verejnym vlastnictvim a zmocnili jsme se ji." - Prot. 5.

"Jiz davno jsme se postarali, abychom uvedli do spatne povesti duhovenstvo nevericich." - Prot.17.

"Az staneme se vladci, nebudeme trpeti jineho nabozenstvi, mimo sve hlasajici jednoho Boha, s nimz je spojen nas osud vyvoleneho naroda a jimz stal se nas osud totoznym s osudem sveta. Vynori-li se casem atheismus, pak, jako "prechod nebude rusiti nasich cilu. - Prot.14.- Zda poskytne to latku k premysleni "velkorysym"?"

"Jest pozoruhodno, jak byl proveden tento nabozencky program v Rusku, kde Trocky - jak hlasal hlucne americky zidovsky tisk - byl pry bez vyznani a kde zidovsti komisari rikali umirajicim Rusum, kteri se dozadovali kneze: "Odstranili jsme Vsemohouciho." Slecna Katerina Dokuchievna vypravovala pry vychodnimu zidovskemu podpurnemu komitetu, ze jsou ruske krestanske chramy vystaveny nejsprostsimu znesveceni se strany bolsevicke, avsak "synagogy zustavaji nedotceny, jim se nestane zadneho prikori."

Vsechny tyto formy utoku, jichz cilem jest zniceni prirozenych shromazdist duchovniho zivota nezidovskeho, a podvrzeni jinych shromazdovacich mist nezdraveho a rozkladneho druhu jsou podporovany luxusni propagandou. Prepych jest jednim z vlivu, ktere nejvice nici nervy. Pocinaje pohodlim vede pres zmekcilost a ochablost k telesne, duchovni a mravni zvrhlosti. S pocatku jest svudnym a konci ve vysilujicich zadostech, plodicich uplne zhrouceni vseh silnych a zdravych zivotnich sil. Bylo by zvlastni ulohou, studovati souvislost prepychu a znemravnenosti; jako pricina obou objevila by se jedna a tataz sila.

Je-li nejblizsिम cilem zmatek, jez z hledi vyvolati vsechny uvedene vlivy, jest tot priprava pro stav jeste beznadejnejssi; timto jest vycerpani. Snadno lze rozeznati, co to znaci. Vycerpani jest zivotu nebezpecnym ohrozenim tela lidu. To ukazuji zretelne nejnovější politicke udalosti a jejich ucinky; lec o to se jiz nechce nikdo starati. Strany vydaly treba sva prohlasoni a volebni kandidati sve sliby - nikdo se o to nestaral. S valkou a jejim prepetim, pocalo vycerpani; a dokoncil je slovo "mir" se svym vseobecnym zmatkem. Lid neveri jiz nicemu a ocekava tim mene. Kazda duvera jest ta tam, podobne jako veskera odvaha a podnikavý duch. Nezdár vseh snah, falesne vyhlasovanych jako "lidova hnutí", byl tak dukladny, ze vetsina ztratila i duveru v uspech umelych hnutí lidových.

O tom pravi protokoly: "Vseobecne vysileni, zpusobene svary, nepratelstvim, ruznicemi, hladem, zavlecenim nakaz, zchudnutim, az nebudou neverici videti jine spasy, nez zavolati ku pomoci nase penize a nasi moc". Prot. 10. - "Vsim tim neverici zmalatneti a vycerpati do te miry, aby nam museli nabidnouti mezinarodni autoritu. Touto vysajeme vsechny jeste vladnouci sily svetove a utvorime tak vrchni vladu. Musime vesti vychovu spolecnosti nevericich tak, ze jejich ruce klesnou slabosti a skleslosti ducha oproti kazdemu podniku, ktery vyzaduje odvahu." Prot. 5.

Zide nebyli jeste nikdy zmalatneli nebo vycerpani. Nestali jeste nikdy pred nejakou "nemoznosti". To jest typickym znamenim tech, kdoz znaji cervenou nit v bludisti zivota. Ducha vycerpava vse nejiste, stale bloudeni pod hybnymi silami a vlivy, jichz pramen jest neznamy a jichz cile jsou nepochopitelne. Tapani v temnu unavuje. To cini nezide od staleti. Druzí, kteri maji jasny pojem o vsem, co se kolem deje, nepodlehli tomuto vycerpani. I pronasledovani jsou snesitelna, vime-li proc, a Zide veskereho sveta vede i za kazdeho casu, kde a kdy se tato hodila do jejich planu. Nezide trpeli zidovskými pronasledovanými více nez Zide sami; nebot kdyz tim, zatim co Zidovstvo nastoupilo opet svuj staleti trvajici podchod k svemu cilu, v nejz nezlomne veri a jeho dosahne - to rikaji ti; snad jsou i tito spoluzachvaceni vseobecnym vycerpanim. At jest tomu jakkoliv: Revoluce, jiz by bylo zapotrebi, aby provedla vrazedny hmat, s nimz paktuje mezinarodni zidovsky system svetovy, byla by pravdepodobne prave tak radikalni, jakými byly a jsou zidovske metody ke skrceni lidstva. Dosti je tech, kteri pochybuji, budou-li toho nezide schopni - snad nikoliv. At tedy vedi alespon, kdo jsou jejich ujarmovatele.

XIV.

PREDVIDALI ŽIDE VALKU?

Drive než přistoupíme k podrobnému studiu souvislosti mezi napsaným programem "protokolu mudrců sionských" a skutečným programem, tak jak se da sledovat v životě národu, chceme vzít zřetel k oněm plánům, jejichž provedení v případě sepsání protokolu patřilo ještě budoucnosti. Je třeba, aby bylo nám jasno, že to, co bylo v letech 1896 a 1906 budoucnosti, může být dnes již minulostí, že to, co bylo tenkrát připravováno, může být dnes již vyplněno. Vzpomeneme slova ve 22. protokole: "Snáčil jsem se odhalit pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí, a ony důležité případy blízké budoucnosti, kterým specháme vstříc v proudě těžkých krizí." Některé z těchto "důležitých případů" již se staly a vrhají ostře světlo na otázku, zde projednávanou.

Jeden průkazný příklad poskytovala válka, kterou máme ještě všichni ve svěží paměti (1. svět. válka - pozn. TP). Židovská kritika těchto článků hleděla vzbudit velkou pozornost tím, že na základě jednoho z článků, jenž pojednával o židovské otázce v Německu, snažila se zmást lid tvrzením, že tyto články nejsou než chytrou německou povalečnou propagandou. Ve skutečnosti se věc má tak, že rada článků, jenž měly pojednávat o židovské otázce v různých zemích, musela být zprvu odložena, aby mohl být americký lid bez průtahů obeznámen s židovskou otázkou samotnou. Německo jest dnes (1920 - pozn. TP) snad s výjimkou Spojených států, onou zemí světa, jež stojí nejsilněji pod židovským vlivem - zevnitř i navenek; důkazy toho mohly být podány v daleko přesvědčivější plnosti než ve 2. kapitole. (Ony důkazy byly ostatně popřeny zprvu židovskými mluvčími ve Spojených státech, později však připuštěny.) Od této doby veřejná nálada odstranila v Německu Židy z větší části veřejných úřadů. Německá vůle snažila se všemi silami vložit politickou správu opět do německých rukou. Bylo tím Německo osvobozeno od Židů? Naprosto ne. Neboť jejich zahánění se vedlo daleko hlouběji, aby se omezilo pouze na provádění bezprostřední veřejné moci. Jejich vliv na hlavní průmysl, na finance a budoucnost Německa nepovolil ani částečně; tkví stále neochvějně.

Německo je zde uváděno ve spojení se židovskou otázkou ze zvláštního důvodu: Je známo, že odtamtud vyslo poprvé zvolání po "anexích" a to v době, kdy byla vesměs německá válečná činnost a nálada pod židovským vlivem. "Anexe" byl onen křik, který rval jednoho dne po celém světě. A ze Spojených států, které tenkrát nebyly vůbec účastny války, zaznělo volání zpět: "Zadné anexe!" A tak se stala celá otázka otázkou světovou. Brzy zapomněli národové potoku krve, bitev, válečných zbohatlíků a jiných desných skutečností, a pojednávají ještě pouze o předmětu, který patřil na konec a ne na začátek války - otázce "anexí". Víme-li, kdo to byl, jenž určoval válečné cíle německé, a kdo současně byli hlavními radci zahraniční politiky ve Spojených státech, stane se pro celý svět velice zajímavým vydané heslo "anexe", ale nestane se ještě úplně průhledným.

Teprve když pročteme protokoly, vyjasní se nám vše - a tyto údaje, znamená nyní světu, pocházejí pravděpodobně z roku 1896. Že byly napsány nejpozději roku 1905 je naprosto nesporné.

Druhy protokolů zabývá se válkou; úvodní slova zní:

"Ještě nežbytno pro naše účely, aby nepřinášely války zadného územního zisku. Tím budou přesunuty války na hospodářskou kolej a národové pocítí sílu naší převahy v pomoci, které k tomu poskytneme."

Kdo pomyslel roku 1896 a 1905, že nového hesla "zadné anexe" má být použito za války? Snad někdo z nás? Některý statník? Víme, že generální štáby se zabývaly plány a operacemi budoucí možné války. Víme, že statníci, kteří byli si vědomi své zodpovědnosti, pracovali k tomu, aby zjednali rovnováhu zájmu, jímž se měly stát války velice nepravděpodobnými. Kdo vyradil z boje všechny tyto lidi dalekozrakosti a plánovitosti jasným programem "zadné anexe"?

Na štěstí dávají nepopíratelně židovské prameny samy odpověď na tuto otázku. "American Jewish News" (Americké židovské noviny) z 19. září 1919 přinesly toto sdělení na úvodním místě:

"Kdyz mluvi proroci"

(clanek od Litmana Rosenthala)

Pred mnoha lety Nordau prorokoval Balfouruv projev. Litman Rosenthal jeho duverny přítel, o tom vypravi v poutave vzpomince:

(Clanek pocina na str. 464): "V sobotu, dni to po konci 6. kongresu, obdrzel jsem od dr. Herzla telefonické vyzvani, abych jej navstivil." Tento udaj urcuje dobu. 6. sionisticky kongres konal se v srpnu 1903 v Basileji. Clanek pokracuje: "Pri vstupu do hotelove predsine setkal jsem se s Herzlovou matkou, která mne prijala se svou obvyklou milou prívétivostí a tazala se mne, je-li již klidnější nálada ruských sionistu."

"Proc prave ruských sionistu, pani Herzlova?", tazal jsem se, "proc se ptate prave na tyto?"

"Protoze," vysvetlovala, "muj syn ma svrchovany zajem o ruske sionisty. Vidi v nich kvintesenci, hlavni zivotni silu, zidovskeho naroda."

Na 6. kongresu nabidla britska vlada (Herzl a jeho agenti zustali ve styku s anglickou vladou - Zidovska encyklopedie, sv.12, str. 678) Zidum kolonii v Ugande ve vychodni Africe. Herzl byl naklonen nabidku prijmout, ne jako nahradu za Palestinu, nybrz jako krok blize k jejimu ziskani. Tento bod byl hlavnim predmetem zabavy mezi Herzlem a Litmanem Rosenthalem v basilejskem hotelu. Herzl pravi dle onoho clanku Rosenthalovi: "Jest rozdil mezi konecnym cilem a cestami kterymi mame jiti, abychom tohoto cile dosahli." Pojednou vstoupil Max Nordau - ktery se stal nastupcem Herzlovym na posledni londynske konferenci - a rozmluva s Rosenthalem se skončila.

Necht sleduje ctenar pozorné nejdulezitejsi cast Rosenthalovy zpravy:

"Asi o mesic pozdeji jel jsem obchodné do Francie. Na ceste do Lyonu zastavil jsem se v Parizi a navstivil jsem jako obycejné naše sionistické pratele. Jeden z nich mi vypravoval, ze tyz vecer ma dr. Nordau podavati zpravu o 6. kongresu. Prirozene jsem prerusil svou cestu, abych se mohl zucastniti shromazdeni a slyšel Nordauovu zpravu. Kdyz jsme vstoupili vecer do salu, nasli jsme jej preplneny a vsichni ocekavali velkeho mistra Nordaua, ktery byl uvitan pri vstupu bourlivym jasotem. Aniz se staral o ovaci, Nordau pocal hned prednaseti a pravil: "Vy vsichni prichazite sem s otazkou, která hori ve vasich srdcích a kterou mate na rtech a skutečne jest tato otazka velika, a velké zivotni dulezitosti: chci ji zodpovedeti. Co se chcete otazati, jest: Jak mohl jsem ja - jako jeden z tech, kteri sepsali basilejsky program - jak mohl jsem se opovaziti mluvit v zajmu anglickeho navrhů pokud bezi o Ugandu: jak mohli jsme Herzl a ja zraditi svůj palestinsky ideal. Zajiste si myslite ze jsme jej zradili a ho zapomneli..Ale poslyste, co vam mam rici. Mluvil jsem ve prospech uvazil a prijál navrh anglicke vlady, navrh, ktery byl ucinen zidovskému narodu sionistickým kongresem, a ma duvody - avsak misto svých duvodu chci vam vypraveni radeji jistou politickou historku na zpusob alegorie.

Chtel bych mluvit o dobe, dnes už skoro zapomenute, o dobe, kdy se rozhodly evropske mocnosti vyslati lodstvo proti pevnosti Sevastopolske. V te dobe nebylo jeste Italie, spojeneho kralovstvi Italskeho. Italie byla ve skutečnosti jen malým knizectvím sardinským, a velka, svobodna a sjednocena Italie byla jeste snem, horoucím práním, vzdalenyim idealem pro vsechny italske vlastence. Vudcove sardinsti, kteri zabyvali se mysenkou svobodné a sjednocené Italie a za ni bojovali, byli tri narodni hrdinové: Garibaldi, Mazzini a Cavour.

Evropske mocnosti vyzvaly take Sardinii, aby se zucastnila demonstrace pred Sevastopoli a vyslala lodstvo k oblezeni pevnosti. Garibaldi a Mazzani nechteli vyslati Anglii a Francii lodstvo na pomoc a rekli: Nasim programem, nasim dilem, ke kterému jsme se zavazali, jest svobodna a sjednocena Italie. Co je nam do Sevastopolu? Sevastopol, není nicim pro nas, a je treba, abychom soustredili vsechny sve sily na svůj puvodni program, takže bychom mohli v brzku uskutenčiti svůj ideal.

Avsak Cavour, tehdejsi nejlepší, nejschopnější a nejbystrejší statnik sardinsky, nalehal na to, aby jeho zeme vyslala lodstvo a s ostatními mocnosti oblehla Sevastopol, a uplatnil svou vuli. Bude vas snad zajimati, zvime-li, ze prava ruka Cavourova, jeho přítel a radce, jeho sekretar Hartum byl Zidem a mluvalo se s rozhorcením o zidovske zrade v kruzich, které staly v opozici k vlade. A na jednom shromazdeni italských vlastenců volalo se

rozčilene po Cavourově radci Hartumovi, jenž vyzvan, aby obhajil sva nebezpečná a zradná politická jednání. A on pravil: Nas sen, nas boj, nas ideal, ideal, za který jsme zaplatili již krví a slzami, starostmi a zoufalstvím, životy svých synů a smrtelnou bází svých matek, naše jediné práni a cíl jest svobodná a sjednocená Itálie. Všechny prostředky jsou svaté, vedou-li k tomuto velikému a slavnému cíli. Cavour vi zcela dobře, že po bojích u Sevastopole bude dříve nebo později konána mírová konference, a že na této konferenci budou zastoupeny mocnosti, které se zúčastnily boju. Sardinie nemá sice bezprostředního zájmu o Sevastopol, ale pomůžeme-li nyní svým loďstvím, budeme sedět na budoucí mírové konferenci a pozívatí stejných práv jako ostatní mocnosti, a na této mírové konferenci bude Cavour proklamovati svobodnou a nezávislou, sjednocenou Itálii.

Tak stane se nas sen, pro nějž jsme trpěli a zemřeli, konečně nadhernou, státnou skutečností. A jestliže se mně tedy ještě jednou zeptáte, co má Sardinie co činiti se Sevastopolem, chci vám přisunovati tato slova jako stupně jednoho žebříku. Cavour, Sardinie, obležení Sevastopolu, budoucí evropská mírová konference, proklamace svobodně sjednocené Itálie.

Celé shromáždění stálo pod kouzlem Nordaovy krásné, opravdu, poetické a nadsené řeči a jeho elegantní, hudební francouzština uchvatila posluchače radostí skoro smyslnou. Řečník odmlčel se na několik vteřin a obecenstvo úplně omámeno jeho skvělou řečí, tleskalo vášnivě na souhlas. Ale záhy Nordau prosil o klid a pokračoval:

Tedy nabídl velká, pokroková velmoc Anglie, po pogromech Kisinevských jako důkaz sympatií k našemu ubohému lidu, prostřednictvím sionistického kongresu židovskému národu nezávislou kolonii Ugandy. Avšak Uganda leží v Africe, a Afrika není Sionem a nikdy Sionem nebude, abych užil vlastních slov Herzlových. Ale Herzl dobře ví, že sionistická věc není tak cenná jako přátelské vztahy k mocnosti, jako je Anglie, a tím cennejší, protože hlavní zájem Anglie směřuje k Orientu. Nikde není precedenční případ tak účinný jako v Anglii a proto jest věcí na výsost důležitou, obdržíme-li z rukou Anglie kolonii a utvoríme tak precedenční případ ve svůj prospěch. Dříve nebo později musí býti rozřešena orientální otázka a tato zahrnuje otázku palestinskou. Anglie, která formální politickou notu zaslala sionistickému kongresu, který je vázán k basilejskému programu - Anglie bude mít rozhodné slovo v konečném řešení orientální otázky, a Herzl povazoval za svou povinnost, aby pestoval cenné vztahy k této velké a pokrokové moci. Herzl ví, že stojíme před hrozným otřesem celého světa. Snad brzy bude svolán jakýsi druh světového kongresu, a Anglie, tato velká, svobodná a mocná Anglie, bude pokračovati pak v dile, započatém velkomyslnou nabídkou 6. kongresu. A otážete-li se mně nyní, co bude dělat Izrael v Ugandě, opakují slova statníka ze Sardinie, použita však pro náš případ a přizpůsobena našemu názoru. Řeknu vám slova, jako bych vám ukazoval prcky žebříku, který vede vždy výše a výše: Herzl, sionistický kongres, anglická nabídka Ugandy, budoucí světová válka, mírová konference, kde pomocí Anglie bude utvořena svobodná, židovská Palestina."

Jako by mocný hrom zaburácel, zasáhla nás tato slova, trasli jsme se vsichni údivem a úctou, jako bychom byli u vidění. A v mém sluchu ožývala se slova našeho velkého bratra Achada Haama, který řekl před Nordaovou předmluvou na prvním kongresu: "Citím, že mluvil k nám jeden z velkých, starých proroků, že sestoupila tato slova se svobodných hor Judeje a naše slova horela v nás, když jsme slyšeli jeho slova, plná zazraku, moudrosti a vidění."

Nelze se ubrániti údivu, že směl býti tento článek Litmana Rosenthala vůbec tisten. Ale byl tisten teprve po Balfourově vyjádření o Palestině a nebyl by býval vůbec tisten, kdyby Židé neverili, že je část jich programu splněna. Žid neprozradí se nikdy, dokud nemyslí, že vyhrál hru, teprve pak je mu uveřejnění lhostejno. Pouze Židům byl roku 1903 sdělen "žebříkový program": Budoucí světová válka - mírová konference - židovská Palestina. Když se domnívali, že jsou na vrcholu žebříku, mohlo se o věci veřejně hovořiti.

Podobně osvětlení podává svrhnutí carova. Když se tato událost stala známou, vyvolala v New Yorku největší radost a nežidovské pověsti proslovil řeč, ve které chválil jistého Žida vysoké národní významnosti za to, že připravil svržení carova peníze, jimiž byla prováděna propaganda za rusko-japonské války mezi ruskými zajatci v Japonsku. Tato skutečnost byla prozrazena teprve po zdarilem úkladu. Nesmí ujíti pozornosti, že posledními, kteří provedli závěrečný akt spiknutí, vrahy Mikulase Romanovce, jeho choti, jeho mladých dcer a nemocného syna, bylo "pět sovětských delegátů", všech pět Židů. Co bylo počato americkým financníkem, končilo sovětskými delegáty.

Předvídalí mezinárodní Židé roku 1903 válku? Rosenthalovo přiznání jest proto jen zlomkem důkazu. A předvídalí ji pouze? Bylo by dobře, kdyby bylo zůstalo jen u předvídaní, a kdyby zde nepodávaly k důkazu také zkušenosti, že mezinárodní Židé tuto válku přivodili.

Pro tento okamžik prosím čtenáře, aby podrželi na zřeteli dva body Rosenthalova článku: "Snad vás bude zajímat, zjistěte-li, že pravou rukou Cavourův, jeho přítelem a radcem byl Žid, jeho tajemník Hartum." Tak mluví dokonce i židovský tisk. Kdyby někdo prozkoumal seznam sekretarů mocných ve světě a učinil za jejich jmény poznámku: jeho sekretář - Žid, jistě by vydala židovská protipomlouvácká společnost proti tomu protestní prohlášení. Podle židovského pravidla pro nezidy platí naprosto to, co je Židům po chuti. Kdyby se veřejně psalo o Hartumovi, byl by označen jako "Ital".

Měli židovští tajemníci, jichž byl před válkou, za války a za mírové konference hezky počet, menší schopnosti než Hartum? Nebylo žádných Hartumů v Anglii, Francii, Německu, ba dokonce v Rusku, (ve Spojených Státech jich bylo mnoho), kteří viděli "žebříkový program"? Zapomněl ho Max Nordau v roce 1914 a 1918, viděl-li jej zcela zřetelně roku 1903? Víme: "Židé předvíдали na basilejském kongresu nastávající světovou válku." Jak mohli vědět, že to bude ale jistě ne později než roku 1905, politiku "žadných anexí".

Pršela světová válka. Pršelo i heslo "žadné anexe". Co tenkrát bylo v židovských světových programech budoucnosti, jest teď minulosti.

V protokolech nalezneme dva druhy vyjadřovací: "učinili jsme" a "učiníme". Mluví-li tajní vrchní mluvčí světového programu tohoto roku k svým zasvěceným rasovým druhům, bude muset na mnohých místech, kde mluvčí roku 1896 řekl "učiníme", říci teď "učinili jsme". Mnoho se splnilo.

"Budeme se vydávat za osvoboditele dělnické třídy" - to se stalo a děje se ještě. "Odvratíme myšlenky neveričích k průmyslu a obchodu." To se také stalo. "Utvoríme silnou centralizovanou správu, abychom měli pevně v rukou všechny státní síly." Jest snad všude uskutečнено. "Postavíme se na svobodomyšlnou stranu všech stran a hnutí a dodáme své řečníky." Stalo se. "Vynutíme zvýšení mezd a současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb." Stalo se. "Podkopeme také základy produkce tím, že naocukujeme dělníkům anarchické ideje." Stalo se.

"Abychom docílili zotročení evropských vlád neveričích, ukážeme jim svou moc zločiny a násilnostmi, to jest hrůzovládou." - Prot. 7. Kdo hledí na Rusko a zprítomní si chování vedoucích ministrů anglických, francouzských a italských oproti sovětem, a "zotročení" státníku poměry stále spletitějšími, čím více se jimi zabývají; kdo vidí Evropu, chřívající ranou, jejíž hojení je umyšleně zamazováno - řekne: I to se uskutečnilo!

"Náš plán nezničí najednou všech stávajících zařízení. Pouze jejich použití bude změněno, a jejich celá činnost bude upravena dle našeho plánu." To se stalo. "Osedláme si tisk a budeme jej držeti pevně na uzdě." Stalo se. Užda ve Spojených Státech je pevně přitazena, o tom by mohl zpívat písníčku mnohý skladatel.

"I kdyby chtěl někdo psát proti nám, nikdo mu neotiskne jeho článku." To se stalo větším dilem. Stalo se to v plné míře u tisku, který jest pouhým obchodem.

"Jako pobídka k spekulaci povzbudíme u neveričích snahu po bujném, svudném, způsobu života." - Stalo se.

"Každému pokusu o odpor prejdeme tím, že jakoukoli zemi, která se opováží nám se protiviti, zapleteme do války s jejími sousedy. Kdyby se měli všichni sousedé sjednotit tak, aby se obrátili společně proti nám, rozpoutáme světovou válku." (Protokol 7.) Vyráz "světová válka" jest týž, jehož uživa Nordau a Rosenthal. "Herzl ví," praví Nordau roku 1903, "že stojíme před strašným otřesením celého světa."

"Je třeba, abychom způsobili v celé Evropě, a prostřednictvím jejím v ostatních dílech světových znepokojení, rozkol a vzájemné nepřátelství." Stalo se. "To má pro nás dvojnásobnou výhodu, neboť touto metodou získáme si úctu všech zemí, neboť budou souditi, že máme moc vyvolávat dle libosti nepořádek a nastolovat opět pořádek." I to se stalo. ,

Řečník z roku 1896 mluvil pravdu, když hovoril o "důležitých událostech, do kterých se ženeme proudem těžkých krizí." Ukázalo se pokud možno pravdivým nejen heslo "žadné anexe", jak tomu chtěly protokoly, ale užrala tím současně i rada dalších plánů. Heslo "žadné anexe", jako výraz politické mravnosti, jest věcí o sobě: necím jiným jest hlásati "žadné anexe", ježto se tím "stanou z válek věcí čisté hospodářské a ze národové poznají moc naší převahy na pomoci, které poskytujeme." Svět spatřoval v programu "žadné anexe" výraz politické mravnosti; druhý program, který použil tohoto mravního názoru jen jako prostředku, zůstal ukryt.

Je třeba, aby se v této kapitole ještě pokračovalo. Nejprve vnučuje se otázka, zdali, po vyplnění programu protokolu v tolika podrobnostech, nebyl sveržen mudrci jich zakum nový protokol, nějaké prodloužení zebriku, a ma-li snad svět očekávat další odhalení. Mohlo by se, státi, že znalost židovských planů, která jest již teď dana, povede k probuzení národu, čímž bude zničen program, nyní platný a znemožněný jednou pro vždy eventuelní programy. Leč před Židů se vynoruje jasná hvězda.

XV.

JEST ŽIDOVSKÝ "KAHAL" NYNEJŠÍM "SOVETEM"?

Sovět není ruským, nýbrž židovským zařízením. Také není moderním vynálezem ruských Židů, novou politickou ideou Leninovou a Trockého: jest původu starožidovského, jest organizační formou, kterou si dali Židé po dobytí Palestiny Rimany, aby si zachovali svůj odloučený rasový a národní život.

Moderní bolševismus, který byl nyní poznán jako pouhý obal dlouho zamýšlené rany, která měla nastolit vládu jedné rasy, přijal na sebe ihned vládní formu sovětskou, protože Židé všech zemí, kteří spolupůsobili na ruském bolševismu, byli od pradávna skoleni ve způsobu a stavbě sovetu.

Sovět objevuje se v "protokolech" pode jménem "kahal". V 17. protokole se praví: "Již nyní jsou naši bratři povinni udáti odpadlíky své vlastní rodiny, neb všechny jiné osoby, protivící se "kahalu". Až přijde naše království, budou museti vsichni poddani sloužiti státu stejným způsobem."

Kazdy, kdo jest obeznámen s nynejším životem Židů, ví co znamená denunčiací odpadlíku. Tvrdost pronásledování, jemuž je vystaven Žid přestoupivší ke křesťanství, nebo syn neb dcera pravověrné židovské rodiny, kteří si berou osobu nežidovskou, nemá u ostatního lidstva příkladu. Nedávno brala si mladá, vzdělaná Židovka v jednom západním státě USA nežidu, časopiseckého nakladatele. Od okamžiku, kdy oznámila svůj úmysl, bylo s ní jednáno jako s odpadlicí. Kdyby byla zemřela nejbídnější smrtí, kdyby se byla oddala nejnestoudnějšímu řemeslu, nemohly by býti pocity pro takový osud opovrhlivější. Byl za ni konán ponurý obřad pohřební a v den své svatby byla národem prohlášena za mrtvou.

Tento případ není nicím naprosto neobyčejným. Jedno z nejvýraznějších licení najdeme v životě Spinozy, velkého filosofa, jehož Židé za dnešních dnů rádi uvádějí jako ozdabu svého národa. Jeho studie přivedly jej k pochybnosti o mnohých rabínských dogmatech, onech "lidských ustanoveních, o nichž mluví Nový Zákon. Protože Spinoza byl již vázanou osobností, byl na něm zkoušen velice uzivány židovský prostředek, podplácení. Měli bychom si rozmysletí užití slov: velice uzivány židovský prostředek, podplácení - kdyby bohužel nebyla pravdivá. (Nejsme nakloněni vyslovovati potupu z bidactví. Ale Židy psané židovské dějiny poskytují hory důkazů, že podplácení jest nejspolehlivější a nejmilejší židovskou zbraní a- co se teď o tom dovidáme, potvrzuje jen, že tomu tak dosud je. Jistý židovský spisovatel, Jakub Izrael de Haan, holandský mluvčí v Jeruzaleme, zjistil nedávno, že podplatitelnost arabského tisku vzbuzuje dobrou naději na zmírnění arabské agitace proti Židům. Praví: "Mezi Araby jest živá agitace proti nám, jež nazývají sionistickým nebezpečím. Avšak Arabové, a obzvláště arabské časopisy, jsou přístupni uplatkům. Při této slabosti prohrají v dlouhém závodu s námi."

Tak byla mladému Spinozovi nabídnuta roční suma 1.000 zlatých, pomlčí-li o svých přesvědčeních a ukáže se casem v synagoze. Odmítl s plným opovržením. Rozhodl se vydělavati si na živobytí broušením čoček pro optické nástroje. Na to byl vypuzen. Postup tento je licen takto: "Konečně nastal den vyobcování; nesmírné množství shromáždilo se, aby se zúčastnilo ponure slavnosti. Pochata mlčenlivým a slavným rozsvěcováním jistého počtu černých svíci a otevřením stánku umluvy, kde ležely knihy Mojžíšova zákona. Tak byla roznicena fantazie věřících pro celou hruzu scény. Vrchní rabin, starý přítel a učitel, nyní nejrozhorcenější nepřítel odsouzencův, měl pronésti rozsudek. Stal zde, bolesti dojat, ale neoblomný; lid patřil na něho s

očekávaním v očích. Vysoko nahore stal kantor a zpíval hlasitými žalostnými zvuky slova zatracení; s jiné strany misily se tyto tony s pronikavými zvuky trubky. Nyni byly obráceny černé svíce, a tající vosk stekal, kapka za kapkou, do velké, krví naplněné nádoby." (Lewes: Biografické dějiny filosofie.)

Pak přišlo konečně prokletí: "Podle rozhodnutí andělů a svatých vylučujeme te, Baruchu de Spinozu, proklínáme te a zapuzujeme te v souhlasu se stáresinami a veskerou svatou obcí, v přítomnosti těchto svatých knih: při 613 přikazáních, v nich obsazených, kletbou, kterou proklel Jósua Jericho, kletbou, kterou vyslovil Elíša nad dětmi, a všemi kletbami, které stojí psány v knihách. Budiz proklet ve dne, budiz proklet v noci. Budiz proklet ve spanku a budiz proklet v bdění, budiz proklet při východu a budiz proklet při vstupu. Necht mu Pán neodpustí, necht rozpoutává se stále zloba a hněv Pane proti tomuto muži a vloží na něj všechny kletby, které stojí psány v knihách Zákona... A my narizujeme, že nikdo nesmí s ním mluvit ani slovy úst ani písmem, ani mu prokazovat jakoukoliv přízeň, ani s ním bydlet pod jednou střešou, ani se k němu přiblížit na čtyři lokte, ani číst písmo jim napsané."

(Pollock: Život Spinozův)

Když byla vyslovena všechna tato hrmející slova, byla pojednou všechna světla ponorena do krve, a zazněl vykřik náboženské hrůzy a prokletí ze všech úst; a v slavnostní tme a k těmto slavnostním kletbám volali: Amen! Amen!

(Prof. J.K. Hosmer: Žide)

To jest vysvětlení ke kapitole "denunciace", vrhající jasné světlo na tíh, jež spocívá na Židech, kteří by se chtěli veřejně opřít společensky nepřátelským ideám svého národa, ale netroufají a nedovazují se s ohledem na trest, který by je očekával.

Denunciace má se použít, jak rozkazuje prot. 17., proti každému, kdo projeví vzdor proti "kahalu" neb starému sovětskému systému židovskému.

Po ztroskotání židovského státu Rimany Žide podřelí v patriarchovi bylo podřeno toto národní středisko v osobě "knížete vyhnanství" nebo exilarchy, což je úřad trvající patrně dosud, zastavovaný, jak někteří verí, jistým americkým Židem. Přes všechno ujistování o opaku Žide nepřestali býti jedním národem, to jest vědomě ucelenou, rasovou skupinou, lisící se ode všech ostatních, s účely a ideály, které jsou přísně židovské: od Židu Židum, na rozdíl od ostatního lidstva. Že tvoří jeden národ uprostřed národu, nejen vysvětlují zodpovědní židovští myslitelé, nýbrž vyslovně zdůrazňují: jsou tuž v úplném souzvuku se shledanými skutečnostmi. Žid chce nejen ziti odloučené od ostatního lidu, nýbrž on žije ve svém národě proti jiným národům, a snaží se, aby žil pokud možno nejvíce pod svými vlastními zákony. V Novém Yorku Žide dnes dosáhli zřízení vlastního soudnictví k vyřízení svých záležitostí podle svých vlastních zákonů. To jest přesně tož jako princip sovětsko-kahalský.

Prvním stoletím počínajíc, jak možno čísti v "židovské encyklopedii", byla "obec", "shromáždění" nebo "kahal" střediskem židovského života. Tak tomu bylo již za dob babylonského vyhnanství. Naposledy objevil se kahal na mírové konferenci oficiálně, kde Žide, v souhlasu se svým světovým programem - jediným programem, který prošel s plným úspěchem a nezmenenou mírovou konferencí (po 1. svět. válce - pozn. TP) - zajistili si právo na kahal pro záležitosti správní a kulturní, jež bylo připojeno k toliko jiným výsadám v zemích, kde se pozastavovali lidé nad jejich dosavadní odloučeností.

Polská otázka jest otázkou čisté židovskou, a nezdár Paderewského jako statníka byl pouhým následkem jeho postavení pod židovské vlivy. Rumunská otázka jest takéž otázkou židovskou a vsichni Rumuni hovoří o Spojených Státech jako "židovské zemi", protože se dozvedeli od svých politiků o silném tlaku, vykonávaném americkými Židy proti jejich zemi, tlaku, který se vztahoval na skutečné rumunské životní podmínky a prinutil Rumunsko, aby podepsalo smlouvy právě tak pokorující jako byly ty, které kladlo Rakousko Srbsku a ze kterých povstala světová válka. Židovská otázka jest patrná nad všemi silami, které vyvolaly válku, a nad všemi překážkami proti míru, které prožil svět.

Pod kahalem nebo starými sověty žili Žide pro sebe a vládli sobě tím, že vyjednávali se zemskou vládou jen prostřednictvím svých zástupců. Byl to komunismus ve výraznější formě, než v jaké kdy se objevil za ruskými hranicemi. Výchova, zdravotnictví, davky, rodinné záležitosti, vše stálo pod bezpodmínečným panstvím

nekolika málo muzu, kteří tvořili vlastní úřad. Tento úřad nebyl - a to platí také o nynější židovské vládě rabinu - časově omezen, a úřad probíhal často v nepřerušovaném následnictví mnohými pokoleními. Všechny majetek byl společný; to ovšem nevádělo vůdčím, aby se stali bohatými. Tyto kahalny nebo sověty existovaly v Římě, ve Francii, v Holandsku, v Německu, v Rakousku, v Rusku, v Dánsku, v Itálii, v Rumunsku, v Turecku a v Anglii. Ve Spojených Státech vyvinula se tato idea ve spojení se synagogou a národní i mezinárodní společností židovskou.

Kahal je tradiční židovskou politickou ústavní formou za rozptýlení rasy mezi národy. Jeho mezinárodní charakter projevuje se ve vyšších úřadech; tyto vzrostly v té míře, jak se Židé rozšířili po světě. Židovská encyklopedie jmenuje "radu tři země", "radu čtyř země" a "radu pěti země", jež představovaly v dřívějších dobách mezinárodní spojení. Ale jako při všech takových zprávách je v novější době těžko nahlédnouti zřetelně do těchto zařízení. Poslední sionistický kongres v Londýně, kde vyřizována patrně mnohá záležitost - byť i nikoli ovšem ve veřejných schůzích - která se vztahovala na Židy všech zemí, tento kongres mohl by býti nazván "radou šestnácti země", neboť delegáti přišli z nejvzdálenějších konců: z Japonska a Jižní Ameriky, z Persie a Nového Zélandu. Účelem světových úřadů bylo dáti Židům jednotný ráz a zprávy o jejich zasedáních zasahují do dalekých století.

Co povstalo v Rusku, není tudíž ničím novým. Je to vládní forma, vnucená nežidovskému Rusku židovskými revolucionáři, ve které je Židovstvo skolené od nejranějších časů svého styku s ostatním lidstvem. Sovětské Rusko nebylo by vůbec možno, kdyby 90 procent komisárů nebylo bývalými Židy. Právě tak sovětské Maďarsko, nebyťi Běly Khuna, tohoto velerudeho, a jeho 24 komisárů, z nichž bylo 18 Židů. Židé jsou jedinou národní skupinou, vycvičenou ve zřizování a spravování kahalů.

Telegram United Press z 12. srpna 1920 vrhá světlo na vnitřní příbuznost sovětského systému a židovských duševních vloh. Telegram vypráví o polských městech a vesnicích, obsazených při postupu bolševických sil: "Místní židovské obce zřídily pryč již sovětské a komunistické správy." Přirozeně. To je v napadném rozporu s tím, co stále se povídá v tisku o utrpení Židů pod sovětskou vládou a o jejich osklivosti před rudy. To však, čeho se nejčastěji dočítáme ve velkých časopisech, je čistá a prostá židovská finta, a zprávy očitých svědků naprosto si odporují. Člen americké "pomocné akce" oznamuje, že pomocná akce byla v Polsku často zmařena, protože židovští majetníci domů požadují neslychaného nájemného za své místnosti. Jiný konstatuje, že ačkoliv se zvýšilo jízdné na drahách desateronásobně v okresích, kde panuje hlad, nejlepších a nejvyšších tarifovaných vlaků používají výhradně Židé. O své cestě Maďarskem nemají již peněz, ale Židé je mají."

"Vždyť američtí Židé mají v osklivosti Trockého a sovětiismus," slyšime někdy namítati. Skutečně? Na straně 9. amerického časopisu "Židovský svět" z 30. července 1920 spatrujeme psaní s podpisem Mrs. Samuel Rush. Jeho nadpis zní: "Stydíme se opravdu za Trockého?" Několik vět z tohoto psaní zní: "

"Slyšela jsem nedávno více stížností od nakladatelů židovských časopisů, že je nyní Žid vykřičen jako radikální. Právě tak je prolejeme slzy nad touto rasovou zvrhlostí, nutno, abychom přece poněkud uvážovali: Trocký byl vždy líčen jako vzdělaný člověk, který studoval světové hospodářství, jako mocný činný vůdce a myslitel, jenž jistě bude stát v dějinách jako jeden z velkých muzu, které naše rasa dala světu... Málo kdo mezi námi ještě pochybuje, že za těmi nesmysly, které se píše o Rusku, stojí velká pravda, že Rusko trvá v onom nevyrovnaném stavu, jež vždy doprovází znovuzbudování. Za zdanlivým neporadkem tkví plán, a že zhroucení povstane poradek. Nebude to žádná země utopie, ale vláda tak dobrá, jak jí mohou zbudovati oni nesporně vysocí duševní praktičtí idealisté, stavějící na Rusku s tím nutně nedokonalým lidským materiálem, s nímž musejí pracovati.

A jeden z vůdčů je Lev Trocký - je třeba, abychom se opravdu za něj stýdli?"

Nesporně nestýdí se tato dáma za Trockého-Bronšteina. Nebo vezmete soudce Harry Fishera z Chicaga. Zatím co bral plat za svůj soudcovský úřad, Fisher cestoval ve službách židovské pomocné akce po světě. Brzy po svém odcestování změnil plány a přistal v Rusku. Ve více rozhovorech tvrdil, že šel do Ruska jen s podmínkou, že se nebude starati o politické věci. Stejná podmínka mu nebyla asi dána při jeho návratu do Spojených Států, neboť vystupuje zřejmě jako zastávce úplných obchodních vztahů s ruskou sovětskou vládou. Podle chicagské "Tribune" praví souhrnem: "Nutno ponechat Rusko samo sobě. Bude radno navázati opět obchodní styky s Ruskem. Bolševická vláda má pevné základy. Zatím co existuje jen 700. tisíc členů komunistické strany, stojí sedláci, citající asi 100 milionů, semknuti za vládou Leninovou." Mezi sovětskými plány, za nimiž pryč stojí semknuto sto milionů sedláků, jsou také další - je to obzvláště zajímavé vzhledem ke skutečnosti, že soudce Fisher je soudcem u chicagského soudního dvora.

Vypravuje:

"Před jistou dobou rozšiřovalo se, že jsou ruske ženy národním majetkem. To není pravda, ale lehkost, s jakou se provádějí snatky a rozvody, je příznivá rychle změně. Každý, kdo chce vstoupit v manželský stav, jde na radnici, jak bychom to my nazvali, a zaznamum pro snatky. Chut ke snatkům jest velika. Potřebují-li dva lidé nutně odevu a potravu, smlouví se někdy, že se vezmou na jeden den. Druhé dne jsou opět na radnici a k zaznamum. Tentokrát zanesou jejich jména do knihy rozvodu. To vše, čeho je třeba, aby se mohli rozejít, a měli k tomu ještě dobrý oběd."

Soudce Fisher z Chicaga, který se vrátil z pomocné akce ze zahraničí, jest očividně také jedním z těch, kteří se nestydí za Trockého.

Take Max Pine, mnoholetý sekretář spojeného hebrejského obchodu v New Yorku, byl v sovětském Rusku jako "dělnický zástupce". Take on vypravoval mnoho dobrého o sovětech, mezi jiným i napadný rozpor, že se totiž Židům v Rusku, i těm kteří nejsou bolševiky, dává velice dobře!

Slyšeli jsme výroky tři osob z velice různých životních kruhů, ale každá projevovala přirozenou zálibu v kahalů nebo sovetu, obdiv nad jeho metodami a zřejmou blahovůli pro jeho vládců. Neboť sovětský systém je nejdokonalější formou vlády libovůle, a snatkové zákony sovětského Ruska jsou v plném souladu s programem protokolu: "Zničme vliv rodinného života neverčících". Zdá-li se sovetu-kahalu ruskému úplně podkopati ruský rodinný život, jest velice sporné. Sovětský systém má tutež slabost jako Protokoly: jest to mravní způsobilost, sirci se jako rakovina, až se sama zničí pomocí zařízení, které prepadá.

Spatrováno ve světle protokolu, dnešní Rusko nepředstavuje jistě židovského státu, nájisto však židovskými bojovými silami dobytý stát nežidovský. V protokolech udávají se tři stupně postupu. První jest tajně zničení státní jednoty rozšířením svudných a rozkladných idejí. K této práci byva použito také nežidovských agitátorů. Když tyto ideje dostatečně působily, aby zničily společnost a přivodily krizi, vynorí se - jako v Německu - síly, působící dosud v skrytu, náhle na povrch, uchopí uzdu a řídí převrat. To se stalo v Německu bezprostředně po zhroutilí, které následovalo po přímerí, ale Němci poznali již před tím vliv Židu na všechna střední místa říšská - a tak netrvalo dlouho, a museli opět zmizet z viditelných politických míst. Take v Rusku vrhli se Židé okamžitě na vládní moc a podarilo se jim v ní se udržeti. Tento postup začal natlakem Kerenského-Krebe na čarů, aby složil korunu a trva dale pod Trockým, jehož vojska sedí Evrope na hrdle.

Ale dobytí země, jak se o ně pokusili v Německu, a jak se jim podarilo v Rusku, není ještě konečným cílem programovým. Jest to pouze začátek otevřeného a veřejného průběhu. Kahal-sovet má namířeno na úplně zhroutilí společnosti, na úplně rozdrobení každé spolupráce a každého spojení, na absolutní vládu v každém malém okrese předepsaným způsobem, až celá země leží bezmocně poražená v rozptýlených sutinách. Tento postup zahrnuje v sobě také rozklad průmyslového života, jakoz i rekrutování nežidu do vojska a všeobecné zničení mravnosti a pořádku. Tot protokolový program ve své poslední fázi, drive než počne znovubudování, které učiní z dobyté země židovský stát. Svět nezalil dosud této poslední fáze; jez nenastala dosud ani v Rusku, ale až se ruský lid vzpamatuje ze svého omámení, do nehož byl stržen, k této fázi nedojde. Židovské hlasy sice halasně prohlašují, že sovětské Rusko je na pevných základech. Ale rozhodující hlas o konci má Rusko, a to dosud nepromluvílo. Jiz dnes trese se lidstvo před probuzením skutečného Ruska a před strasnou odplatou na sovětech.

Program protokolu stal ve francouzské revoluci těsně před vítězstvím, ale její mravní zdivočlost jí sama zničila. V Rusku dospěl program konečnému úspěchu o krok blíže, ale i tam ztroskotal o svůj výsměch mravnímu zákonu. V této době popírá se židovská otázka v Rusku a Polsku, a síla židovských bojových sil je podporována největší měrou Spojenými Státy americkými. Pak nelze se diviti, nazývají-li malé východoevropské státy, bojující o svůj život proti židovským osídlením, naši zemi "zemí Židu".

"Ukážeme svoji moc státu," praví protokoly. "Abychom dokázali zotročení nevereckých vládnů svým prostřednictvím, ukážeme jedné z nich svoji moc násilností, to jest hrůzovládou." - Prot. 7.

Jeden nežidovský stát evropský po druhém musel stáhnout sva vojska z Ruska. Jeden vedoucí ministr po druhém v Evrope dal si svázati ruce v otázce ruske. A nyní musí přihlížeti, jak malému Polsku, právě druhé zemi na listině sovětských obětí, hrozí nejtejší pomsta za to, že se opovážilo brániti své nezávislosti proti židovské moci. Rusko muselo trpce pykati od Židu za svůj pokus o nezávislost; na rade teď jest Polsko. Pozár

ma zachvatiti celý svět, jak doufají Židé východní Evropy a mnozí Židé američtí.

Kdyby panující Židé světovi chtěli osvobození ruského národa, kdyby chtěli mít udušen šířící plamen bolševický, a kdyby chtěli učinit konec účasti židovské na všech revolučních hnutích země, dokázali by to v jednom týdnu. Co se dnes odehrává, děje se s vědomím a vůlí židovských světových mocností. Není dnes práni, aby se hnutí odbourávalo, jak je zapuštěno v značné míře u amerického Židovstva. Jest program "ukázat jednomu státu svou moc", a jeho se usposlechně. Toto "ukázání" má však své dvě stránky: ukazuje sice moc, ukazuje však také národ, vykonávající tuto moc, a snad jednou bude si tento národ práti, aby byl nikdy po ní netoužil, aby jí byl nikdy nedosáhl a nepoužil.

Kdo by chtěl prozkoumat bystrost úsudku lidských základních vloh, jak je vyjádřen v protokolech, necht pozoruje někdy účinek bolševismu na svou vlastní osobu. Jisté existuje jistý druh obdivu ve všech vrstvách amerických nežidů pro onu ranu, kterou zasadili Lenin a Trocký na základně tak masivní. Její odvaha, její schopnost udržet se navzdory tolika odporným silám, nalezla nedobrovolně uznání.

Při tom srovnáme místo z 10. protokolu: "Máma pociťuje obzvláštní úcty a lásky k politickému geniovi moci, a rekla o všech věcech, různé provedených: "sprostě, ale obrátne provedeno! Finta, ale pěkná hrana. Nestoudně, ale velkolepě!" Pociťáme s tím, že použijeme všech národů k založení díla námi zamýšleného. Zprvu musíme si zajistit službu odvážných a nebojácích agentů, kteří odstraní všechny překážky na naší cestě. Provedeme-li svůj státní převrat, řekneme lidu: "Vše slo špatně, vsichni trpěli. Odstraníme vaše utrpení: nacionalismus, zemské hranice, rozdílnou měnu. Ovšem můžete si o nás utvořit svobodný úsudek, ale bylo by nespravedlivé, kdybyste tak učinili dříve, než jste nám dali příležitost, abychom vám ukázali, co chceme a můžeme."

Chytré vymyšleno, a tak se také dosud vždy postupovalo. Ale nevyhnutelně musí zasáhnouti silný protitlak. Právě původcové a právě úmysly hnutí, skrývajícího se za bolševismem, vyjdou na světlo. Pak lidstvo rozdrtí světový program v okamžiku, kdy tento se domníval, že stojí bezprostředně před vítězstvím.

Ruský kahalový sovětský systém vrhne na tento světový program jasnější světlo, než učinily dřívejší pokusy. Pět pokolení vidělo francouzskou revoluci v jejím bludném osvětlení, které ji dovedli dati lidé. Nyní víme, že to nebylo dílo francouzského národa, nýbrž zlomyslný čin měnsiny, jež chtěla vnutit francouzskému národu tyž plán, který nás zamestnává. A právě francouzský národ porazil konečně tak zvanou francouzskou revoluci. Ale od té doby nemůže se Francie zbavit židovské vlády, jako výsledku onoho převratu dobře organizované měnsiny.

Ruská revoluce nepřejde do světových dějin s nimbem stejně romantickým. Svět ví, co jest v ní; brzy se dozví, čím peníze a čím duchem byla prováděna a dokončena, a z kterého dílu světa přišel hlavní podnět. Ruská revoluce je původu rasového, ne politického nebo hospodářského. Pod svým prolhaným socialismem a pod prázdnými frazemi o "sbratření lidstva" skrývá ostře vymezený plán snahy po rasové světovládě, která není rukou a která hledí rozslapat zdravý rozum a společný zájem umravněného lidstva.

O původu sionských protokolů podává zprávu pařížský časopis "La vieille France": "Spis, uveřejněný pod jménem "Tajemství mudrců sionských" v roce 1905 pochází z pera rabbiho Ashera Ginsberga, zvaného Achad Ha-am. Seřsal jej v devadesátých letech minulého století v Odese pro tajný spolek, jím založený, B'ne Mosne v hebrejské řeči. Roku 1897 byl tento spis přeložen do francouzštiny a přednesen na sionistickém kongrese v Basileji. Opis francouzského překladu dostal se již roku 1897 prostřednictvím šefa zahraniční ruské policie Raskovského (také psáno "Rackovského - pozn. TP) do rukou ruského ministerstva vnitra. Profesor Nilus porídil ruský překlad, jež odevzdal veřejnosti roku 1905 ve druhém vydání své knihy "Velké v malém a Antikrist jako nejbližší možnost." Jeden exemplář této knihy je v britském muzeu v Londýně se značkou přírůstkovou z 10. srpna 1906.

XVI.

JAK SE DOTYKA ŽIDOVSKÁ OTÁZKA POZNÍHO HOSPODÁRSTVÍ

Každý zna židovskou pozemkovou lichvu; tato netvoří však pouze jediného "pozemkového programu" židovského. Následkem židovské spekulace v pozemkovém majetku změnil se charakter amerických měst v posledních patnácti letech úplně, a ve východních městech bylo zjištěno, že nedávne neslychané a vyderácké zvýšení nájmu bylo z větší části dílem židovských majitelů domů. Guverner jednoho z našich nejdůležitějších obecnství nebyl nakloněn výnosu, který by byl upravil nájmy. Jeho váhavost byla podporována velice ostrým tlakem, který byl na něho vykonáván prostřednictvím nejzávažnějších židovských zájmu v jeho státě i ve státech sousedních. Konečně rozhodl se přece podepsati tento výnos a dal mu zákonnou moc a to na základě osobních dotazů a patření svých úředníků. Ve stěch případech bylo totiž zjištěno, že bylo mezi židovskými domácími beznou praxí, přenesti též pozemek po radě na všechny členy rodiny a každá změna majetníka byla pak pohnutkou k novému zvýšení nájmu. Oči lidí byly různým způsobem otevřeny "pro židovskou otázku. Právě licený postup dal státnímu guvernerovi pohlednouti.

Zatím však není to zvláštní vlastnost pouze židovských majetníků domů; i nežidovští domácí použili též finty. Ale domovní majetek je židovskou domenou; Žid je domácím panem Ameriky. Všichni pachtýři a nájemníci američtí, vyjma na Západě, mohou to potvrditi.

Take není domovní majetek naprosto ničím zavrženým, pokud není antisociálním a antiamerickým. Zde veze však háček. Mnohá z nejstarších a posvěcených míst amerikanismu na Východě ztratila úplně svůj vlastní charakter vpadem ne "cizinců", nýbrž Židů.

Cím více dovidáme se o tomto vpadu, tím více musíme nedůvěrovati cizincům udávaným Židy o židovském obyvatelstvu ve Spojených Státech.

Kdo vedel, že jediná národnost, bráníci vládě Spojených Států v kladení otázek o přistěhovatelství, jakož i o statistice příjmové, je národnost židovská?

Kdo vedel, že chce-li vláda Spojených Států dozvedeti se něčeho o Židech, je nucena obrátiti se k statistikám, které obdrží svůj materiál od Židů?

Tvrdí-li některý národ, že není - jak to činí Židé - zvláštním národem a nemá zvláštní národní statistiky, kterou by mohla učiniti přístupnou vládě na úřední pozádání - proč jedná pak jako zvláštní národ a vede své vlastní záznamy?

Židé Spojených Států, právě tak jako Židé všech evropských zemí, jsou národem pro sebe, s vlastní vládou, politikou a úředním spojením; a vláda Spojených Států vyjednává s židovskou vládou v Americe prostřednictvím zvolených Židů - o tom netřeba pochybovati.

Pohled na rychlou změnu tak mnohých amerických měst ve všech dílech země vede k přesvědčení, že židovské statistiky, vedené Židy a určene pro informování nežidů, představují skutečnosti úplně falešné, a toto přesvědčení zesílí ještě zkušeností, že statistiky vyhotovené Židy pro nežidovské účely jsou velmi rozdílné od statistik, určených pro svět vnitřní.

Zaliba v domovním majetku dá se vysvětliti sklonem Židů k spekulaci a jak známo, stal se pozemkový majetek hlavním oborem spekulace, třeba že je to zavrženým a haněbným. - Nemůžeme odsouditi Židy, stanou-li se majetníky domů, byť i nejvýznamnějšími; netřeba jich přikreji odsuzovati než jejich nežidovské spoluvníky pro zneužití, které prováděli v tomto řemesle. Je to však věcí americkou, aby se nestala města, o nichž se uci naše mládež ze školních knih, že je má považovati za rodiště svobody a vysoké hrady amerikanství, finančně a politicky semitskými městy a dodávkovými okresy pro světový bolševismus.

Do nedavna Zid se nestaral o venkov. To jest priznave. Zid neni rolnikem. Byly vydany značne castky, aby jim byl ucinen, ale produktivni hospodarstvi nemelo dosud pro neho zadneho puvabu, a nema ho dosud. Vazi si pozemku, který dodava zlato z dolu, a který vynasi rentu. Zeme, poskytujiící pouze brambory a pšenici, nezajimala ho jeste nikdy.

Otazka pudy byla sice v zemich jako Polsko a Rumunsko prevazne zidovskou. Ale zadny zakon proti zidovskemu nabyti pudy nemohl ji ucinne zamezit v techto zemich, aby nevykoristila cele provincie. Ne, ze by Zide bazili najmouti si pudu. Davali prednost najimani pachtynu. Zastiraním, a nezidovskými zadaky dovedli vzdy dosahnouti rozhodovani o pude nad pudou, a ovladanim sedlaku mohli usporadati pomery tak, jak se jim hodilo. To take cinili. Tak vypada tedy zidovska otazka v techto zemich. Ziskani pudy ne pro hospodarske ucely, nybrz proto, aby zabavili v zemich, provozujících hospodarstvi, hlavní prameny blahobytu a aby oddelili masu od jejich prirodzených, domácích vudcu.

V zemich, kde existuje usedla nebo duchovni slechta, v niz lid spatruje sve vudcovstvi, program Zidovstva sledoval vzdy dvoji ucel, odstraniti vudcovstvi tím, ze se zmocni pudy. To prinasi jeden uzitek: přihledneme-li vsak k provedeni planu, vychazi vzdy jeste neco jineho nez zisk. Rafinovanou stranku zidovskeho planu svetovlady jest, ze jeho provedeni nevyzaduje obeti jako jine plany, nybrz ze v kazdem oddilu sveho provadeni prinasi velky uzitek - cim vetsi jest jeho zvonici uspech, tím jistejsi jest take vyhlidka na dosazeni cíle.

V Americe nebylo aristokracie pri dobytí zeme, kterou by bylo treba vypuditi. Zidovska cinnost ve Spojených Statech omezila se az do nedavna na kontrolu plodin po z nich: zidovske zajmy nesmeruji tak receno k honbe na kozesinova zvirata, nybrz k obchodu s kozesinami.

Hovoríme-li prave o kozesinách: vec jevi se opravdu smesnou, sledujeme-li, jak se nekdy utvari. Za valky bylo natropeno mnoho hluku o nemeckem ovladnuti amerického kozesinoveho trhu. A skutečne byl americký kozesinovy trh ovladan z Nemecka; ale ne Nemci, nybrz Zidy! Pak bylo zase horlive pecovano, aby tento "nemecky" obchod byl uchopen, vyvlastnen a preveden na Americany. Americane, kteří tento obchod koupili, byli Zide! Skutečne majetkove pomery se nikdy nevymenily; zisky nachazeji cestu pred tím, jak po tom do kapes "mezinarodnich". Ale kozesiny byly jen prikladem. Zidovsky zajem nesmeruje k tomu, aby sklidil zni, nybrz aby s tímto zrním obchodoval. Ceho Spojene Státy nutne potrebují, jest priruckou "zidovskeho financnika", aby mohl lid vyhledavati v knize, cte-li: ten a ten zpusobil zaveru obili nebo vazanost obili. Tito financnici, kteří si privlastnili blahobyt, vyrobeny Americany, a kteří nuti nyní americké spotrebitele, aby platili a platili a zase platili, mohli sve dilo volne a otevrene provesti, pri uplne slepote amerického ctenare novin. Nebot, podavaji-li americké casopisy verohodne zpravy, ze tento muz je Ital, onen Polak, treti Anglican, nikdy nereknou, ze ctvrtý jest Zidem. V kazdem meste, at malem nebo velkem, jest pohotove zidovska organizace, aby tomu zabranila, a to se deje nasilnými prostredky, kopajícími hroby americkému ideálu svobody.

Tak nalezel pred nedavnem plan ve Spojených Statech proste v teorii, aby zbozi bylo zachyceno presne v bode sve cesty od vyrobcce k spotrebiteli, kde bylo možno z neho vytlouci nejvyssi zisk a docíleno jeho ovladani. Lid neplatil svými penezi za uzitečne a potrebne sluzby, nybrz za zabaveni zbozi prostredkovatelem!

Ted povstal nový vydelecny druh ve Spojených Statech. Zidovských milionu pouziva se ted k ziskani nesmirných ploch americké pudy. Drive spokojili se "kontrolovanim" bavlny, jako se kontroluje denni chleb, ale ted smeruje snaha k tomu, aby získali bavlnikovou pudu. Operace se peclive taji, nezidovsti zadaci jsou skoro vyhradne nastrkovani; kdo vsak sleduje stopu všemi falesnými a slepými ulickami, narazi na konec na mezinarodniho Zida, jehož trun stoji v Londyne. (Psano r.1920 - pozn. TP).

Mnoho Zidu psalo casopisu "Dearborn Independent", ze nevedí niceho o zidovsko-rasových planech svetovlady. Muzeme jim to radi a ochotne veriti. Jediným ucelem tohoto casopisu jest, aby o tom byli zpraveni. Ale jiste kazdy Zid pocituje zadostiucineni v postupnem hnuti sveho naroda k moci. Na tento pocit spoleha naprosto mezinarodni Zid, a protoze tento pocit je vseobecne rozsiren, jest mezinarodnimu programu zajistena nejvyssi mira uspechu za nejnepatrnejsiho nebezpeci nezdaru. Statni formou zidovskou neni lidovlada, nybrz vlada libovule. Ovsem ze prumerny lid o tom niceho neví. Proc vsak laje nezidovi, který mu to chce rici? Neuzavre-li se Zid umyslně proti dukazum tohoto spisu, nalezne ve svem vlastnim vedeni dosti potvrzeni hlavních dukazu, a bude pak snaze schopen spolupusobiti na reseni zidovske otazky.

S obdivem pro chapani povinnosti redaktorských nekterými lidmi, cetl "Dearborn Independent" nektere pretisky svých clanku. Preklady jsou houfne rozsireny hlavne v reci "jiddisch" mezi Zidy, kteří anglicky nerozumeji, a tyto clanky nejen nesouhlasí s originalem, nybrz obsahují i cele state, které vubec nejsou v originalu obsazeny.

Bojí se snad, že by mohl tyto články čísti průměrný Žid? Ti, kdož chtějí utvoriti základnu pro řešení židovské otázky v Americe, nepřijíjí si nic, než aby každý Žid ve Spojených státech poznal tyto články dopodrobna. Již dlouho byl Žid svými vůdci klaman.

Existuje tedy jasná a dosti daleko dospělá snaha, dostatí do rukou bavlníkové pozemky Spojených států. Prvním krokem bylo tlacení tržní ceny těchto pozemků pokud možno hluboko. Tento nátlak byl proveden jistými bankami, které omezily úver pestitelu bavlny. Říka se jim, že jim bude úver odepřen, zvětší-li osevnou plochu pro bavlnu. Sazení bavlny má klesnout, zatímco mají stoupat její ceny; užítku neměli farmáři, nýbrž ti, kteří měli bavlnu v ruce od prvního trhu až ke spotřebitelům. Vynosnost bavlnářského pěstování byla snížena, zatímco se stala spekulace s bavlnou tím výnosnější. Obecnostvo muselo dáti peníze, za než židovští vládcové koupili půdu. Zkrátka, stalo se výnosnějším prodávati bavlníkové pozemky než bavlnu.

Tato zjištění omezují se umyšleně na obchod s bavlníkovými pozemky. Židovští financníci v New Yorku a Londýně mohli by podati vysvětlení, i kdyby o tom nevěděli nic židovští časopisectví nakladatelé a rabíni. O tomto vývoji věděly dávno jisté třídy obchodnické, někteří museli je dokonce podporovati pod tak zvaným tlakem poměru, ale nemohli si vysvětliti význam tohoto vývoje. Teprve před nedávnem vysvětlil se význam mnohých událostí význačnějším než židovským kupcům Spojených států. Mnoho k tomu přispěla válka, která jim otevřela oči.

Jako "protokoly", znamená zvláštní dokumenty, se svým pevným sevráním všech životních prvků, nepřehledly ani pozemku ani půdy. Pozemkový program je obsažen v 6. protokole, jednom z nejkratsích, který uvedeme zde v plném rozsahu, abychom ukázali jeho vztah k drivejším údajům:

"Brzy počneme zřizovati obrovské monopoly, obrovské nadřizky jmění, na nichž budou závisly až do jistého stupně i velké majetky neveričích, takže zhroutí se v den, který bude následovati po politické katastrofě, právě tak jako statní úver. Zde přítomní ekonomisté musí uvážiti pečlivě význam tohoto plánu. Vsemi prostředky musíme postaviti do pravého světla význam své vrchní vlády a vydávati jí za ochránkyni a dobrodělku všech, kdož se nám dobrovolně podrobí.

Aristokracie neveričích, jako politická moc, jest odstraněna. K ní nemusíme již bráti zřetele. Jako vlastníci půdy jest nám vsak potud obtížnou, protože jest tím, ve svém životě nezávislou; proto je třeba, abychom jí oloupili v každém případě o majetek půdy. Nejlepším prostředkem k tomu jest zvýšení daní a hypotekárního zadlužení. Tato opatření uvedou pozemkový majetek v bezpodmínečnou závislost. Nemohouce udržovati svůj život malými dědictvími, aristokrate zmizí brzy mezi neveričími.

Současne musí býti důrazně podporován obchod a průmysl a zvláště spekulace jakožto činnost, která má působiti jako protiváha proti samostatnému průmyslu. Bez spekulace prospíval by průmysl přírůstkem soukromého kapitálu a zlepšení stavu polního hospodářství tím, že by osvobodily pozemek a půdu od zadlužení u hypotečních bank. Průmysl musí zbaviti zemi jak dělníků tak i kapitálu, aby ve spojení se spekulací svedl peníze veskerého světa do našich rukou a tím stlačil neveriči do rad proletariátu. Pak musí se před námi skloniti, aby mohli vůbec žiti.

Abychom zničili každý zdravý vydelečný život neveričích, musíme jako draždílo spekulace stupňovati u nich touhu po všem možném druhu přepychu. Vynutíme stoupnutí mezd; tyto budou vsak pro dělníky bez užítku, protože způsobíme současně stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že jest to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka. Dale podkopáme hluboko a umele pramen tvorivé práce tím, že naocukujeme dělníkům anarchické ideje a povzbudíme je k pozívání alkoholu. Současne postaráme se, aby všechny duchovní síly neveričích byly ze země vypuzeny.

Abý skutečný stav věcí nebyl neveričími včas poznán, budeme jej maskovat zdanlivými snahami ve prospěch pracujících tříd a rozvineme velké hospodářské boje o principy, pro než se provádí živá propaganda prostřednictvím našich hospodářských teoretiků."

Ale tím ještě není program vyplněn, jde dále. Židovstvo bude trpěti i monarchii, pokud jí bude potřebovat. Bezpochyby to bude anglický trůn; který musí býti opuštěn jako poslední; neboť cití-li se anglické vědomí na jedné straně počteno tím, že je patronem Židovstva, aby se stalo spoludědicem pozehnání, které z toho plyne, bude zde z druhé strany dle židovského názoru velice příznivá okolnost k použití této světové rize k podpore židovských účelů. Ruka ruku myje a toto společenství potrvá tak dlouho, až Juda bude připraven, aby připadl a

porazil Británii, což může učinit skoro každým okamžikem. Jsou známky, že Británie stojí před počtem této poslední ulohy.

Základní a trvalé prvky v protokole jsou však pozemek a půda, Žide a nežide. Jest třeba trochu vysvětlení k tvrzení, že nežide patří k trvalým prvkům židovského planu. Protokoly nemají totiž na zřeteli hubení nežidů; domáhají se však spíše nežidovského světa, ovládaného Židy - Žide jako páni, nežide jako dřevorubci a nosiči vody - politika, známa každému čtenáři Starého zákona jako typicky židovská, jež vždy byla a jest příčinou božího soudu nad Izraelem.

Pozorujme tedy pozemkový program: "Majetníci půdy jsou nám na obtíž, . . . , pokud jsou svým živobytím nezávislí". To jest hlavní věta protokolu. Nevadí, jsou-li majetníci nežidovskou aristokracií, polskými sedláky nebo severoamerickými farmáři - majetek půdy činí nezávislým. KAZDA forma nezávislosti jest však vítězství světového programu na újmu, jdouc ve světě skutečnosti tak obsáhle proti jeho uskutečnění.

Pozornost není obrácena k rolníkům, obyvatelům venkova, ani pachtýřům nebo rolnickému lidu venkovskému, nýbrž k majetníkům půdy - k této třídě, protože jest nezávislá ve svém živobytí. V dějinách Spojených států nebylo doby, kdy farmař mohl zdanlivě snáze nabytí.. půdy, jako nyní. Hypotéky patří skoro do ríše pohádek. Všude, kde to chcete slyšet, říká se nám, že farmáři "bohatnou".

A přece ještě nikdy nebylo tolik opuštěných farem - "Proto v každém případě musíme je oloupiti o jejich pozemek a půdu." - Ale jak? - "Nejlépe prostředek, jak toho dosíci, jsou daně a hypotékární zadlužení." - Vysoké daně při nabytí země a nutnost, vypůjčiti si peníze na její vzdělávání. - "Tato opatření uvrhnou zemi v bezpodmínečnou závislost." Chceme slyšet od farmáři Spojených států, děje-li se tento vývoj či ne. Později bude nutno ukázati, že vždy, kdykoliv se lidé pokoušejí opatřiti za primerený úrok farmáři peníze, nebo ulehčiti tíže hypotéčního zadlužení, zasáhne židovský finanční vliv, aby tomu zabránil, nebo, kde se to nepodari, aby dilo alespoň pokud možno znesnadnil.

Rozmnožením finančních obtíží farmáři na jedné straně, a přitažlivostí průmyslu na straně druhé, uskutečnila se již značná část programu. V protokole je to takto vyjádřeno: "Průmysl musí zabaviti půdu jak dělníku tak i kapitálu." - Stalo se to? Ve Spojených státech určite. Farmař může obtížněji sehnati peníze než kdokoli jiný, a dělníky nemůže vůbec dostati. Jaký je výsledek obou těchto vlivů, z nichž jeden působí na hospodářství, druhý na města? Tyž v protokole zamýšleny: "Zvýšené mzdy, jež přesto mají malou kupní sílu: "Současne způsobíme zvýšení cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že jest to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka."

Žid, který sepsal tyto protokoly, byl finančníkem, národohospodářem a filosofem prvního řádu, rozumel svému oboru. Židovská činnost ve výdelečném živote ukazuje, že vůle a možnost jsou v souladu. Jak účelne působil tento 6. protokol- před očima každého, kdo dovedl videti - a jak působí ještě ve veskerém lidském konání a provozování.

Farmáři Spojených států pocali se úplně a účinne odpoutavati od velkých finančních mocností. Velikou farmářovou předností jest, že je jako majetník půdy ve svých životních potřebách nezávislým. Půda jej živí, at se to líbí mezinárodním židovským finančníkům nebo ne. Jeho postavení jest nedobytné, pokud svítí slunce a není se roční počasí. Proto muselo se státi něco, co by otráslo touto kvetoucí nezávislostí. Činili mu při bráni úveru větší potíže než komukoli jinému. Dělníci byli lakáni z venkova do města. Obdělávání půdy označeno jako "zpatěčnické", takže synové se stydělí za otcovskou práci. Obilní syndikaty, pracující proti farmáři, jsou pod židovským vedením. Srovnáme-li, co se dnes děje v polním hospodářství s tím, co o tom stojí psáno v protokolech, jest pro farmáři Spojených států na case, aby se o tuto otázku zajímali.

Každý, kdo se vážne pokouší objasnit židum židovskou otázku, dozví se brzy, že zmáte nežidovské chápaní. Nežide nejsou s to, aby sledovali vůdci nit dlouhými, bludnými a temnými cestami. Propracovaná dokonalost židovského programu, padnost podrobnosti, unavuje jejich ducha.

Tato okolnost více než sama smělost programu skryva v sobě nebezpečí, že program se splní.

Důsevní tezkopadnost jest nejsilnějším spojencem světového programu.

Nežid kona obyčejne něco z jednoho důvodu; Žid činí často totež ze tři nebo čtyř důvodů. Nežid může třeba

chapati, proč je snahou židovských financníků dostatí puđu do své moci, aby tím zabránili nezávislosti polního hospodářství, která by se jim mohla státí obtížnou. Tyto důvody jsou naprosto jasné. Existuje však ještě druhý důvod. Nalezneme jej ve 12. protokole. Nema nic jiného na zřeteli, než aby v one vysoké hře, která se odehrává, pustil město a venkov proti sobě. Uplně ovládní město průmyslovou pakou, venkov pak pakou zadluží, umožňuje skrytému hráči říci jednou venkovu, že města kladou ten a ten nespravedlivý požadavek, aby pak byli měšťáci podrážděni tvrzením o sedlácích, že mají tu a tu nespravedlivou žádost. Tím se nící přirozená pospolitost mezi venkovem a městem a obě strany jsou stvány proti sobě.

Vsímáme si jasnosti a smelosti a současně chladné jistoty, s jakou byl plán vymyšlen: "Náš výpočet sahá daleko, hlavně ve venkovských okresech. Tam nutno vzbudí a stupnovati zájmy a snahy, směřující proti měšťákům, a tyto denuncujeme opět, venkovánům jako občanské snahy, směřující proti nezávislosti provincií. Ovšem že pramen toho všeho je jeden a ten: pochází od nás. Je třeba, dříve než dosáhneme úplné moci, řídití věci tak, že čas od času města cítí se ohrožena zdanlivými panovačnými snahami venkovských okresů: tyto panovačné snahy jsou opět umělým dilem našich agentů."

Zde je udána předehra: Pustiti město a venkov proti sobě, aby spiklenci nakonec viděli, kdo z obou se osvědčí způsobivějším, aby pomohl uskutečnití židovský plán. V Rusku byly učiněny oba pokusy. Starý režim, který vládl ještě v městech, byl nucen, aby svou moc složil, poněvadž pry tak chtějí sedláci. Když pak měli bolševici města v rukou, podrobili si sedláky tvrzením, že města tomu chtějí. Města poslouchala venkov a teď venkov poslouchá města.

Kdo se setká s nějakým pokusem o odloučení měst od venkova, necht uvaží horejší odstavec z 12. protokolu. Jed již působí. Nerika se nám, že zákaz alkoholu byl vnucen zalesáckým okrese? Což neslyšíme neustále, že vysoké životní výdaje pocházejí z přemrštěných zisků farmářských? - Zisky, kterých farmář nikdy nedocílil!

Tento program světovlády mohl by utřítí tlustou bouli, kdyby se města a venkov pokusily o sblížení, ne pomocí prostředníka, kteří se k tomu sami nabídnou, nýbrž přímou cestou. Města a venkov jsou oddalovány umělými nedorozumeními a z trhliny, stále se rozšiřující, vystupuje stín světového programu: Obrátte, farmáři, své zraky přes hlavy nežidovských nástřenců a přes body hlavního obchodu k opravdovému strujícím v pozadí.

XVII.

OVLADA ŽIDOVSTVO SVĚTOVÝ TISK?

Účel těchto vývodů jest dvojnásobný: zjistiti, co říkají protokoly o vztazích mezi tiskem a světovým programem a uvéstí do studia židovského vlivu na tisk.

Židovská rasa měla vždy jasný pojem o výhodě, která se dá získat z novin. Byl to jeden z jejich mocenských životů v evropském obchodu od nejranějších časů. Byti předem zpraven, vědětí co přijde dříve, nežli nežide, mezi nimiž žili, bylo zvláštní předností Židu, umožněnou úzkým stykem mezi daleko roztrousenými skupinami a obcemi. Od začátku byli Žide nejzručnějšími donášeči zpráv. Byli vynálezci zpravodajského dopisu.

To však nerika, že Žide byli předchůdci nebo jen kmotry moderního tisku. Nebylo jejich úmyslem, rozšiřovati mezi lidem zprávy, nýbrž záleželo jim spíše na tom, aby je podrželi pro sebe jako zvláštní tajnou výhodu. Politické, hospodářské a obchodní novinky, které se šířily Evropou od židovské obce k židovské obci s

nepomernou rychlosti, byly spolecnym majetkem, z nehoz cerpala kazda obec, podavajici dale vsem ostatnim, co se udalo, at jiz bezelo o valku, obchod, nove udalosti neb cokoliv jineho. Po staleti byli Zide nejlepe informovany evropskym narodem. Ze svych tajnych pramenu u dvoru a statnich kancelari, od privilegovanych Zidu, kteri byli vsude zahrnuty v priznivych postavenich, cela rasa dostavala zpravy o svetovych udalostech. Vsude byli vydrzovani vyzvedaci. Daleko venku, v Jizni Americe, zili Zide jako predni straze evropskych obchodnich zajmu. Zeme byla vyspehovana v zajmu jejich rasy, tak jako na priklad nase planeta stojí pod bdelymi zraky zidovskych agentu - vetsinou nezidu - ve veci objeveni novych nalezist zlata.

Zajimavym a historickym prikladem zidovskeho umeni novinek jest zivotni draha Nathana Rothschilda. Tento zbudoval vsechny svoje plany na domnence, ze Napoleon, který tenkráte zil ve vyhnanství na Elbe, bude konečně vyrazen z evropskych politickych obchodu. Proti očekávání Napoleon se vrátil a zdalo se, že za těchto sto dní jeho vlády v roce 1815 zhroutí se celá finanční budova Rothschildova. Tento finančník horečně podporoval Prusko a Anglii a když došlo k bitvě u Waterloo, nebyl nikdo tak zúčastněn na jejím konci jako on. Byl mužem, který nesl pohledu na krev, osobně zbabelým, a každá známka násilnosti jej porazila, ale jeho zájem na bitvě, na níž závisel jeho osud a jmení byl tak přemocný, že pospíchal do Belgie sledovat postup britských vojsk a když bitva začala, schoval se v bezpečném koutku v Hougemontu, odkud sledoval po celý den stridavě bitevní stěží. Právě ve chvíli, když Napoleon podnikl poslední zoufalý útok, byl usudek Rothschildův pevný. Rekl později, že v tomto okamžiku zvolal: "Dum Rothschildův vyhrál bitvu." Spechal z bitevního pole, jel na koni v nejvyšším trysku do Bruselu, aniž promluvil slova k zvedavým lidem, které potkal na cestě. Najal si konečně za nejvyšší cenu a spechal do Ostende. Tam zúrila prudká bouře a žádný lodník nechtěl se odvážiti přeplavby do Anglie. Rothschild sám, strachuje se jinak, před každým nebezpečím, zapomněl při vyhlídce na Fondském trzisti svůj strach. Nabízel 500, 800, konečně 1000 franku tomu, kdo jej převezde. Nikdo se neodvážil. Konečně nabídl se jeden námorník, že se pokusí, zaplatí-li Rothschild jeho ženě 2000 franku do rukou. Polomrtví dosáhli oba anglického pobřeží, ale Rothschild bez zastávky objednal si spěšné spojení a padl do Londýna. Na této cestě nebylo setřeno bíce ani ostruh. Tenkrát nebylo telegrafu, ani rychlých spojení. Anglie byla rozčilená, docházely nepřiznivé pověsti. Z rána dne 20. června 1815, když se objevil Rothschild na svém obvyklém místě v burse, Anglie nevěděla nic o tom, co jemu bylo známo. Byl bledý a zhroucený. Jeho vzezření svedlo ostatní návštěvníky bursovní k víře, že dostal špatné zpravy z fronty. Pak viděli, jak klidně prodal své cenné papíry. Jakže - Rothschild pouští papíry? Kursy klesly, práva panika zmocnila se jobberu, trh byl zaplaven statními pučkami - a vše, co bylo nabízeno, skoupili Rothschildovi agenti! Tak tomu bylo dne 20. a ještě 21. června. Druhého dne při obchodní uzavěře byly Rothschildovy truhly nacpany cennými papíry. Večer přibyl do Londýna kůryr se zprávou, že Wellington zvítězil a Napoleon že je na úteku. Ale Nathan Rothschild shrábnul 40 milionů korun a lide, od nichž koupil, byli o stejné tolik chudší. Vše následkem jedné novinky!

Znalci ve Wall Streetu ve Washingtonu dají občas najevo, že v době od 1914 až 1918 lide Rothschildovy rasy dovedli oceniti novinky s tímž úspěchem, zisk přinášejícím. A nejen lide Rothschildovy rasy, nýbrž i nekterí jejich nezidovští nástřenci.

Mimo význam, spocívající ve věci same osvětluje tuto Rothschildovskou historii též okolnost, že zatímco byli Zide horlivými sberateli skutečnosti, nebyli žádnými publicisty: používali zpráv pro vlastní účely, ale nerozšiřovali jich. Kdyby to bylo bývalo záviselo na jejich vlivu, nebyl by se nikdy vyvinul veřejný tisk. Protože Francie neměla mimo Paríž zadného tisku, stala se možnou francouzská revoluce. Lid venku byl udržován v nejistotě, protože nebylo žádné spolehlivé výměny zpráv. Sama Paríž dozvěděla se o útoku na Bastilu teprve přistího dne. Kde není veřejného zpravodajství, dobudou mensiny snadno vlády - jak dokazuje zidovsko-bolševická revoluce v Rusku.

Jedním z nejnebezpečnějších vývoju přítomnosti jest nedůvera obecnosti k tisku. Kdyby přišel den, kdy by bylo potřeba rychlých spolehlivých a autoritativních zpráv pro všecken lid v zajmu veřejné bezpečnosti a společného jednání, očitně se ve stavu bezmocného ochromení, nenabude-li nové důvery v denní tisk. Ne-li z jiného důvodu, tedy aspon proto, že svobodný tisk byl by ochránou proti vládě mensiny, měla by býti odstraněna všechna omezení svobodného zpravodajského styku mezi různými částmi země.

Protože vsak je zde tisk, jenž je větším dilem anglosaským vytvořen, jest to moc, kterou nelze bráti na lehkou váhu, a zde je bod, kde se tiskem zabyva světový program a zidovská snaha o vládu. Protokoly, které nepřehlednou ničeho, podávají ve věci tisku pevný plan. Hojnost listů, o níž dokumenty pojednávají, jest rozdělena na dva oddíly: "co jsme učinili" a "co učiníme".

Jiz ve 2. protokole je zmínka o tisku. Je přiznáváno, že deje se to v témže programu, ve kterém bylo vydáno 20

let před světovou válkou (první - pozn. red.) heslo "zadné anexy", a v něm se prohlašuje, že židovská knížata smějí si ještě nějakou chvíli hrát s lidem, zatímco se židovská moc organizuje za jejich trůny, v těchto protokolech, kde citán je darwinismus, marxismus a nietscheismus mezi nauky nejvíce demoralizující z těch, jichž se zmocnil židovský vliv. Zvláštní tvrzení, ale neměně zvláštní než to, co potom se stalo skutečností. V 2. protokolech stojí:

"V rukou moderních vlád spočívá moc, tvůrčí určitou náladu v lidu, tisk. Jeho úkolem musí být, sdělovatí udávaná práva a zájmy, oznamovatí stížnosti z lidu a působití nespokojenost. Triumf svobody slova (zvaní) patří tisku. Ale vlády jsou neschopné, aby použily správně této moci, a ona padla do našich rukou. Ji získali jsme svůj vliv a sami jsme zůstali v temnu. Díky jí nahromadili jsme hory zlata, ačkoli to stálo proudy krve a slz."

V těchto protokolech označen jest "naš tisk" jako pomocná osa, jejímž využitím byly roztrusovány ony "světové názory, jež jsme jim (nežidům) vstoupili jako požadavky vědecké". "Za tím účelem vynasazíme se naseptatí slepou důvěrou v ony teorie pomoci svého tisku." Pak následuje tvrzení, že darwinismus, marxismus a nietschismus se osvědčily jako ony tři podvrátivé teorie z oboru přírodních věd, národohospodářství a mravnosti.

Ve 13. protokolech se tvrdí, že moci tisku se používá k podkopání úcty před každým vyšším radem: "Drží zurnalisté a odvážní pisatelé hanopisu utoci denne na vyšší úředníky vládní. Toto ponížování veskeré autority připravuje konečný pád všech státních zařízení, až vše bude roztrženo ranami bezúrodné másy."

V protokolech líčí se účast tisku k podpoře světového programu takto: "Musíme přinutit vlády neverčících, aby přijaly opatření, sloužící k tomu, aby přivedly dalekosahle náš plán blíž k jeho vítěznému cíli; musí trpětí tlak vydrážděného veřejného mínění, vytvořeného naší pomocí tak zvané velmoci tiskové. Až na malé bezvýznamné výjimky jest tisk již v našich rukou." Dvakrát domáhají se tedy nároku na ovládnutí tisku: "Padl do našich rukou", praví se ve druhém, "jest již v našich rukou", v 7. protokolech. Ve druhém líčí se tisk jako podporovatel podvrátivých, přírodovědeckých, národohospodářských a filosofických teorií, zatímco se dle sedmého protokolu používá tisku k tomu, aby byly vlády nuceny pod tlakem umele vydrážděného "veřejného mínění" trpětí opatření, "privádějící náš dalekosahle plán k vítěznému zakončení".

Musi býtí připojeno slovo vysvětlení k tvrzení 2. protokolu: "Díky jemu (tisku) nahromadili jsme hory zlata, ačkoli to stálo potoky krve a slz." Toto tvrzení dá se potvrdití mnohým způsobem: "Ačkoli nás to stálo proudy krve a slz", jest přiznáním, jímž dostávají se protokoly do jasného světla, osvětlujícího zvláštním způsobem současně tvrzení: "Již z ohledu na nevyslovné utrpení východních Židů za světové války (1914-18, pozn. red.) nemohla světová židovská finanční moc tuto válku chtítí." Protokoly uznávají veřejně, že mohou také Židé trpětí při zřizování světové vlády, ale utesuje je myšlenka; že padnou jako vojáci za spásu Izraele. Smrt jednoho Žida, říká se nám, jest před Bohem cennější než smrt tisíce "goju" - jedno z milých pojmenování nežidu.

Vztah k nahromadění zlata jest jasný. Nejde při zpravodajství jen o novou drzbu novin a zisku, jichž se tím bezprostředně docílí, nýbrž také o užitek, jehož se dosáhne jich zamlčením neb uveřejněním pro plány židovského mezinárodního financníka. Rothschildové kupovali časopisecké nakladatele právě tak, jako kupovali vysoké politiky. Jako důvod ke každému podniku, do něhož se pustili, zajistili si především mlčení nebo hlasité doporučení časopisu. Ať ve věcech války nebo míru, nebo ve věci odstranění vlád, které smyslely nepřátelsky se židovskými finančními a politickými plány; ať v odhalení nebo zapuzení nežidovských nástřenců, jichž se chtěli židovští páni zbavit, nebo postupně výrobu "budoucích slavných muzů", vyhlednutých pro určité zamýšlené dílo - ve všech těchto a podobných věcech má tisk svůj poradný podíl na konečných úspěších mezinárodního spiknutí.

Všechny podrobnosti předcházejícího odstavce lze doložití příklady, které se odehrály ve Spojených Státech za posledních 15 let.

12. protokol obsahuje úplný plán ovládnutí tisku od přítomné doby až po čas, kdy bude dosazena židovská světová vláda. Prosíme čtenáře, aby pozorně a přemýšleje, sledoval tento hluboce a široce založený plán. Dejte pozor také na onu radost a pychu, že odjakživa nebylo trpeno žádným uveřejněním o židovské otázce, které nebylo vhod židovské moci.

"Jakou roli hraje vlastne tisk? Slouzi k tomu, aby rozdmychal vasne sobeckych soubezniku jak toho vyzaduji nase zajmy. Tisk je melky, prolhany a nestydaty; mnozi ani nechapou, jakym ucelum slouzi."

V tom projevuje se tyz stupen opovrzeni jako v projednavanem jiz oceneni lidske povahy.

Nuz prejdeme k planu ovladnuti tisku:

1. "Osedlame a podrzime uzdu zkratka. Totez ucinime s jinymi tiskovymi vyrobky; nebot jaky by melo ucel, nepripustiti utoku casopiseckych a zustali vystaveni kritice pomoci letaku a knih?"

2. "Zadne sdeleni nedojde k lidu, pokud neproslo nasi censurou. Pro pritomnost dosahli jsme toho az po ten stupen, ze veskere zpravy prochazeji nekolika agenturami, do nichz se sbihaji ze vsech casti sveta."

Zvladni osvetleni pada na prvni vetu timto zidovskym vyrokem o britskem programu ve veci Palestiny: "toto prohlasoni zaslal zahranicni urad lordu Walteru Rothschildovi ... Velkym castem zidovskeho naroda bude se zdati, ze prislo neocekavane; tech vsak, kteri byli cinni v sionistickych kruzich, to neprekvapilo. Slovni usporadani tohoto prohlasoni pochazelo za zahranicniho uradu, ale text jeho byl prezkoušen v sionistickych kancelarich americkych a britskych. Britske prohlasoni je sestaveno ve forme, v jake si jej prali sioniste."

3. Literatura a zurnalistika jsou dve vychovne mocnosti, a proto nase vlada uvede vetsinu casopisu a novin do sveho vlastnictvi. Ponechame-li deset z nich v soukromych rukach, zalozime tricet vlastnich atd. Obecnstvo nesmi o tom niceho tusiti; proto budou vsechny nami ovlivnene casopisy a noviny zastupovati na venek nejprotichudnejsi nazory a snahy, ziskaji timto zpusobem duvery a privabi nase nic netusici protivniky, ktere tim zpusobem dostaneme do pasti, kde budou ucineni neskodnymi."

Tento plan je zajimavy hlavne vzhledem k obranne valce, jiz nyri tolak pouzivaji mnohe zidovske casopisy. Treba jen pozorovati casopisy, ktere jsou zidovskym majetkem neb stoji pod zidovskym vlivem: jak ruzne jsou jejich politicke nazory a jak rozchazeji se jejich mineni." Zajiste - "na venek", jak pravi 12. protokol; avsak jednotnosti, trvajici pod povrchem, nebude lze nikdy nesnadno nalezi.

Myslenku, dati tajnym ucelum bludnou zdanlivou formu, nachazime vsude v protokolech, nejen pokud se tyce tisku, nybrz i v jinych pomerech. Ve 12. protokole vsak je zretelne odhalena tato myslenka ve veci tiskove, jak ukazi dalsi radky:

a) Aby byl spisovatel prinucen, napsati tak obsahle prace, ze jich nikdo necte, je o takove spisy postarano dani, ktera "pri knihach o mene nez 30 stranach ma miti dvojnasoobnou vysu." Cim delsi clanek, tim mene je cten, tak rikaji protokoly. Avsak: "Co uverejnime sami, abychom utvorili verejne mineni, bude lacine a daleko rozsirene. Dan udusi ciste literarni ctizadostivost; na druhe strane strach pred trestem ucini tyto spisovatele nam povolnymi. I kdyby se jeste nase nekdo, kdo by chtel proti nam psati, nikdo by mu jeho spisu nevytiskl." (Mnohy americky spisovatel mohl by o tom zpivati svou pisnicku.)

"Pred prijetim spisu do tisku musi si opatriti nakladatel neb tiskar nejprve uredni povoleni. A tak budeme vedeti predem, jake utoky jsou pripraveny proti nam a zmarime je tim, ze uverejnime jiz predem prislusne protivyjadreni."

Tak vypada dnes situace. Vede predem, co ma prijiti a hledi predem odzbrojiti utok.

b) Budou upraveny tri stupne zurnalismu: nalezame je nejen v protokolech, nybrz kazdy den vsude.

"Prvni misto zaujmou organy ciste uredniho charakteru. Ony budou vzdy bditi nad nasimi zajmy, proto bude jejich vliv pomerne maly.

Na druhem miste budou stati polouredni organy, jichz ukolem je obslouziti lidi lhostejne a vlazne.

Na treti misto budou postaveny charaktery zdanlive opozicni. Nejmene jeden musi zaujmouti stanovisko zretelne opozicni. Nasi pravi protivnici budou povazovati tuto zdanlivou opozici za smysleni pribuzne a odkryji nam tak

sve karty.

Pamatujte si: Mezi orgány, které nás napadají, najdou se i takové, které byly námi založeny, ale budou vždy napadati jen body, které chceme sami změnit nebo odstranit.

Náš časopis budou zastupovat velmi různé názory: aristokratické, republikánské, ba i anarchické, ovšem jen tak dlouho, pokud ještě trvá nějaká ústava. Blázní, věřící, že vyslovují názory svých stranických listů, budou ve skutečnosti papouškovat názory naše, nebo takové věci, které jim chceme ponechat k myšlení.

Náš tisk bude však pouze povrchně kritizovat nebo potírat naše závěry, aniž by jim šel na kloub, povede jen zdánlivou válku proti úředním novinám, čímž dá nám příležitost, abychom se v odpovědi mohli vyjádřit obsirněji než v prvním závěru. To bude upraveno podle naší potřeby.

Takové útoky upevní v lidu víru ve svobodu tisku a dají našim agentům příležitost, prohlásit "opoziční" listy za trtiny větrem se klátící, protože nedovedly uvést žádné vážné důvody proti našim nařízením."

Tak by tomu bylo, kdyby byly všechny listy stály pod židovským vlivem. V případě těchto článků (mined Dearborn Independent - red.) zdají se však role vyměněny; tentokrát selhal židovský tisk úplně v tom, aby vyvrátil skutečnými nebo důkazy naše závěry.

"Bude-li třeba, rozšíříme ideje ve třetí třídě svého tisku jako tykadla, abychom je pak v polouředním tisku s rozhodností zamítli.

Vážné protivníky lehce odbudeme, protože nebudou mít k dispozici tiskový orgán.

Jako záminku k potlačení nějakého odhalení upozorníme na znepokojení veřejného mínění bez vážných důvodů" - tot záminka, které se již příležitostně použilo, při čemž ovšem scházela statní moc, aby provedla takové potlačení. Zatím podarilo se však vlivu židovskému ve Spojených Státech potlačit skorem vše, co se Židům nelíbilo.

Do jaké míry ovládá židovský vliv časopisy Spojených států?

Pokud běží o samotné užití slova "Žid", nevykazuje tento vliv skoro žádné mezery. Nakladatel, který použije tohoto slova, pocítí brzy vliv Židu. Vyhledají jej, a reknou mu - jako protivu k tomu, čemu učí Žida - že slovo Žid znamená člena náboženského vyznání a ne člena rasy, a že použije-li se tohoto slova ve veřejných výrobcích u někoho, že je to právě tak zavržením, jako kdyby se v podobných případech zřetelně mluvilo o "baptistovi", "katolíkovi" nebo "protestantu".

Židovi ovšem říkají jeho vůdčové vždy, že jest bez ohledu na náboženství neb rod, silou své krve příslušníkem své rasy. Stranky by se mohly vyplnit dotýcnými výroky výsoce směrdatných Židů. Co však říkají Židovi jeho vůdčové, a co říká nakladateli židovský výbor, který jej navštíví, jest dvojí a odporuje si. Židovský tisk může halasně do světa hlasat, že profesor N., nebo soudce O., nebo senátor P. jsou Židé; reknou-li však totéž nežidovský časopis, dostane navštevku rozhořčeného a vyhrožujícího výboru.

Jistý americký časopis přinesl jako pouhou novinku, výtah z jednoho z těchto článků. Druhé dne vypadl jistý počet anoncí nedostatkem příkazu. Dotazem se zjistilo, že firmy, které časopis bojkotovaly, byly vesměs židovské, a důvodem k tomu byl onen nevinný článek. Jak se dale ukázalo, byl sberatel insertu, který jinak odevzdával inserty těchto firem, takže Žid, který zastával úřad v tajném židovském spolku, na základě čehož kontroloval výhradně časopisy ve věci zpráv, týkajících se Židovstva. Tento pak vyjednával s nakladatelem. Přišlo kroutlivé odvolání, které vyznelo ke chvále Židu. List dostal opět své inserty a zůstava pouze otázka, bylo-li toto jednání s nakladatelem správné či nikoli. Pocítil sice moc Židovstva, ale použitá taktika byla špatná; byla mu tím dána jistá opera, že může konstatovat židovský okruh moci.

Tim nechce se dostat každému nakladateli rady, aby podnikl odhalovací tažení proti tajné moci: to jest věcí osobního rozhodnutí. Ale každý nakladatel se dostane do okolností, kde vidí jisté věci; nuz pak at je také vidí, pamatuje si je a zpracuje aspon vnitřně.

Snad každý časopis přijme židovské náměty na podobné články. Někde bohužel našel na lživá tvrzení. Některé otevřely své sloupce proti propagandě, pocházející ze židovské strany. Potud je to vše v pořádku. Ale nežidovský zájem při tom si všimla pramálo otázek, dokonce i v případech, kdy vydavatel dobře pochopil celou otázku. Průměrný vydavatel měl by zde v každém případě dobrou příležitost pozorovat, co se u nás děje.

Kdyby byla uveřejněna listina židovských majetníků, akcionářů a jiných zájemníků časopiseckých, zajisté by se neminula účinkem. Ale přece by nevysvětlila rozsáhlého ovládnutí tisku, jak je lze u nás pozorovat. Nebylo by ovšem "vhodným" v tomto vztahu vypočítávat některé časopisy Spojených států se židovskými majetníky, protože ti jsou uctyhodnými služby obecného blaha

Vlastní majetek časopisu často mnoho neprozrazuje. Vlastnictví časopisectví není vždy totožným s vládou.

Chceme-li vědět, kdo vykonává směrdatný vliv na časopis, je potřeba, abychom znali jeho syndikát a zájmy; dále společenské vztahy hlavních redakčních vůdců; pak inzertní agenty, zprostředkující spousta židovských anoncí a konečně směr jejich strany neb jejich politickou nezávislost. Ovládnutí tisku Židy není pouze věcí peněz; záleží spíše v tom, aby se obecnostu jisté věci zamlčely nebo aby bylo obecnostu o jistých věcech přesvědčeno.

Náhledněme v "Židovské encyklopedii" do listiny několika novin, jež se odvážily naríznouti židovskou otázku, a pak zanikly. Když starý baron Moses Montefiore řekl v Krakově: "O čem zvaníte? Pokud nemáme v rukou tisk celého světa, potud je marno vše, co podnikáte. Musíme ovládnouti noviny veskerého světa, neb aspoň podrobiti svému vlivu, abychom národy oslepili neb klamali" - věděl, co říká. "Oslepením" myslí, aby národově neviděli Židu, a "klamáním" chtěl říci, že národově mají spatřovat v jistých světových událostech něco určitého, zatím co tyto ve skutečnosti znamenají něco zcela jiného. Lidé ukazují se náhodně souvislosti, ale ne to, co se odehrává za kulisami. Lidé nedozví se, proč se vlastně sbehly jisté události, které zasáhly jeho životní nerv. Ale toto "proč" je zcela dobře známo v jistých kruzích, jichž zpravodajství není nikdy tísťeno, ba ani psáno.

Početně zjištění prostoru, jimž disponují Židé k uveřejňování věcí, jež chtějí mít vytištěny, otevřelo by mnohemu očím. Malý národ, potřebující více veřejné pozornosti, než deset nejdůležitějších států evropských, a to pozornosti takového druhu, jaké si přeje!

Cela věc, týkající se rozšíření vlády nad tiskem, dala by se znázornit na mapě Spojených států pomocí barevných jehel, které by ukazovaly počet novin v židovských rukou, dokazane Židy ovlivněných a počet židovských žurnalistů, určujících v různých částech země směr myšlení většiny Američanů.

Židovský žurnalista, který se je nepokoj a jehož literární citadost je udržovat ve svých čtenářích stav kvasičiho vzrůsení, jehož vtup je spinavý a jehož životní názor je negaci - právě tak jako židovský pisatel románu a novel, pozdvihující svůj národ do nebes, zatím co současně se tajně do sociálního a hospodářského života nežidu seme rozkladu: ti všichni musí být pocítáni k agentům světového programu, kteří mají a chtějí přivést lidskou společnost pomocí "idejí" k zhroucení. Je to napadno jejich množstvím a obratností, s níž dovedou zastriti své umysly ve svých dilech. Místy stalo se ve Spojených státech nedávno možným, aby bylo slovo "Žid" uvedeno jako nadpis k článku a označeno židovskému výboru, který se druhý den ohlásil, že naše země je dosud svobodná. Jistý počet časopisů nechal klidně dojít k zkoušce takovýchto drzých vlivů ve svých obcích a odmítl je.

Redaktor, který může posloužit skutečnostmi, nemá se čeho obávat. Ten však, který jednou povolí, bude na sobě stále více a více pocítovat tlak. Muz, hájící odvážně a čestně svého místa, pozná brzy něco, co není všeobecně známo, totiž, že za hrmotným vystupováním veze dobrý díl podvodu, a že zlomení řetězů na jednom místě je pocítováno v celém systému jako rána.

Něco neobává se mezinárodní Žid, než pravdy, nebo jen zmínky o pravdě, o něm a o jeho plánech.

A tak at se stane skalou utocisté a obrany trvale základní zdívko pro nežidy a Židy - PRAVDA.

XVIII.

CIM SE VYSVETLUJE ŽIDOVSKA POLITICKÁ MOC?

Az dosud bylo při vysvětlování protokolu málo řečeno o politickém programu v nich obsazeném.

Vítězství světového programu hledí se dosáhnouti:

- a) Finanční vládou nad světem. Tato je již zajištěna předně nesmírným zadlužením státu kapitalistickou vládou nad průmysly - nikoli však způsobenou podnikateli a rediteli.
- b) Politickou vládou, kterou lze lehce dokázat situací všech civilizovaných zemích přítomnosti. ,
- c) Židovským vlivem na Východě, vykonávaným neustále před očima zaslepených národů.
- d) Zplněním všeobecného duchovního života prostřednictvím rafinovaného systému rozptýlení a radovanek, jež by se daly shrnouti ve slove "povyk".
- e) Rozsetím rozkladných idejí se setbou pravého pokroku, nýbrž hospodářských klamných obrazů a podvratným smyslením.

Tyto hlavní prostředky představují postupové silnice, z nichž žádná není v protokolech přehlednuta.

Drive, než uslyšíme, co říkají protokoly o volbě a kontrole státních řídiců, podáme k objasnění názory, vyjadřující tyto dokumenty o jiných částech politiky. To snad bude zajímatí plnomocníky, kteří ve všech svých prohlášeních nikdy se nedotknou obsahu protokolu, zvedli-li, že daleko jest vzdáleno, zastavati se snad monarchistických vládních forem, zastupují vždy pouze neomezený a nezodpovědný "liberalismus". Mocností, vezici za protokoly, zdají se tomu pevně důvěrovati, že mohou činiti s lidem, co se jim zachce, když se mu jednou namluvilo, že má "vládu lidu".

Protokoly dávají přednost časté změně: milují volby, časté ústavní změny, časté změny lidových zastupců. Tak praví se v 1. protokole: "Nejasný pojem svobody umožnil nám přesvědčiti masu, že vláda jest pouze obchodvedoucím pro vlastního pána země, a že tento obchodvedoucí může býti vyměněn jako pár rukavic. Častá změna lidových zastupců postavila nám tyto k dispozici a učinila z nich zrůdy pro naše účely." Toto využití změn opakuje se opět ve 4. protokole, který popisuje vývoj republiky: "Každá republika kráčí po několika stupních vývojových: První stupeň jest bezsmyslné radění, podobné radění nemocného horečkou, který se hází ze strany na stranu. Druhý jest poblouznění lidu (demagogie), plodící anarchii a vedoucí nevyhnutelně k despotismu - ne k onomu spravedlivému, otevřenému a naprosto zodpovědnosti plnému despotismu, nýbrž k neviditelnému a nezodpovědnému despotismu, který není méně tíživě pocítován, je prováděn tajnou organizací. Takováto vláda libověle může jednati tím nerozvažněji protože se kryje za maskou svých agentů, její změna není na škodu naší tajné moci, naopak ještě jí prospívá, protože tak častá změna zbavuje organizaci závazku, proplytvati své prostředky odměnami za dlouholeté služby."

Tato "změna" řízení není nezměnná ve Spojených Státech. Jeden bývalý senátor mohl by dosvědčiti, kdyby věděl, kdo tu změnu přivodil. Byla doba, kdy byl nástrojem onoho Žida, který je navštěvoval v senátních klubech. Jeho hladký jazyk činil zajímavým a jasným každý důvod, jímž chtělo Židovstvo vystoupiti proti úmyslu vládním. Oklikami dostalo se senátorovi uznání z velice vysokého místa, uznání silně kovově přichutí. Přišel okamžik, kdy bylo žádoucí senátora setrasti. Písemný důkaz jeho "uznání" našel cestu ze skrytu do veřejnosti; jistý časopis, který se vždy osvědčil jako povolný orgán amerického Židovstva, věc odhalil

a ostatní dokončilo rozhořčené obecné. Aby byl odpraven, musel být sám odhalen; pak musel zahájit činnost časopis - to vše by se nebylo stalo, kdyby tomu nebyli chtěli darci senátorské odměny.

Ve 14. protokole líčí se, jak konečně ztratí židovští národní naději na zlepšení situace nepřetržitou změnou vlády a proto s radostí přijmou slib stalosti, k němuž pak protokoloví lidé otevrou výhledku: "Má se tak nabízet nepřetržitých změn ve vládě - změn, které jsme sami způsobili mezi nevericemi, kdy jsme podkopávali jejich státní zřízení - ze od nás přijmou vše."

Úředník, zabývající se kriticky snahami ze židovské strany, změnil u nás brzy své místo. Takových lidí je teď asi ve Spojených Státech skoro mála armáda. Mnozí z nich ani nevědí, jak k věci došlo. Jini přemýšlejí o tom, proč ztratily se jejich naprosto vlastenecké zájmy, vypracované podle předpisu, v mrazivém mlčení, a proč museli za to pykati ztratou místa.

Protokol 5. obsahuje podivná tvrzení. Zde několik otázek: "Protestuje-li dnes některá vláda proti nám, děje se tak pouze pro formu: vždyť stojí pod naší kontrolou a činí tak z našeho nařízení, neboť její antisemitismus je nutný, mají-li být naši spodní bratři udržováni v pořádku. Nechci toho dále rozváděti, protože to bylo již předmětem částých našich rozhovorů."

Toto učení o užitečnosti antisemitismu a o prání, aby byl pestován, kde ho ještě není, je obsazeno ve slovech starších a nových židovských vůdců.

"Skutečně nemáme žádné další překážky v cestě: Naše vrchní vláda stojí tak vysoko nad zákonem, že jí můžeme označiti výrazným a silným jménem "diktatury". S dobrým svědomím můžeme říci, že nyní jsme my zákonodárci."

Dále se tvrdí: "De facto odstranili jsme již každou vládu, mimo svoji, ačkoliv de jure ponecháváme ještě některé existovati."

Stav věci je jasný: Vlády existují ještě pod svými starými jmény, a vykonávají ještě nad svými národy státní moc; avšak vrchní vláda má nesporný vliv nad nimi všemi ve věcech, spadajících do oblasti zájmu mezinárodního Žida. 8. protokol ukazuje, jak se to má provést: "Pro přítomnost a na tak dlouho, než budeme moci sveriti svým židovským bratrům zodpovědná vládní místa, sveríme je lidem, jejich minulost a charakter jsou takovými; ze utvářejí mezi nimi a lidem propast lidem, jimž, kdyby neuposlechli našich rozkazů hrozí soud nebo klatba; tak jsou nuceni, chrániti našich zájmů do posledního dechu."

O stranických penězích říká 9. protokol: "Rozdělení stran učinilo nám tyto všechny do té míry povolenými, pokud jest potřeba peněz k provedení nějakého stranického boje a my ty peníze máme."

Často byla kladena otázka o původu stranických fondů. Nikdo však dosud neprohlásil, že k jejich mezinárodním pramenům.

Ve Spojených Státech měli jsme za posledních pět let skoro dokonale židovstelskou správu všeho válečného příspěvků amerického národa. Činnost ústavní vlády omezovala se v této době na povolování peněz. Avšak správa obchodní strany válečné vlády uvnitř vlády a tato vnitřní vrchní vláda byla židovská.

Nyní se lidé často tážou, proč tomu tak bylo. První odpověď zní: Židé, jimž byla sverena bezprostředně různá místa obchodní válečné správy, byli pryč právě znalci, nejlepší odborníci, jaké bylo lze najíti. Na otázku, proč tak značný díl zahraniční politiky Spojených států je závislý na radách jisté židovské skupinky, odpovědělo se takto: Jsou pryč lidmi, kteří si vedí rady, nikdo pryč neví tolik jako oni; vždyť pryč mají úředníci, zvolení národem, právo, přijmouti nejlepší a nejvýhodnější rady, jaké lze naleztí.

Dobrá, nechtějí platit vysvětlení, že ve Spojených Státech pouze Židé jedine byli sledováni schopnými překonat všechny objevené problémy s mistrovskou lehkostí. Protože na tomto místě nemá být hovořeno o válce, budiz zde pouze konstatováno faktum, že válečná vláda byla čistokrevně židovská. Snad vrhne na tento předmět světlo 2. protokol: "Úředníci, které si vybereme pro jejich povolenost z másy národní nejsou vzděláni k vládnutí a proto budou lehce sloužiti jako sedláci v sáhodě hře, kterou hrají naši učení a nadání radcové, specialisté, vychováni již od mládí, aby se zabývali světovými záležitostmi. Víme, že naši specialisté získali potřebné

znalosti k vladnuti."

Nezidovský úředník, nemající předbezpečného vzdělání, musí přirozeně dostat pomoc. A kdo se může lépe hodit, než ten, kdo se nabízí ku pomoci? Masám bylo vstipeno, aby nedůvěrovaly statním úředníkům, kteří mají v politice a vládě opravdovou zkušenost. To činí ovšem sta věcí dvojnásobně lehčím těm, jejichž specialistou jest, poskytovat pomoc. A právě oni zájemci, jejichž zájmem především tyto slouží, ocitnou se opět v nejkrásnějším světle!

Především však to, co mají říci protokoly o politické kapitole světového programu, nezasluhuje tak velkého zájmu, jako volba a kontrola hlavy státu. Celý plán o tom stojí v 10. protokolech. Ze spisovatelé mají při tom pravděpodobně na zřeteli volbu francouzského prezidenta, dodává plánu pouze místního zbarvení - da se použíti všude a dosahuje dokonce jinde teprve svého plného významu.

10. protokol uvádí k hlavnímu předmětu: Kreslí vývoj statních kormidelníků od samovládce až k prezidentovi, a státu od monarchie až k republice. Rec tohoto místa jest obzvláště povznášející, stojí však přece ještě daleko za tónem současné židovské literatury, hýřící pocity mocenského vědomí. Jak odporným je celé to tvárnění, tak cenným jest vidět, v jakém světle spatruje družina protokolového programu nezidy a jejich hodnostáře. Je třeba mít přitom na zřeteli, že židovským ideálem není prezident, nýbrž kníže, král. Rusko-židovští studenti táhli roku 1918 zpívají ulicemi: "Dali jsme vám boha a nyní vám dáme také krále." Nová palestinská vlajka, vlající nyní bez překážek nese jako vůbec každá synagoga vrchnostenské znamení židovského krále. Jest židovskou nadějí, že trůn Davidův bude opět postaven, jak se dle všech znamení také stane. Žádná z těchto snah nemá být ani v nejméně nepříznivě kritizována, ani snad jinak pozorována, než se sympatickou úctou, ale nutno jí použít ke srovnání se zjevným opovržením oproti nezidovským prezidentům a statním zřízením.

K prezidentskému tématu praví 10. protokol: "Pak stal se možným počátek republikánské doby a místo jednoho panovníka nacrtili jsme pitvorný obraz prezidenta, vybraného z masy... Tak založili jsme podkop pod národ nebo přesněji, pod státy neveričích."

S úžasem a podivem čteme, že lidé s jistou "minulostí" mají mít přednost při kandidatuře na prezidentské místo. Že taci lidé byli prezidenty v různých zemích, včetně Spojených států, jest nepochybné. V některých případech byl všeobecně znám onen nečestný čin, který tvořil skvrnu minulosti; v jiných případech zahalili jej v mlčení a bludné pověsti. V nejméně jednom případě věděla o tom klika mužů, kteří zatím co chránili špatné pověsti svého kandidata před veřejným odhalením, dali si od něho za tuto milostivou službu bohatě zaplatit. Mužové s ne zcela bezúhonnou minulostí nejsou nicím neobyčejným; často neznepokojuje tak jejich minulost, jako starost o odhalení a v závislosti na veřejném usudku upadají tyto mužové obyčejně do jiného otroctví, do otroctví politických a finančních vyťahovacích zatek.

"Privodíme zvolení prezidentu jejich minulost obsahuje skrytou temnou aferu, nějakou "Panamu": tyto stanou se pak poslušnými vykonavateli našich rozkazů ze strachu před odhalením, a z přirozeného prání, aby pozivali dale přednosti, příjmu a hodnosti, spojených s prezidentským místem."

Použití slova 'Panama' poukazuje na spinavé záležitosti, odehrávající se ve francouzských kruzích při financování zamýšlené stavby panamského průplavu v prostředních letech minulého století. Kdyby byla právě nynější forma protokolu bývala porizena později, mohly se tyto protokoly vztahovat k záležitosti Marconiho v Anglii - kdyby si to v tomto případě nebyly rozmyslely: neboť při tom byli zúčastněni také lidé, kteří nebyli nezidy. Herzl, onen velký židovský vůdce sionistů, užívá výrazu Panama také v "Židovském státě". Při zmínce o financování Palestiny praví, že společnost Židů "bude dbati toho, aby se podnik nestal Panamou, nýbrž vítězstvím." Že se týž výraz objevuje u Herzla a v protokolech, je pozoruhodný; neboť někdo, kdo píše dnes pro širší obecnost, neužil by slova "Panama", pokud běží o minulost nějakého muže, protože by mu již více nerozuměl.

Právě zvyklost, považovati se povinovaným někomu, činí počestnému spisovateli obzvláště náležitým, říci uplnou pravdu o lidech, uchazejících se o veřejné úřady. Nestaci říci o takovém kandidatu: "Pocel jako chudý hoch a koncil jako hotový člověk." Jak k tomu přišel? Jak vysvětluje se vzrůst jeho jmění? Někdy vede červená nit až do rodinného života kandidatova. Tak víme např. o jednom, který pomohl druhému z úzkých, pojava jeho zkompromitovanou ženu za chot, zacez obdržel okrouhlou sumu. Jiný se dostal do úzkých příliš přátelskými styky k zenci třetího. Z této mrzuté situace osvobodilo jej mazané zasahnutí vlivných přátel, jimž se ovšem citil pro vždy zavazán. Je zvláště, že převládá, alespon v "amerických aferách" ženská nota: v našich vyšších postaveních vyskytuje se častěji než kterákoliv jiná, častěji než "nota" peněžní.

V evropských zemích, kde takoveto povazlivé styky k ženám nejsou tak závaznými, musí být nalezeny u mužů, stojících pod kontrolou veřejnosti, jiné temné body.

Tot celé téma je na výšost odporne, leč pravda má často chirurgické ukoly a zde máme co činit právě s jedním. Sledujeme-li na příklad shromáždění tak světově rozhodující jako byla mírová konference, vezmeme-li na musku obzvláště muže, podléhající nejsilnější židovským vlivům a probudíme-li přesně jejich minulost, můžeme skorem bez obtíží určit okamžik, kdy se ocitli v one osudné situaci, která jim přinesla sice pomíjející výhody, ale učinila z nich nevyhnutelně otroky minulosti, skryté před veřejností. Podivná činohra, v níž vidět vedoucí statníky anglosaské rasy hustě obklopeny a stále ovlivněny knížaty semitské rasy, da se vysvětlit pouze znalostí temných bodů onech mužů a slovy protokolu: "Privodíme volbu prezidentu, jichž minulost obsahuje skrytou temnou aféru."

Kde vychází zjevně nájevo tato židovská vláda nad statníky, možno s určitostí říci za to, že tato rasa je jedinou strážkyní tohoto tajemství. Kdyby nastala nutnost, stane se tím, kterým jsou tyto věci známy, národní povinností, aby je uveřejnili, ne proto, aby zničili dobrou pověst někoho, nýbrž aby pro všechny časy pranyrovali takovou bídnou zvyklost.

Židovští zurnalisté říkají nám, že Židé nevystupují jako politická jednotka. Proto pry nemají také politického vlivu. Nad to jsou pry mezi sebou přilís nesjednoceni aby mohli být vedeni jedním směrem.

Jen tak došlo k tomu, že beží-li o otázku pro něco, vyjadruje se židovskému společenství názor většiny a méně mensiny - pravděpodobně obyčejně nepatrné mensiny. Avšak jedná-li se o otázce proti něčemu, je židovské společenství vždy zajedno. Tuto skutečnost dokáže každý rozvážný politik. V politickém životě může to každý o sobě zkusit veřejným prohlášením, že se neda ovlivnit Židy ani kýmkoliv jiným. Použije-li v tomto výroku slova Žid, nemusí již čísti nic o židovské solidaritě: brzy ji pocítí.

Toto židovské součeství nemůže ovšem dosáhnouti při vlastním odhlasování všeho, co chce, politická síla Židů nespocívá v počtu hlasů, nýbrž v jejich vlivu na předáky vlády. Židé, politická mensina, pokud beží o hlasy, byli v posledních pěti letech, pokud beží o vliv, politickou většinou. Panovali; honosili se tím. Znamky jejich vlády jsou vsude viditelné.

Hlavním znakem vůči Židům v politickém životě a v tisku je strach. Je tak veliký, že nikdo neodvazuje se hovoriti někde o Židech, jako se mluví o Armenech, Němcích, Rusech nebo Indech. Čím je tento strach než dukazem, že židovská moc a její nemilosrdnost v provádění jsou známy? Možná, že není antisemitismus, jak mnozí židovští zurnalisté tvrdí, nicím jiným, než nejvyšším strachem. Hruzo před něčím neznámým. Bezpříkladný pohled na domněle nebohy názor, který je bohatším všech ostatních, pohled na nepatrnou mensinu; která je mocnější než vsichni ostatní, může vykouzliti strasidla v jejich vzrúsené obrazotvornosti.

Jest přiznáváno, že ti, kdož se vydávají za povolane zastupce židovské, nenamítají nic proti této bázi: přeji si dokonce, aby trvala; aby byla vždy pečlivě odhadnuta a vždy, byť i ne napadne, aby byla udržována, je uměním, jemuž dobře rozumějí. Jakmile však je ohrožena rovnováha, objeví se současně i její slabá stránka. Zkouší se to nejprve s vyhrožovaním a doufá se, že se tím bazen opět dostaví. Selže-li však i vyhrožování, počne nárek nad "antisemitismem".

Bylo by zvlátní, kdyby Židé nechtěli vidět, že nejnižší druh antisemitismu spocívá právě na této bázi, kterou ockují s vědomím a vůlí svému okolí. Z toho povstává proti Židům nenávisť nejhorsího druhu. Normalně umrávnený člověk bude se vyhýbatí vstěpování báze jako čemukoliv jinému; jen nízká rasa může říci v tom zálibu a těžit z toho.

Byl by již velký krok učiněn, kdyby se lidé osvobodili o této židovské bázi. Avšak právě tento osvobozovací postup potírají židovští mluvčí a zurnalisté; nazývají jej "antisemitismem", jímž ovšem naprosto není; je spíše jediným vyvojem, který zabranuje antisemitismu. Tento vyvoj se uskutečňuje v několika stupních: Dlužno ukázat židovskou moc v celém jejím rozsahu. Proti tomu zdvíhá se ovšem velmi tuhy židovský odpor, tím větší, že vyvrácení je nemožné.

Pak je třeba vysvětliti tuto existující moc. Da se vysvětliti pouze židovskou vládyčtivostí, nebo dobře promyšleným programem, jímž se řídí Židé na své cestě k moci. Vysvětlením této metody zlo je již z polovice odstraněno. Žid není nadčlověkem. Je chytrým, vytrvalým, jeho životní názor mu dovoluje, aby

vykonal mnohé, čeho se jiní zaleknou. Ale za stejných podmínek není nadčlovkem. Yankee se mu více nez vyrovná, avšak Yankee se kloní svými vložkami k zachování pravidel hry. Zvedli-li lidé konečně, jakými prostředky se tato moc získává, zvedli-li na příklad, jak se Židé ve Spojených Státech zmocnili politické vlády, Židé ztratí při takovém odhalení metody této moci svůj nimbus a věc se objeví jako hodně spinavý obchod.

Zaslouží-li metoda, uvedená v protokolech, povšimnutí nebo ne, bude záviset na tom, bude-li potvrzena skutečnými přítomnými událostmi. Tomu je tak, obě věci spolu souhlasí. Bylo by ovšem výhodnějším pro Žida, kdyby se jeho stopa nedala najít ani v psaném ani v činném programu; ale tato stopa je zde, a Žid jedná nelogicky, obžalovávali někoho jiného místo sama sebe. Nedokazujeme naprosto nic proti skutečností, spíláme-li tomu, kdo je zjistil. Uznáváme, že Žid je chytrý, ale přeci není dosti chytrým, aby mohl skrytí stopy své činnosti.

On má své slabé místo, z něhož lze konečně odhalit veškeré jeho konání. A měl by se snad obávat nějakého odhalení, kdyby bylo to, co se odhalí, dobré a správné? Slabým místem židovského programu však je: Je naprosto bezprávím. At jsou úspěchy Židovstva sebe větší, nejsou tak velké, aby jim lidstvo nemohlo poručiti, aby se zastavily; lidstvo je právě nyní v tomto velkém obranném hnutí, a existují-li ještě proroci mezi Židy, měli by ukázati svému národu jinou cestu.

Důkaz a strach před odhalením světového programu budou odstraněním znepokojujícího živlu, který představují

Židé mezi svými národy hostitelů.

XIX.

"Ve světě dokonale organizovaných státních jednotek má lid pouze dvě možnosti úspěchu: buď musí zboriti pilíře celého národního státního systému nebo musí založiti vlastní nezávislý stát... Zdá se, že ve Východní Evropě prospívá bolševismus po boku sionismu... ne proto, že by se Žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne proto, že by se chtěl zúčastniti nežidovského nacionalismu a nežidovské demokracie, nýbrž proto, že nenávidí každé nežidovské státní formy."

Sir Eustace Percy

STAROŽIDOVSKÁ PĚČET NA RUDEM RUSKU

Chceme-li zvedeti, co smyslejí a čeho chtějí židovští vůdčové Spojených Států a jiných zemí, nesmíme dbati jejich slov, určených pro nežidy, nýbrž těch, která jsou určena pro jejich vlastní národ. Pokládá-li se Žid za vyvolaného k ovládnutí světa a cití-li se jako členek národa a rasy, která se ostře liší od všech ostatních národů a ras, pohlíží-li na nežidovské lidstvo jako na své pravoplatné pracovní pole, jež smí vykoristiti dle mravně menecenných zákonů, pokud mu to dovoluji vůči svému vlastnímu národu, zna-li zásady protokolu a provádí je činně - na tyto otázky může býti nalezena spolehlivá odpověď jen ve slovech, která pronášejí židovští vůdčové vůči Židům.

Známa židovská jména, vyskytující se nejčastěji v tisku, neukazují nám snad veškerých mluvčích židovských, nýbrž jen vybranou skupinu, zástupce oddělení pro propagandu ve formě darů pro křesťanské dobročinné účely, někdy také zástupce "literárních" názoru na náboženské, sociální a politické otázky. At již vystoupí v jakékoli formě - jež jisto, že vlastní činnost židovského vůdcovství probíhá vždy pod maskou skutku, na něž se obrací zrak nežidovského uznání.

Posudky a zjištění, podána v tomto spise, opírají se vždy o jednomyslné důkazy a potvrzení z úst samotných židovských vůdců. Útočí-li tedy Žide na tato zjištění, útočí na něco, za čímž sami stojí. Tot zcela pochopitelné, protože jistě věří, že naše setření přece ještě nepronikla až k bodu, jež se Žid snaží světu trvale skryti.

Nejdůležitější se potírá tvrzení, že bolševismus, ať v Rusku nebo ve Spojených Státech, je židovský. Toto zalhávání náleží k nejzřetelnějším příkladům drze dvojjazyčnosti. Oproti nežidům popírá se židovský charakter bolševismu; v lůně a v tichu židovských obcí, nebo v úkrytu za židovským dialektem, neb ve skrytí židovsko-národnostního tisku, najdeme pyšné přiznání - vlastního národu! - že bolševismus je židovský.

Aby unikla desivé vážné obžalobě z vražd, mravních zpusťování, loupeží, trestuhodných zavinění smrti hladem s nejdůležitějšími frázemi v nynějším Rusku, jichž nelze v celé hrůze popsat ani pochopiti, židovská propaganda upíná se na dvě stěbla slámy: jednou se tvrdí, že Kerenský, který stal v celé bolševické vpádu, není Židem.

Lec není silnějšího důkazu pro židovský charakter bolševismu nad hlasité prohlášené židovské tvrzení, že alespoň dva z vůdců převratu nejsou pryč Žide. Jest zajisté mrzuté, mezi sty přiti se právě o dva - a nad to nemění pouhé popření zhola nicého na národnosti Kerenského. Jeho jméno jest Kirbis. Jeho otec byl Žid a jeho matka Židovka. Kirbis, jeho otec, zemřel; a jeho matka si vzala Rusa jménem Kerenský, jehož jméno hoch přijal. Mezi radikály, kteří jej používali jako svého zastupce mezi mocnými, kteří jej přiměli, aby zatloukl první hřeb do rakve Ruska, mezi vojáky, kteří pod ním bojovali, nikdo nepochyboval o jeho židovském původu a charakteru.

"Avšak Lenin", říkají židovští plnomocníci, "Lenin, hlava, mozek celku - Lenin jest nežid!" Možná, ale proč nechává své děti mluvíti "jiddisch"? Proč vydává své proklamace v židovském žargonu? Proč odstranil křesťanskou neděli a zavedl židovský sabbath? Vysvětlení pro to může být, že si vzal Židovku. Druhým vysvětlením jest, že on sám jest přece Židem. Jisto jest, že není ruským šlechticem, jak se vždy tvrdí. Co on sám o tom tvrdí, jest vylháno.

Nikdo ještě nepochyboval o národnosti Trockého - jest Židem a jmenuje se správně Bronstein. Od jisté doby říká se nežidům, že Trocký sám řekl, že nepatří vůbec žádnému - vyznání. Možná, že je tomu tak. Ale necemu musí náležeti; proč tedy udělali z ruských křesťanských kostelů stáje, jatky a taneční sály, zatímco židovské synagogy zůstaly nedotčeny? Proč museli křesťanští duchovní vykonávat trestní práce, zatímco rabíni zůstávali ve svých úřadech neobtěžováni? Snad nepatří Trocký žádné konfesi, přece však je Židem. Není to snad nežidovská tvrdohlavost, která trvá na tom, že Trocký jest Žid; je považován za Žida všemi židovskými autoritami.

(Podrobnější údaje o Leninovi najde čtenář ve stati "Historické kořeny současného judaismu" v c. 44 TP - redakce)

Mohlo by se nám vytknout, že opakujeme příliš často věci všeobecně známe. Avšak dnes existuje ještě nespočetné množství lidí, nevědoucích, co je bolševismus a proto je nutno zdůraznit znova význačné body i za cenu nebezpečí jednotvárnosti; účelem nad to není pouze vysvětliti situaci v Rusku, nýbrž vytyčiti také varovné znamení před tím, co se děje ve Spojených Státech.

Bolševická otázka ukázala dle stavu v pozdním létě roku 1920, když byla poslední zpráva propasována na jisté státní místa, úplnou nadvládu Židovstva. Tato situace změnila se od té doby zcela nepatrně. Abychom ukázali poměr, podáme několik ukázek. Nesmí se snad míti za to; že nežidovští členové vlády jsou Rusové. Jen velmi málo Rusů má v přítomné době co mluvíti do věci své otciny. Tak zvaná diktatura proletariátu, do níž proletariát nemá nejmenšího práva mluvíti, jest ruskou jen v tom smyslu, že byla zřízena v Rusku; není ruskou, nevysedí ani ruského lidu, ani neexistující pro ruský lid. Bolševismus jest mezinárodním programem protokolu, který se má uskutečniti v každé zemi prostřednictvím jisté menšiny; udalosti v Rusku jsou generální zkouškou.

Židovské panství v Rusku

pocet členu, z toho Žide, Žide v %

Rada lidových komisárů 22 17 77

Valečná komise 43 33 77

Zahraniční komisariat 16 13 81

Finanční komisariat 36 24 80

Justiční komisariat 21 20 95

Komisariat pro vyučování 53 42 79

Komisariat pro sociální akci 6 6 100

Komisariat práce 8 7 88

Vyslanci bolšev. Červeného krize 8 8 100

Věnování komisari 23 21 91

Zurnalisté (nejvýznamnější) 41 41 100

To jsou poučná čísla. Židovský podíl neklasa v zadním případě pod 75 ze sta (Ještě zajímavé, že nejmenší počet Židů je ve válečném komisariatu.) Avšak ve výborech, které jsou v bezprostředním styku s masou, ve výborech pro zemskou obranu a pro propagandu, Židé zaujímají doslovně všechna místa.

Vzpomeneme, co říkají protokoly o vládě nad tiskem, vzpomeneme, co řekl o tom baron Mogeřiore a pak pohledněme na vládní zurnalisty. Tento výbor má 41 členů a všech 41 jsou Židé. Pouze židovským perum je sverena bolševická propaganda

A pak "zástupci červeného krize", kteří nejsou nicím, než rudými podvratnými agenty ve jmenovaných městech - jsou to všichni Židé.

Komisariat pro sociální pomocnou akci, na němž závisí život a smrt desetitisíců, sestává ze 6 členů a těchto šest jsou Židé.

Z 53 členů komisariatu pro veřejné vyučování je označeno 11 jako nežidé. Jáci jsou to nežidé, se nerika. Jsou snad nežidy jako Lenin, jehož matčinou je židovský žargon. V každém případě tato skutečnost vrhá na jejich chování případně světlo, že bolševici převzali všechny hebrejské školy, vedou je nezměněné dale a narizují, aby se učilo starohebrejsky. Starohebrejština je pomocným prostředkem k hlubším tajemstvím světového programu.

A ruské děti? "Tyto děti," praví slechetní židovští vychovatele, "naučíme šesti věcem. Vymeteme z jejich hlav pavučiny. Naučí se pravdě o nás." Co tím minili, vzpírá se, ale opakovati. Když se Maďarsko osvobodilo od rudoého bolševismu Bely Khuna (neboli Cohna), byli zabiti také nevinní Židé, a Židé mají snad pravdu, nazývají-li "bilou hruzoú" tyto udalosti, které sly v zapětí zhroucení jejich pokusu, provést ruskou tragedii také v Maďarsku. Avšak po ruce je zdrcující průkazný materiál, že nic neprispělo tak k bílé hruze jako zoufalství a vztek rodičů, jejichž děti byly vtačeny za krátké židovsko-bolševické vlády z prinucení stokami spiny.

To američtí Židé neradi slychají. Jejich odpor mohl by jim sloužit ke cti, kdyby se hned v zapětí nestavěli na ochranu lidí, kteří to vše způsobili. Jak známo nestojí štud křesťanské ženské mládeže před židovskými mladíky a muži tak vysoko jak u židovských panen; pak bylo by příjemné zvědět, že všichni Židé zatracují, co se dělo v Rusku a Maďarsku pod jménem "výchova". Protože však hlavní vlivy, vedoucí dnes k mravní zkaze nežidovské mládeže v Americe, pocházejí od Židů a protože nad to stojí v protokolech, že jedním z bojových cílů je "znemravnit mládež neveričích", není skutečně věc odbyta, dovedou-li Židé na tuto skutečnost odpovědět jen

nadavkami a zalháváním.

Hlavní obžaloba nesměruje proti komunistické hospodářské metodě; ani proti podvodu a beznadějnému svádění lidu. Nikoliv, směruje proti zvěrecimu svinstvu, které ve všem prorazí: zde táhne se ostrá čára mezi nežidovským a židovským chápáním mravnosti. O strašné ukrutnosti, spojené s touto věcí, nechceme zde hovořit; podáváme pouze ono vysvětlení, které projevuje se v židovském tisku: "Jest možno, že Žid mstí se nevědomky za staletí trvajících utrpení!"

Vrhají nám zpět tuto otázku: "Jak možno však dokázat, že toto vše jest pravdivé?" Tento důkaz je podán senátem Spojených Států a vytíštěn v jedné zprávě výboru pro soudnictví. Nechceme u něho dlouho prodlevati, uvádějící raději svědectví židovská než nežidovská. Chtěj nechťej musíme uvést něco z one zprávy, protože zde běží o úřední důkaz.

Dr. George A. Simons, duchovní, který byl z nařízení jedné americké církevní obce v Petrohrade v době, kdy propukla bolševická hrůzovláda, byl toho svědkem. Podáme část jeho údajů:

"Sta agitatorů, kteří přišli z nejspodnějších východních čtvrtí novojorských bylo v družině Trockeho-Bronšteina... Mnozí z nás byli překvapeni hned z počátku napadným židovským vlivem v tomto podniku, a brzy se ukázalo, že více než polovina agitatorů v tak zvaném bolševickém hnutí byla židovská."

Senator Nelson: "Hebrejci?" Dr. Simons: "Byli to Hebrejci, odpadli Žide. Nechci říkatí nic proti Židům. Nemám sympatií pro antisemitské hnutí, nikdy jsem jich nechoval a nikdy jich mítí nebudu... Ale mým pevným přesvědčením jest, že věc jest židovská a že jeden z jejich základů je třeba hledati ve východní čtvrti New Yorku." Senator Nelson: "Přišel Trocký v onom lete z New Yorku do Ruska?" Dr. Simons: "Ano."

Dale dr. Simons vypovídá: "V prosinci 1918... bylo za předsednictví člověka, který se nazýval Apfelbaum, z 388 členů pouze 16 skutečných Rusů, všichni ostatní byli Žide s výjimkou snad jednoho, černocha z Ameriky, který se nazývá profesor Gordon... 265 z této severní komunistické vlády, která zasedá ve starém Smolenském ústavě, přišlo ze spodní východní čtvrti newyorské... Chtěl bych se ještě zmíniti o tom, že, když dosáhli bolševici vlády, zaplaven byl celý Petrohrad okamžitě zaplavou proklamací a navěsti v židovské řeči. Bylo zcela zřetelně viděti, že se hebrejština má státi jednou z hlavních řečí Ruska, praví Rusové nechovali se přirozeně obzvláště přívětivě."

William Chapin Huntigton, obchodní atašé při vyslanectví Spojených Států v Petrohrade, dosvědčuje: "Vůdcové hnutí jsou dle mého úsudku ze dvou třetin Žide... Bolševici jsou internacionálisté a jim byly zvláště národní ruské ideály lhostejny."

William W. Welch, zřízenec národní městské banky, vypovídá: "V Rusku je všeobecně známo, že tři čtvrtiny bolševických vůdců jsou Žide... Bylo několik - ne mnoho, ale několik - pravých Rusů; minim pravým Rusem člověka ruský narozeného a ne ruského "Žida."

Roger E. Simmons, obchodní znalec při obchodním departementu Spojených Států, vypovídá totéž. Takéž jeden vážený, anonymní svědek, jehož jméno s dovolením výboru nebylo protokolováno.

Britská Bílá kniha "Rusko" c.1. "Sbírka zpráv o ruském bolševismu, předána parlamentu Jeho Velicenstva, duben 1919". Obsahuje spoustu stejných výpovědí z mnohých pramenů, vesměs od očích svědků.

Ve výsoce váženém časopise "Asie", unor-březen 1920 je článek, obsahující mezi jinými důležitými sděleními toto: "Ve všech bolševických institucích jsou náčelníky Žide. Pomocný komisariát pro elementární vyučování Grunberg umí sotva ruský. Žide mají úspěch ve všem a dosáhnou svých cílů. Dovedou dosáhnouti úplného podrobení a udržeti je. Jsou však pysní a opovrhlí oproti každému, a to popuzuje lid proti nim..."

V přítomné době panuje mezi Židy silně národní náboženské hnutí. Verí, že se blíží doba panství Vyvoleného národa na zemi. Spjali mezi sebou judaismus a světovou revoluci. Spatrují v šíření se revoluce naplnění Písma "Učiním-li i konec všem národům, mezi než jsem te rozptýlil, nechci učiniti tobě konec."

Židovské mínění silně se různilo stran bolševismu. Nejprve bylo pozdraveno s nadsením. V one první době

nového režimu nebylo zatajováno nic mimo židovský podíl na věci. Objevila se veřejná shromáždění, rozmluvy, zvláštní články s množstvím velmi cenných a pravdivých sdělení. Ani se nepokoušeli o zatajení jmen:

Pak přišla doba, kdy hrůza před událostmi v Rusku zachvatila lidstvo, a na okamžik panovalo ticho v Judoví. Jedno nebo dvě křecovitá popření. Pak nová zaplava podivu. Tento trvá dosud v Židovstvu, ale na straně obrácené k nežidům, ukazuje se velice zarmoucené vzezření a hovoří se o "pronásledování". Byli jsme připraveni, že jednoho dne bude osvětlováno bolševismu nazváno "pronásledováním Žida."

V "Americkém Hebrejci" z 10. září 1920 objevil se článek, který nejen že přiznává a vysvětluje podíl, který mají Židé na nynějších nepokojích a na vzbouření světově, nýbrž který tento podíl také ospravedlňuje a to, zvláštním způsobem - kazáním nahore. Spisovatel v něm praví, že Žid rozvinul organizovaný kapitalismus i s jeho nejucinnějším nástrojem, bankovním systémem. Vůči četným židovským záhřavným pokusům této hospodářské skutečnosti působí toto přiznání blahodárně.

"Z nejpronikavějších zjevu této vážné doby jest židovská vzpoura proti kapitalistickému pradáku, jež si vymyslel sám jeho duch a jeho vlastní ruka." Je-li tomu tak - proč podporuje židovský "organizovaný kapitalismus se svým nejucinnějším prostředkem, bankovním systémem", tuto vzpouru?!

"Tento čin (ruský převrat), určený, aby byl v dějinách označen jako převyšující výsledek světové války, byl v širokém rozsahu dilem židovského myšlení, židovské nespokojenosti, židovské vůle k znovuvybudování."

"Tento rychlý vývoj ruské revoluce ze své ničivé fáze a její vstup do fáze znovuvybudovací jest viditelným výrazem tvůrčího charakteru ducha židovské nespokojenosti." (Nejprve nutno podati důkazy, že fáze znovuvybudovací počala. Tvzení tohoto článku má pouze čisté propagací účel. Protokoly mají ovšem jakýsi plán k znovuvybudování.

Prosíme, aby byly další řádky pečlivě čteny: "Co dokázal židovský idealismus a židovská nespokojenost tak mocně v Rusku, hledí též historické vlastnosti židovského ducha a srdce způsobiti i v jiných zemích."

Co způsobil 'židovský idealismus' v Rusku? S jakými "mocenskými" prostředky? Proč nacházíme vždy pohromadě "židovský idealismus" a "ducha židovské nespokojenosti"? Čteme-li protokoly, vše se nám objasní. Židovský idealismus jest zničením nežidovských států a společností a zřízením jediné židovské státní a společenské formy. Nebylo tomu tak v Rusku? Židovské proklamace na rozích, starohebrejščina ve školách, sabbath místo neděle a rabini nedotčení, zatím co křesťanství duchovní museli městi ulice! Skutečně: na výsost "mocně" skutky - vraždy, loupeže, zločiny a vyhlázení! Spisovatel článku v "American Habrew" zajisté vyběřel více, nežli chtěl: nazývá toto vroucí spojení idealismu s nespokojeností "historickými vlastnostmi židovského ducha" - Ale není to ještě vše: Tyto rasové dedičné vlohy, jež probudily v Rusku rudou hrůzu a působí tam ještě dnes, připraví jiným zemím dle názoru autorova též osud. To jsme vedeli také my předem. Rozdíl jest jen ten: Reknou-li to nežidé, jsou zasypáni nejpustšími pohánami. Ted říká však totéž židovský spisovatel ve vřecím židovském listě. Jako by se omlouval podotýká k tomu: "Bylo přirozeno, že nespokojenost projevila se i v jiných částech světa přemírou snah a hojností vytyčených cílů." Jaka nespokojenost? Židovská přirozená. A s čím jsou nespokojeni? S formou vládní, která není židovskou. A v čem pozůstávaly ony snahy a vytyčování cílů? Aby přišla i na Spojené Státy bolševická revoluce. "Hojnost?" Nikoliv, bylo jen málo ale jasných, určených cílů - jenže si vyhledly nepravou zemi.

Ted vidáme u nás v ulicích newyorských ruské bolševiky, jak zasanťují zlatá cigaretová pouzdra, která ukradli ruským rodinám a rodinné skvosty, snubní prsteny, které uloupili ruským ženám. Bolševismus nevydaril se dale než k idealu všech lichvarů se zastávkami a lupičů. Ale nebude dlouho trvati, kdy Amerika bude přijímati rozkazy v židovském zářgonu neb kdy americké ženy budou muset přenechati své sperky "vyvolenému národu".

Přes souvislost mezi americkým Hebrejcem, ruským bolševismem a protokoly mají židovští pisatelé článku odvahu říci, že jen pomatenci mohou odhaliti nějakou spjitost.

Nikoliv, jen slepci nemají a nechťejí nicoho viděti.

XX.

"Z hospodarskeho chaosu stvoril židovský duch nespokojenosti organizovaný kapitalismus jeho účinným nástrojem, bankovníctvím..."

Ma Amerika zahrnouti Židy, jako carské Rusko, horkou a bezdůvodnou výtka, že jsou pouze ničitelé a vtlačiti je tak do postavení nesmířitelného nepřítele? Nebo použije Amerika židovské síly tvorivé právě tak, jako učinila se silami každé jiné rasy? ... Na tuto otázku musí odpovědět americký národ."

Z jednoho článku "Amerického Hebrejce" z 10. září 1920.

ZIDOVSKÉ SVĚDČTVÍ VE PROSPECH BOLŠEVISMU

Americký národ dá odpověď, a tato dopadne proti ničivému duchu Židu, kteří nedají se nikdy uspokojiti. Je dobře známo, že vše, co způsobil "židovský idealismus a židovská nespokojenost" v Rusku, je zamýšleno i ve Spojených Státech. Proč nerekla pisatel článku v "Americkém Hebrejci" místo "v ostatních zemích" přímo zřetelně "ve Spojených Státech"?

"Židovský idealismus a nespokojenost" nejsou namířeny proti kapitalismu, tento stojí spíše ve službách tohoto smýšlení; jediná státní forma, proti níž je namířeno židovské snažení, jest každá nežidovská státní forma; jediný kapitál, na který utoci, jest nežidovský.

Lord Eustace Percy, který, posuzujeme-li jeho časté uvádění svých slov v židovském tisku, má souhlas židovské inteligence, vyrizuje první bod. O židovském sklonu k podvrtným hnutím praví: "Ve Východní Evropě zda se, že sionismus a bolševismus vyvíjejí se spolu souběžně, právě tak, jako židovský vliv vytvářel republikánské a socialistické ideje za celého 19. století až třeba k mladoturecké revoluci v Carihrade... ne že by se Žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne že by toužil, zúčastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž že nemůže než nenávidět každé stávající nežidovské státní formy."

Toto vysvětlení uhodilo na pravém místě. V Rusku poskytl císař záminku, v Německu císař, v Anglii irská otázka; v četných jihoamerických revolucích, v nichž měli Židé vždy prsty, nebylo třeba udávat teprve zvláštní důvod. Ve Spojených Státech jest to "kapitalistická třída", avšak vždy a všude jest hybnou silou nenávisť proti každé nežidovské státní formě dle doznání jejich vlastních mluvčích. Žid věří, že svět mu patří právem a směřuje tedy k tomu, aby shromáždil svůj majetek; nejrychlejší cestou k tomu jest zničení všech radu pomocí převratu, zničení, které se umožní teprve dlouhým a lživě založeným tážením rozkladných a ničivých idejí.-

Pokud běží o druhý bod, bude moci každý čtenář potvrditi tuto skutečnost z vlastní zkušenosti. Vzpomeneme jen jménem těch kapitalistů, kteří byli vydáváni na pospas veřejnému opovržení v židovsky ovlivněném tisku Spojených Států, vzpomeneme karikatur v Hearstově tisku - byly tam snad karikatury Seligmannovy, Kahnovy, Warburgovy, Schiffovy, Kuhnovy, Lobovy a jiného druhu? Neboť ti jsou židovští bankéři a na ty se nikdy neutoci. Z časopiseckých denunciací známa jména patří jen nežidovským průmyslníkům a bankovním vůdcům, především Morganovi a Rockefellerovi. (Od Fordových časů ovšem přelily i tyto bankovní domy pod židovskou kontrolou - redakce.)

Jak všeobecně známo, neutrpěli židovští Rothschildové za francouzské komuny (v zímě 1871) škody ani halere, zatímco jiní zamožní lidé měli velké ztráty na majetku. Právě tyto vztahy jsou mezi židovskými financíky a nebezpečnějšími židovskými podvrtníky ve Spojených Státech, takže při kterémkoliv udalosti jsou vyloučeny jakékoliv ztráty prvních. Pod pláštěm ruských zmatků židovští financíci využívali lidské bídy, aby se

zmocnili vseh prirodnych pokladu verejneho majetku mestskych obci, a bolsevicke vlada dava k tomu sve pozechnani; nazyva to - modifikovanim komunismem! - U bolsevismu v Rusku se s tim dosud neshledavame. Jako svetova valka, nachazi bolsevismus uspokojujici vysvetleni pouze v odpovedi na otazku, kdo ma z toho nejvetsi uzitek - vyuzitkovani obou udalosti jest prave v plnem proudu. Tercem vseh podvratnych mocnosti jest nezidovsky majetek, zadny jiny. "Bohatstvi veskereho sveta patri nam", jest nevyslovenym heslem kazdeho zidovskeho niciveho dila ve svete.

Po jistou dobu pokouseli se odvratiti pozornost od Ruska poplasnymi zpravami o situaci Zidu v Polsku. Mnohe znamky nasvedcuji tomu, ze polska propaganda byla pouhou maskou pro nesmirne pristehovalectvi Zidu do Spojenych Statu. Snad toho mnozi ctenari nevedi? Nekonecny proud na vysost nevitanych pristehovalcu proudi den co den do Spojenych Statu, desetitisice tehoz naroda, jeho existence tvori problem a ohrozeni evropskych vlad. Polska propaganda a pristehovalectvi jdou tedy ruku v ruce a vlada Spojenych Statu dostava od zidovskeho kruhu ve Washingtonu ujisteni, ze je vse klidno (ovsem, lide jsou tak klidni a bezstarostni, jak jen si muze prati zidovsky kruh!), a prece rusky problem vyžaduje vysvetleni. Zidovske vysvetleni jest toto: Zide jsou otci kapitalismu. Tento se spatne osvedcil, nyne chteji zidovstvi puvodcove sve vlastni dilo znicit. To ucinili v Rusku. Ted at tedy americky narod laskave dovoli, aby jeho zidovstvi dobrodinci vykonali totez dilo i v Americe.

Tot nejnovější vysvetleni, jez - opetne typicky zidovske - je spojeno s navrhem Spojenym statum a s vyhruzkou! Odmitne-li Amerika Zidovstvu tuto sluzbu z lasky, bude toto "zatlaceno do postaveni nesmiritelneho nepritele."

Avsak Zide vubec neznicili kapitalismus v Rusku. Ucini-li Lenin a Trocky svou poklonu na rozloucenou a stahnou-li se zpet pod ochranu zidovskych kapitalistu sveta, ukaze se, ze je znicen pouze nezidovsky nebo rusky kapital, za to vsak nastoupi na trun kapitalismus zidovsky.

Jak stoji veci? Uredni tiskopisy Spojenych Statu obsahuji tento dopis. Pozorujte datum, zidovskeho Bankere a zidovska jmena:

Stockholm, 21. 9.1917

Panu Raphaelovi Scholanovi.

Mily druhu! Bankovni dum M. Warburg otevrel na zaklade telegramu predsedy Rynsko-westfalskeho syndikatu konto pro podnik soudruha Trockeho. Plnomocnik, pravdepodobne Kestrov, dostal municu a organizoval transport její soucasne s penezi... jimiz byla vyplacena castka pozadovana soudruhem Trockym.

Bratske pozdravy! Furstenberg

Dlouho pred tim dal americky zidovsky financnik (Jakub Schiff) castky, jichz pomoci byla rozsirovana revolucni propaganda mezi tisici ruskych valecnych zajatcu v japonskych zajateckych taborech.

Aby bylo bolsevicke hnuti vysvetleno, rikava se nekdy, ze bylo financovano Nemeckem, o kterežto tvrzeni se opirala valecna propaganda ve Spojenych Statech. Skutecne prisla cast penez z Nemecka. Ale prave tak prisel jeden dil ze Spojenych Statu. Jest plnou pravdou, ze zidovske financnictvi vseh zemi bylo interesovano na zidovsky svetovy program pod tim nebo onim nacionalnim jmenem - dohoda svadela vinu na Nemecko, Nemci na Dohodu, avsak narodove byli drzeni v nevedomosti o pravych zadacich.

Jisty francouzsky urednik zjistil, ze jeden zidovsky banker sam prispel dvema miliony.

Kdyz Trocky opustil Spojene Staty, aby provedl svou ulohu, byl na pozadani Spojenych Statu propusten z vazby v kanadskem Halifaxu: kazdy prece vi, kdo tvoril valecnou vladu Spojenych Statu.

Shrneme-li vsechny skutecnosti, vyjde jako nezbytny zaver, ze bolsevicke revoluce byla peclive pripravenym podnikem ze strany mezinarodniho zidovskeho financnictvi.

Dle toho lehce poznáme, proč chce tato mocnost vnést bolševismus také do Spojených států. Právý boj nevede se zde mezi kapitálem a prací, nýbrž mezi židovským a nežidovským kapitálem při tom stojí vůdci socialističtí, komunističtí vůdci a vůdci dělníci skoro jednomyslně na straně židovských kapitalistů. Na které kapitalisty útočí vůdci dělnictva nejostřejší? Nikdy nenalezneme mezi postizenými židovských jmen.

A nyní přistupme k vlastnímu židovskému svědectví o židovské povaze bolševismu.

"Židovská Kronika" v Londýně rekla roku 1919: "Veliký význam má skutečnost bolševismu samotného, skutečnost, že tolik Židů jest bolševiky, skutečnost, že ideály bolševismu v mnohých bodech souhlasí s nejvyšším ideálem judaismu" - V témže listě roku 1920 stojí zpráva o řeči Izraele Zangwilla, známého židovského spisovatele, v níž tento uštědruje nadšenou chvalu rase, která dala světu "takového Beakonsfielda, Readinga, Montagu, Klotze, Kurta Eisnera, Trockeho.

Pan Zangwill jmenuje ve svém vysokém nadšení Židy, kteří byli a jsou členy britské vlády, jedním dechem s Židy v bavorské a ruské bolševické vládě. Jaký je v tom rozdíl? Tito všichni jsou Židy a všichni slouží "rase" k užítku a ke cti.

Rabín J. L. Magnes řekl, dle časopiseckých zpráv, ve své řeči v New Yorku 1919:

"Venuje-li Žid svého ducha, svou oddanost věci dělnické a věci nemajetných, vydedených, vyniká jeho radikální smyslní až na koren věci. V Německu stává se Marxem a Lasallem, Haasem a Eduardem Bernsteinem; v Rakousku Viktorem Adlerem a Bedřichem Adlerem; v Rusku Trockým. Zprítomněme si na okamžik situaci v Rusku a v Německu. Revoluce uvolnila tvůrčí síly a hledá, jak velký zastup Židů byl tu ihned pohotov. Sociální revolucionáři a mensevici, většinou a menšinou socialisté, at se již nazývají jakkoliv: Židy najdeme mezi nejvýznamnějšími vůdci a mezi nejvýtržnějšími hnacími silami všech těchto revolučních stran."

Ve Spojených státech jsou Židé právě tak četnými členy revolučních svazů jako v Rusku; zde i tam "jsou ihned pohotové."

Bernhard Lagare, spisovatel, který vydal spis o antisemitismu, praví:

"Žid zúčastňuje se jich potud, pokud jest Židem, nebo přesněji, protože zůstává Židem." To znáči: Židovský duch je ve své podstatě revolučním a at vědomě nebo nevědomě, Žid jest podvratník."

V žádné jiné zemi nebylo by potřeba zabývat se touto merou zalháváním makavých skutečností jako ve Spojených státech. Zde žijeme pod takovým strachem, abychom neprošlechli zmínky "Žid" neb co s ní souvisí, že by nám mohly býti odebrány nejznámější skutečnosti - skutečnosti, které by nám byly již poskytlý výhled do židovského písemnictví. Byla to skoro dojemná činohra, jak američtí posluchači navštěvovali přednášky o ruské situaci a jak opouštěli sal zmatení a překvapení, že situace Ruska jest zcela neruská, protože každý přednášející ve Spojených státech považoval za politický chytřejší, aby neuzil slova "Žid", neboť - Židům se podarilo opanovati i řečnické tribuny.

Nejen literární velikány židovské uznávají židovskou zalibu v revolucích všeobecně a její zodpovědnost za situaci v Rusku zvláště, nýbrž i menší lidíčky mají o věci zcela jasnou představu. Žid, spolupůsobilý uprostřed revoluce, je si vědom, že podporuje nějakým způsobem zájmy Izraele. Snad jest spatným Židem ve smyslu synagogy, ale je dosti Židem, aby rad učinil to, co může zvýšiti slávu Izraele. Rasa jest silnější v Židovstvu než náboženství.

Ruský list "Vzhuru do Moskvy" praví v září 1919: "Nemelo by se zapomenouti, že židovský národ, který byl po staletí utiskován králi a pány, jest vlastně proletariátem, vlastní internacionálou, nemající otciny."

Pan Coham píše v časopise "Komunist" v dubnu 1919: "Bez prehanění možno říci, že velký ruský sociální převrat byl skutečně proveden židovskými rukama. Byly by dovedly tupe, potlačene masy ruských dělníků a sedláků svrhnouti se sebe jarmo buržoasie? Nikoliv, byli to právě Židé, kteří přivedli ruský proletariát k cervánkům internacionály, a nejen vedli, nýbrž i jeste teď vedou sovětskou věc, spocívající v jich spolehlivých rukách. Můžeme býti klidní, dokud vrchní velení rúde armády jest v rukou tovaryše Trockeho. Nejsou sice zadní prostí vojíní v radách rúde armády, avšak v komitetech a sovětských organizacích a jako komisáři Židé vedou

udatné masy ruského proletariátu k vítězství. Ne bez důvodu dobývají Židé při volbách do všech sovětských institucí převážně většiny...

"Symbol Židovstva, který po staletí bojoval proti (!) kapitalismu, stal se také symbolem ruského proletariátu, jak již udává přijetí petice rúde hvězdy, která, jak známo, v dřívějších dobách byla symbolem sionismu a Židovstva. Pod tímto znakem přijde vítězství, pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie... Slzy, které Židovstvo prolilo, vypotí tato opět jako kapky krve."

Toto vyznání, spíše vyznavačská pycha, je zvláště pozoruhodným proto, že nevykazuje mezer. Židé, praví Cohan, vedou rúské masy - jež by se byly nikdy samy sebou nepozdvihly, jež vedí pouze, že jista měšina, jako dřívě carova, zaujímá nyní vládní místa. Židé nejsou, jak prohlašuje Cohan, v rúde armádě, nejsou v zadním případě tam, kde se skutečně bojuje: to kryje se přesně s údaji protokolu. Vojevůdcovské umění světového programu záleží v zabíjení nežidu prostřednictvím nežidu.

Ve světové válce zabilo se tolik nežidů vzájemně, jako je Židů ve světě. Bylo to velké vítězství pro Izrael; jeho slzy museli zaplatit národové krví!

Židé řídí bitvy z bezpečného stanoviska, jak naprosto případně praví pan Cohan. Podivuhodná je pouze jeho upřímnost.

Pokud běží o tak zvané volby, při nichž jsou Židé vždy jednohlasně zvoleni, existují podrobnější a bezvadnější vysvětlení: ti, kteří hlasují proti židovskému kandidátovi, byli prohlášeni za "nepřátele revoluce" a popraveni. Několik poprav postacilo a volby vyzněly jednohlasně.

Zvláště poučnou je zpráva Cohanova o významu rúde hvězdy, peticeho znaku bolševismu: "Symbol Židovstva stal se tak symbolem ruského proletariátu. "Hvězda Davidova, židovský národní znak, je šesticípá hvězda, utvořená ze dvou trojúhelníků, z nichž jeden spočívá na svém hrotu. Bez základny podoba se známému znaku svobodných zednářů z křížka a uhlíku. Tuto hvězdu Davidovu viděl pry židovský návštěvník v Palestině velice židka na hrobě padlých britských vojáků, kteří dobyli Palestiny; nejčastěji pry se tam najde dřevěný křesťanský kříž. Dle novějších zpráv urážejí pry tyto krize nové vládců v Palestině, protože padají přilis do očí při návštěvě židovské university. Jako v sovětském Rusku, tak i v Palestině nepoložilo mnoho Židů svého života za svou věc: Pro tu byl zde dostatek nežidů.

Protože je Žid vynikajícím mistrem v umění tajných znamení, není jisté bez úmyslu, že bolševická hvězda má o hrot mne než hvězda Davidova. Nutno totiž splnit ještě jeden bod světového programu, totiž nastoupení trunu "našim vůdcem". Přijde-li tento světový samovládce, pro něhož je přistřížen celý program, bude k hvězdě přidán i hrot sestý. Pět hrotů hvězdy, zdanlivě zajištěných, jsou burza, tisk, pástvi, Palestina a proletariát. Šestým hrotem bude knize Izraelské.

Cit vzpírá se vyslovit to, nebo pouze verit, ale pan Cohan to zjišťuje a revoluce, obzvláště od dob francouzské revoluce, potvrzuje, že "pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie" a že "vypotí židovské slzy ve způsobě krvavé oběti." Touto "buržoazií" jsou, jak praví protokoly, vždy nežidé.

Obvyklým opačným tvrzením proti nepopíratelné skutečnosti židovské povahy rúské revoluce je, že Židé musejí trpět v Rusku. "Jak můžeme přispět nějakému hnutí, jimž trpí náš vlastní národ?" - namítají nežidům. Nuže, je nezvratně jisté: Židé podporují toto hnutí. V tomto okamžiku dostává bolševická vláda od židovských financníků v Evropě peníze a když z Evropy, což samozřejmě i od mezinárodních bankéřů z Ameriky. - Tot zjištěnou skutečností.

Druhou je: Rusti Židé netrpí ani přibližně v té míře, jak nám vyprávějí plnomocníci židovští. Dle vlastního židovského doznání postavili se při prvním pochodu bolševiků Polskem polští Židé ihned radostně na stranu dobyvatelů a podporovali je. Američtí Židé vysvětlují věc takto: Od bolševické vlády v Rusku zlepšila se značně situace Židů a proto zaujali polští Židé přátelské stanovisko oproti bolševikům. Skutečně: situace ruských Židů je dobrá. Důvod pro to je: Oni mají Rusko. Tam patří jim vše. Druhý důvod je: Rusti Židé jsou jediní, jimž dostává se tam pomoci a podpory - skutečnost, která všeobecně uchází pozornosti. Pouze Židům v Rusku zasilají se odesad peníze a potraviny. Tímto způsobem současně podporuje židovský svět bolševismus. Jsou-li tedy židovská utrpení tak velká, jak je líčí židovští mluvčí, jak strasnými musí být teprve utrapy Rusů. Neboť jim neposílá nikdo potravin a peněz. Tyto zasilky do Ruska mají význam dané, kterou

bolševismus uložil světu. Rozhodně všechno svědčí, že situace Židu v Rusku je dobrá. Jím tam patří vše.

Druhá otázka, vypočtená na svědění k omylu, zní: "Jak mohou podporovat židovští kapitalisté bolševismus, je-li tento protikapitalistický? Bolševismus je antikapitalistický pouze proti majetku nežidovskému. Židovští financníci, kteří zůstali v Rusku, stali se bolševikům velice užitečnými. Další líčení pochází od očitého svědka: "Nesporně Židem je tento bankovní komisař, volně elegantní, s vazankou dle nejnovější módy a v moderním kabátu. Židem je tento okrskový komisař, dravější peněžní makléř se zcela buržoasním podbradkem; a opět Židem je tento berní inspektor: dovede vysávat dokonale buržoasii." Tito židovští agenti jsou ještě tam. Jiní agenti působí mezi ruskými bezenci a odebírají jim jejich statky pomocí hypotekárních půjček. Až bude vytvářena opozice, ukáže se, že většina nejbohatších statků přešla na výšost "zakonitým" způsobem do židovských rukou.

To je jedna odpověď na otázku, proč podporují židovští kapitalisté bolševismus. Rudá revoluce je největším spekulacním činem, v celých lidských dějinách. Současně je povznesením Izraele, nesmírnou pomstou proti spravedlivému porádku, který Žide považují za vzduch, kde mohou, za skutečně nebo domněle bezprávi.

Židovský kapitalismus vám tedy přesně co činí. Co získá při tom?

1. Dostal velké cenové zvýšení - bez válečných výloh.

2. Ukázal znovu světu domnělou nepostradatelnost zlata. Židovská moc spočívá na podvodu, že zlato rovná se bohatství. Umělskou nejistotou v bolševickém peněžním systému dal si bezmyslenkovitý svět namluviti ještě pevněji, že zlato je nezbytné, a tento blud propůjčuje židovskému kapitalismu zvýšenou moc nad nežidovským světem. Kdyby byl bolševismus poctivě protikapitalistickým, mohl zasaditi židovskému kapitalismu smrtelnou ránu. Avšak zlato sedí ještě stále na trůně. Zničme blud, že zlato je nezbytné - a židovští mezinárodní velmoži zlata sedí opuštěni na hromádce neúčinného kovu.

3. Ukázal světu svou moc. Protokol 7. praví: "Abychom dokázali ztrocení evropských vlád svým prostřednictvím, jedné z nich svoji moc ukážeme násilnostmi, hrůzovládou." To zážila Evropa, a Evropa se třese. To znamená pro židovské kapitalisty velký zisk.

4. Neméně výdatným ziskem je bitevní praxe v umění revolucí, jak nás poučilo Rusko. Zací této Rudé školy vrátí se nyní do Spojených států. Zacházení s revolucemi stalo se vedou dle pokynů protokolu. Končíme slovy rabbiho Magnesa: Hleďte, jak velký zastup Židu stal ihned pohotov! Tento k službám ochotný zastup rozmnožil se nyní o mnohé členy.

Konec 1. svazku.

2. díl (Žide ve Spojených státech amerických)

Výňatek z předmluvy k americkému vydání

První svazek zabýval se hlavně židovským světovým programem. Druhý svazek podává doklady, objasňující a potvrzující tento program. Hory látky jsou po ruce. Jestliže naši metodou, srovnáním skutečností, které může denně pozorovati každý člověk, s programem, abychom viděli, odpovídají-li vzájemně. Zbude pak dosti času k rozhodnutí o pravosti "protokolu", bude-li ukázána souběžnost mezi nimi a židovským pocínáním.

Dosavadním odhalením nedostalo se odpovědi. Byly sice učiněny denunčiací a zkomoleniny, avšak žádná vyvrácení. Jestliže oblíbenou námitkou židovských mluvčích a spisovatelů, že tvrzení o Židech lze použít stejně pro každou jinou rasu a že žádná rasa nemohla by vyvrátit taková tvrzení skutečnými. Avšak: taková tvrzení nejsou činěna proti jiným rasám - a jak by mohla? Kdyby byla činěna na příklad proti Madarům, Polákům, Čechům, Rumunům, Italům, Angličanům, Skotům, Irčanům, Rusům nebo Syřanům žijícím v Americe - nedalo by se jim celit?... Musela by padnouti, protože by nebylo možno podati o nich důkazy. Pověsti a doslechy, podobné jako nadávky a předsudky, nedokazují nic. Jsou-li zjištěny, obsazena v této knize, falešná, bylo by možno je vyvrátit. Není-li mezi programem jak je obsazen v "protokolech" a mezi programem, jak je prováděn židovskými vůdci, žádné souběžnosti, muselo by to být dokázáno. Dosud to nebylo dokázáno, protože souběžnost tato existuje a protože o tom židovští vůdci vědí.

ŽIDE SKRYVAJÍ VE SPOJENÝCH STÁTECH SVĚ MNOZSTVÍ A SVOU MOC

Kolik jest Židů ve Spojených Státech? Nikdo toho neví. Číslice o tom jsou známy výhradně židovským vrchnostem. Vláda Spojených Států může podávat statistiky skoro o všech věcech, vztahujících se k obyvatelstvu. Jakmile se však pokouší zjistovati systematicky přistěhovalecké a usedlé Židy, zakročuje židovská vedlejší vláda ve Washingtonu a zabrání tomu. Tak se děje tomu od více než 20 let; dosud osvědčila se vedlejší vláda jako silnější.

Nynější přírůstek židovského přistěhovalectví znepokojuje veřejnou pozornost. Poprvé v dějinách Spojených Států zaujímá celý národ stanovisko k této otázce. Zprávy z Evropy hlásí nesmírné hromadění Židů v určitých střediscích. Staví se tam velká baraková ležení. Jistý počet vycvičených lidí odesílá tam ze Spojených Států na rozkaz tajných židovských společností, aby "usporádal pasové záležitosti". Přistěhovalectví do Spojených Států stalo se zvláštním židovským obchodem. Z některých evropských zemí nebyva v přítomné době (1920-pozn. red.) připouštěn žádný nežidovský státní příslušník. Z Německa, Ruska, Polska na příklad mohou dokonce i jednotlivé osoby docílit přistěhovaleckého povolení s největší obtíží. Avšak z těchto zemí přichází sem na tisíce Židů, ve zřejmém nezávězení zákonu a přihlasek v zájmu veřejného zdravotnictví. Podobá se to preskupení milionového vojska, jež, vykonávši v Evropě svou povinnost, je převedeno nyní do Ameriky.

Když se stalo zřejmým, že toto přestěhování dalo se pomocí židovských svazů, zasumel - poprvé - americkým časopiseckým lesem ton znepokojení- tento vývoj byl přece jen příliš napadný, aby se byl mohl děle přehlížeti. Také úředníkům přistěhovaleckého úřadu na ostrově Ellis stala se napadnou silná změna v povaze přistěhovaleckého proudu: 1. Sestával se pouze z Židů. Skuteční Ukrajinci, Rusové, Němci nebyli sem vpouštěni, za to však tamní Židé jsou ze všech ostatních zemí. Proč tato přednost? 2. Nepricházeli jako bezenci před hladem a pronásledováním, nýbrž tak samozřejmě, jakoby byli zvláště pozvanými hosty. Tak jako na one

strane byly "usporadány" pasové zaležitosti, tak i zde jest již vstup "usporádan". Na místo amerických státních úředníků vycházejí vstřícní zřízení tajných židovských společností, a židovští přistěhovalci shledávají židovský naddozor právě tak mocným a rozsáhlým jako v Rusku. Jaky div, že se okamžitě cítí jako doma. Vzdýt ne bez důvodu nazývá se Amerika malými evropskými národy "židovskou". 3. Zvláštní organizace je činná, aby obcházela nařízení proti vpouštění známých revolučních Židů. Evroptští Židé nesou v sobě ducha převratného; jsou revolucionáři v Itálii, Německu, Rusku, Polsku. Oni jsou ve Spojených Státech vůdci rudých a mezinárodních dělnických organizací. Přijde-li Hebrejec, známý jako takový, na ostrov Ellis (sberné místo pro přistěhovalce do USA - pozn. TP.), je zadržán. Okamžitě letí telegramy všemi směry poslancům, časopisům, státním a obecním úředníkům a rozhodným tónem požadují ujednání se pana X na ostrově Ellis. Bez průtahů žádají se tito panové ve svých telegramech do Washingtonu za bezvadný charakter dotyčného pana a zadávají jeho okamžitě propuštění. Někdy zúčastní se toho obchodu také tak zvané ruské vyslanectví.

Nechybi ani přívěsek sentimentálního plastiku na tento masový vpád: "Tito neboží přechájejí před utiskem a pronásledováním." Světelné obrazy ukazují skupiny žen a dětí zoufalého vzezření; na těchto světelných obrazech neukazují se však typy mladých židovských revolucionářů, právě tak hotových vyplniti Spojené Státy, tak jak to učinili v Rusku.

Tento zjev má své předchůdce. Tito dali podnět v Anglii roku 1902 k důkladnému badání "britskou královskou komisí pro přistěhovalectví cizinecké". Před ní učinil sionistický vůdce Theodor Herzl některá pozoruhodná přiznání, jak pro Žida není žádných překážek, jichž by nedovedli obejít nebo prolomiti. Byl tázán po svém názoru na přistěhovalčeská omezení ve Spojených Státech (mezi jiným i příkaz penežního minima), která již tenkrát trvala, vyjádřil se takto: "Jest přece tak snadným obejít takovátoto omezení. Semkne-li se například malá společnost, půjčí každému přistěhovalci potřebný peněz. Tento se jím vykáže, je vpouštěn, a vrátí jej pak." Mnoho jest také receno tím, co k tomu pak dodává: "Francouzské přísloví říká - Toto zvíře jest velice zlé; brání se, utocíme-li na ně. Utocí-li se na Židy, budou se brániti; mohli bychom zazíti něco podobného vnitřním nepokojům." Že se dobře vyznal v ceně a charakteru svých rasových soudruhů, ukazuje jeho projev na jiném místě: "Amerika, ve které Židé, jakmile dosáhnou určitého množství, stanou se pramenem nepokoju a břemenem pro tuto zemi."

Před rokem 1880 znamenal záznam "naroděn v Rusku", že dotyčný jest Rusem. Pro příští dobu platí však zjištění jistého úředníka: "Z Ruska přišlo do Spojených Států tolik Hebrejců, že všeobecně znáči "naroděn v Rusku" právě tolik jako "ruský Žid". Dle údajů tohoto úředníka přišlo za deset let 666.561 Židů z Ruska, vedle toho také Poláci, Finové, Němci a Litevci. Statistika těchto přistěhovalců pod pojmem "Rusové" vedla by tudíž naprosto v omyl a byla by bezcennou. Zjištění rasy by se při tom ztratilo. Proto statistický úřad zadal po Kongresu zmocnění, aby mohl určovati obyvatelstvo jak co do rasy, tak i co do rodné země. Roku 1909 byla tato věc projednávána v jednom senátním výboru. Senátoři La Follette a Lodge uznali správnost a nutnost scitání na základě rasové příslušnosti, senátor Guggenheim a Simon Wolf - nanejvýše zajímavá osobnost, jež dovedla udržovati nejúžší styk se všemi presidenty, od Lincolna až po Wilsona - si toho nepráli. Z těchto okolností vysvítá: 1. Židé brání se každému ustanovení, které by omezovalo jejich přistěhovalectví do některé země. 2. Brání se po svém přistěhování každému zjišťování své rasy. 3. Místo toho pokoušejí se vstoupiti úradům názor, že netvoří obce rasové, nýbrž náboženskou obec, zatímco mezi sebou uplatňují toto rasové stanovisko.

Židovská vůle byla uplatněna: Ve Spojených Státech není statistiky o Židech. V listinách rozeznávají se severní a jižní Italové, moravští a čeští Slované, Skotové a Angličané, američtí a evroptští Španělé, Západní Indové a Mexičané; celkem 46 rozdílů dle ras - Židé nevědou se zvláště. Výbor přiznal se k tomu v protokolované větě: "Pokud výbor mohl zjistit; jest účelnější rozlišovati v cizině narozené dle rasy neb národnosti než dle rodné země - s jednou výjimkou."

Pokus, uchopiti s vědeckou přesností rasové složení ve Spojených Státech ztroskotál. Statistiky poskytují přesných zpráv, kolik jest v zemi Francouzů, Poláků, Africanů atd.; na otázku, kolik Židů? - mlčí. Odpovědi mohli by dáti nanejvýše úředníci nebo zastupci židovských vlád ve Spojených Státech.

JSOU ŽIDE NARODEM?

"Chci vám připomenout, co minim slovem narod, a vy můžete připojití přívlastek "židovský". Narod jest, dle mého nahlédu, dejinnou skupinou lidí neomyšlného souhlasu, udržovanou pohromade společným nepřitelem. Připojte k tomu slovo "židovským" a máte, co minim židovských narodem."

Theodor Herzl

"Chceme zjistiti, že my Žide jsme zvláštím narodem, jehož příslušníkem jest bezpodmínečně každý Žid, at ma jakékoli bydlíte, jakékoli povolání neb jakoukoli viru."

Louis Brandeis

Dalsí výroky objasní, co si Žid sám myslí o sobě, pokud se týká rasy, náboženství, státního občanství.

Rabín Morris Joseph, Londýn: "Israel jest velkým narodem... žádná pouhá sekta nebo náboženská obec nemohla by oprávněně nésti toto jméno... Popíráti židovskou národnost značí popíráti existenci Židu."

(Israel jeden narod.)

Arthur Lewis: "Právi-li někteří Žide, že spátrují v Židech náboženskou sektu, jako katolíky neb protestanty, neopisují tím přesně svých citu a postavení... Da-li se Žid pokřtí, nebo upřímně se obrátí na křesťanství - což však nutně není tožez (!) - bude málo těch, kteří jej nebudou potom považovati za Žida. Jeho krev, jeho temperament a jeho duševní zvláštlost zůstanou nezmeněny."

(Žide jeden narod.)

Advokát Bertram B. Benas: "Židovská podstata jest národní."

(Sionismus, národní židovské hnutí.)

Leon Simon: "Myslenka, že Žide jsou náboženskou sektou jako katolíci a protestante, jest omylem."

(Studie o židovském nacionalismu.)

Prof. Graetz: "Dejiny Židu i když ztratili židovský stát, mají ještě národnostní povahu; nejsou pouhými dejinami viry nebo církve."

Moses Hess: "Židovské náboženství jest především židovským patriotismem... Rozlústení problému spočíva ve skutečnosti, že Žide jsou více než pouhými přívrženci jistého náboženství: jsou rasovým bratrstvím, narodem... Žid patří ke své rase a tudíž k židovství, přes skutečnost, že on nebo jeho předkové odpadli od viry."

(Rim a Jerusalem.)

Vsichni tyto spisovatele - a jejich počet dal by se libovolně rozmnožit mezi starými i mezi novými - tvrdí, byt i nepopírali židovského náboženského společenství, souhlasně, že Žid, at chce nebo nechce, jest členem jednoho národa. Mnozí jdou dále a nazývají tuto sounáležitost rasovou. Vyrazu "rasa" je používáno výhradně vynikajícími židovskými spisovateli, zatímco se jini spokojují pojmem "narod". Jest souhlasným židovským míněním, že: Žide jsou zvláštím narodem, rozdílným od ostatních ras charakteristickými tělesnými a duchovními znaky; mají jak národní dejiny, tak i národní život a snahy.

V přístích výrocih vystupuje do popředí souhrn rasy a národnosti, tak jako ve výrocih předcházejících spojení národnosti s náboženstvím.

Brandeis, vůdce sionistu a soudce u nejvyššího soudního dvora Spojených Států: "Není popřením skutečnosti národnosti, řekne-li se, že Židé nejsou absolutně čistou rasou. V oněch třech tisících letech našeho dějinného vývoje došlo přirozeně k přimíšení cizí krve. Ale snahy s nežidy vedly jen k tomu, aby byli mnozí odpoutáni od židovského společenství, ne však, aby je rozmnožili. Proto je dnes procento cizí krve v Židovstvu velice nízké. Pravděpodobně není žádná z důležitých evropských ras právě tak čistá."

Arthur Lewis: "Židé byli nejprve národem, mají však, více než většina národů, prvek národnosti ve zvýšené míře - prvek rasový... Na Židovi je snazší vidět, že jest Židem, než na Angličanu jeho anglosasství."

(Židé jeden národ.)

Moses Hess: "Židovský nos neda se přeformovat, černé, vlnité vlasy židovské nejasní se křtem, jeho kucera nelze vytrvalým česáním uhladit. Židovská rasa jest prastarou, která si zachovala přes nepřetržité změny okolí svou zvláštnost; židovský typ podržel svou čistotu staletími."

Jessie E. Sampter v "Převodci k sionismu": "Toto břemeno (působení sionismu v USA) bylo ve cti snášeno, částečně díky znamenitému vedení mužíka jako Louis Brandeis, Julian W. Mark, rabin Stephan S. Wilse oddané obrovské práci sionistu, pýsných na minulost, ve výběrech jako Jakob de Haas, Louis Lipsky, Henriette Szold, částečně probuzenému rasovému vědomí masy amerických Židů."

Disraeli používá ve své krátké předmluvě k patému vydání "Coningsby" čtyřikrát výrazu "rasa" u Židů. Sam byl pýsným, že jest rasovým Židem, ačkoliv byl pokrten.

Dr. Cyrus Adler píše v předmluvě k "Židovské Encyklopedii": "Protože toto dílo pojednává o Židech jako o rase, bylo nemožné vyloučit ty, kteří k této rase patří, nehledíc k jejich konfesionální příslušnosti."

Tyto skutečnosti nepřipouštějí pochybnosti o dvojjazyčnosti židovských politických vůdců, kteří, místo aby se přiznali počtively k židovskému problému, snaží se uvést zmatenými údaji nežidy v omyl.

Takzvaní reformní Židé mohli by poukazati na to, že uvedení svědkové jsou většinou sionisty. To je možno; jest i velice pravděpodobno, že jsou dva židovské programy ve světě: jeden pro Židy a jeden pro nežidy. Aby bylo jasno, který jest pravý, je třeba zjistiti, podle kterého se řídí: jest to program sionistický. Byl uznán Spojenci, mírovou konferencí, nyní Svazem národů. To by se nebylo stalo, kdyby vlády nebyly bývaly přesvědčeny, že poslouchají tak rozkazy skutečných knížete Judy. A tito zastávají rasovou a národnostní zvláštnost židovskou.

Idea, že Židé tvoří jeden národ jest - mezi nimi - nejzřejmější. Cítí se národností, již nepatří pouze minulost, nýbrž i budoucnost. Jesté více: cítí se nejen národem, nýbrž i nadnárodem. Na základe nepopíratelných židovských svědectví možno jíti dokonce jesté o krok dále a říci: Budoucí formou židovského národa bude království.

Israel Friedlander dokazuje rasovou a národnostní odloučenost Židovstva od nejstarších dob a podává o ni mezi jinými dva příklady z dějin. Předně Samaritany, "kteří dle rasy byli položidy a toužili po tom, aby se stali úplnými Židy - náboženstvím", byli však odmítnuti Židy, "kteří úzkostlivě dbali, aby ochránili své rasové čistoty." Za druhé podle knihy Esra, deskový požadavek předku a rozluka smíšených snatků. Dle Friedlandera byla v pobiblických dobách "jesté více zdurazněna rasová odluka židovská." "Přestoupení k židovství" nebylo nikdy, jako u jiných náboženských obcí, pouhou otázkou víry. Velice zřídka bývali získáváni proselyte; byli-li v nejkrajnějším případě připuštěni, dalo se tak pouze se zřetelným určením, že se musí vzdati své rasové zvláštnosti."

"Pro přítomné zkoumání postací, víme-li," praví Friedlander, "že Židé cítili se vždy jako zvláštní, od ostatního lidstva ostře se lišící rasa. Kdo popírá se strany židovské rasové určení Židovstva na minulosti, nežna bud skutečnosti židovských dějin nebo je líc umyslně falešné."

Na budoucí politickou moc židovskou narazil Moses Hess, když psal - roku 1862! - v knize "Rim a Jerusalema":

"Žadná národnost neměla by být lhostejná vůči skutečnosti, že v nastávajícím evropském osvobozenéckém boji může jiný národ mít přítelem nebo nepřítelem." Mění se tím zřejmě pod pláštěm "politická svoboda" provozování emancipace Židu a "demokratisace" státu, aby se staly zájmy pro Židovstvo.

Sir Samuel Montagu, britský Žid, určený za palestinského guvernera, používá často výrazu "znovuzřízení židovského království."

Achad Ha-Am, jenž vypracoval a rozvinul co nejrozhodněji židovskou ideu, jak vždy existovala, a jehož vliv nesmí být podceňován, byť i bylo jeho jméno málo známo mezi nežidy, zastává se zvláště důrazně zvláštního postavení Židu jako nadnároda. Leon Simon podává přesný názor velkého mistra takto: "Ač židovské myšlení je seznámeno s ideou nadčlověka, nejbezpečnější a nejvýznamnější použití této ideje nesmí se vztahovat k jednotlivci, nýbrž spíše k národu - k Izraeli jako nadnárodu nebo vyvolenému národu."

Moses Hess: "V pohraničních zemích mezi Orientem a Okcidentem, v Rusku, v Polsku a Rakousku žijí miliony našich bratrů, věřících vroucně v znovuzřízení židovského království, prosících za nevášnivé ve svých denních modlitbách."

Podle těchto úsudků z různých stran a dob nemůže již být pochybnosti, jak a co Žid o sobě myslí: Pokládá se za příslušníka židovského národa, jsa s ním spjat krevními pouty, jichž nemůže rozvázat žádná změna viny, cítí se dědicem minulosti tohoto lidu, bojovníkem za jeho politickou budoucnost. Patří jedné rase a jednomu národu; touží proto po království na zemi, které má vládnout nad všemi říši, s Jeruzalémem jako hlavním městem světovým.

Výtky náboženského předsudku dotýká se vždy citelného místa příslušníka civilizovaných národů. V jasném poznání této okolnosti zdůrazňují židovští mluvčí obracující se k nežidům, vždy obzvláště význačné bod náboženského předsudku. Bude tudíž úlevou neznámým a neobeznámeným myslím, zvedli-li, že židovští plnomocníci sami veřejně připouštějí, že židovské obavy nemají nikdy původu v jejich náboženství, že nejsou pronásledováni pro své náboženství. Pokus, krytí Židy stíhem jejich náboženství, jest se zretelem ke skutečnosti a jejich vlastnímu přiznání nepoctivosti.

I kdyby chybělo těchto dokladů z židovských úst a per, zůstal by přece ještě jeden nepopíratelný důkaz rasového a národnostního souřadění: Bezpodmínečné zastání se všech Židů jednoho Žida při každé příležitosti. Zabýváme-li se kriticky židovskými kapitalisty, ihned pozvednou se na obranu Žide i z nejnižších tříd. Mluví o Rothschildovi, a revoluční Žid ghetta pocítí tuto kritickou úvahu jako osobní urážku a bude hloucně protestovat. Poukážme na některého Žida, zneužívajícího svého státního úřadu výhradně k užítku svých rasových soudruhů a ke škodě všeobecných zájmů - ihned spechají mu ku pomoci socialističtí a vláde nepřátelští Žide. Většina jejich snad ztratila živou souvislost s naukami a zvyky svého náboženství, ale svou národnostní soudržností ukazují, co jest jejich pravým náboženstvím.

ZIDE PROTI NEŽIDUM V NEWYORSKÉM FINANČNICTVÍ

Židovský problém ve Spojených Státech je v podstatě městské povahy. Je příznačné pro Židy, že se scházejí ne tam, kde jest země volná nebo kde se dobývají suroviny, nýbrž tam, kde bydlí největší množství lidí pohromadě. To dlužno mít na zřeteli vzhledem k židovské stíznosti, že jsou všude vylučováni, a přece táhnou převážně tam, kde jsou nejméně vítáni. Nejčastější vysvětlení jest: spocívá v jejich podstatě, žiti z jiných lidí a na jiných lidech; ne že země, ne že zpracování surovin v životní potřebě, nýbrž bezprostředně z lidí. Nechť jini obdělávají půdu: Žid bude žiti, kde může, z obdělavatele půdy: Nechtť se jini trápí v řemesle a živnosti: Žid dává

prednost tomu, ze prisvojuje si plody jich prace. Musi tedy tento prizivnický sklon spocivati v jich podstate.

V zadnem meste Spojených Statu nelze studovati s takovým uspechem Zidovský problem jako v Novem Yorku. Zde zije více Zidu než v cele Palestine. (Vsechny údaje k roku 1920 - pozn. TP.). Obecni registratura zidovského obecního uradu (kahal) udava počet Zidu asi na 1,528.000. Nejbliže největší zidovská obec, varsavská, cita 300-330.000 clenu, tedy petinu novoyorských. Odhaduje-li se počet všech Zidu na 14 milionu, zije každý desaty Zid v New Yorku.

Jako skupina obyvatelstva Zide tohoto mesta projevují více moci, než na kterémkoliv jiném miste křesťanského letopoctu, vyjma přítomně Rusko. Zidovský převrat v Rusku byl připraven a vyzbrojen z New Yorku. Pritomná vláda ruská byla skoro úplně dodána ze spodních východních částí newyorských. Newyorské ghetto již dávno překročilo hranice své městské části. Brownsville, Brooklyn jest jedno zidovské mesto, s vlastní mlouvou, tiskem a divadly. I horní východní část jest již větším dílem zidovským ghettem. Bohatý západ a střední část městská severně od Ustředního parku jsou zidovské.

S výjimkou velkého obchodního domu a několika malých kramků veskere obchody jsou v zidovských rukách. Panské a dámské odevy, prádlo, kozeluzství, veskerý obchod potravinami jsou zidovským monopolem. Právní stav jest převážně zidovský. Ze 27 tisíc časopiseckých prodejen, obstarávajících rozdělení cetby mesta, jest kolem 25 tisíc v zidovských rukách. Jen 360 synagog stojí ve východní části mesta.

Newyorský kahal jest mocnou organizací; není přesně znám počet jeho clenu. Možná jej nazvat zidovskou městskou vládou. Byl zřízen roku 1908 dle zjištění tehdejšího policejního presidenta, podle něhož dodávalo 600 tisíc hlav citající zidovské obyvatelstvo polovinu všech zločinců mesta. Statní urady se musejí obracet na kahal ve všech věcech, týkajících se zidovského živlu. Jeho moc jest velice značná, a jeho působení sahá daleko.

Všeobecně se verí, že Tammany Hall ovládá novoyorský politický život. Avšak lidé nevědí, že Zide ovládají Tammany.

Držení moci není důvod k pohorseni; beží o to, jak se jí používá nebo zneužívá. Nejde-li o zneužití, možná dokonce držení moci doporučiti. Kdyby Zide, proudící do New Yorku, stali se Američany, a kdyby se neustále nesnažili znetvoriti amerikanství, kdyby pomáhali upevnovati zásady a dobré tradice země a ne jedny zfalšovati a druhé odstranovati - musel by usudek o nich být příznivý.

Chceme-li zjišťovati stupeň zidovské moci, nesmíme se omeziti na ghetto, ani na obchodní čtvrtě. Jsou ještě širší a vyšší oblasti činnosti.

Ve Wall-Streetu jest zidovský zivel hojný a mocný, jak se dá očekávati od rasy, která od nejranějších časů hrála důležitou roli ve všech finančních záležitostech světových. Tím však není řečeno, že zidovský vliv převládá v americkém finančním životě. Hrozil státi se jím jednoho dne, avšak americký finanční svět dal si pozor na mezinárodní zidovské finančníky a zkrizil jejich hracské plány. Někdy zdálo se, jakoby se boj obrátil ve prospěch Zidu, avšak v nastávajících bojových přestávkách ukázalo se, že americké finančníctví uhájilo svého postavení, třebaže jen v malém stupni. Tak byli vrženi Rothschildové jako průbojníci zidovsko - mezinárodní peněžní moci na americkou pudu; nicméně dějiny jich skryté ruky v americkém finančníctví a diplomacii jsou obsahle. Avšak ani jejich finesy nezmohly něčeho proti solidní hodnotě amerického smyslu obchodního - ani ono americké "business" dnes světově proslulé, kde tisíce Zidu v celém světě se vydávají za americké obchodníky, ačkoliv dovedou mluvíti sotva anglicky: nybrz americký obchodní duch, jenž se projevuje jako spojení americké důkladnosti a svědomitosti. Utrpěla-li pověst tohoto ducha, tož pouze proto, že pod americkým stítem roztahovalo se něco zcela jiného.

V newyorském finančním okrese jest zidovské finančníctví význačným v privatních bankovních obchodech, pracujících na rozdíl od velkých trustových ústavů a depositních bank se svým vlastním kapitálem, to jest kapitálem svých obchodních společníků a přátel.

Zasadně liší se zidovský finanční obchod od nezidovského tím, že zidovští bankéři jsou vesměs peněžními půjčovatelé. Zajisté prebírají velké půjčky železničním společnostem a průmyslovým podnikům od vlády a obcí; ale pouze potud, aby je ihned prodali dale. Vše je vypočteno na nejrychlejší obrát. Obecenstvo převezme papíry, zidovský bankéř má opět své peníze doma. Zřídka má trvalý zájem na podnikcích, je financuje. Nezidovští bankéři považují obyčejně za svou povinnost zustati ve styku s podnikem, který financovali, aby zajistili

odberatelům a majetníkům papíru radně zpracováni fondů; pokládají za svou povinnost přispívat k úspěchu vkladu, které spravují za své zakazníky.

Zidovský bankéř stará se především o uvolnění svého kapitálu. Má vždy k dispozici hotové peníze - tot podstatný předpoklad pro bohatého peněžního obchodníka. Dostává-li se nevyhnutelně časů finančního napětí, vyzíská z potomní zvýšené ceny volného kapitálu tím větší profit.

Jeden z předních vedoucích bankovních domů ve Wall-Streetu ješť dům Kuhn, Loeb a Co. Hlavou této velké firmy byl zemřelý Jakub Schiff, společníky byli jeho syn Mortimer, Otto H. Kahn, Paul M. Warburg a jiní, kteří měli vynikající účast na veřejném životě a na obrovských finančních obchodech. Jine soukromé bankovní domy židovské jsou: Speyer a Co., J. a W. Seligmann a Co., bratři Lazardové, Ledenburg, Thalmenn a Co., Knauth, Nachod a Kuhne, Goldman, Sachs a Co., a jine, poměrně menšího významu. Tyto firmy pozívají dobře pověsti pro svou finanční bezúhonnost. Jsou to opatrní financníci, obratní ve svých podnikcích, někdy znamenití v přípravách a provedení svých planů.

Zidy zastoupená finanční moc ve Wall-Streetu vykoná mocný vliv na průmysl; na mnohých trzích kovů má výhradní postavení. Velké kvetoucí makléřské firmy najdeme vsude. Čím dále přicházíme do směru - spekulativního podnikání, tím hojnějším a cennějším stává se židovský živel, zvláště v podnikcích společností a v obchodu s naftovými a dluhými ceninami:

Avšak jeden zjev je napadný: mezi prezidenty veřejných depozitních bank ve Wall-Streetu není jediného Zida. Jediná ze všech těchto bank, a finančních společností, ohromných trustových společností, jichž vlastní peníze pací se často na 400 milionů dolarů a které shrnuty činí mnoho miliard - nemá židovského reditele nebo zřízence.

Proč tomu tak ješť? Proč obklopily se mocné bankéřské rodiny Wall-Streetu tak pečlivě nežidovskými společníky? Proč je vytvářena tak ostrá rozhranicující čára mezi členy židovské a nežidovské rasy na finančním poli, jež má v rukou peněžnictví veskere země? Odpověď ješť dana bdělostí silnějších a zdravějších finančních vůdců. Jen místy v reditelstvích menších bankovních ústavů najdeme Zida jako reditele.

Snad se dá tento zjev vysvětliti také pouhým citovým chováním obecně. Zdá pravěm či nepravěm - obecněstvo nerado sveruje své peníze bankovním ústavům pod židovským vedením. V některých okresech newyorských ješť několik bank místního rázu, které jsou židovským vedeny. Avšak i Žide dávají sva deposita rádeji do bank bez židovské hlavy. Možná také, že hráji v tom roli špatné zkušenosti, jichž získalo obecněstvo drive u židovských bank. Více velkých bankovních upadků učinilo je nedůvěřivými židovskému živlu. Ješť nebylo zapomenuto velkého upadku Josefa G. Robina, vlastně Robinovice. Pocházejí z Odesy, zřídil vbrzku čtyři velké depozitní banky. Všechny učinily upadek. Tento bankrot vzbudil velké vzruse a privodil nescíslne ztráty. Případ Robinovicův osvětlil nejen pronikavě schopnosti a energii ruských Židů, postaviti na podvodu velké podniky, nýbrž i jejich nesvědomitost a padoušství při nezdaru. Životní dráha tohoto bankéře končila v kobce kaznice.

Tak pocítuje obecněstvo uklidnění, že mužové, jimž je sverena těžká úloha, správně založiti a spravovati finanční prostředky Spojených Států, obklopili se pevnou a trvanlivou nežidovskou zdi.

Zajímavou historií tvoří židovské usilí, aby dosáhli vlády nad burzou. Byť i se zdal pokrok k tomuto cíli pomalý, jsou zde přece známky, svědčící, že zvítězí konečně známa nepřetržitá židovská houževnatost, předpokládající, že bursovní hra i budoucne bude lakati jako pramen bohatství.

Kdyby Žide získali jistého vlivu na burzu, dosáhli by tím moci odejmouti z rukou nežidovské skupiny veřejné bankovníctví.

Jako v bankovním světe Wall-Streetu, tak i na burse panuje vlivem nepsaného zákona nevyslovený odpor proti Židům.

Povstávši z malých začátku, založena byla newyorská burza roku 1818 asi v teze podobě, jakou má dnes. Bylo to soukromé společenství, jistý druh klubu komisionárů, a nemá práva veřejného spolku. Počet jejího členstva je omezen na 1100. Vne stojící může dosáhnouti pouze dvěma cestami místa na burze: buď vykonavatelem zavěti některého zemřelého člena, nebo koupí od odstupujícího nebo upadlého člena. Takové místo stojí 100

tisíc dolarů. Správní výbor skládá se ze 40 členů. Dlouho žádný Žid nepatřil tomuto výboru.

Meze, která brání hromadnému vniknutí Židů, jsou: 1. mlčky uzavřená dohoda a odpor nežidovských členů, který se dá sledovat až k zakladatelům burzy, 2. omezení, obsažená v obchodní ústavě pro přistoupení členů.

Avšak do očí bijící vlastnosti židovské rasy je její houževnatost. Čeho nedosáhne toto „pokolení“, vymůže přisti. Dnes poražena, nemusí podlehnouti zítra. Vítězové nad nimi zemrou; Židovstvo neomylně kráčí svou cestou dale, nezapomíná a neodpouští nikdy, nikdy se neodchylí od svého starého cíle, světovlády v té nebo jiné formě. Zda-li se při platnosti nynějších nariadení nemožno, aby byl počet židovských bursovních členů rozmnožen - je skutečností, že se mnozí, pomalu ale jistě. Jakým způsobem? V špatných případech, kdy klesá cena míst, židovští uchazeči nabídnou vyšší sazbu. Nebo některý člen musí vystoupit pro bankovní úpadek. Správce konkursu musí hledět i bursovní místo zpěněniti pokud možno nejvyšší. Také zde nabídne Žid vždy nejvyšší cenu. Jste jeden prostředek se nabízí, třeba že zakernického druhu. Spocívá ve změně jména, nebo jen křtu. Zastěrkově jméno hraje v politice sebeukrytí velkou roli. V oznámeních, na kupeckých stětech, v nadpisech novinářských a časopiseckých článků slouží jména jako Smith, Adams, Robins znamenité k rozptýlení nedůvěry. Divadelní jevíte jsou zaplavena židovskými herci a herečkami, avšak jejich jména jsou vznesena anglosaská. Mnozí nežidůvští by při blížším nahlédnutí, do jaké míry má být při blížším nahlédnutí, do jaké míry má obchodně co činiti se židy, jejich jména neprozrazují nic židovského. Tento systém vynesl jim také již několik členských míst na burse. Roku 1872 čítalo se na 1009 členů 60 Židů. Za dnešní doby je jich 276 přes nezmeněné, přísně přijímací podmínky. Dle těchto příznaků je jejich vláda nad burzou jen otázkou času - bude-li jejich počet stoupat v stejném poměru.

Naproti tomu přesahuje v newyorském finančním světě značný počet židovských spekulantů nežidovské. Spekulační a bursovní hra jsou pevně historicky zjištěny jako pronikavé znaky židovské rasy. Zatímco mnozí Židé dávají přednost nežidovským bankovním firmám, velká masa sleduje ve spekulaci vůdce své rasy. V Evropě, kde je jejich peněžní moc již silněji upevněna a delšího trvání, zasáhne Židy při spekulaci zřídka nehoda. Někdy jsou zapleteni do spekulacních skandálů, ale zřídka v nějakém, který by jim přinášel snad ztráty.

Opustíme oblast Wall-Streetu a jeho bank s jeho bankéřskou a makléřskou činností a odeberme se na tržisti Curb v Broadway; spatříme kvetoucí židovský jobberský (lichvářský) obchod naftovými, dluhými a akciovými ceninami; jsou tak četní, že dodávají této končině svůj ráz, jako by to byla čtvrt nějakého cizího města. Mnoho obchodu sice provozuje se pod nežidovským jménem, ale jen proto, poněvadž si je Žid vědom toho, že by se mohlo na něho v peněžních věcech pohlížeti s nedůvěrou.

Dale pak v temnějších ulicích a položastřených kancelářích setkáváme se s četnými příslušníky židovské rasy, provozujícími své obchody ve všemožných papírech pro burzu neschopných. Jsou to praví příživníci Wall-Streetské končiny, praví maroderi. Zabyývají se podvodným obchodem a efekty s takovou horlivostí a takovou energií, kterou nic nedovede odradit. Jejich cílem je shrabovati peníze bez práce a bez protivykonu, v čemž mají úžasné úspěchy. Je nepochopitelné, jak mohou mnozí z nich docílití touto cestou největšího jmění; právě tak je nepochopitelné stále vzrůstající množství neopatrných, neznalých a nich zlého netušících nežidů, posílajících ze všech dílů Spojených států své peníze za bezcenné hadry papírové, jimiž obchodují židovští podvodníci. Je to bidácký obchod. Dokonce ani zchytralost nevězí za tímto dabelským pocínáním. Pracují prostřednictvím pošty nebo telefonu, vydávají „bursovní zprávy“, jejich pomocí hledí se zbavit svých shnilých papírů za ceny pokud možno hodné vysoké, pod zaminkou nezískané rady pro ukládající hledáče. Tyto bursovní zprávy jsou neschopnými pro znalce, ale osudnými pro desetitisíce lidí bez vlastního úsudku.

Tento druh židovských podvodníků, pronásledovaných detektivy stále hlídáných tajnou službou Spojených států, pranýřovaných novinami, pohaněných k soudu a vrháných do vězení, tento druh Židů je nevyhnutelný. Jini počítávali by takoveto tresty po celý svůj život jako hanbu; tento typ setrese je jako zertovnou příhodu, asi jako namorník, spadnuvší přes palubu, setrasa se smíchem vodou.

Jsou ještě temnější hlubiny, kde se provádí pouhé zločejství a lupičství. Lide tam přebývající, jsou nahonceni nejnižšího druhu spekulantů. Zločinecké historky wall-streetské, dlouhá to a desná rada, všechny se zvláštním rasovým a banditským náterem, vzbudily již často pozornost veskereho světa, ale jak tomu obyčejně byva při reprodukci takovýchto historek v tisku - bývají vynechány body, které jedine mohly by celek objasnit!-

Zmíněný, mlčky prováděný odpor amerického finančního světa proti své semitské vládě je snad jedinou nežidovskou dohodovou formou v Americe. Je protismysluna americkému citení, leč byla mu vnucena proti

utocnému semitskému pocinání jako obrana. V tomto tichém boji nepřevyšuje ještě židovský svaz nežidovského protivníka, boj stojí. Nahledne-li se všeobecně, oc jde, bude snad pro vždy zastaven.

Boj živlu, nepřátelských poradců, proti kapitálu pod prolhaným heslem "pokrok a svoboda" směřuje výhradně proti nežidovskému kapitálu. Financníci, na něž se utoci ve Spojených Státech, jsou nežidé. V Anglii je tomu právě tak. Čtenář novin ví, jak nepřetržitě usilí bylo tam vynakládáno, aby byly drahy a doly přivedeny ke zhroutilí radou stávek. Čeho však neví, je, že železnice a doly jsou tam ještě v nežidovských rukách, a že stávkové, rozdmýchávané bolševiky, jsou židovskou zbraní k rozrušení této formy nežidovského majetku, aby se mohl pak státí lehkou kořistí Židu.

KRIVKA ŽIDOVSKÉ PENEZNÍ MOCI

Židovské vysoké financnictví přišlo poprvé ve styk se Spojenými Státy Rothschildy. Možná dokonce říci, že Spojené Státy položily základ k Rothschildovskému jménu a sice, jak je tomu tak zřetelně u židovského bohatství, válkami. Prvních 20 milionů dolarů, jichž Rothschild získal k volnému použití, tvořilo kupní peníze pro hessenská vojska, nucená bojovat proti americkým koloniím.

Od tohoto prvního prostřednického navázání na věci americké dosáhli ještě často, byť vždy jen agenti, vlivu na finance naší země. Žádný z Rothschildů se zde neusadil. Amschel zůstal ve Frankfurtu, Salomon odešel do Vídně, Nathan Mayer do Londýna, Charles do Neapole, James do Paříže. Byli svého času skutečnými vrchními vojvodci evropskými a jejich dynastie vedena dále jejich potomky.

První židovský agent Rothschildů ve Spojených Státech byl August Belmont; přišel sem roku 1827 a stal se při vypuknutí občanské války předsedou demokratického národního výboru. Belmontové se hlásili ke křesťanství a v New Yorku stojí dokonce belmontská pamětní kaple.

Moc Rothschildů dosáhla přílivem jiných bankéřských rodin takového zesílení, že celek neda se již označít jménem jedné rodiny, nýbrž představuje rasovou mocnost. V tomto smyslu mluví se o židovsko mezinárodní peněžní moci.

Zatím spadl částečně tajuplný závoj se jména Rothschildova; hlas lidu nazývá valečné financnictví zcela správně "krvavými penězi"; mnoho obchodu, jichž pomoci se vysílili peněžní mocní na skutečné panovníky národu, je nyní rozestřeno v plné nahotě na denním světle. Léc stará rothschildovská metoda zplstění židovských bank všech zemí dohromady byla podřezána, protože se osvědčila. Vztahy newyorských firem k Frankfurtu, k Hamburku a k Drazdanu, jakž i k Londýnu a Paříži jsou lehce poznatelné již na stítech firem: tvoří jednotu.

K této vlastnosti mezinárodního financníka hodí se židovství peněžníci obzvláště s ohledem na svůj "nedostatek národnostních nebo vlasteneckých iluzí", jak praví jistý spisovatel. Pro mezinárodního financníka znamenají události valečné a mírové mezi národy pouze změny na finančním světovém trhu.

Právě skončená válka (první světová - pozn. TP) byla, jak známo, několikrát odložena na žádost mezinárodních peněžníků. Kdyby byla vypukla dříve, mohlo se snad státí, že by bývaly některé státy, jež měly být zataženy do války, zůstaly stranou. Proto bylo nutno mezinárodním financníkům částečně tlumit bojovný entuziasmus, rozdmýchány jejich vlastní propagandou. Může být snad pravda, že Rothschild psal roku 1911 psaní německému

cisari proti válce: 1911 bylo ještě brzy. V r. 1914 nenapsal již žádného dopisu.

Jest nesporná souvislost mezi židovsko-mezinárodním financnictvím a válečnými a revolučními událostmi. Pro minulost je tato souvislost zcela zřejmá očividně a jasné; pro přítomnost platí neměnně. Liga proti Napoleonovi byla například židovským dilem. Její hlavní stan byl v Holandsku. Když Napoleon vpadl do této země, byl hlavní stan přeložen do Frankfurtu nad Mohanem. Jest pozoruhodno, kolik židovských mezinárodních penězníků přišlo z tohoto místa: Rothschildové, Schiffové, Speyerové - jmenujeme namátkou jen několik.

Tato mezinárodní spojení směřují nejen k ovládnutí čistého peněžního trhu, nýbrž i průmyslových odvětví, obzvláště už spjatých s finančním oborem. Jako pravidlo platí: Je-li dosazeno vlády, budou vytlačeny všechny nežidovské zájmy. "Židovská encyklopedie" píše o tom: "Židka kdy byly židovské finanční zájmy spjaty s průmyslovými, vyjímajíc drahokamy a kovy. Tak kontrolují Rothschildové rtut, Bratři Barnatové a Warner, Brett a Co. diamanty, firmy Bratři Lewisohnové a Guggenheim měď a do jisté míry stříbro." K tomu třeba připojit ještě "kontrolu" nad korálkou, bezdrátovou telegrafií, divadlem, nad evropským a zčásti i americkým tiskem a jiné. "Židovská encyklopedie" pokračuje: "Zatím působila zřetelná převaha židovských penězníků v oboru statních pupek. To dalo se, jak již řečeno, důsledkem mezinárodních vztahů větších židovských firem."

Proti nesmyslnému zahavání židovského tisku budiz konstatováno, že ani židovské autority nepopírají bázeň po mezinárodní peněžní vládě: tvrdí pouze, že toto bázeň není dnes tak velké jako bylo dříve. "V posledních letech naučili se nežidovští penězníci tímž kosmopolitním metodám a celkem jest dnes kontrola v židovských rukou spíše menší než větší." (Žid. encyklopedie)

Pokud se týká Spojených Států, je tomu tak. Před válkou byl stav židovských finančních firem ve Wall Streetu silnější než je dnes. Válka vytvořila poměry, jež vrhly nové světlo na internacionalismus židovského financnictví. Za doby americké neutrality bylo lze pozorovati rozsah zahraničních spojení jistých lidí a také až do jisté míry ridily se národní povinnosti mezinárodními peněžními obchody. Válka vsadila nutně všeký nežidovský kapitál na jednu stranu proti jistým skupinám židovského kapitalismu, jež vsadily na obě strany. Rothschildovo napomenutí: "Nedávej všech svých vajec do jednoho kose" stává se úplně jasné, vztahujeme-li je k národním a mezinárodním výkonům. Židovské financnictví zachází stejně s politickými stranami a opozicemi, sazí na obě a neztrácí tak nikdy. V důsledku těchto jednání tudíž židovské financnictví neprohrává také žádné války. Stojíc na obou stranách, musí dosíci vždy výherní stranky, a jeho mírové podmínky budou také, aby jimi byly uhrazeny zálohy jeho lidí na straně prohrávající. To byl význam a účel přílivu Židu k mírové konferenci.

Mnohé židovské bankovní domy ve Wall Streetu byly dříve pobočnými závody starých obchodů v Německu a Rakousku. Tyto mezinárodní firmy vypomohly si kapitálem a udržovaly i jinak úzke vztahy. Některé byly mezi sebou spojeny snatkami. Ale nejsilnější paská byla rasová. Většina z nich utrpěla za války těžké ztráty, protože jejich zámosti přátelé nevsadili na správnou stranu. Leci to platí jen jako zjev přechodný a brzy budou státi židovští financníci pohotové, aby zahájili boj o úplnou finanční vládu ve Spojených Státech. Zda s úspěchem, rozhodne budoucnost, avšak zda se, že lpi na všech židovských snahách po ovládnutí zvláště neblaha věc. Právě když má býti vsazen poslední kámen do triumfální brány, přihodí se nějaká nehoda a budova se zhroutí. To opakovalo se v židovských dějinách již častokrát; Židé to vedeli a patrali po vysvětlení. V mnohých případech skyta "antisemitismus" nejprápadnější omluvu, ale ne vždy. I tentokrát, kdy válečný požár osvětlil tak mnohé, co mohlo býti dříve ukryto ve stínu, nazývá se probuzení všeobecné pozornosti antisemitismem a vysvětluje se tím, že po každé válce učinili Žida kozlem za hráchy. Nevztírá se tu otázka: Proč?

Heslo 'antisemitismus' nedostává k vysvětlení neždaru židovských finančních mocností v jejich snaze po neomezené vládě v zemi, jako jsou Spojené Státy. Antisemitismus nezasahuje těch, kteří jsou dobře ohrazení za násypy své peněžní moci. Například mlčky prováděný odpor nežidovského světa finančního ve Wall Streetu a odpor newyorské burzy nejsou "antisemitské". Tento odpor nebrání Židům v provozování jich obchodu, obrací se pouze proti zjevnému programu neomezené vlády ne ve prospěch všeobecného blaha, nýbrž rasového sobectví.

Jestě před několika lety měl obchodní dum Khun, Loeb a Co. dle všeobecného mínění výhledku na brzké zaujetí prvního místa jako emisní a půjčovní ústav. Mnoho důvodů svedci o tom, mimo jiné skutečnost, že tato firma poskytovala peníze Harrimanovi v jeho boji o železnici proti J. Hillovi. A přece nesplnila tohoto očekávání. Nastaly nepředvídané příhody, jež se sice nedotýkaly obchodního tvoreni firmy, za to však vystavily ji v jisté nefinanční věci světlu nežádoucí veřejnosti.

V domě Khun, Loeb a Co. dosáhla židovská peněžní moc, stavu, podobného zatope. Hlavou firmy byl zemřelý Jakub Schiff, narozený ve Frankfurtu nad Mohanem, kde byl jeho otec jedním z Rothschildových maklerů. Jeden společník, Otto Kahn, rodák mannheimský, byl záhy obchodně spojen se Speyery, kteří také pocházeli z Frankfurtu. Jiný společník, Felix Warburg, přiznal se do rodiny Jakuba Schiffa.

Vyše, než v této firmě, nestouplo židovské financnictví. Přece však v poslední době podniknuto pobocní hnutí, jež snad přiblíží židovskou ctizadost více k cíli. Zastavení ve Wall Streetu, židovští peněžníci vrhli se na jiná americká, ba i zahraniční střediska, jichž budoucí vliv na americké věci slibuje státi se značným. První pobocné hnutí cílí k střední a jižní Americe. Finanční podpora a rady, jichž se dostalo Mexiku v poslední době choullostivých vztahu k Spojeným státům, pocházely od židovských finančních skupin. Zdá se, že pokus, dosáhnouti vlivu na Japonsko, neskoučel tak zcela hladce. Jak známo, Jakob Schiff podporoval peněžně Japonsko ve válce s Ruskem. To se dá vysvětliti: Byl to dobrý obchod a současně příležitost pomstíti se na Rusku za špatně zacházení se Židy. Schiff použil současně příležitosti k seznámení ruských valečných zajatců v japonských táborech s názory, jež později vzrostly v bolševismus. Leciť zdá se, že hlavním cílem bylo připojení vzrůstající japonské moci k síti židovských finančních podniků jako nového článku. Židovské financnictví zakotvilo již v Japonsku; zdá se však, že nesplnily se zcela naděje pana Schiffovy v tomto směru. Japonci vědí zřejmě více o "židovském nebezpečí", než Američané; mimo to jsou na výsost nedůvěřiví. Pojmali obchod přísně obchodně, což prý se panu Schiffovi velice nelíbilo. To ješť pozoruhodné v přítomné době a vzhledem k propagandě, která hledí stále vyvolávat třenic mezi Spojenými státy a Japonskem.

Jižní Amerika ješť asi jejich prvním cílem. Židovstvo používá dvou prostředků, aby dosáhlo světovlády: peněz a lidí. Žádná vláda, žádná církev nedovedla by vésti 250 tisíc, půl, ba celý milion lidí z dílu světa do jiného, přeloziti je, jako vojevůdce překládá své vojsko; Židovstvo to dovede a provádí to nyní. Ješť to pouze otázka lodního prostoru. V Polsku - kde všemocná mírová konference vřiktovala do státní ústavy zvláštní židovské výsady, kde by tedy měli Židé mít všechny důvody zustati - připravuje se velké přesunutí ve směru západním. Část mas je dirigována do Jižní Ameriky. Část těch, kteří se přistěhovali do Spojených států, má býti po jisté přípravné době také přepravena na Jih.

Jako druhy prostředek k světovládě byly jmenovány vedení a význam zlata. Aniz bychom chtěli objasňovat účel, jedno ješť jisto: velké hnutí židovského lidu a židovského zlata svádí se v přítomné době do Jižní Ameriky. Vedle toho i doprava jiného materiálu, což znamená, použijeme-li k objasnění "protokolu", pouze zcela určité záměry.

Přítomný pokus o zmocnění se celé Ameriky přijde snad z Jihu, kde židovská moc ješť již silnější, než dává tisíců její počet, kde stavají se patrnými židovské revoluční pikle ve sporných událostech mezi různými státy.

Nejdříve musíme uvést pozornost zpět na New Yorku a jeho finanční okresy. Ukázali jsme již záplavu židovské peněžní moci. Další známka židovského vlivu na americké financnictví ješť méně lichotivá pro tuto rasu. Nemůže-li její finanční působnost stoupat výše, - klesá hlouběji do temných průlivů, než kterakoliv jiná činnost finanční.

Bylo by spinavou historikou podávat zprávu o darebáctvích Robinu, Lamaru, Arnsteinu a jiných, kteří přispěli svým dílem k dlouhé řadě zločinců, jichž bídná činnost odehrávala se v temných koutech Wall Streetu. Hlavní bod těchto historiek spočíval by v tom, že tento způsob zločinnosti ješť převážně židovský. Nemůžeme říci, že by s ním souhlasila židovská obec; za to však zachovávala tato a její vůdci vždy mlčení vůči těmto finančním zločincům, místo aby jim dala pocítiti své rozhořčení. Každý státní návládní zná slepou horlivost Židů v obhajování každého příslušníka své rasy, bez ohledu na stupeň a tíhu jeho viny. Při vyšetřováních, konaných před několika lety, jichž výsledek prokázal, že obchodně provozovaná nerest byla Židy monopolizována, pomáhali sice také počtively smýšlející Židé. To však nemohlo zabrániti, aby nebyl kladen nejprudší odpor uveřejnění těchto skutečností v tisku.

Nedávno byla země překvapena zprávou, že efekty a pužky svobody v ceně 12 milionů dolarů ztratily se plánovitě provedenou krádeží banditu z Wall Streetu. Vyšetřováním vyšlo najevo: Cenné papíry, jimiž se obchodovalo mezi burzou a bankovními závody, byly donášeny spolehlivými mladými posly (messenger boys), kteří často nosili ceny o 250.000 dolarech, pokladna od pokladny. Tato frekvence odehrávala se v prostorově užze omezené bankovní čtvrti Wall Streetské. V lete 1918 byli tyto messenger boys povoláni k vojenské službě. Museli býti přijati jiní poslové. Brzy ukázaly se znepokojující zjevy. Posel za poslem zmizel tajuplným způsobem, nikdy již se o něm neslyšelo. Byla učiněna všechna bezpečnostní opatření. Poslové museli choditi po dvou, hlídky byly vsude rozestaveny, nejzkušenější detektivové přibráni - poslové mizeli stejně jako dříve.

Tak tomu bylo až do jara 1920. Častky do té doby zmizely, činily 12 milionů dolarů. Konečně se stala zátěž. Z přiznání vyšlo najevo existence daleko rozvětvené židovské loupežnické bandy. Sestávala z jistého počtu zamožných Židů ve spolku s řemeslnými židovskými zločinci. Tento generální štáb používal mladých, hlavně z Ruska přistěhovalých Židů, kteří se ucházeli pod prostými anglosaskými jmény o místa poslu ve Wall Streetu, aby pak zmizeli se sverenými hodnotami. Tyto byly pak náčelníky v jiných městech podlouhne prodávány dale.

Ve vyšlo najevo nežidovským poslem, jehož peněžní tíseň využívali, aby jej učinili spoluvníkem, ačkoli mu hrozila smrt. Jistý počet poslu se dostal do vězení, stručníci usli trestu útekem nebo pomocí mocných tajných vlivů. Chování se židovského tisku a židovského obyvatelstva vůči němu stojí ve znamení sympatie a obdivu. Proč by ne? Obětmi těchto loupeží byli jen gojové a hlavní oběti nežidovského kapitalismu. Newyorský kahal přel tento případ mlčením. Při úzké souvislosti všech živů v městě mohl tento případ vysvětlit společný pokus a mnohou jinak neobyčejnou událost. Rasový instinkt chrání očitě trestně stíhaných rasových soudruhů, byť i zasloužili v hojné míře trest.

AMERICKÝ DISRAELI - NAD-ŽID

Válka přerušila snad na čas vztahy židovských bankovních domů ve Wall Streetu k jejich zámožným obchodním přátelům, rozmnožila však značné židovské bohatství ve Spojených Státech. Dle židovského pramene je v městě New Yorku ze sta valemých milionářů 73 Židů, Židovstvo vyšlo ve Spojených Státech z války mocnějším, než bylo dříve, jeho vzestup je znatelný v celém ostatním světě.

Žid je prezidentem Svazu Narodů, prezident francouzský je Žid; právě jeden stál v čele komitétu k zjištění otázky valemých dluhů; za jeho předsednictví udalo se zmizení důležitých dokumentů.

Ve Francii, Německu a Anglii přibývalo jejich finanční moci, jakoz i vlivu jejich podvratné propagandy.

Je zvláštní skutečnost: Na zemích, které mohou být pravem nazvány antisemitskými, spočívá ruka Židova tíživěji než kdekoli jinde. Čím větší odpor je proti němu, tím větší je židovské rozvinutí mocenské. Německo je dnes antisemitské. Přes všechny námahy německého lidu osvobodit se z viditelné moci židovské, Židovstvo zahnízdlilo se ještě pevněji než dříve, nezasazitelno vůči lidovému. - Francie stává se postupně antisemitskou; se stoupaním tohoto proudu objevuje se židovský prezident. Rusko je až do kořene antisemitské, a přese upí pod židovskou tyranii. A v okamžiku - jak nás ujistují mluvčí Židovstva - kdy celým světem probíhá vlna antisemitismu - tímto slovem označuje se probuzení národu k vědomí své situace - Žid stává se hlavou Svazu Narodů, který byl tvoril světovládou, kdyby Amerika k němu přistoupila. Nikdo neví správně proč; nikdo si to nedovede vysvětlit. Ani jeho schopnosti, ani vůle všeobecnosti neurčily ho k tomu, ale - je zde!

U nás ve Spojených státech máme za sebou čtyřletou židovskou vládu, skoro právě tak absolutní, jako v Rusku. Tato věta zní nepravděpodobně, avšak pokulháva daleko ještě za zaručenými skutečnostmi. Tyto skutečnosti nepocházejí snad z doslechu, nejsou výrazem stranického úsudku: jsou výsledkem badání zákonného úřadu a pro všechny případy obsaženy v úředních protokolech Spojených Států.

V této době Žide dokázali, že i bez Wall Streetu ovládají americký lid. Muz, který poslal tento důkaz, náleží však do Wall Streetu. Byl nazýván "prokonzulem Judy v Americe", sám se přitom označuje jako Disraeli Spojených Států. Před jistým zvláštním výborem kongresu prohlásil: "Měl jsem ve válce pravděpodobně více moci, než kdokoli jiný; to je bezpochyby pravdivo." Těmito slovy nepřeháněl: měl více moci - ne vzdy a zcela zákonnou a ústavní moc - to přiznal. Vztahovala se na každý dům, všechny obchody, továrny, banky, železnice. Obsahla armády a vlády! Moc, bezmezná a - nezodpovědná. Prinutila nežidovské obyvatelstvo, aby se dalo vysvětlit tímto muzem a jeho pomocníky do kosily a poskytlo jí vědomosti a tím i výhod, jakých nemohly vyvážit miliardy.

Sotva jeden mezi 50.000 Američany slyšel o něm před rokem 1917, a nebude jich více, kteří o něm nyní vědí něco bližšího. Vynoril se z temnoty, která zůstala neosvětlena nějakými činy pro obecné blaho, aby zaujal panovnické místo nad národem ve stavu válečném. Ústavní vláda měla při něm málo práce mimo povolování peněz a výkon jeho nariadení. Domníval se však, že bylo možno přes jeho hlavu obrátit se na prezidenta Wilsona, o což se nepokusil žádný znalec poměru.

Kdo jest tento muž s tak neobyčejnou životní drahou, tak poučnou pro pohotovost Judy jak uchvacovat zezlo, když se domnívá, že tento čas přišel?

Jeho jméno jest Bernard M. Baruch.

Syn lékaře, narodil se roku 1870, navštěvoval universitu v New Yorku a opustil ji v 19 letech. Za to použil "mnohých let" zvláště k "ekonomickým studiím". Bližšího o něm nemožno se dozvědět. Asi v 26 letech vstoupil jako společník k firmě Housma a Co., roku 1902 zase vystoupil, dosahnuv místo v newyorské burse. O své obchodní praxi praví: "Neuzavíral jsem jiného obchodu, než pro sebe. Studoval jsem zařízení jistých výrobních a výrobních, a lidí v nich činné." Obchodoval v efektech a podnicích. Tyto nekupoval, aby v nich pracoval, nýbrž aby je opět prodával při vhodné příležitosti; žádný podnikatel, žádný kupec - čisté kapitalistický typ obchodníka. Zabýval se tabakovými továrnami, slevárnami, kaučukem, ocelí. "Byl jsem interesován na koncernech." Svou hlavní pozornost venoval obchodu mezi. Tím dostal se do spojení s oběma monopolovými firmami Guggenheimem a Lewisohnem. Význam tohoto spojení se ještě ukáže.

Již v mládých letech byl velmi zamožným, aniž bylo něco známo o nějaké velké dedičství. Učinila-li její válka ještě bohatším, neda se říci s určitostí. Přátelé a nejbližší obchodní společníci zbohatli.

Vyhybal se otázkám, jaká byla jeho vlastní a hlavní obchodní činnost bezprostředně před válkou: měl přitom umysl vzdaliti se pokud možno obchodu. Proč? Aby připravoval ještě větší?! Jeho umysl odejiti do ústraní "byl přerušen mým jmenováním členem poradního výboru (Advisory Commission), aniž bych měl před tím o tom tušení, nebo aniž bych se byl o to ucházel." Byl tedy objeven. - Proč? - Kým?

Jak se stalo, že právě Zid byl jediným mužem, který stal k dispozici pro místo nejvyšší všemohoucnosti?

- Tento poradní výbor ustavil se roku 1915, kdy země pokládala svou neutralitu ještě za samozřejmou: Tenkrát byly by pokusy, nebo pouhá zmínka, o zaplétení Spojených států do války, smetly přimluvcem s obzoru.

V této době mírové vůle veskerého amerického lidu ustavil se poradní výbor - aby připravoval válku! - pod Wilsonem, který roku 1916 dekoval za své znovuzvolení lži, že chce uchrániti zemi od války.

Odpovědi na otázky ve věci jeho známosti a osobních vztahů k prezidentovi jsou vyhybave. Nechtěl ji vědět, když vyjednával před svým jmenováním ve válečném poradním výboru naposledy s prezidentem. To jest napadno: rozmluva s prvním mužem republiky nemohla tak lehce vymizeti z paměti, leč by se takové rozhovory týkaly obyčejných věcí, což by znamenalo, že se konaly zhusta. - Ve vztahu k tomuto prohlásil: "Ovšem že bylo dlužno pamatovati na mobilizaci průmyslu země, neboť lidé nebojují pouze svými armádami, je jim třeba také zbraní." "Veril jsem, že válka přijde, dávno před tím, než přišla."

To bylo roku 1915! Tenkrát, když americký národ pohlížel na válku jako divák a chtěl v této úloze setrvati - již tenkrát Baruch byl přesvědčen o zasáhnutí Ameriky do války, která vypukla o dva roky později, a připravoval ji! A vláda Wilsonova, která se zavázala, nezatahnouti zemi do války" již tenkrát se radila s Baruchem, jenž teprve vytvořil atmosféru pro válku! Kdo vzpomene roku 1915 a připojí k obrazu dodatečně tahy, jež mu tenkrát byly neznámy, totiž činnosti Baruchovy, uzná, že tenkrát nevěděl nic o nejdůležitějších událostech, třebaže četl velice pozorně denně své noviny.

Baruch věděl v roce 1915: "že budeme do války zapléteni." Když si takto představoval vývoj, nastoupil "dlouhou cestu". "Na této cestě cítil jsem, že je třeba učiniti něco pro průmyslovou mobilizaci a vymyslel jsem plán, jak byl potom proveden, když jsem se stal předsedou poradního výboru." Tento plán přednesl Wilsonovi, tento pozorně naslouchal a schválil jej. Wilson činil, co Baruch chtěl, a Baruch chtěl položit svou panovačnou ruku na veskerou americkou produkci, což se mu také podařilo. Podařilo se mu to dokonce uplněji než Leninovi v Rusku. Neboť ve Spojených státech neviděl národ nic o, než vlasteneckou stránku; židovské vlády nad sebou

nevidel:

Byla dosazena "rada národní obrany" - roku 1915! Nebyl to ústavní sbor složený z Američanů, nýbrž samovolný útvar s Židem v popředí, - takže Žide na všech důležitých místech. Patřilo mu šest státních sekretářů a podřízen mu byl "poradní výbor" sedmi osob, z nichž byly tři Židy; Baruch byl jedním z nich. Tento výbor opět měl pod sebou státní úřadnictví a mnoho podvýborů. Jedním z nich byla "válečná průmyslová rada". V této byl Baruch nejprve členem, pak neomezeným vládcem. Tato "válečná průmyslová rada" zatlačila během času všechna ostatní zařízení, ovládala veškerý život Spojených států ve všech odvětvích. Baruch byl v tom strůjcem celku.

Proč to byl právě Žid, který si získal a vykonával tuto absolutní všemohoucnost nad stamilionovým národem?

Všechna zařízení, vytvořená Židy, měla přísně autokratickou povahu pod vývěsním stěmem demokracie. Tak měl příležitost každý Žid v celé nejrůznějších organizacích, aby měl nebo velkou, vycvičit se v úloze neomezené, rozkazy vydávající osobnosti.

V čem prožívat rozsah moci této "válečné průmyslové rady"? Na otázku poslance Jefferise: "Vy jste tedy určoval, co měl každý dostati?", odpověděl Baruch: "Tak je to, nepochybně. Převzal jsem zodpovědnost a konečně rozhodnutí spocívalo na mně - zdálo se nebo co má udržovati vojsko a námornictví, mají-li dostati železniční správu, spojenci to neb ono, nebo má-li generál Allenby dostati lokomotivy, či má-li se jich použiti v Rusku nebo Francii."

Toto sotva představitelné množství moci spocívalo v ruce jednoho muže: "Tedy veškeré nitky moci sbíhaly se ve vašich rukou?" tázal se Jefferis. "Ano, měl jsem ve válce pravděpodobně více moci než snad kdokoli jiný, tot naprosto pravda." A na jiném místě: "Konečně rozhodnutí záviselo na mně."

Mylný jest názor, všeobecně rozšířený, že prezident Wilson jednal samovolně; tento názor přehlíží židovskou vládu, která stále radila prezidentovi ve všech věcech. - Kdo její nazývá autokratickou, jest slepým vůči neobyčejnému množství moci, kterou přenesl na členy židovské válečné rady. Nestaral se ani o ústavu ani o Kongres; vyradil Senát, ba i členy kabinetu. Není však pravda, že nepřijal žádné rady. Ani při vedení války ani při mírovém vyjednávání nejednal na vlastní pěst. Idea, přivesti Ameriku do války nebyla jeho myšlenkou, právě tak způsob válčení a uzavření míru. Vzádu za ním stál Baruch; doprovázel jej do Paříže a opustil teprve s ním evropskou pevninu na lodi "George Washington" - když bylo vše odbyto tak, jak si přál Baruch a jeho lidé, kteří vytvořili kolem Wilsona pevný kruh. Jediný žurnalista, který během války měl státní přístup k prezidentovi, jeho oficiální hlasná trouba, byl Žid David Laurence.

(Americké Židovstvo stálo při demokratické straně, pokud se dalo ještě něco vytlouci z Wilsona, pak její opustilo s rychlostí, s jakou krysa opouští tonoucí loď - a stálo se republikánským. Před posledními volbami tato strana prováděla živou propagandu pro vyšetření válečných vylohou. Od té doby se o věci mlčí: ne nadarmo Žide hrnuli se k republikánské straně.)

Jedno slovo označuje plně a důkladně Baruchův rozsah moci - diktatura. On sám se vyslovil, že by to byla již v míru nejlepší forma vlády pro Spojené státy; snaže ovšem, aby se provedla v době války - z důvodu všeobecného vlasteneckého hnutí.

Válka stála Spojené státy třicet miliard dolarů, deset miliard z toho bylo poskytnuto Dohodě. Použití veškerých technických prostředků podlehalo uznání pana Baruchova. On rozhodoval: 1. o použití kapitálu v hospodářském životě, 2. o všech materiálních, 3. o veškerém průmyslu, o omezení, zastavení, rozšíření, znovuzakládání, 4. o použití lidí, buď prostředně nebo pomocnou službu válečnou, 5. o způsobu zaměstnání dělníků, o cenách a mzdách.

Organizace použití kapitálu nalezla dle jména "výbor pro použití kapitálu"; jeho předsedou byl Žid Eugene Meyer jun. Take jeden neznámý, až byl objeven k tomuto snad nejdůležitějšímu místu. Každý, kdo potřeboval během války peněz pro hospodářské podniky, musel položit otevřené své karty před Meyera a Borucha. Tato organizace v rukou několika Židů se stala tak nejdokonalším výzvedacským systémem, jaký si lze představit, a jaký kdy existoval v obchodním životě. Peněz 8 milionů dolarů, jehož potřebovalo město New York pro školní účely, byl zamítnut. Jistý židovský divadelní podnikatel dostal peníze a prostředky k novostavbě obrovského divadla. Nežidům zamítli prostředky k produktivním účelům; po nějakém čase dostali Žide povolení pro tyto účely.

Byla to desná moc, která neměla být nikdy svěřena jednomu muži, tím méně židovské klice.

Jak se mohlo přece stát, že na místech, kde bylo třeba taktu a mlčenlivosti, stal právě Žid - a sice vždy s neomezenou rozkazovací mocí?! Čím hlouběji vnikáme do problému, tím se stává záhadnějším.

V použití materiálů (surovin, polotovarů nebo hotového zboží) měl Baruch v celé řadě své osobní odborné znalosti. Jak jich použil, na kterých průmyslových odvětvích byl za války osobně účasten; nevyslo nikdy jasné najevo. Kde sám nebyl odborníkem, tam měl své poradce. Tak byl J. Rosenwald pro životní potřeby včetně odevu; jeho zástupcem byl Eisenmann. Řídil „opatrování stejnojmenných, určoval kvalitu a ceny latek továrníkům většinou Židům. Rozhodování o upotřebení medi měl zřízenec meděného monopolisty Guggenheima, a tato firma měla největší valečné dodávky medi. Bez povolení „valečné průmyslové rady“; to je Barochovy, nemohl nikdo stavět dům v ceně, přesahující 2.500 dolarů; nikdo nemohl obdržet sudu cementu, ani nejmenšího množství zinku.

Baruch zjistil, že asi 350 průmyslových druhů stalo pod jeho kontrolou a že tato kontrola uzavírala vpravdě veškeré suroviny světa. „Měl jsem konečně rozhodování.“ „Z důvodu služebních byl jsem v každém z výborů; mým úkolem bylo ohlednout se ve všem po pravém a udržovat se všemi spojení.“ Určoval, kam má být posíláno uhlí, komu se směla prodávat ocel, kde se měly zřizovat průmyslové závody anebo kde se zastavily. S kontrolou potřebných k tomu kapitálů měl současně v ruce veškeré suroviny. Tato kontrola byla halena do umělého výrazu „priorit“; jež představovaly, dle vlastních slov Baruchových, „největší moc ve valce“.

Tím však ještě stále není popsán plný rozsah moci, kterou Baruch vykonával. Srdcem průmyslu je lidská síla. On panoval i nad touto. Zlý sen o důvěře nad lidskou silou byl poprvé uskutečněn tímto jediným individuem: „dosadili jsme prioritu, i pro lidskou sílu.“ „My“ znamená zde vždy buď Barucha, nebo „my Židé, nikoho jiného.

Vypočítal americkému valečnému sekretariátu třídy lidí, které měly být zarazeny do vojska. „Stanovili jsme, aby měly důležité průmyslové závody být zastaveny, a lidské síly, takto uvolněné byly dodány vojsku.“ Rozhodování o životě a smrti celých industrií a o statistikách amerických dělníků měl tento jeden muž - Žid. Určil ceny zboží a mzdy; ceny všech životních potřeb, bavlny, vlny a jiných surovin, pro 354 industrií - jednotné ceny.

73 ze sta valečných milionářů ze samotného New Yorku byli - jak židovské prameny potvrzují - Židé.

A opět se vrtá otázka: Jak se dostal právě Baruch k této roli? Kdo mu ji přidelil? Či nastojem byl? Ani jeho minulost, ani dosud známá jeho činnost nevysvětlují a neospravedlňují jeho ustanovení. Kdyby byl býval jedním z většího počtu odborníků; kteří by byli přeskupili za vedení ústavních mocností země a národohospodářství, bylo by to vysvětlitelné. Nevysvětlitelným však zůstává, že on byl mužem, který se učinil ohniskem valečné rady a podřídil vlastní vládu svým diktátům.

Sel s Wilsonem do Paříže a zůstal tam až do 28. června jako „hospodářský odborník při mírové misi“. Na otázku poslance Grahama: „Radil jste se tam často s panem prezidentem?“ zněla odpověď: „Kdykoliv mne zadal za radu, poskytl jsem mu ji. Měl jsem také co říci s udobrovací náladou. Byl jsem úředním zástupcem v tak zvaném hospodářském oddělení, jakž i v nejvyšší hospodářské radě pro suroviny.“ Graham: „Seděl jste v radě s panem, kteří se radili o míru?“ „Ano, někdy..“ Graham: „Tedy ve všech výběrech mimo Radu pěti.“ (Nejvyšší instance). Baruch: „Často i v této.“

Židovský světový program byl jediný, který prošel bez jediného skrtu ve Versailles. Francouzi, kteří pozorovali s úžasem, jak tisíce Židů ze všech dílů světa hrnou se do Paříže a spolupůsobí jako vyvolení poradcové státních hlav, nazvali mírovou konferenci „kóser konferencí“. Zvláště v mírovém poselství americkým byl počet Židů tak napadný, že to vzbudilo všude pozornost. Angličan Dillon píše ve své knize „Vnitřní děj mírové konference“ toto: „Mnohemu čtenáři bude se to zdát podivným: je však nesporné, že značný počet vyslanců konference veril ve skutečnost semitských vlivů na anglosaské národy.“ Lici, že pro Wilsonovy návrhy ve věci tak zvaných „prav menšin“ byly směřovány pouze židovské požadavky, že tato práva hluboce a těžce zasahovala do vrchnostenského práva státu jimi postizených a že byla tato práva formulována Židy, „kteří byli shromážděni v Paříži, aby uplatnili svůj: pečlivě promyšlený program, což se jim také plně zdálo. (Všechny tyto události ukazují závažný shodou s radkami, které jsou obsaženy v sionistických protokolech. Viz 1. svazek „Světový problém“.) Vyslanci státu, těmto požadavkům podrobených, říkali: „Od nynějška bude svět ovládan Anglosasky (Anglie a Amerika); tito budou ovládnáni svými židovskými živly.“

Jeste ke kapitalu "medi". Dle vlastni vypovedi "interesoval se" Baruch o obchody s modi. Guggenheimove a Lewisonove jsou "medenyimi králi" sveta. Pred vypuknutim valky Baruch "navstivil" tyto pany. Za valky rozdělili se o obchod; konkurence byla vyrazena: Pan Baruch jako zastupce vlady, prosil ji o to! Lewisonove - vicepresident jejich spolecnosti nazyval se Wolfson - dostali americky trh, Guggenheimove zahranicni. Vlada Spojenych Statu sama koupila za valky asi 600 milionu liber medi: Vlada; to jest Baruch, usnesla se vyjednavati o medi pouze s Lewisonovou spolecnosti. Mensi spolecnosti medarske tudiz, chtely-li se zbaviti sve medi, musely se obratiti na sve velkokonkurenty - na rozkaz vlady zastupovane Eugenem Meyerem, který zastupoval Mr. Barucha. Take E. Meyer byl značne "interesoivan" o med. Porad medarských producentu v New Yorku zucastnili se: Roseristamm, Vogelstein, J. Loeb; Wolfson, Drucker a E. Meyer; zastupci vojska a namornictva nebyli prizvani. Ve Washingtonu byl u vlady spolecny zastupce Lewisonu a Guggenheimu Mr. Moschauer.

"Vladni" vybor, který dosadil Baruch, aby vyjednaval s medarskými producenty sestavat ze tri osob: temito byli zrizenci firmy Guggenheim! "Ano, ti medarsti velkoproducenti byli ve vyboru. Zvolil jsem je, protoze byli vynikajicimi muzi." Tak "vysvetlil" Baruch toto zvladni jednani. Zidovsky medarsky monopol byl na obou stranach Atlantického oceanu bez mezery.

Suskalo se o tom vselicos. Musel se tudiz stati spasny cin. Lewisonove prohlasi, ze by dodali vlade (prosim za pozornost!) jakékoli pozadovane mnozstvi medi za kazdou ustanovenou cenu. Aby doslo k shode ve veci ceny, vzali jsme prumernou cenu poslednich let: 16 - 3/4 centu... V dobe vyjednavani obchodovalo se medi s 32-35 centy za libru. Dostala tedy vlada svou med za polovinu platne ceny? Tak bylo alespon soucasnemu svetu hlasite oznamovano, a tento svet byl dojat, Baruch vyjadril to takto: "Nabidka ukazala, ze bylo pranim, zrici se uplatnovani vlastního prospěchu, pokud se tyka potreb vlady. Dejte nam co chcete - bylo stanoviskem producentu." Nejdrive obdržela vlada tolik medi, kolik chtěla; cena - nezavazna. Nyni se opet radili, jakou cenu mají platiti soukromnici; sjednotili se na 27 centech. Protoze vsak (prosim opet za pozomost) Baruch postavil jako nejvyssi zakon jednotnou cenu pro vsechno zbozi, at jsou kupci soukromnici nebo vlada, musela vlada z ohledu na tento princip zaplatiti take 27 centu! Pres tuto malou zmenu se ve verejnosti preslo.

Po ukonceni valky zadrzela vlada 16,5 milionu liber medi. Firma Lewison posadila slechetnosti korunu a odkoupila med, kterou prodala za 27 centu, za - 15 centu!

Baruch jest pouze prikladem zidovskeho sepeti s veskerým valecným aparatem. Kdyby byli pouze Zide schopni spravovati vsechna dulezita mista - dobra. Ne-li, jak se mohlo stati, ze obsaditi-tak vyhradne a systematicky veskeren kontrolni aparat? Toto jest dejinnou skutecnosti - jak si ji máme vysvetlit?

OVLADANI DIVADLA

Divadlo jest odedavna hlavnim prostredkem k vykonavani vlivu na vkus a verejne mineni. Jest neunavnym spojencem, který rozsiruje den za dnem vsechny nazory, jez chteji muzove za kulisami vstipiti lidem. Neni to nahodou: v Rusku; kde sotva mají neco jineho, bolsevici podporuji divadlo, vedene v jich smyslu; vedi, ze jeho ucinek v hneteni a utvareni "verejného mineni" jest prave tak silny a hluboky jako ucinek v tisku.

Ze je divadlo pod zidovským vlivem, je vseobecne znamo. Kazdy citi, ze americky duch z nej vyprchal; za to pronikla dusna orientalska atmosfera.

Nejen jeviste vlastní, ale i kino - jehož aparat zabira prumysl na patem miste! - jest uplne ze zidovsteli. Prirozenym nasledkem jest, ze cela zeme se pozdvihuje proti zplostelym a znemravujicim ucinkum, vychazejicim z techto "chramu umeni". Ceho se chopi Zid, at jest to alkohol, nebo divadelni obchod, okamzite se vyvine v mravni (ci lepe receno nemravni) problem.

Kazdeho vecera obetuji statisice lidi cas a penize divadlu. Miliony: lidi proudi do kin. To znamena den co den jsou podrobena miliony Americanu zidovskemu nazoru na zivot, lasku, praci, vstrebavaji do sebe sotva zastrenou propagandu Zidu pro jejich cile - coz jest postup, pro zidovskeho masera "verejneho mineni" primo idealni. Jeho jedinym zarmutkem jest, ze jeho verejne poznani jake takove- ho tzizi mu budoucne ponekud jeho obchod.

Divadlo jest zidovske nejen ve vedeni, nybrz take v literarni latce a v predstaveni. Stale vice a vice kusu prichazi na jeviste, jichz spisovateli, rezisery a hlavni nebo vedlejsimi interprety jsou Zide. Nejsou to umelecka dila a nemaji trvaleho uspechu. To jest zcela prirodzeno: zidovsky divadelni zajem nesmeruje k dobytí umeleckych uspechu, aby udrzel na vyssi americkou scenu, neb aby pripoutal vyznacne herce stareho druhu. Naprosto ne: zidovske zajmy jsou financniho a rasoveho druhu - aby vylakaly z nezidovskych kapes penize a nad to, aby zezidovstily vkus a smysleni. Chlubive clanky v casopisech skytaji pevneho dokladu, jak dalece jsou tyto snahy jiz korunovany uspechem.

Az asi do roku 1885 bylo americke divadlo jeste v rukou nezidovskych. Tenkrate stal se prvni zidovsky prulom. Zmenou majetniku pocal take upadek sceny jako umeleckeho a moralniho ustavu a byl uspisen v te mire, v jake se rozsirival zidovsky vliv. Vyznam tohoto vlivu jest: vse bylo peclive a promyslene odstraneno z americkeho divadla - mimo menecenne a toto postoupilo na prve misto.

Velka doba americkeho divadla minula. Velci predstavitel zemreli, nenasi rovnocennych nastupcu. Vysoky, slechetny Duch z drivejska jiz nebyl oblíben. "Shakespeare kazí obchod," rekl jeden zidovsky reditel. "Mravnustkarstvi" jest jiny vtíp, jimz se chce zesmesnit povznasejici tendence stare sceny. Oba tyto vyroky maji byti vsazeny jako nahrobni kameny na zanikle divadelni umeni.

Potrebovali bychom duchovni vyse trinacti- az osmnactileteho chlapce, abychom chapali dnesni predstaveni. Nutno pry potesiti "unaveného obchodnika"- tim se odvodnuje uplna nepritomnost ducha. Vse je pristrizeno na duchovni stav a mysl bezcharakternich lidi, davajicich se nejsnaze zlakati reziserskymi triky. Dava-li se tu a tam pekny zdravy kus, vyhovuje se prani zanikajicich pokoleni divadelnich navstevniku; pritomne pokoleni divadelnich navstevniku jest obmysleno jinou stravou; predstavy charakteru s hlubsim obsahem, nez jej muze pochopit detska hlava, jsou vynaty z obehu. Komicka opera stala se zrudou zmatku svetelných efektu a vykloubeni udu; hudba, chlipne sileni. Sensacni, hloupe a sprosté - to jest heslem. Soulozeni jest hlavnim, tematem. Vystavy naheho masa ve vystupech, mamicich smysly. Roje zenskyh tel - tot moderni umeni za zidovske rezie.

V mnohych americkych mestech projevuje se vzepreni tech, kdoz touzi po pravem umeni, tim ze se zakladaji ochotnicka divadla. Dramaticke umeni, zahnané z verejnych jevist, naleza pristresi v tisici divadelnich a ctenarskych spolcich. (Tento zpusob obrany nesl by i u nas blahodarne ovoce. - pozn. prekladatele.) Protoze nelze jiz spatriti dobre kusy, ctou se. Tak shromazduji se obce ctitelu praveho umeni v malych dramatickych krouzcich ve mestech a na venkove, schazeji se ve stodolach a kostelich, ve skolach a ve spolkovych salech.

Zmeny, jez zpusobil Zid v divadle, jez muze potvrditi kazdy soudny navstevnik divadla z vlastni zkusenosti, jsou ctvereho druhu.

Predne vypracoval mechanickou stranku, zatlacujici lidskou hru a talent. Misto aby scena podporovala, dostava vlastni, realisticky vyznam. Velci interpreti nepotrebovali scenickych masinerii. Sameckove a samicky, hrajici role zidovskych kusu, jsou ztraceni bez scenickeho aparatu. Scena utlacuje vkus. Zid vi: dobri herci stavaji se stale vzacnejsimi, protoze zidovska divadelni politika znamena smrt talentu; oni stoji take mnoho. Proto vlozi radeji sve penize do dreva, platna, barvy latek a cetek. Tyto veci se nemohou take zarditi studem a zlosti nad jeho idealy mazala a jeho zradou na umeni.

Tak Zid ucinil z divadla chlipnou podivanou; za to vypovedel z neho vsechny hlubsi ideje. Kdo navstevuje divadlo, muze si snad pozdeji vzpomenouti na nalez kusy, nikoli vsak na jeho obsah, ani na jmena vynikajicich predstavitelu. Jedno ke druhemu: zpatecnictvi a zanik.

Za druhe Zid se muze honositi, ze dal orientalske smyslности schopnosti pro jeviste. Coul za coulem stoupala spinava vlna po zadech americkeho divadla a zaplavuje nyne vsechny sceny. Najdeme v "lepsich divadlech" vice nezahalene neslusionosti nez drive v nejobycejnejsich tingl-tanglech. V New Yorku, kde jsou zidovsti reditele cetnejsi, nez mohli byti kdy v Jerusaleme, posunuje se vzdy dale hranice divadelnickych odvazlivosti do oblasti

drivejsich nemožnosti. Nedávne vyprávění "Afrodity" znamenalo asi dobře promyšlený a připravený frontální útok na poslední bastu morální tradice - spisovatelem byl ovšem Zid. Ani stopa po idejích; povrchní narážky, choulivé situace, odvážnost vystupu byly plodem dlouholetého studia v umění svádět lidi. Volný prodej narkotických prostředků je zakázan, naseptávání zkeřného morálního jezu nikoliv.

Darebné kabarety a pulnocní zábavy jsou čisté židovským zbožím. Parížské boulevardy a Montmartre nemají nic z těch oplzlostí, jež by nenasly napodobení v New Yorku. Paříž má však alespoň Comédie Française jako protiváhu proti spine; New York nemá ani te.

Kde by měli vážní dramatictí spisovatelé nejméně vyhlídku v takovém bahně? Kde interpreti, hodní vážného a radostnějšího umění? Jevisté stojí ve znamení choristek a statistik.

Dovolí-li se někdy přístup na jevisté poněkud vynikajícímu dramatikovi, tož pouze na krátkou dobu. Zatlačí jej elektrické světelné a barevné hry, cetkami sotva zahalená tela; a v knihách protloukají svůj život ti; kdož jste nezapomněli, čím by mělo být divadlo ve skutečnosti.

Třetí radou židovského ovládnutí amerického divadelnictví je objevení se systému "star". Poslední léta viděla množství těchto "hvězd", které nikdy nevzešly, aby svítily, nýbrž které byly vysoko vyvešeny na reklamních stěnách divadelních syndikátů, aby vstoupily obecnému domněnku, že svítí tato mrkadla na nejhorejším nebi dramatického umění a dokonalosti: "Hvězdy" ze včerejška, jež již dnes jimi nejsou, byly buď ženskými oblíbenými reditelů, nebo zboží, vzaté z masy a postavené do vykládací skříně, aby vzbuzovalo dojem "novinek". Zkratka zatím co dříve dosahovali interpreti a interpretky slávy přízni obecnosti, určuje ji nyní reklama majetníkům divadel. "Znamka New York", která často značí umeleckou nulu, není nicím, než přízni, v jaké právě těší se u lidí, kteří mají divadlo v moci. - Právě proti této "znamce N.Y." vzpírá se ostatní země; hnutí ochotnických divadel - ve střední a západní Americe jež toho znamením!

Ve všech věcech vychází Zid na rychlý úspěch; tento nezda se mu dosti rychlým zbořením nežidovského divadelního umění. Vytváření umělce stojí čas. Reklama to takto obstará, a jako dříve potulný trhác zubů přehlušil svou mosaznou trubkou bolestné vykřiky svých obětí, židovský reditel odvrací pozornost od dramatické ubohosti tím, že hází na hlavy zaražených diváků konfety, krajky a cetky.

Tyto tři výsledky židovského ovládnutí divadla dají se vysvětliti společným čtvrtým důvodem: vše zachováti, vše proměnit v peníze, co vezme Zid do rukou. Divadelní ohnisko se přesunulo z jevisté do pokladny. Jež to věšnická moudrost: "dej lidem co by rádi měli", což se uplatnilo i u divadla od doby, kdy se ho Zid zmocnil.

Kolem roku 1885 založili dva cíli Zide v New Yorku divadelní agenturu a nabídli se, že odeberou reditelům v St. Louis, Detroitu, Omaze a jinde starost angazmá znamenitých herců pro první herní období. Tato firma se nazývala Klaw a Erlanger; první byl Zid, který začal studovati práva, pak však odběhl k povolání divadelního agenta; Erlanger, takéž židovský vyrostek nepatrného vzdělání, ale se zkušenostmi v peněžních obchodech. Nevynalezli systému divadelních agentů, nýbrž vypůjčili si tuto ideu od pana Taylora, který zřídil jakýsi druh divadelní bursy, kde se scházeli herci a divadelní podnikatelé z venkova a kde mohli uzavřít angazmá.

Forma divadelních agentur jež klicem k problému rozpadu americké scény. Starý systém měl velkou přednost trvalého osobního styku mezi - podnikatelem a jeho společností divadelní a dával genialnímu herci čas a příležitost k přirozenému vzrůstu a uzrání. Tenkrát nebylo jež syndikátu a podnikatelé mohli dáti vystoupiti své společnosti a svým prvními silami na jevístích různých majetníkům a využítovati plně sezony. Ke konci sli pak společně na venek. Oba, podnikatel a společnost, byli odkázáni na sebe, sdíleli radost i žal, dobře i špatné časy.

Agenturní obchod učinil všemu tomu konec.

PRVNÍ ŽIDOVSKÝ DIVADELNÍ TRUST

Roli, kterou hrál "Moudrý Nathan" na německých jevištích, zastával na anglosaských "Ben Hur": Tento kus osvědčil se jako nejucinnější divadelní dílo ve prospěch Židovstva, byť i to ovšem nebylo umyslem spisovatele Lew Wallace.

Zda se skoro, jako by se spojily umění a osud proti tendencím kusem, jinak se da sotva vysvětliti neúspěch nezakryté židomilských kusů. V zadní době mimo poslední nebyla silnější snaha, vnutiti divadlo ovládnuté Židy, do služby opevování Židu. Avšak všechny tyto pokusy, s jedinou výjimkou, ztroskotaly přes nejhlucnější reklamu, příznivé novinářské kritiky a přiznání jistých úředních osob. Dokonce i jistý počet Židu ohradil se zjevně proti pokusu, používatí jeviště jako propagacního místa, aby bylo Židovstvo vychvalováno do neoprávněného významu a obliby.

Židovské ovládnutí divadelnictví samo o osobě není důvodem ke stíznosti. Jestliže jistí Žide, jednotlivci, nebo skupiny, dovedli vyrvatí tento bohatý pramen příjmový dřívejšmu nežidovskému vlivu, jest to snad věci obchodního nadání, jako v jiných oborech - obchod. Rozhodující otázkou však jest, jakými prostředky bylo dobytí této vlády a jak a k čemu jí bylo použito.

Nejprve jest známo, že dřívejší nežidovští divadelní podnikatelé umírali chudí; videli svou hlavní úlohu v tom, aby podporovali dobré umění, a ne aby dělali dobré zisky. Moderní divadelní Žide však naproti tomu chtějí bezmezně zbohatnouti; dali divadlu raz výhradně obchodního podnikání. A ztrústování divadel bylo již dokonáno, když průmyslové trusty lezly ještě v plenkách. Již roku 1896 divadelní trust kontroloval 37 divadel ve velkých městech. Hlavními muži byli Klaw a Elanger, Nixon a Zimmermann, jehož původ jest sporný. K nim připojili se později Rich, Harris a Brookes, všichni tři Žide. Svou kontrolou trust mohl zajistiti svým hereckým společenstvem dlouhou sezonu. Proti tomuto zavodění, hlavně proti tomuto vytlačování, nemohly se udržeti nezávislé společnosti. Jich konec sloužil ještě dalsímu židovskému účelu: kinový průmysl, podnik od počátku židovský, vystoupil na obzor. Zde nebylo třeba vypichovati teprve nežidy, protože nikdy nebyli na věci zúčastněni. Do divadel, poražených trusty a prázdných, vtáhla kina - dvě mouchy jednou ranou.

Veskeren vývoj nemohl se odehrávati bez protiobran. Udatní muzové a ženy ze světa divadelního, novinářského a referentského, kladli odpor. Konce boje leží nasnadě. Počátkem tohoto století židovský trust opanoval pole. Učinil z umění pouhou peněžní věc, pracoval s mechanickou přesností dobře vedene továrny. Potlačil umeleckou iniciativu a odvahu, zardousil každou soutěž, vytlačoval neustále podnikatele a herce dobrého jména, vyloučil kusy odůvodněného významu a podporoval popularitu pochybných, obyčejně židovských veličin. Hledel si nakloniti divadelní kritiky a tisk. S dramatickými díly, s divadlem, s herci bylo zacházeno jako s tovarným zbožím. Vše, co s ním souviselo, vzalo na sebe nízký, obchodnický výraz.

Co to vše znamená? - Scéna jest dnes hlavním vzdělávacím místem pro polovinu obyvatelstva. Co vidí a slyší mladý člověk a pojímá nevědomky jako vzdělávací prvky; společenské chování, mluvu, módu, zvyky a mravy jiných národů, dokonce pojmy o právu a náboženství. Jevíště a kino poskytují masám názory na život a podstatu boháčů. Co jest takto Židy umyšleně ve falešných představách a predsudcích sneseno z divadla do lidu, neda se přehlednouti. Často se diví lidé zmátení a zděvočení mladšího pokolení: Uvedena fakta mluví.

Někdy pronikla do veřejnosti ozvěna boje počestných divadelních kritiků proti uplatkarství, pak proti jejich strhání židovským trustem. S počátku plny laskavosti vůči podnikatelům, hercům, divadelním spisovatelům a kritikům, tento trust ukázal své drapy, jakmile dosáhl moci. Obecenstvo a milióny proudily k němu - a o koho a o co se měl dále starati? Protivil-li se kritik jeho metodám, nebo poukázal-li na menecenný, surový a sprostý ráz prodáváného pozítku, byl vyloučen z trustových divadel. Majetníci novin byli požádáni, aby je propustili ze své redakce. Často měla úspěch takováto práni, neboť za nimi kyvala hrozba, že budou novinám odnata divadelní oznámení. Jest v nejbližší minulosti trust vydal černé listiny nepohodlných kritiků, aby zamezil jich umístění u novin.

Hlavní věci nejsou již hry, nýbrž divadla. Z másy spinavých kusů vynikají sotva tři vyšší ceny, přes to však v přítomné době se jen v New Yorku stává tucet nových divadel. Místa pronajímají se na hodiny. Peníze jsou duší všeho. Jevíště jest pouze vnaidlem.

V říjnu 1920 stihla divadelní obchod velká pohroma. Ba i v New Yorku dopadla divadla tak špatně, jako nikdy od mnoha let. Více než 3 000 herců bylo bez zaměstnání. Uprostřed této krize dali rozhlásit divadelní spekulanti Schubertové - syrakusští Židé, kteří se připravovali jako vratní a prostřednictvím prykmarského obchodu pro své postavení divadelních králů - že pouze v New Yorku by zřídili šest nových divadel a dali napsat čtyřicet divadelních kusů! Snad několik z nich má nějakou umeleckou cenu. O to se však Schubertové nestarají. Do umeleckého úspěchu jim nic není. Jich umyslem jest dát nadelati tolik nových kusů, aby se zúčastili jejich kapitálové vklady v divadlech a v pozemcích k nim patřících.

Dnes nelze již postrehnout odpor proti tomuto řázení. Dramatické kroužky a ochotnická divadla na venkově jsou jediným "antisemitským" protihnutím.

ZIDOVSKÁ STRANKA PROBLEMU KINOPRŮMYSLU

Kdo sleduje tisk, uzná, že otázka nemravných kusů nedochází k lidu. Ve všech státech připravují se zákony o cenzurě filmů; proti ní staví se jen lidé mravně seslí - přimlouvají se za ni část slušného obyvatelstva, probuzená nebezpečím. Za opozicí veze vždy skrytý tlak židovských filmových firem.

Tento zjev zasluhuje nejvyšší pozornost. Pozorováno samo o sobě, budilo by zdání, jakoby jistý židovský zivěl byl obviněn z vědomé, hrubé nemravnosti. Avšak to situaci ještě nevysvětluje. Ve Spojených Státech stojí proti sobě dva názory; jeden panuje ve výrobě filmu, druhý vládně, možno-li to tak nazvat, ve veřejnosti. Jeden jest orientálním ideálem: "Nemůžeš-li jít tak daleko, jak bys chtěl, jdi tak daleko, jak můžeš." Jest nakloněn všemu, co jest masem a jeho zobrazením, a je mu bláze dle jeho sklonu pod smyslými vzruchy. Tento orientální názor liší se nesmírně od názoru anglosaského, amerického - a jest si toho vědom. Tím se vysvětluje jeho odpor proti filmové cenzurě. Nelze tvrdit, že by filmoví továrníci židovského původu podporovali vědomě nízké, sprosté, a podle svého rasového sklonu; vědí však dobře, že jejich vkus a povaha liší se od převládajícího druhu amerického lidu. Kdyby byla nastolená cenzura, uplatnil by se patrně americký názor, čemuž právě chtějí zamezit. Mnozí z těchto továrníků ani nevědí, jak spinava jest jejich látka; je jim to zkrátka přirozeno.

Snad žádnému jinému druhu zábavy nedostalo se tak jednomyslné kritiky jako filmovému oboru, protože všude, do hloubi každé rodiny, byla pocítována jeho oplzlá, svůdná a účinná síla. Jsou dobré filmy, tohoto tvrzení držíme se křesťovité, doufajíc, že se stanou zachranným zebříkem, po němž unikneme z zumpy, v níž se změnil nejrozšířenější druh veřejné zábavy.

Muzové a spolky, vědomi si své zodpovědnosti, pozdvihli hlasy svého odporu: marně. Dovolávání se mravního svědomí nevzbudí ozvěny u těch, jimž bylo vysláno: tito dávají si záležet pouze na svých hmotných zájmech. Dle přítomného stavu věci americký lid je proti filmům stejně bezbranný jako proti každé jiné premiéře židovské mocenské snahy. Teprve, až se tento pocit mdloby stane všeobecným, je možno, aby povstal zachranný čin.

Tento stav se dosud stále zhoršoval. Filmy pretekají pohlavní spinou, překonávají se v zločineckých jednáních. K obhajobě uvádí se, že filmový průmysl jest na čtvrtém nebo patém místě mezi největšími průmysly Spojených Států a proto nesmí býti znepokojován. Slušná veselohra vynáší snad 100 tisíc dolarů, úspěšný "pohlavní problém" dává 250 až 500 tisíc dolarů výtěžku.

Jistý Dr. Empringham napsal nedávno: "Zúčastnil jsem se schůze majetníku kin v New Yorku; byl jsem jediným křesťanem. Ostatních pět set byli Židé." Nema smyslu horovati proti filmovému zlu a při tom vědomě zavíratí oči před hnací silou za ním. Dlužno rozhodnout se pro změnu metody a směru boje. Drive, dokud Spojené Státy tvořily všeobecně arijskou jednotu ducha a svědomí, stálo zlo veřejně jmenovati, aby bylo odstraněno. Tato zla byla jakýmsi vykořisťováním, plodem mravního otupení nebo nedostatku dbalosti o sebe; veřejně pokarání probudilo mravní citění toho, jenž byl pokarán; jako příslušník naší rasy mohl být vyhojen veřejnou důtkou nebo alespoň přiveden k zodpovědnému jednání. Tato metoda již nepůsobí, veřejně svědomí jest odbyto. Lidé, vyrábějící morální spinu, jsou nepřístupní dovolávání se jejich svědomí; neverí vůbec, že jest

to spina a ze prokazují kuplirské služby nakaze lidského zvrhlictví. Nechapou vůbec onoho rozhorčení, prohlašují je za chorobné, za závist, nebo - antisemitismu. Současný filmový průmysl ješ spinavostí, ješ židovským. Kdo jej potírá, "potírá Židy". Kdyby tito z vlastního popudu odmítli vše necíte živly, byli by usetřeni poukazu na živel rasový.

Stav filmového průmyslu ve Spojených Státech ješ tento: devět desetin výroby filmové ješ v rukou deseti velkých továrních svazů v New Yorku a Los Angeles. Každý z nich disponuje jistým počtem podsvazu, prostírajících se po celé zeměkouli. Hlavní svazy ovládají světový trh. 85 ze sta ješ v židovských rukou. Mají nedotknutelnou centralistickou organizaci; tato rozděluje vše výrobky desetitisícům majetníkům kin. Většina těchto jsou Židé nižšího druhu. Svobodné továrny filmové nemají takového střediska a musejí se obracet k volnému trhu.

Mnohdy bude se diviti, že není poptávky po dobrých filmech. Věc se má tak: Tato se nedostanou vůbec k obecnstvu. Jedna známá filmová společnost s vynikajícími díly dramatického a výchovného obsahu byla nucena likvidovati, protože jí bylo nemožno, dáti sva díla předváděti. Měla málo, přechodný úspěch, když předala své filmy židovským obchodníkům k provozování; ale vždy měla proti sobě obrovskou a tichou moc one semknuté opovice, bránila zřejmě vstupu něčeho slušného a čisté radosti do divadelního světa.

Jak se věci utvářejí, dává se přednost spinavým filmům, protože jsou zhotoveny pečlivěji a ohlasovány většími reklamními prostředky. Nejnedůležitější zajistují si diváctvo již tím, že v oznámeních poukazují na pojednávání o "morálních problémech".

Všude jsou přátelé umění, používající velkých prostředků, aby pozdvihli umelecký vkus, hlavně v hudbě; nepřijdou však nikdy na své útraty. Způsobení veřejného vkusu vynáší zřejmě více. Tento obchod provozují lidé a společnosti, jimž ješ slovo "umění" cizí. Tvrdí-li tito drze, poukazující na špatný vkus: obecnstvo toho přece požaduje, čeho poskytujeme, ješ věc tím horší a je třeba použiti tím duraznějších, bezodkladných a pronikavých léků. Take obchodníci kokainem mohli by pro svůj ješ uplatniti poptávku po něm. Ale nikoho nenapadá spatrovati v tom polehčující okolnost pro kokainový obchod. Totež platí o duševním ješdu a viditelné spině obyčejného biografu - touha po něm i její ukončení protíví se mravnímu zákonu.

Charles Lammle, jeden z prvních filmových továrníků, a hlava "Universal Film Company" řekl v jednom kongresovém výboru, že poslal asi 22.000 majitelům biografu, kupujícím jeho filmy, obeznik: Čeho si přejete? Očekával, že alespoň 95 ze sta vysloví se pro slušné filmy; ve skutečnosti však zadala více než polovina věcí pikantních, tedy neslušných. Pan Lammle, Žid pocházející z Německa, zapomněl pouze zjistiti, jaký podíl měli na těchto odpovědích jeho "souverci".

Kdekoliv a jakmile se činí pokus, zadržeti záplavu sprostoty, vylevající se denně přes hlavy amerického lidu, vzniká ihned židovský odpor. Beží-li například o to, vzbuditi smysl pro důstojnější oslavu neděle, jako dne odpocinku - protivníky tohoto hnutí, nevolajících po donucovacích zákonech, nýbrž chtějících probuditi svědomí, jsou Židé, a tito ospravedlnují vše jednání židovskými ohledy. Jsou-li filmy pohnány k zodpovědnosti před zdravě veřejně míněním, jsou jejich obháje Židé. Ve zmíněném kongresovém výboru nazývají se právníci, radíci filmovým svazům: Meyers, Ludwigh, Kohn, Feund a Rosenthal. Ba i jeden rabin byl pozván jako znalec a mluvil přímo znamenitě - okolo věcí. Vypravoval, jak s počátku bývali take Židé zesměšňováni ve filmech. "Organizovali jsme tedy společnost, nezávislý rad B'nai B'rith, největší to židovský bratrský rad světový. Tento organizoval tak zvanou ligu proti pomluvě (Anti-Defamation-League); a tato liga k ochraně židovského jména spojila se i s některými lidmi katolické církve ke společnosti Pravdy a ve společnosti Svätého Jména a vyzvala všechny filmové továrny, aby se neposmívali židovskému charakteru a židovskému náboženství a tím nás nezesměšňovali. Nenamítali bychom nic proti představování židovské povahy, nemůžeme však souhlasiti s představováním karikatury. Když jsme takto projevíli továrníkům své mínění, jmenovali jsme v každém městě výbor, který měl zadati úřady, aby zakázaly provozování filmu, směřujících k urážení židovského charakteru a židovských citů. Výsledkem bylo, že nebylo potřeby jediného zákazu, protože se již biografy nezabývají takovými filmy."

Dobrá. Proc však nedocházejí slechu stále námitky slušné Ameriky. Protože pocházejí pouze od nežidů! Ovládají-li Židé tak dokonale biografy, jak se chlubil onen rabin - proč nestarají se take o jejich slušnost?!

Bolavým místem v rabinském prohlášení ješ tvrzení, že židovské náboženství bylo by zesměšňováno. Bylo by zajímavé zvedeti, kdy, kde, jak a kým se tak děje. Ve skutečnosti skrývá se za tímto tvrzením utajeny a

svadejici nazor. Zid spatruje v kazde verejne cinnosti krestanskeho razu urazlive zasahovani do sveho nabozenstvi. Pouzil-li by napriklad president Spojenych Statu nebo guverner nektereho statu ve svatek dikucineni krestanskeho obratu, neb zminil-li by se o jmenu Jezisove, cinili by Zide proti nemu namitky jako jednani pohorslivemu, urazejicimu jejich city. Nejen ze by tak ucinili - ale jiz tak ucinili. Svazek dvacaty americko-zidovske historicke spolecnosti obsahuje tento telegram z Harrisburgu (Pennsylvanie) z 10. listopadu 1880: "Dulezita zmena nastala v proklamaci dne dikucineni. V posledni vete jsou zmenena slova "krestanska obec" ve "spolecnost svobodnych lidi." - Tato zmena byla zavedena na zaklade stiznosti vynikajicich Israelitu. Guverner Hoyt prohlasil, ze pouzil slova "krestanska" ve smyslu "civilisovana" a ne ve vlastnim smyslu konfesionelnim.

V casteji zminovanem kongresovem vyboru bylo precteno misto z dopisu jisteho pana Pierre, zvlastniho zastupce filmove spolecnosti Oliver Morosco, obchodvedouciho filmove obchodni komory: "Jak vy i ja vime, komory daly vyjmouti i obehu film "Zivot Spasiteluv", protoze se domnivaly, ze by mohl urazeti Hebrejce." Podle toho jest zidovska citlivost palicatym a rozmazlenym ditetem, takze ve skutecnosti toci se spor ne kolem udajne urazky Zidu, nybrz kolem potlacovanych prav nezidovskych. Zidovsti plnomocnici se ptaji, aby vaznost situace smazali: Jak mohou znamenati 3 miliony Zidu nebezpeci pro 110 milionovy narod? A nezidovsti nastrojci ji opakují s vyzyvavou prevahou. Na to by se dala poloziti protiotazka: Co znamena, zakaze-li se narodu 5

o 110 milionech, kteri jsou prevazne vyznavaci krestanstvi, pohled na film "Zivot Spasiteluv", protoze by mohl uraziti Zidy? V tomto pripade nebezi o srovnavani cisel, nybrz o skutecnost, ze prave tak jako maji Zide ruku na pace filmoveho prumyslu a bezpodminecne urcují, co obecnstvo ma videti a co ne provadeji i censuru v jinych oborech.

Jest vsak otazkou, dovedl-li by zidovsky filmovy tovarnik poskytnouti neceho lepsiho, nez podava dnes. Uvazili se puvod vetsiny z nich, musi byti pokladana vira v dobrovolne zlepzeni temer za beznadejnou. Co vi Zid o zivote na venkove a o povaze sedlakove? Vidi jen hnojiste a tvrde palice "agrarniku", a smeje se jim. Jakou jinou predstavu Ameriky muze miti, nez predstavu obrovske, jim dojene kravy? Prave tak bez porozumeni stoji k domacimu zivotu Americanovu; nemuze ani vedeti, co jest americky rodinny zivot. Strujci filmu snad nahledli do vnitrnich prostoru, zajiste vsak nikoli do ducha, v nich vladnouciho. Jich predstavy o nem se zakladaji nejen na omylu, nybrz vykonavaji i na vysost nebezpecny vliv zvlaste na cizince, verici, ze spatruji ve filmovych obrazech skutecny zivot americky. Ale tyto obrazy jsou nebezpecny i pro masy, domnivajici se, ze co vidi v biografu, jest zivot "lepsich trid". Srovname-li skutecnou zivotospravu techto kruhu s predstavou, vladnouci o ni v lidu, pochopime politicke a socialni nebezpeci, vyrabene filmovymi tovarniki a jich bludnymi obrazy pro americkou spolecnost a stat. Zfalsovani, zlocinnost a puste haraburdi tvori spodni tony vetsiny filmu.

Americky zivot jest orientalnimu duchu bez puvabu a nudny. Jemu chybi smyslneho vzruseni, plneho pleticharstvi. Jeho zeny nezahravaji si stale a hystericky "sexualnim motivem". Ma svuj vyznam ve vnitrnich hodnotach: vire, nadeji a klidu. Tyto jsou ovsem smesne a k smrti nudne orientalnimu nadsenci. V tom spociva vlastni vysvetleni moralniho nezdaru filmoveho: neni naprosto americkym a jeho strujcove jsou vzhledem k sve rase neschopni zobraziti americky zivot pravdive v jeho rasove, mravni a idealisticke snazivosti.

Nepomuze spinati rozhorcene ruce nad filmovou hnulobou. To cini kazdy. Rozhorceni jest vseobecne. Zenske kluby, ucitele, novinarsti nakladatele, policie, soudcove, duchovni, lekari, rodice - vsichni vedi, co znamena kino. Neznaji vsak podstatneho: jich rozhorceni a namitky zustanou tak dlouho bezvysledny, dokud nepochopi, ze za biografem stoji lide naprosto ruznych vlohu rasovych a mravnich, kaslajicich na nezidovske protesty.

Jak zminený rabin ukazal: Zide provedli svou vuli u filmovych vyrobcu, jakmile vyslovili sve pozadavky.

Ceho dosahli nezide, damske kluby, ucitele, duchovni, lekari a rodice dorustajicicho pokoleni svymi narky a stiznostmi? Niceho. A v dalsim zivote necht dale spinaji rozhorcene sve ruce - nedosahnou zlepzeni, nepohlednou-li do oci one neprijemne rasove skutecnosti, ze filmovnictvi jest zidovske. Neni jiz otazkou zda mravne ci nemravne - ta jest odbyta. Bezi o spravne jednani. Budou-li vsichni vedeti, kdo vykonava ten nepochopitelny vliv na biograf a co tento znamena, pozbyla jiz otazka sve beznadejne povahy.

dale ukajeti.

Lec prikrocme k propagande a propagatorum. Nejprve existuje ticha dohoda, ze Zide nesmi se objevovati ve filmech vyjma za okolnosti neobycejne priznivych.

Sotva zastrena propaganda filmova smeruje predevsim proti nezidovskym nabozenskym obcim. Nikdy nevystoupi rabin na scene, vyjimajic v postave na vysote ctihodne, obklopen veskerou vznesenosti sveho povolani, pokud mozno co nejdojemneji. Krestansti duchovni, jak muze potvrditi kazdy navstevnik biografu, jsou vystavovani vsem druhum ponizeni, pocinajic smesnou postavou az k obycejnemu zlosynu. Jako u mnohych skrytych vlivu v nasem zivote, odvoditelných od zidovskeho puvodce, jest i zde ucel ciste zidovsky, aby bylo podkopano pokud mozno nejvice kazde uctyplne smysleni o nezidovskem duchovenstvu.

Katolicke duchovenstvo postavilo se brzy na obranu proti tomuto zesmesnovani sveho uradu a zmizelo take zahy potom z filmu. Avsak protestantsky pastor objevuje se jeste jako huhnajici, zazlukly licomernik, jako prava karikatura, nepratelska Kristu. Stale casteji vidame duchovni, oddane "volne lasce". Pronaseji se ve filmech ospravedlnujici slova ve veci jejich chovani jako "vseobecne principy" a zabijeji se tim dve mouchy jednou ranou: zlehcuji se zastupci prislusneho vyznani pred divaky a soucasne se jim vstepuji oplzle ideje.

Nikdy nesmi byti zobrazovan Hebrejec jako majetnik bidnych krejcovskych dilen, tak zvaných "potiren", byt i vsechny potirny patryly Zidum; naproti tomu mozno udelati z krestanskeho duchovniho vse - pocinajic svudcem nevinnosti a koncic lupicem pokladen.

Zasname, cteme-li v Protokolech: "Svedli, ohloupiti jsme a znemravili nezidovskou mladez vychovnymi zasadami a teoriemi, v nasich ocich zrejme falesnymi, jez jsme ji vsak vstipili." "Ode davna se starame o to, aby byli uvedeni nezidovsti duchovni do spatne povesti." "Proto je potrebi podkopati nabozenstvi, abychom vymytili z nezidovskych predstav prave zasady o Bohu a dusi a nahradili tyto ideje matematickymi formulkami a materielnimi zadostmi."

(V novejsi dobe slouzi k temto cilum hnuti New Age, jak o nem pise studie v TP c. 49)

Pri neustalem snizovani duchovenskych osobnosti lze vybrati si dvojici vysvetleni: bud bezi o prirodzeny vyraz irregiliosni povahy mysli, nebo o starou promyslenou podvratnou prací. Nic netusi rozhodnou se pro prvni možnost; zatim vsak jest mnoho priznaku, jichz nelze prehlednouti a jez nasvedcuji druhemu vysvetleni.

Dale slouzi film, bud vedome nebo z nedbalosti, jako stupen a zkusebni opatreni pro jednani, ohrozujici spolecnost. Revoluce neprichazeji z cista, jasna, nybrz jsou soustavne pripravovany. Vysledek nejnovějšího dejinneho badani jest: revoluce nejsou nahodnymi udalostmi, nybrz peclive pripravovanymi ciny mensin. Prevrat není prirodzenou vyvojovou formou a prinasi pravidelne nestesti. Nikdy nebylo "lidovych revoluci". Revolucemi, jez byly osnovany podvratnymi zivly, trpely vzdy civilisace a svoboda.

Ma-li vsak dojit k prevratu, musi byti take provedeny k nemu predzkousky. Zde plati: poulicni demonstrace, srocovani pred tovarnami a vladnimi budovami, dovoz cetby, udavajici presne, jak se to provedlo v Rusku a Madarsku. Avsak lepe nez cokoliv jineho mohou byti provedeny tyto predzkousky prostrednictvim filmu: tot nazorne vyučovani, jez pochopi i nejtupejsi mozek - cim tupejsi, tim lepe. Normalni lide potrasaji hlavou pri pohledu na takove predstaveni a rikaji: "Tomu zkratka nerozumime". Zcela spravne: oni ne. Ale kdyby se dovedli vmyslet v dusevni stav duchovne slabych a menecennych lidi, pochopili by smysl. Jsou dve duchovni vrstvy na zemi, a na jedne z nich spociva tihá duchovniho zatemneni.

Radni lide jsou srozumeni s preventivnimi opatrenimi, pokud bezi o zobrazovani zlocinu. Policie protestuje proti tomu, aby byla ve filmu predvadena technika zvrzdeni policistu ve vsehch podrobnostech. Taktez obchodnici jsou proti tomu, ze denne udili se specielni vyučovani na filmovem platne ve vylupovani pokladen. Pratele verejne mravnosti vzpiraji se proti tomu, aby bylo svudnicke umeni povysovano na hlavni tema filmova, protoze v tom vidi skolu zla, která ponese trpké ovoce pro spolecnost.

Avsak tato skola pokracuje dale. Vse, co se dnes tyce z nasilnickeho myslen, bylo milionum vstipeno take filmy. Snad je to nahoda. Ale i nahody jsou skutecnosti.

upustiti od věci po prvním článku. To se stalo roku 1908. Americký Židovský Komitét byl založen již roku 1906 !!

Slovo Kehillah má též význam jako "kahal" a znamená tolik jako "obec, shromáždění" také "správa". Kahal je zvláštní židovská forma vlády a správy v diaspoře: Od doby, co se Židé rozšířili po zemi, zřídili všude svou vlastní vládu a její orgány, bez ohledu na vlády, dosazené goji. Již v babylonském zajetí a ještě dnes ve Východní Evropě kahal tvoří ochrannou moc, ve které cti zákonu věrný Žid svou vládu a pravověrnost. Mirová konference výslovně připustila kahal pro Polsko a Rumunsko. V New Yorku má kahal svoje vlastní soudnictví, vydává zákony, vynáší rozsudky ve věcech sporných, provádí rozhodnutí, a Židé dávají přednost těmto soudům před soudy zemskými.' To se může ovšem dít jen po vzájemném všeobecném dohodnutí.

Kehillah newyorská je největší a nejmocnější židovskou organizací světovou. V tomto městě spocívá - následkem nesmírného nepřetržitého proudu přistěhovaleckého - středisko síly a moci židovské. Toto město je pro Židy tím, čím je Řím pro katolíky a Mekka pro Mohamedány. proto dosahují také židovští přistěhovalci právě tak nerusného vstupu do Spojených Států, jako do Palestiny.

Kehillah má stále připravenou případnou odpověď, že Židé jsou mezi sebou rozštěpeni a že nějaké společné semknuté vystoupení je nemožné. Toto "beznadějně rozštěpení" je jedním z mnohých řečí, připravených pro nezidovskou veřejnost.

Jistý židovský spisovatel pokoušel se nedávno zesměšnit ideu, že židovští podnikatelé a dělníci nemají ani v nejmenším spolu co činiti; počítal s neznalostí faktů o kehille. V této korporaci shromáždí se skutečně všechny skupiny a zájmy, stykající se v ní jako Židé. Kapitalista a bolševik, rabin a obchodvedoucí, stavějící dělník a podnikatel, proti nemuž staví - vsichni se sjednocují pod praporem Židovským. Zautočte na židovského kapitalistu a okamžitě přispěchá mu ku pomoci židovský anarchista. Snad se právě nemilují, ale silnější je pouto společné: naváží k nežidům.

Kehillah je svazkem; určeným spíše ke vzdoru než k ochraně proti gojům. Většina jejich členu je politicky povahy velice radikální. jsou to ony statisíce na východě města, kteří pečlivě připravovali a vyzbrojovali expedici, jež měla zřítiti ruskou říši, a kteří dokonce zvolili i Žida, stanoveného nástupcem ruského cara. Přes tento základní charakter stojí v celé Kehillahy mužové, jichž jméno má vysoký zvuk u americké vlády, v soudnictví, v zákonodárství a ve financnictví. Poskytuje velkolepého pohledu rasově upevněného národa s živou vírou v sebe a ve svou budoucnost s vyloučením všech různorodostí, semknutého v mocnou organizaci k materiální a náboženské podpoře své rasy a vyloukou všeho ostatního. Kehillah rozdělila New York právě tak, jako Americký Židovský Komitét rozdělil Spojené Státy pro své účely. Město má 18 distriktů, které obklopují vždy 100 kehillahových obcí. Radové distriktů vedou správu v souladu s nařízeními a hledisky, vydanými ústřední správou.

Každý Žid v New Yorku patří jedné nebo více ložím, tajným společnostem, spolkům, radám, komitétům nebo svazům, jichž účely a metody do sebe zasahují, takže stojí všechny veřejné záležitosti a každý oddíl newyorského života nejen pod bdělým okem, nýbrž i pod rychlým a působným zasahnutím vnuceného zařízení, vyzkoušeného zkušeností.

V zakládajícím shromáždění bylo zastoupeno 222 židovských spolků; asi po roce vyrostl počet organizací, kehiliíze podřízených na 688. Mezi tím byly tři svazy, které opět měly za sebou 450 spolků. V přítomné době je počet 1000 organizací překročen.

Abychom pochopili moc kehillahy, třeba si představit, že židovské obyvatelstvo New Yorku citovalo před třemi lety (1916 - pozn. TP) 1,5 milionu hlav; nyní je jich počet značně více - vláda Spojených Států nemůže ovšem říci kolik.

Předlžení židovských čtvrtí následkem přílivu rusko-polských Židů, kteří nechtějí jít dále, vysvítá z faktu, že třetina newyorských Židů, asi 570 tisíc osob, bydlí na jedné setině městské pozemkové plochy. Kdyby byly všechny domy tak hustě obydleny, mohl by New York hostit 95 milionů obyvatelů, tedy skoro veškeré obyvatelstvo Spojených Států. Toto složení a utváření se obyvatelstva musí nésti vzápětí udalosti, jež sotva najdou příkladu v dějinách civilizace. Leč právě z těchto poměrů odvozuje se moc kehiliíhy.

Když byl vyhlášen útočně zahrocený program Kehiliíhy, aby bylo z New Yorku vytvořeno židovské město a tím

ze Spojených Států židovská země, přijali její někteří z konservativnějších živůt newyorského Židovstva s obavou, že by si to americký národ nemusel dát libit. Žda by to přijali Američané klidně, kdyby Žide zadali, aby byly vánoční písně odstraněny ze škol jako "Židy urážející", aby z téhož důvodu nebyly staveny vánoční stromky v policejních kancelářích, aby byly velikonoční svátky zrušeny a aby bylo všude protestováno proti názvu "křesťanský gentleman" - vše proto, že to urazí Židy? Jini pochybovali, že by newyorská Kehillah mohla vykonávat tůtž autoritu, založenou na násilí, jako kahalý Stareho světa.

Obe obavy ukázaly se jako neodůvodněné: Američané neprotestovali a autorita kehillahy zůstala nedotčena, již proto, že převážná většina newyorských Židů žila již pod kahalý Stareho světa, jichž významnost spočívala na donucení a násilí.

Program Kehillahy záležel navenek v tom, že "chrání práva Židů". Nikdy nebyla dotčena práva Židů v Americe. Toto řešení není ničím jiným, než zastřením úmyslu utóčiti na nežidovská práva. S tímto heslem zahájila Kehilla tázání - domorodé obyvatelstvo se podrobilo. New York je židovským městem; židovskými jsou výchovatelství, tisk a soudy. New York je odpovědí na otázku: "Jak může početně nepatrná skupina diktovat všem ostatním životní podmínky? Vše v New Yorku to ukazuje a dokazuje.

Pres to prese všechno vládní pocit pochybnosti o trvání tohoto mocenského postavení. Ti, kdož se ho zmocnili, učinili tak bezprávě. Ani právem většiny s vyššími schopnostmi, ani právem, jehož propoučjuje lepší používání moci, nemají na ni nároku. Privlastnili si jí s nestydatostí, prohlásivše boj proti ní za rasový předšudek. A na tomto základe se dosud udržovali; on vysvětluje také dosavadní americkou shovívavost v tomto oboru, ba i pocit nejistoty v jejich dosavadním postavení. Nikdo z Američanů se neda obtížněji pohnouti k smyslení a jednání, která pocházejí z rasového neb náboženského předšudku. I tam, kde je v plném právu, je znepokojován pochybnostmi, není-li přece jen zaujat. To vysvětluje zdanlivý odpor k pouštění se do židovské otázky a privádí Američany k tomu, že podepisují protesty proti "antisemitismu", jež ve skutečnosti nejsou, než protesty, proti faktu, Židům nepohodlných. Nicméně byla by velkou chybou domněnka, že se Američané smířili se skutečností židovské převahy v kterémkoliv oboru. Toho neucinili. Židovský vrchní vliv ve věcech amerických je právě tak vzdálen zřícení jako bolševické panství v Rusku: oba mohou se přes noc zhroutit. Právě vliv kehilly a amerického židovského komitету uspíší pád. Žide mohou zítí mezi námi, nikdy však nad nás a nad námi.

To vše je Židům lepe známo, nežli nežidům, neboť zná židovskou otázku lepe než kdokoliv jiný a ví zcela dobře, kdy rána trefila do černého. Američtí Žide protestují nyní, pry proti "lžím"; byli by rádi, kdyby to byly lži. Ve skutečnosti žene je však strach před mocí pravdy k jich hlucným protestům a vědí příliš dobře, že pravda bojuje proti nim. Otázka netočí se kolem násilného vyhánění nebo obrany, nýbrž kolem postavení Židů na úplně denní světlo - neboť není mocnějšího nepřítele tmy nad světlo.

V Kehillaze měli Žide znamenitou příležitost ukázat, co dovedou a říci světu: "Vidíte, to vykonává Žid k blahu města; má-li volnou ruku." Májí správu, policii a zdravotnictví, školní dozor, soudnictví, finance, tisk - same prvky mocenské. A co dokazují při tom všem? New York! Toto město je školním příkladem před očima celého světa, co Žide dovedou, zmocní-li se vlády. Je nemyšlitelné, aby i samotní židovští chvalorečníci mohli obhajovat židovského New Yorku. Mohl by býti učiněn pokus, zeslabiti za zády význam kehillahy námitkou, že představuje pouze radikální živůt, Židy "odpadle". Oproti tomu svědčí další častecny seznam jich vedoucích mužů:

Při hlavním shromáždění roku 1918 byli přítomni: Velkobankér Jakob G. Schiff; Louis Marschall, advokát a prezident amerického židovského komitету, častý host ve vládním sídle ve Washingtonu; Otto A. Rosalsky, soudce General Session Court; Adolf S. Ochs, majetník listu New York Times; Otto H. Kahn z bankovního domu Kuhn, Loeb a Co., a Benjamin Schlesinger, vřativší se nedávno z Moskvy, kde měl konferenci s Leninem. Dale Josef Schlossberg, generální tajemník Spojených konfekčních delníků amerických (177.000 členu); Max Pine, také nedávny host bolševických vládců Ruska; David Pinski, Josef Barondess, vůdci delníku.

Prislušníci všech stavů. Mark, předseda válečné pojistovací kanceláře ve vládě Spojených Států a vůdce rudo skupiny v newyorské východní části - ti všichni se setkávají jako Žide v kehillaze.

V ní jsou mimo jiné zastoupeny: Centrální konference amerických rabinů, rada reformovaných rabinů východu, nezávislé rady B'nai B'rith, B'rith Solom, Volní synové Israele, B'rith Abraham, Spolek amerických sionistů, ortodoxní a reformní Žide, "odpadlíci". Assimilováni, bohatí, chudí, zákonu věrní a revoluční Žide. Adolf Ochs

z velkých "New York Times" spolu s nejrozcilenejším vydavatelem některého židovského týdeníku, který křičí po krvi a násilí. Jakob Schiff, pobožný Žid nejprávisnějšího směru a Otto H. Kahn, z tehž bankovního domu, pokrtny - ti všichni, ze všech tříd, spojeni v jednu dokonalou rasovou jednotu, jako žádný jiný národ nedosáhl, všichni spojeni "k ochraně židovských práv". Ochrana, proti čemu, proti komu? Kdo ve Spojených Státech chce ubírat práva jiným? Američan má to vědět, neboť odjakživa zastával se porušených práv a učinil tak vždy, aby se tak stane s kterečkoli strany. Proto chce vědět prostě něco bližšího o těchto tak zvaných porušeních práv a znáti viníky.

Jakých práv používá Američan, jichž by neměl Žid? Proti komu a proti čemu jsou Židé organizováni? Jaké důvody mají pro obžalobu "pronásledování"? Ani jediný, mimo vědomí Židu samotných, že cesta, kterou nastoupili, musí narazit na překážku.

Rabbi Elias L. Salomon prohlásil: "není myšlívou Žida mimo Ameriku, jehož zrak by nebyl upjat na tuto zemi. Svoboda, kterou pozívají Židé v Americe, není výsledkem emancipace koupěnou na účet národní sebevraždy, nýbrž přirozeným produktem americké civilizace."

Tak je tomu. Proč tedy ta "ochrana"? Jaka jsou práva, k jejichž ochraně byla organizována kehillah? Jaký účet mají v každém městě ony komitety, cenící se v amerických záležitostech a pečující protesty, aby tyto zůstávaly vždy v mezích Židům příjemných?

Tyto otázky nebyly ještě nikdy zodpovězeny židovskými mluvčími. Aby sestavil zákon o právech, jak jim oni rozumějí. Budiz uvedeno každé jednotlivé právo. Toho dosud neucinili. A proč ne? Protože používají v premiře všech práv, která by mohli otevřeně a veřejně jmenovati, mají, a proto práva, po nichž touží ve svém nitru nejsilněji, nesměli by předložiti americké veřejnosti.

Zákonnou předlohou židovských práv, která snesou denní světlo, uvítal by americký národ s konstatováním a otázkou: "Vždyt máte již všechny tyto dobré věci. Čeho chcete ještě více?"

Tato otázka týká se celého židovského problému - čeho chtějí ještě více?!

POZADOVANA "PRAVA"

Americký národ má větší zájem na kehillaze, než se domnívá. Tato je více než místním spolkem; je vzorem a hnací silou židovského společenského utváření, viditelnou formou židovské vlády a správy, ohniskem síly, uvádějící v pohyb všechny ty "protesty" a "shromáždění davu", tak často porádaná po celé zemi; je konečně skladem zbraní pro podzemní moc, již dovedou vůdčově tak působivě upotřebiti. Někdy je také "poutavou galerií", v níž se rodí nicemné pověsti, zaplavující posléze zcela otevřeně jako lži. Úzkým spojením s americkým židovským komitetem - obchodvedoucí výbor newyorské kehillahy je současně XII. distriktním komitetem A. I. C. - newyorské Židovstvo stává se hnací silou celé národní židovské masinerie.

Tyto společnosti mají časté cíle, jež vytyčují veřejně, časté opět takové, o nichž mlčí. O těchto dozvíme se za záhy ze zpráv o podniknutých pokusech a dosažených výsledcích.

Jako cíle pro své založení v roce 1906 Americký Židovský Komitet udává: 1. Ochranu proti porušení občanských a náboženských práv Židu celého světa. 2. Zákonitou ochranu a účelnou pomocnou akci pro případ hrožícího nebo skutečného zmenšení neb omezení těchto práv, neb pro případ rozdílného zacházení. 3. Zajištění židovské rovnoprávnosti s ohledem na hospodářské, sociální nebo výchovné vztahy. 4. Pomoc při pronásledování, podporu při nestěstích.

Tot program; proti nemuz by se nedalo niceho namitnouti a ktery, kdyby neznamenal niceho zcela jineho nez co rika, a kdyby za nim nevezelo neco zcela jineho, byl by docela doporučenihodny. Uvidime.

Jak a kde pusobi A.Z.K. a Kehillah spojenymi silami, vypovida akcni program: Pokud jest A.Z.K. narodni organizaci, ma miti zidovska obec (kehillah) v New Yorku sidlo a hlas, aby provadela utvarejici vliv na zidovskou politiku v cele zemi. A.Z.K. ma mit vyhradni pravomoc ve vsech otazkach narodniho nebo mezinarodniho razu, tykajici se vseobecne Zidu." Kehillah jmenuje vykonny vybor o 25 clenech, kteri vedou soucasne XII. okres A.Z.K. Oba jsou tudiz jedno a totez. New York jest hlavnim mestem amerického Zidovstva. To vrha svetlo na primo krecovite snahy, aby soucasne z tohoto mesta byl ucinen prazdroj vsech dulezitych myslenek, stred financnictvi, umeni a politiky. Avsak v umeni jest dosazen vrchol - "Afrodita", jejich politika jest zezidovstevne bahno Tammany. - Je treba, aby vsichni Americane vedeli, ze New York neni jejich hlavnim mestem, ze Spojene Staty zacinaji zapadne od tohoto mesta. Americky narod spatruje v tomto pobreznim pruhu na vychode misto bahna a horecky, kde vychazi zapach ze vseho, co je vyrobeno v oboru sprostych a rozkladnych myslenek. Je mylnym nazor, podle nehoz jest jeste tu a tam spatrovan v tomto pelechu protiamericke propagandy, prozidovske hysterie a duchovniho penězokazectvi obraz americke podstaty - New York jest cizi provincii na okraji Spojenych Statu.

Protoze devet desetin americkych Zidu patri k spolikum, podlehajicim A.Z.K jest pri liceni souvislosti komitetu s kehillahou jejich vliv na zidovsky narod nedozirny. V kazdem meste a v kazdem mestecku, v nemz jest seabemensi zidovska obec; stoji vedouci Zid, at jiz je to rabin, kupec nebo verejny urednik, ve stalem styku s ustredim. O kazde udalosti v New Orleansu, Los Angeles nebo Kansasu dozvi se New York s telgrafickou rychlosti..

Na venek se tedy predstiraji ohrozena pry prava "zidovska". Kdyby tato zidovska prava nebyla nicim, nez vseobecnymi americkymi pravy, nebylo by potrebi, aby jich hajili pouze Zide; veskera Amerika stala by na jejich strane. Avsak - zidovska a americka prava nejsou totez. Chovani se Zidovstva nuti k presvedceni, ze Zidovstvo povazuje za sve pravo, zezidovstiti Spojene Staty.

Nejnebezpecnejsi naukou pritomnosti jest, ze Spojene Staty nejsou jeste necim hotovym, nybrz ze jsou ve stavu vznikani, ze jsou beztvornou masou, kterou smi kazdy, kdo chce, podle sve vule hnisti a utvareti. Tuto teorii dluzno mit; na zreteli, chceme-li spravne chapati zidovskou cinnost u nas doma. Tato cinnost cini z Ameriky utvar, ktery se jiz zdaleka nepodoba sve puvodni zvlastnosti, a smazava vsechny idealy a ideje, vytcene cili, na nichz je zalozeno americke obecne mysleni a spolecenstvi. Prizname-li platnost teto teorie, konci se americanstvi; nevychovavame Americany, nybrz neutrally, a sice ve vire, ze Amerika jest zbozi bez pana, dobrou koristi pro fantasy a politicke doktrinare. S touto teorii souvisi, ze ruzne narodnosti odmitaji splynouti s americanstvim. Proc - skyta-li se jim moznost prizpusobiti toto sobe?

Jest na case, uvesti svoji velkodusnost do prislusnych mezi, chceme-li, aby zustala Amerika tim, cim byla a nechceme-li, aby se stala rajem Zidu a kazde jine rasy, ktere ji daji prednost pred Palestinou.

Pokusme se nyní zjistiti na skutecnostech, co mini A.Z.K. a kehillah skutečne "zidovskymi pravy". V zidovskych zpravach z roku 5668 (1907-8) muzeme cisti: "Snad nejpozoruhodnejším cinem minuleho roku v Americe byl v mnohych krajinach pozadavek uplneho zesvetsteni verejnych zarizeni zeme, cimz treba rozumeti zidovskyy pozadavek uplnych ustavnich prav. Clanek vrchniho soudce Brewera, tvrdici, ze tato zeme jest krestanska, byl vice nez jednou odmitnut a formalne vyvracen dr. Friedenwaldem, Isaakem Hesslerem a rabinem Efraimem Frischem. Pravnicke a teoreticke duvody byly podporovany prakticky daleko rozsirenou oposici proti predcitani z bible a proti vanocnim pisnim ve verejnych skolach; tato oposice byla stanovena vyslovne na centralni konferenci americkych rabinu."

Zda stoji v rozkladech z nesporného a oficiele zidovskeho razu, v cem spatruji Zide cast svych prav. V tuctech statu (statu USA - pozn. TP) a ve stech mest : byl tento program cinny, ovsem tak opatrne, ze vetsina nevedela, co za veci vezi. V mnohych pripadech uplatnili Zide svou vuli natlakem na miste samem - obycejne dlouhou dobu pripravovanymi volbami a zarucenim urednich osob, jim pohodlnych. V jinych ,pripadech potazali se se zlou. Toho pouzili opet, aby tem, kdoz se jim protivili, "dali za vyucenou" - bojkotem, nebo primerenym stanoviskem mistnich bank, nebo jinymi prostredky, schopnymi vyvolati "strach pred Zidy".

Je nutno, aby se americti obcane jiz smirili s myslenkou, ze jest dobrym ustavnim pravem Zidu, meniti podle sve vule raz mnohych zarizeni, posvecenych casem a tradici. Neucini-li toho dobrovolne, pociti zidovske prostredky a zbrane, jeste ostrejsi obvyklych. Aby bylo jasno, oc bezi, budte uvedeny nektere pozadavky "prav"

Kehillahy:

1. Neomezené připuštění židovských přistěhovalců ze všech dílů světa. Ať Židé přicházejí z Ruska, Polska, Syrie, Arabie nebo Maroka - musejí být vpusteni, byť všichni ostatní měli by zůstat venku. Mimochodem: Skoro nerozlučitelným od požadavku židovských práv jest požadavek "výjimek". Nicím nedokazují Židé své národní a rasové zvláštní postavení jasněji než neustálou žádostí; aby s nimi bylo jinak a lépe zacházeno než s každým jiným národem a aby se jim dostalo přednosti, jichž požadovati nenapadlo by nikdy kteroukoli jinou národnost.
2. Úřední uznání židovských náboženských zařízení městem, státem i ústřední vládou. - Kehillah jde zde tak daleko, že požaduje pro židovské zřízení vyplatu mzdy, nedostaví-li se do práce na svátek Jom Kippur, zatímco katolickým zřízcům upírá toto právo pro jejich zvláštní svátky - tot příklad pro "výjimky".
3. Potlačení všech poukázání na Krista městskými, státními a celostátními vládami, ve veřejných dokumentech a veřejných shromážděních. Zprávy zmiňují se o protestu jistého rabína proti guvernérovi státu Arkansas, který použil ve své vyhlášce v den dikucinění "christologického výrazu".
4. Úřední uznání Sabbathu. Celý život Spojených Států spočívá na uznání nedele jakožto dne svátečního a odpočinku. Od více než deseti let snaží se Kehillah dáti toto místo sobotě. Pokud schází úřední potvrzení tohoto židovského požadavku, do té doby jest tím ruseno mnoho veřejných záležitostí, takže napr. porotcové a jiní vzpírají se uradovati v sobotu. Židovští advokáti jsou v sobotu obyčejně nemocní. Nikdo nenamítá nicého proti tomu, aby Židé slavili svůj Sabbath. Něco jiného však jest, chtějí-li svůj Sabbath učiniti svátkem ostatních a jeste k tomu s namítkou, že nedele jest "christologickým projevem".
5. Oprávnění Židu, aby směli míti v nedeli otevřené své obchody, továrny divadla, aby směli pracovati a provozovati obchod. - Svéčení Sabbathu je naprosto chvaly hodno nezvrhne-li se v znesvěcení nedele. Nedelní zákony byvají Židy často obcházeny a nedodržovány.
6. Odstranění vánočních svátků na veřejných školách a na veřejných místech, v policejních kancelářích, zákaz veřejného vystavování vánočních stromků a veřejného zpívání vánočních písní. - Rada zpráv Kehillahy může hlasiti vítězství tohoto požadavku.
7. Zbavení úradu a soudní potrestání všech úředních osob, kritisujících židovskou rasu, byť i se tak dalo v obecném zájmu a opravně. - Otto A. Rosatsky, soudce a člen Kehillahy, oznamuje, že se pokusí uplatniti zákon, podle něhož bude trestným každý, kdo bude kritisovati židovskou rasu! - Vůdcové Kehillahu odsuzují veřejně magistrátního úředníka Cornetta a zadají, aby byl obžalován, protože kritisoval Židovstvo newyorského východu, pokud se týká přírůstku mladistvých židovských zločinců. Policejní prezident Bingham v New Yorku byl zbaven úradu pro kritiku rusko-polského zločinctví.
8. Zřízení Beth Dinu, tj. židovských soudů, ve veřejných soudních budovách. - Zprávy hlásí, že se zdarilo na více místech.
9. Odstranění ze škol a universit všech knih, označených Židy jako zavadné!!- Pokud se týká "Kupce Benatského" a Lambových "Povídok ze Shakespeara", bylo toho dosaženo skoro v celé zemi. V přítomné době čistí se v některých městech veřejné knihovny od knih, jednajících o Židech tak, jakými jsou. Všechny spisy, obsahující chvalu Židu, smejí ovšem zůstatí.
10. Zákaz výrazu "křesťanský" anebo obrátu "stát, náboženství a národnost" ve všech veřejných vyhláškách, jako omezení židovských práv a ponížení Židu. - Různí židovští státní úředníci byli Louísem Marschallem vypsokováni, protože nepokarali svých podržených za slovo, "křesťanský" v uveřejněných provoláních k milodarům. V instrukci knize pro důstojnické čekatele stala věta: Ideální důstojník jest křesťanským gentlemanem. Židé vymohli vyloučení této knihy z oběhu. Podle zprávy Kehillahy pro rok 1920 bylo receno, že mnohé velké newyorské časopisy ve svých výzvách ke kupeckým firmám k sbírání milodarů podržely slovo "křesťanský". Byly varovány, omluvily se a slíbily budoucně pečlivou cenzuru. Slovo "Žid" ve stejných případech nebyva shledáno zavadným. - Tak vypadají tak zvaná "židovská práva" ve skutečnosti. -

A více jeste. Kehillah odsoudil používání slova "amerikanisovati", protože by se jim mohlo rozuměti "pokřesťanství"; amerikanisování znamená pry delání proselytu. Jest obyčejným zjevem v New Yorku, že Židé

tlaci se do porotních lavic, před nimiž se projednávají židovské trestní případy. Židovští studenti prav, jimiž se mesto hemží, protloukají svou studijní dobu částečně nebo úplně pomocí porotní denní mzdy.

Dalším židovským právem jest, že Associated Press (nejvýznamnější amer. informační kancelář - TP) přináší jen to, čeho si Židé přejí, a přesně v tónu, jaký předepisují. Ztratila-li tato kancelář v posledních letech na vážnosti, da se to vysvětliti pocitem, že se dostala příliš do židovského vlivu. Vyjadřuje se umělým výrazem: "A.P. dává svým zprávám jisté newyorské zabarvení." Základní barva jest z 85% židovská.

Dalo by se uvést nekonečné množství příkladů, že předstírání "židovských práv" není, než zastíráním systematického útoku na stará a pevně zakoreněná americká práva. Nikdy a nikde nebyla dotčena židovská náboženská práva. Tím napadnější jest, dovidáme-li se ze tří zpráv Kehillahy a Amerického Židovského Komitétu, jak značného rozsahu ve své činnosti nabyvá přímo protikřesťanská ofenzíva. Činy vysvětlují slova. Dle nich Židovstvo spatřuje ve svých "právech" úlohu, aby vypudilo ze svých očí a ze svých uší vše, co jakýmkoli způsobem připomíná křesťanství. neb jeho zakladatele, Krista. Náboženská nesnášenlivost existuje - ovšem pouze na straně židovské. Tyto dříve řídké jevy, tyto útoky na americká práva vzrostly nyní od založení Kehillahy a A.Z.K. na počtu a síle. Pod ochranou ideálu svobody poskytli jsme Židům svobodu, aby utocili na svobodu naše. Nad to někdy ve formě, že je obava o jisté křesťanské nauky. "Dali jsme vám vašeho Spasitele: on vás učí, že máte milovati své nepřátele, proč nás tedy nemilujete?" Jak oni smyslejí o lásce k nepříteli, nechtě dosvědčí několik málo skutečností, vynatých z židovského kalendáře.

1912-13 Kehillah spatřuje ve věcech "křesťan má přednost", "Židé se zadávají, aby se neobtěžovali" hrozivé množení se odstrkování Židů, a je pozoruhodno, že mnohé firmy, které rády pestují obchodní styky se Židy, vyjadřují tuto předpojatost.

1918-19. V jednom oznámení byli hledáni křesťanští tesaři pro barakové stavby. Na židovskou stížnost odpověděl valečný sekretář Baker, že zakázal dotčným podnikatelům, vydávati takové urážlivé inseráty.

V jistém armádním rozkaze vojenským lékařům stala věta: "Cizí národy, zvláště Židé mají větší sklony stavěti se nemocnými než domorodci." Předseda A.Z.K. Louis Marschall vyzval telegraficky generála lékařů, aby zakázal další užívání této věty, aby všechny dosud vydané rozkazy telegraficky odvolal, aby podal případné vysvětlení, aby z archivu Spojených Států byly odstraněny podobné neodůvodněné výtky proti třem milionům občanů. President Wilson rozkázal, aby tato věta byla vypuštěna.

"Lodní rada", úřední instituce, hledala inserátem křesťanských kancelářských pomocníků. Louis Marschall zadal: Ne k potrestání, ale pro příklad a k provedení nutného postupu je nezbytno, aby po této úraze následovalo propuštění viníka z veřejné služby, a veřejnosti aby byla oznámena příčina. Pozorujte tón, jakého předseda Amerického Židovského Komitétu užívá ve styku s úřady. - V židovských inserátech je dovoleno Zadati si Žida, křesťane však nesmějí veřejně hledati křesťana.

Často opakovaným požadavkem jest zákaz čtení některých biblických míst, ba i Otcenáše ve veřejných školách. Židé chtějí míti v neděli své kramy otevřeny. Židovští záci podávají žádosti na odstranění Bible a křesťanských písní ze škol. Naproti tomu pozívá v New Yorku 200 tisíc židovských dětí čisté židovského náboženského vyučování. Školní rada v Chicagu doporučuje, aby se skrtly Vánoce ze seznamu svátku pro školy. Při veřejném stravování měla býti rozdávana koserovaná strava

Každý požadavek provádí se obzvláště durážně. 1913 směřovala židovská moc k tomu, aby zamezila Spojeným Státům změnu přistěhovaleckého zákona ve smyslu ochrany proti nepohodlným cizincům, zvláště bylo naleháno na odstranění pravidla, dle něhož se přistěhovalci musejí vykazati, že dovedou čísti a psati.

Tak to jde dale, do nekonečna. Nikdo se nestará o židovské obyčejy: mají svůj vlastní kalendář, vlastní svátky, obrady; někdy se odlučují v ghettech, poslouchají vlastních zákonů jídla, porážejí dobytek způsobem, jehož žádný citlivý člověk nemůže schvalovati - vše to mohou prováděti, aniz by byli obtěžováni, bez nejménší otázky, jsou-li k tomu oprávněni. Pronásledovaným jest dnes výhradně nežid. Ma činiti to, co chce Žid: neciniti toho, urazí židovská práva.

Židé byli by mohli prováděti své kousky ještě dlouho, kdyby byli nepřepjali strunu. Nyní musí American uznati, že byla porušena americká práva a sice zneužitím jeho smyslu pro spravedlnost. Vidi: Jedinou, skutečně provozovanou náboženskou nesnášenlivostí jest dnes židovské zasahování do náboženských práv jiných a

zidovske odhodlani, vymytiti prevazne krestansky raz Spojenych Statu z verejneho zivota do posledni kapky. Kazdy pohled a kazdy zvuk neceho krestanskeho rusi Zidy v klidu a spokojenosti a proto je zaslapavan vsemi politickymi prostredky, kdekoli mohou. Kam vec posleze povede, ukazaly skolni "reformy" bolsevicke v Rusku a Madarsku.

Na tom neni dosti. Jsouce nespokojeni s vlastni svobodou a "zesvetstenim"- rozumej odkrestanstenim veskereho verejneho zarizeni - Zide provadeji jeste treti krok sve cinnosti: Pozvednuti judaismu na uznany a prednostni system. Otcenas a Shakespeare jsou ze skol vyhaneny, ale ve verejnych budovach usazuji se zidovske soudni dvory.

Rok 1918 prinesl snahu ciniti ze Sabbathu verejne uznany vseobecny svatek. Zide vzpirali se konati v sobotu sluzby porotni. Kupci, kteri meli v sobotu otevrene kramy, byli bojkotovani.

1919 bylo vymahano stejne uznani pro zidovske svatky: Zidovsti navstevnici bursy navrhli, aby byla bursa zavrena v den smireni. Rabini zadali, aby se pokracovaci skoly nekonaly v patek vecer, jakozto v pocatku Sabbathu.

Kde jake hnuti proti Zidovstvu ma prubeh vetsinou velice mirny. Avsak studium zidovskych uverejneni, knih, letaku, prohlaseji a dokumentu, jakoz i organisacni prace zidovske zde i v jinych zemich dokazuji, ze vsude existuje nesmirna mira nenavisti - proti nezidum.

SVETOVY RAD B'NAI B'RITH

Organisace zidovske jsou cetne a daleko rozsirene; vsechny jsou skutecne mezinarodni, at je to psano v jejich stanovach nebo ne. Alliance Izraelite Universelle muze snad byti oznacena jako svetove stredisko zidovske politiky, s nimi ma spojeni kazdy svaz zidovskych spolecnosti v jednotlivych zemich.

Nezavisly rad B'nai B'rith, jehoz pocet clenu dosahl milionu, jest povytce internacionalni. Rozdelil svet na 11 distriktu, v samotnych Spojenych Statech jest jich sedm. Pocet jeho lozi cinil dle poslednich zprav 426 ve Spojenych Statech, Evrope, Asii a Africe. Ze ctыр clenu vykonneho vyboru, nezijicich ve Spojenych Statech, sidli po jednom v Berline, Vidni, Bukuresti a Carihrade.

Prohledneme-li obchodvedouci vybory zidovskych spolecnosti, stava se nam napadnym, jak ve vsehch dulezitejsich z nich jsou vzdy tiz vedouci muzove; nekolik jmen vraci se stale, ale nejen na techto mistech, ale i pri vysetrovani v Senatu, na nejdulezitejsich mistech vaečne spravy Spojenych Statu, a vsude, kde zasahuje Zidovstvo do zahranicni politiky. Vsechny nitky sbihaji se konecne v Americkem Zidovskem Komitetu (A.I.C.) a ve vyboru newyorske Kehillahy. Mack, Brandeis, Warburgove, Schiffove, Morgenthau, Wolf, Kraus, Elkus, Straus, Louis Marschall- tato jmena objevuji se vsude a vzdy opet, ve vsehch dulezitejsich udalostech.

Ve Spojenych Statech jest 6100 zidovskych organisaci, z nichz podle nejnovesich zprav pripada na New York asi 4 000. To ukazuje, jak uzce a pevne jsou Zide spojeni vzajemne vsemoznymi zpusboby; nejsilnejsim poutem jest rasova jednotnost.

Nejznamejsi organisaci jest rad B'nai B'rith. Jeho sidlem jest Chicago, byl zalozen 1843. Jeho zakladateli byli vetsinou nemecti Zide. B'nai B'rith znamena "Bratri umluvy". Prvni zalozeni mimo Spojene Staty stalo se roku 1885 v Berline, kde byla zrizena velkoloze c. 8., brzy po ni nasledovaly velkoloze v Rumunsku a Rakousku.

Rad chce vychovavati vsude Zidy k vlastenectvi. Jak na priklad za valky mela loze c. 6. v Illinoisu posilniti lozi c. 8. v Nemecku v jejim vlasteneckem smysleni, nelze snadno pochopit.

Rad pokoušel se též na politickém poli. Diplomatické dějiny Spojených států za posledních 70 let jsou bohaty stopami B'nai B'rithu. Roku 1870 byl jmenován bratr Piesscott konsulem Spojených států v Bukurešti, za zvláštním účelem "zlepšit stav Židů, ukrutně pronásledovaných v Rumunsku". Tato "pronásledování" byla obranou rumunských sedláků proti oběma nejhorším nepřítelům - židovské koralce a židovským: pachtyrum. Toto jmenování stalo se "na návrhy, které podal rad; vyjednávání byla hlavně vedena bratrem Simonem Wolfem".

Tento Simon Wolf byl po 50 letech stálem a oficiálním zástupcem židovských věcí ve Washingtonu. Kdyby chtěl, mohl by napsat velice poučné pojednání o vztazích B'nai B'rithu k diplomatickým jmenováním. Navrhl statnímu sekretáři zahraničních věcí Bryanovi, aby jmenoval Žida vyslancem ve Španělsku, čímž by ukázal této zemi, že Spojené státy neschvalují vyhánění Židů ze Španělska v 15. století! Židé nutili presidenta Hardinga, aby jmenoval Žida vyslancem pro Německo a vyjadril tak Němcům svou nelibost pro jejich ohrazení se proti židovskému ovládnutí financí, průmyslu a politiky. Tento názor na diplomatickou službu Spojených států jako na agenturu k podpoře židovských světových záležitostí trvá již dlouho a jeho výsledkem byla nekteře zvláštní jmenování, která vyvolala v zemi potrasání hlavou a podívání.

Zaslouží pozornosti, že zatímco američtí Židé obsadili východní diplomatická místa pokud možno četnými příslušníky, učinili britští Židé totéž ve věci Persie, Indie a Palestiny. Tímto způsobem jest celý Střední Východ pod židovským dohledem a dává se mohamedánskému světu na srozuměnou, že Židé po ovládnutí bílé rasy se vracejí do své staré vlasti. Tento pokus o sblížení přívrženců Mojzísových s věřícími Mohamedovými zasluží plně pozornosti.

B'nai B'rithu patří hlavně nábožensky liberalnější Židé a zajisté i velký počet těch, kteří rasově volněji smyslejí. Není již mluvčím souhrnu židovských ideálů, nýbrž spíše střediskem jistých snah. Nestojí nad A.I.C. (Americký židovský komitét), nýbrž jest současně jako daleko sahajícím ramenem, vykonávajícím jeho příkazy. Da se označiti jako svobodně zednářství určené výhradně Židům. To ukazuje na jeden napadný zjev: Žid považuje za své dobré právo, aby směl vstoupit do všech spolků a rad; do svého vlastního připouští pouze Židy. Tuto politiku jednostrannosti najdeme vsude.

V celé činnosti B'nai B'rithu stojí činnosti "ligy proti pomluvě" (Anti-Defamation-League). Tento vnitřní výbor v každé loži vykonává potřebné výzkumné práce, aby udržoval velkou věc na výši doby ovšem, co se týká Židů. Při svém vyvíjení postupu "liga proti pomluvě" pracuje dle pečlivě vytyčených směrnic. Obvykle jest v každém městě hlavou ligy důležitá osobnost, která dovede vykonávat tlak na tisk. Někdy jest to majetník insertní agentury, která řídí zadávání židovských inserátů, takže jsou časopisy i v tomto směru již závislými. "Ligou proti pomluvě" jsou inscenovány všechny bojkoty. Ona podává své protesty nejen hlasitě a veřejně, nýbrž používá i natlakových prostředků, nevystupujících navenek. Jest to velice bojovný spolek, jehož prostředky nejsou vždy naprosto diktovány rozumem a právem: mnohé čisté historky daly by se o tom vyprávěti.

Mezi nejvýznamnější úspěchy náleží odstranění tlaku slova Žid na venek ve vychvalovaných spojenech. Dlouho nevedeli 5

lidi, jak mají Žida nazývat: zda hebrejci nebo israelity, nebo jinak - tak účinným byl strach, aby nenarazili. Následkem toho byl, že ostatní národnosti musely vzít na sebe všechny ty špatné věci, které pocházely od Židů, ale neměly být uznány jako takové. Nedávno stal před soudem Žid pro vraždu své ženy; noviny nazývaly jej "drzým malým Anglikem". Rusové a Poláci ve Spojených státech musejí to snášeti s rozhorčením, a často veřejně protestovati proti zneužívání jejich národnostního označení v policejních a novinářských zprávách - aby mohli Židé za ním zmizeti.

Jakmile nekteře noviny přidají slovo "Žid" ke jménu nějakého zločince, ihned se objeví "liga proti pomluvám" se svou namítkou. Stále se vracející oduvodnění jest: "Kdyby to byl baptista nebo episkopejec, nepodotýkálo by se to - proč právě u Židů, když toto slovo jest pouze náboženským označením?" Kdyby toto oduvodnění nespocívalo na falešném podvržení, že slova "Žid" - na což nikdo nepomyslí - je použito v konfesionálním smyslu, bylo by to správné. V praxi však znamená toto potlačení národnostní příslušnosti provinilého člověka velkou nespravedlností oproti ostatním národnostem, které jsou zatezovány židovskými špatnostmi. Pak znamená však toto oduvodnění omezení tiskové svobody a dává zmizeti Židům v propadlisti, kdykoli si toho přejí.

Toto chování B'nai B'rithu odníma každou naději na sblížení nebo dokonce na smíření. Žádný jiný národ na

světe není více nakloněn poctivému, mírnému uspořádání židovské otázky než národ americký: ale toto uspořádání nedá se provést odkřesťanstvím a žezidovstvem Spojených Států. To však chce "liga proti pomluvě".

Jednou z nejucínejších kulís, za nimiž Židovstvo skrývá své pravé úmysly, jsou shromáždění davů. Newyorská Kehillah nebo, což je totéž, Americký Židovský Komitét, může během 24 hodin vyvolat v každém městě shromáždění davů. Jsou to čistě mechanické bojové prostředky, ne aby byla židovská mínění volně pronesena, nýbrž aby se "verejné mínění" v jistém smyslu a směru ovlivnilo - divadelní práce.

Davovými shromážděními byla vláda přinucena, vypovědět Rusku obchodní smlouvu; ona přivodila pád zkoušek vzdělání přistěhovalců a každé omezení přistěhovalectví. Kdyby se byl snad prezident Harding opovážil, propustit židovského úředníka, nebo kdyby se byla statistická kancelář pokusila zjistovat Židy dle rasové příslušnosti, byla by hned zítra proti tomu protestovala davová shromáždění ve stovkách městech.

Jak B'nai B'rith dospěl k tomu, že zasadil se celou svou mocí o odstranění Shakespearova "Benátského kupce" ze školní a univerzitní literatury, nedá se říci. Většinou dosáhl svého cíle - v listopadu roku 1919 mohla "liga proti pomluvě" hlasit, že je Shakespeare vyloučen ze 150 škol - ale k velké škodě židovského vlivu v každém směru. Ani většího úspěchu nedosáhl B'nai B'rith ve svém pokusu odstranit obraz "Synagoga" od Sargenta z umeleckého oddělení veřejné knihovny v Bostonu; mnoho bylo po celé zemi protestováno, ale obraz visí tam dosud.

O minulých Vánocích (1919 - TP) bylo lze stěží dostat dopisnice, poukazující na vlastní smysl svátku: K velikonocím se tak budoucně také stane - vše, co je křesťanské, je antisemitismem, a musí tudíž zmizet. Vzdělávací rabin Coffey prohlásil Nový Zákon za největší antisemitskou knihu, jaká kdy existovala.

Veskerá agitace, od vymytí Bible až k vymytí Shakespeara, byla neobyčejným přehmatem a vyzní v nezdár, jehož následky Židovstvo v budoucnosti ještě pocítí.

JAK DISRAELI LÍCI ŽIDY

Jest obvyklou stížností Židu, že nejsou chápáni. Vždy jsou pryč "podezříváni" a "pronásledováni". Kdyby nežide konečně úplně chápali Židy, kdyby na příklad se církve osvobodily od omylu, že dnešní Žide jsou Židy Starého Zákonu a kdyby nežide věděli, co je psáno v Talmudu, slo by zajisté "podezřívání" trochu hlouběji a důkladněji.

Padu Ruska předcházelo - židovským tiskem a židovskou diplomatickou službou dlouho připravované - soustavné zkreslování ruské národní povahy. - Za židovského vedení bylo jméno Polska v americkém tisku smykáno bahněm; jest jediným zločinem Polaku, že se chceji ubránit Židům. Takoveto "podezřívání, to jest zkreslování, jest židovským přednostním "právem". Kdekoliv se však pozdvihl varovný hlas proti židovskému útoku na národy, nebo proti židovské tajné vládě nad všemi podmínkami existencními, ozval se vzápětí nárek nad "podezříváním".

Žide se nikdy neblíží žádné otázce cestně a přímo; jich bojový způsob záleží v nepravdivém popírání a překrucování, dale ve snaze, vmluviti se do soucitu lidí a zapletiti jine do svého vlastního padu. K těmto posledním patří svobodní zednáři, divajíci se zajisté v údivu, jak v poslední době jejich jméno je uváděno v souvislost se Židy. Znalci židovských metod tomu zajisté dobře rozumějí. Dvakrát v dějinách Spojených Států byl lid znepokojen pocitem působících cizích vlivů; a dvakrát se podarilo tahácům drátku za kulísy, odvrátiti od sebe pozornost k svobodným zednářům; jednou za prezidentství George Washingtona, pak opět za prezidenta Adamse. Knihy byly psány, řeči proneseny, tisk počal hledati, ale nikdo neobjevil židovského vlivu v pozadí. George Washington viděl dobře, že zradného vlivu nelze odvoditi od svobodných zednářů, ba našel i stopy one tajné moci, která se pokusila působiti pod maskou svobodného zednářství. President Adams nepronikl ani tak hluboko. Konečně vyslo z věci svobodné zednářství bez poskvrny, prokázalo nevinu na onech podzemních

pletichach. Tyto vychazely z jednoho francouzského pseudozednarství, které sloužilo ateistickým a podvratným snahám; avšak lidé viděli jen cosi jako svobodné zednarství, aniž pozorovali, že jsou židovské ruce ve hře. Roku 1826 po druhé cínen pokus, svesti podezření na svobodné zednarství. Od té doby zůstala jeho pověst čista až do nejnovější doby, kdy vůdčové amerického Židovstva znovu se pokoušeli skryti za jménem zednarství. Necht však zvedl, že se jim to tentokrát podaří právě tak málo, jako stěm svobodného zednarství odraziti sípy a ostěpy, směřující proti jejich podvratným cínum. Americké svobodné zednarstvo nezúčastnilo se nikdy židovských pletich a planu.

Zaslouží pozornosti, že Žide, jako se pokoušeli posloužiti si svobodným zednarstvím a pak svesti na něj protinarazy, tak snažili se i časem použiti k těmž cíli i jména a radu Jesuitského. Kdyby Jesuite a svobodní zednáři porovnali všechny známky, narazili by na tutež příčinu. Tento židovský plan ztroskotál sice posléze v obou případech, avšak jména obou radu tím ještě dlouho trpěla.*)

*) (Současný stav svobodného zednarství a radu Jesuitů poukazuje, že se H. Ford v odhadu neúspěšnosti Židovstva při pronikání do těchto organizací zmylil. - TP)

Zde leží jedna z mnohých shod mezi "cíny" a "protokoly": Tyto sice vyhlasují válku svobodným zednářům a Jesuitům, chtějí však použiti služeb obou, aby dosáhly židovských cílů. Oba rady dovedou se přistě chrániti, když byly poznaly židovský záměr. O tomto tématu je po ruce mnoho latky, o níž svět nic neví; jest ponecháno pozdějšímu studiu, zjistiti dejinne ony židovské snahy k současnému použiti a zničení svobodného zednarství. Takové studium ukáže, jak se měly dříve k dílu židovské vlivy, aniž bylo možno poznati, že vycházejí od Židu. Lidé utocili na to; co měli před očima; to však nebyl pramen zla. Znamená pokrok, že světový plan židovský jest dnes poznatelný a že bude poznán.

Dalsí vylicení má ukazati, že Žide nemají práva tvrditi, že jsou stále "podezříváni", a to svědectvím vynikajícího Žida, jehož nazývají jeho rasovi soudruzi pysně jedním ze svých.

Benjamin Disraeli, jako lord Beaconsfield, premiérministr Velké Británie (ministrský předseda - TP), byl Židem a honosil se tím, ačkoliv byl pokřten. Jako spisovatel napsal více knih o svém národě, chtěje jej uvést do správného světla.

Ve svém románu "Coningsby" kreslí židovskou charakterní postavu jménem Sidonia, jejíž podstatou a jedním Disraeli chtěl zřejmě ukazati světu Židy, jak by je sám rád viděl.

Sidonia seznámí nejprve mladého Coningsbye s jeho původem slovy: "Jsem teze viry, jako Apostolové, nežli následovali svého Pana" - vůbec jediné místo, kde je řeč o "vire". Naproti tomu se vyskytuje již v krátké předmluvě k patému vydání z roku 1849 slovo "rasa" s ohledem na Židy.

V prvním rozhovoru obou přiznává se Sidonia k svému stoupenectví hesla "vůli k moci", a skončí rozmlouvou o velkých mužích v dejinách slovy: "Aquaviva byl jesuitský generál, panoval nad všemi evropskými kabinety a kolonisoval Ameriku, když mu ještě nebylo 37 let. Jaka kariéra!"

Při charakteristice Sidonia Disraeli označuje Židy jako mozaické Araby; chtěl jim tím vykazati zvláštní hodnotu mezi národy. Na jiném místě nazývá je židovskými Araby. Dalek projevuje mínění, že ten, kdo jedná proti židovské vůli, propadl soudu - tot nález na "vyvolený národ", zasahující hluboko do křesťanských kruhů. "Strach ze Židu" jest toho výmluvným svědectvím a užívá se ho příležitostně Židy; pozdvihují je takřka do sféry náboženské - "chci proklítí ty, kdož tebe proklínají" - a osobují si právo pokládati každou kritiku o sobě za zločin. Kdyby si Žide byli skutečně vědomi, že jsou národem Starého Zákona, a kdyby si uvedomili své poslání, stali se "pозehnaním národu", musela by rázem ustati všechna jednání, kterými jsou všude kamenem urazu. "Utoci-li se na Žida, nedeje se tak proto, že jest Židem. nyrz proto, že rozširuje smyslení a vlivy, jež povedou k zničení veskere společenské mravnosti, nebude-li vyrazen.

Pronásledování Židu o němž Disraeli mluví, týká se persekuce se strany španělské inkvizice, vykonávané z náboženských důvodů. Historie rodiny Sidonia v jisté neklidné kapitole evropských dejin lici se takto: "Za nepokoju na španělském poloostrově... člen mladší větve této rodiny získal velkého jmění valečnými dodávkami pro itendace, různých vojsk. Byli prvními zásobovateli vojska. Zásoboval-li každý člen rodiny Sidoniovy současně "různé armády", tedy i nepřátelské, přidržoval se tím zcela přesně overených židovských metod a pravidel.

"Při uzavření míru", předvídá velkou finanční budoucnost Evropy, spoléhá na plodnost svého genia na své hluboké náhledy do státních financí a na svou znalost přirozených pramenů pomocných, tento Sidonia rozhodl se vystěhovat do Anglie, s níž navázal již před lety značné obchodní vztahy. Přistal zde po míru pařížským se svým velkým kapitálem. Zúčastnil se celým uverem velké Waterlooské půjčky, a úspěch učinil z něho jednoho z největších kapitalistů evropských. Sotva se usadil v Anglii, přiznal se veřejně opět k židovství..."

"Již ve Španělsku Sidonia předvídá, že Evropa, po vyčerpání šestadvacetiletou válkou, potřebuje kapitálu, aby mohla nastolit mírový stav. Sklidil patřičnou odměnu za svůj ostrovtip. Evropa potřebovala peníze a Sidonia byl ochoten jich jí poskytnouti. Francie potřebovala něco, Rakousko více, Prusko něco málo, Rusko několik milionů. Sidonia mohl je všechny opatřit. Jedinou zemí, kterou pomíjel, bylo Španělsko."

Zde Disraeli popisuje přesně židovskou metodu ve válce i v míru, jak činili i jini. On tak činí zřejmě ke chvále Židů, zatímco jiní národové měli příležitost vidět, co se děje za kulisami ve válce i v míru. - Sidonia půjčoval tedy peníze všem státům. Odkud je však vzal? Vzal je za války tím, čímž je nyní v míru lichvářsky půjčovat! Byly to tytéž peníze; financníci války a míru jsou také tiž mezinárodní Židé, jak dokazuje Disraeliho kniha k velebení jeho rasy. Pokračuje:

"Není nesporné pochopit, že Sidonia, jakmile měl za sebou licenou asi desetiletou životní dráhu, stal se jednou z nejdůležitějších evropských osobností. Ve většině hlavních měst umístil některého svého bratra nebo blízkého příbuzného, jemuž mohl důvěrovat. Byl panem a ministrem světového peněžního trhu a tudíž i skutečným panem a mistrem všeho ostatního."

Není to mezinárodní Žid v ideální podobě, jak jej líčí Disraeli plně obdivu? Nezážel by však vykřik "pronásledování" a nevrzivost, kdyby tyž obraz vymaloval nebo se jen o něm zmínil spisovatel nežidovský, že by přece jen mělo sloužit lidstvu k dobru, kdyby takový židovský chytrák byl "panem a mistrem světového peněžního trhu" a tudíž "panem a mistrem nad vším ostatním"?

Tento román podává zvláštní zmínky o židovském vnikání do řádu jezuitského. "Mladý Sidonia měl štěstí se svým vychovatelem, jehož mu opatřil jeho otec a jenž věnoval úkol všechny prostředky svého jemného ducha a obsahlého vedení. Byl před revolucí jezuitou, pak jako liberální vůdce vyhnán; nyní jako člen španělského parlamentu, Rebello byl a zůstal Židem. Shledal u svého zaka onu předčasnou duchovní zralost, která jest známkou "arabského ducha". Tak vedla Sidoniova životní dráha také k duchovnímu ovládnutí světa. Cestoval všude, probádal všechna tajemství a vrátil se, máje svět takřka v kapse u vesty - muž, úplně nedotčený sentimentalitami neb hnutími mysli. Nebylo jednoho dobrodruha v Evropě, s nímž by nebyval v dobrých vztazích. Žádný státní ministr neměl takových styků s tajnými agenty a politickými špióny jako Sidonia. Udržoval styky s veskerými mazanými vyvrheli clovecenstva. Seznam jeho známostí mezi Reky, Armeny, Maury, tajnými Židy, Tatary, Čikany, potulnými Polaky a karbonáři vrhl by zvláštní světlo na ony podzemní mocnosti, o nichž všeobecně lidstvo tak málo ví, a které vykonávají přece tak značný vliv na velké události... Tajné dějiny byly jeho koníčkem, a způsobilo mu to mnoho radosti, srovnávat tajné hnací síly události s temi, které se odehrávaly ve veřejnosti."

Tot mezinárodní Žid, jak žije a tyje; muž "protokolu", jehož prsty hrají na všech strunách lidského myšlení a konání a jenž současně velí nejkrutější moci - penězům. Kdyby nežid vylicil Sidonia se všemi přesně vystizenými znaky jeho rasy a jejich dějin - okamžitě by byl vystaven všem židovským natlakovým prostředkům, jichž pocítí každý, kdo mluví o Židech pravdu. Disraeli směl tak činiti otevřeně a bez obalu, takže ztěž lze dospět k myšlence, že chtěl tím dát lidstvu výstrahu.

Co praví o Sidoniovi, neplatí pouze o tomto; jest to současně obraz (s výjimkou vysokého vzdělání) jistých amerických Židů, pohybuje se v horečnatých kruzích a udržujících současně styky s dobrodruhy, tajnými agenty a politickými špióny, s tajnými Židy a podzemními mocnostmi, o nichž všeobecně lidstvo ví velice málo.

Toto spojení vysokého s nízkým jest židovskou silou; Žid nezna ve svém okruhu nicého nečestného. Žádný Žid nebude vyloučen pro kteroukoliv věc, pokud tato směřuje proti nežidům; podle svých vloh najde své místo a svou úlohu.

Vysoce postavení newyorští Židé neradi si dávají připomínati pomoc, kterou poskytli onomu "dobrodruhu", opustivšimu New York, aby zničil Rusko. Jiným opět byla zajisté nepříjemná odhalení jejich styků s "tajnými

agenty a politickými spiony". - Sidonia jest typem mezinárodního Žida i v Americe.

Potud příběh vnitřní životní dráhy Sidoniovy. Pak počíná hovořit sám o sobě, což se děje současně ke cti a slávě Židu. Zmínuje se o ponižování, jimž trpí jeho národ v Anglii - všude totiž: zatím co ruce sahají již po nejvyšší moci, dovolává se ještě soustrastně "nebohých pronásledovaných Židu"! - Roman jest psán roku 1844 a ještě dnes se hodi až do podrobnosti na dnešní poměry ve Velké Británii ... Od doby, kdy naše anglická společnost se počala znepokojovati, stojí dravější loyální Hebrejec naprosto v řadách -politických nivelleuru a latifundistu, rozhodnut, sám podporovati politiku, kde očitají se v zájmu jmění a života, místo aby se krotce podrobil systému, který jej pokoruje." Nivelleury a latifundisty jsou mineny politické a náboženské tak zvané "liberalní" ideje, zaujímající v "protokolech" tak významné místo; které, aniz by byly schopny, stavěti ze své vlastní síly, dovedou jedno: zničití stavající pořádek.

Posledně uvedená věta podává též Disraeliho odpověď na židovskou námitku: Proc by měli židé podporovati bolševismus, když pod ním trpí? Nebo: Kdybychom byli tak mocní proč bychom také trpěli nepokojí této země? - Každý nepokoj jest další příčkou na žebříku židovské moci; pro ni trpí Žid rád. Avšak přece Žide netrpí nikdy tak, jak musejí trpět nežidé. Pro Židy v Rusku sověty připouštějí pomoc do země. Polské "hladovějící válečné oběti" v masách mohou platiti nejvyšší ceny za převoz do Ameriky. Sva poměrně nepatrná utrpení snášejí u vědomí, že každé zhroucení se lidské společnosti škýta jim příležitostí prokopati se blíže k centrálnímu sídlu moci.

Jak podle návodu "protokolu" Žide vyvrátí stavající pořádek pomocí "idejí", říká také Sidonia: "V jedné politické krizi pozbyli Toryové důležitého volebního místa, protože proti nim hlasovali Žide. Církev, znepokojena latifundářskou universitou, dovidá, se s úlevou, že peníze k ní potřebné se nacházejí; - tu Žid puje prostředky a dodá vybavu... A každým pokolením dovedou se státi společnosti, smyslejší s nimi nepřátelsky, nebezpečnějšími a mocnějšími." Od té doby přelo několik pokolení. Každý nežidovský společenský pořádek Žid považuje za nepřátelskou organizaci; kterou nutno porazití. Disraeli byl prorokem, jeho slova se naplnila: stáli se vždy mocnějšími a nebezpečnějšími. Stupen nebezpečnosti ukazuje každý pohled kolem nás.

Sidonia pokračuje: "Již jsem vám řekl, že pojedu zítra do města protože jsem si učinil pravidlem, býti přítomen, bez-li o státní záležitosti. Jinak nestarám se o nic. Čtu v novinách o válce a míru, aniz bych se znepokojoval, vyjma dovid-li se, že knížata potřebují peněz; pak vím, že jsou monarchové v nesnázích." Sidonia neměl státního postavení. K tomu nenastal dosud čas. Ale dlouho před tím, než mohla býti ukončena snaha po moci, nepokryté prováděné, stála se již účinnou za jevístem: táta poslední, byla odedávna větší one, vystavované veřejně na odiv. Možná čísti: čím cítějšími jsou Žide v státních úradech, tím větší jest také jejich tajná moc.

"Před několika lety obrátilo se k nám Rusko. Avšak mezi dvorem v Petrohradu a mou rodinou nebylo nikdy, přátelských styků; obyčejně pomohli naši holandské obchodní přátele. Naše výtky ve prospěch polských hebrejců, nejčítějšího, ale nejopovrhovanějšího ze všech kměnu, nebyly carovi právě příjemny. Zatím poměry náležaly na sblížení mezi Romanovci a Sidoniovcí. Čhtel jsem sám jíti do Petrohradu. Při svém příjezdu rozmlouval jsem s hrabětem Canorinem, ruským ministrem financí: mel jsem před sebou syna litevského Žida. Puječka souvisela s událostmi ve Španělech. Musel jsem se tedy odebrati z Ruska do Španěl. Hned po svém příjezdu mel jsem slyšení u ministra Mendizabela: poznal jsem nasince, syna "novokřesťana" aragonského Žida."

"Po pověstech v Madridě jel jsem přímo do Paríže, abych vyjednával s předsedou francouzského kabinetu. A hle: byl to syn francouzského Žida, hrdina, císařský marsal."

Kdyby Sidonia podnikl dnes okružní cestu, našel by tam, kde drívě spatřil jednoho Žida, Židu celé houfy a vždy na nejvyšších místech. A což kdyby pojal do své okružní cesty Spojené Státy. Jakou slušnou radu židovských jmen potkal by v úředních kruzích ve Washingtoně a v New Yorku, radu, v níž nežid se vyjímá jako cizinec, jemuž milostivě byl Židy povolen přístup. (1920! - Tp)

"Výsledek našich vyjednávaní byl, že jedna severská mocnost měla býti požádána za své přátelské zprostředkování. Sjedinili jsme se na Prusku a prezident kabinetu, pozval do Paríže pruského ministra; jenž se také po několika dnech došlavití. Hrabě Armin vstoupil, a ja spatřil - pruského Žida:"

"Vidíte, můj milý Coningsby, světem vládnou zcela jiné osobnosti, než se domnívají ti, kdož nestojí za kulísimi."

Tak jest tomu. Avsak proc by svet nemel nahlednouti trochu za kulisy?

A nyne nejvyznamnejsi slova, ktera Disraeli vubec napsal: Slova, ktera skorem nuti k vire, ze je napsal, aby varoval svet pred zidovskou ctizadosti:

"Nespatriite nikdy v Evrope nejakeho velkeho duchovniho hnuti, na nemz by Zide nebyli zucastneni ve vysoke mire. Prvni jesuite byli Zide. Tajuplna ruska diplomacie, znepokojujici zapadni Evropu, jest Zidy organisovana a castecne vedena. Mocny prevrat, pripravujici se prave v Nemecku, ktery se skutecne ma stati druhou a vetsi reformaci, o niz dosud v Anglii se tak malo vi, vyviji se uplne pod zidovskym vedenim."

Zide rikaji, ze protokoly jsou smyslenkou - jest ji snad take Disraeli?! Nepochopil snad sveho naroda? Nebo nemaji jeho popisy nejvyssi zivotni podrobnosti? A co rika nam? Ze v Rusku, kde Zide, podle svych narku, byli nejvice utlacovani, maji nitky v rukou? Predpovedi revoluce v Nemecku, o niz nemel tenkrat zadny Nemecek zdani, dokazují, jak znamenite Zide rozumi technice prevratove. Jak to mohl predvidati? Protoze se revoluce pripravovala za tajneho vedeni zidovskeho a protoze Zid Disraeli vedel, ze byla svym puvodem, provedenim a cili veskrze zidovskou.

Jedno jest jiste: Disraeli napsal pravdu. Ukazal svetu svuj narod, jakym jest. Jeho obraz zidovske moci, jejich cilu a metod jest tak pravdivym, protoze neni vypracovan jen z hlediska umeleckeho, nybrz i z rasoveho soucitu a porozumeni. Proc tak ucini? Z vychloubavosti, teto tak nebezpecne vlastnosti pro zidovska tajemstvi? Nebo hnalo jej svedomi, aby odhalil svetu plany Judovy?

V kazdem pripade rekl pravdu, aniz by mu jeho rasovi soudruzii mohli nebo smeli vytykati "podezrivani".

JISTA STATNI HLAVA SE MUSELA POKORITI

William Howard Taft jest privetivym panem. Musi pritakavati tolika vecem, ze sotva najde dosti casu pro nejake to "ne". Jest to skutecne pohodlny postoj, ale svet se jim nedostane dale. Harmonie povstava z disharmonie, z boje proti neprijemnym skutecnostem, nikoli tim, ze je blahovolne hladime. .

Jednou, kdyz byl jeste presidentem, pan Taft odporoval neprijemnym skutecnostem, ale spatne se mu to vyplatilo, a byl tim poucen. Pocneme nejdrive s jistou uplne svezi udalosti: zastani se Zidu panem Taftem.

Po studiu tohoto spisu (H. Ford - Mezinarodni Zid, pozn. TP) vedouci Zide Spojenych Statu ukazali svou zarazenosti, ze pravda techto badani znemoznuje, aby byla prehlednuta nebo vyvracena. Prave chovani se Zidu proti teto knize nemalo prispelo k tomu, ze ziskala privrzencu a souhlasu, jako, uvedene skutecnosti samy. Byt zalarmovan veliky aparat, vsechny mozne autority byly privedeny do boje; uspech se vsak nedostavil. Protoze americti Zide uznávají nyne, ze jejich vlastni namaha minula se ucinkem, nabizeji k sve obrane cele vojsko nezidu. Jako v bolsevickem Rusku, tak i zde nezide jsou hnani do prvni bitevni cary.

Take pan Taft byl obmyslen touto cti. Dle sveho vlastniho doznani ze dne 1. prosince 1920 necetl vubec techto clanku, nybrz spolehnul se na zidovsky usudek o nich ve sve reci pred B'nai B'rithem v Chicagu s urcivosti muze, ktery studoval dukladne zidovskou otazku a dospel pak k nutnym zaverum. Jiz 1. listopadu, bez nejmensi znalosti teto knihy, nazval je v rozmluve s jistym newyorskym Zidem "blahovymi vylevy, ktere jak jsem se dozvedel, prinesl Dearborn Independent" - tedy na pouhem doslechu založil svuj usudek. Vsechny znamky svedci, ze ani pri sve chicagske reci neznal z nich niceho!

Zide potrebovali "renomovaneho krestana", a dostali jej. Rec nerika niceho k veci samotne, nedokazuje niceho a nevyvraci niceho. Jeji casti byly vynatky, nekdy i doslovnymi, z reci jisteho newyorskeho rabina. Taft ucini ze sebe gramofon, jimz zide dali sva slova opakovati. Ucelem teto reci bylo, aby ji bylo mozno cisti ve vsech

novinach, jakožto hlas lidu: To vsak neomlouvá skutečnosti, že pan Taft neprispěl naprosto nicím, k objasnění této otázky. Jest proti náboženskému předsudku. Tím jest téměř každý člověk. Je také proti rasovým předsudkům - jako každý rozumný člověk. Co vsak má to co činiti s židovskou otázkou?

Vlastní příhoda "Taft a Žide" kotví v době, kdy Taft byl ještě prezidentem Spojených Států. Žide udržují v sídle vlády, Washingtonu, stále zastoupeni; jeho úkolem jest bděti nad každým přítomným prezidentem a patrně i nad každým budoucím. Tak byl jím pan Taft již dlouho znám před svou presidentskou dobou. Težko posoudit, zda předvídali jeho politiku v budoucnosti, nebo příkládali-li jeho názorům významu - jisto vsak je, že s ním nedělali mnoho hluku. Chybí doklady, jež by objasnily, zda před svým prezidentstvím behal za Židy, nebo Žide za ním.

Jako prezident postavil se jednou proti nim, byl za to prohlášen naprosto nezpůsobilým a podle všech pravidel umění byl jimi při jisté příležitosti "zboxován". Vytvořil si jiné mínění a ukázal pak, že porozuměl této lekcí: vycházel vždy pěkně vstřícně židovským požadavkům. Tento případ jest jednou kapitolou z obsahových dějin amerických sporů s ostatními státy - pro Židy. Od roku 1884 až do roku 1911 měly proto Spojené Státy často nepříjemnosti diplomatické. Do jistého bezpříkladného postupu, který dosáhl roku 1911 svého vrcholu, byl zapleten i tehdejší prezident W. H. Taft.

Po staletí mělo Rusko své starosti a zlosti se Židy; když byli Žide Rusko po dlouhou dobu podkopávali, podlehl to konečně židovské moci. Disraeli věděl, čeho nevěděl celý svět, že židovská ruka již velice dlouho spocívala na Rusku. Nejhorším světovým podvodem novější doby byla propaganda proti carskému Rusku pro jeho "pronásledování Židů". Tato říše vykazovala Židům velkou část nejpriznivější oblasti a byla tak shovívavá v provádění zákona, jenž jim zakazoval usazovati se v jiných částech země, že jim bylo možno, zříditi po celé říši ruské podzemní systémy, jimž svedli do svých rukou veskerý obilní obchod a "verejné mínění", a vysmívali se carské vládě. Pokřik "pronásledování" zazněl, protože nebylo Židům dovoleno vykoristovati selský stav bezmezně podle své libovůle. Teto výhody zatím dosáhli.

Když se tedy Spojené Státy staly Novým Jerusálemem, jejich židovští občané chopili se plánu, použiti americké vlády k provedení záměru, jež nebylo lze dosud uskutečniti jinými prostředky. Rusi a Němci Žide počali se stěhovati do Spojených Států, hledeli pokud možno brzy dosáhnouti občanského práva a pak se vrátili do Ruska jako "Americane", aby tam provozovali obchod. Pro Rusko zůstali vsak Židy a podlehali zákonům země.

Cím více amerických, německých a ruských Židů se vrátilo do Ruska, aby tak obesli ruské zákony, tím více hromadily se protesty u washingtonského státního departementu. S počátku nepřikládalo se jim mnoho důležitosti, neboť jak v mnohých případech vyslo najevo, nechtěli se tito noví "Americane" vůbec vraceti do Spojených Států, nýbrž získati si americké občanství pouze jako pas pro Rusko. V těchto případech americká vláda neměla vůbec důvodu, aby se věci zabývala. Její zastupci v Rusku byli zadáni, aby sli věci na kloub. Jeden z nich, John W. Roster, oznamuje roku 1890, že Rusko chce rádo vyjiti vstřícně pravým americkým občanům, ne vsak zakukleným německým Židům.

Za této doby zahnízdila se ve Spojených Státech cíla propaganda "ruské otázky". Psali nejprve v oblíbené formě o "pronásledování". Věci byly líčeny tak jakoby život Židů v Rusku byl peklem: Úřední zpráva vyslance Forstera hlásí k tomu: "... ve všech ruských městech přesahuje počet židovských obyvatel počet policejné ohlášených, a jest větší, nežli dovoluje přesný výklad zákona. Tak odhadují znalci poměru počet židovských obyvatel Petrohradu na 30.000 proti policejné hlášených. Z tehoz pramene dovidáme se, že "...zatím co je hlášena jedna hebrejská škola, vyučuje se v nedovolených židovských školách tři až čtyři tisíce dětí. Da se považovati za další známku židovského vlivu, že u největších časopisů petrohradských a moskevských je zaměstnan skoro bez výjimky buď jeden nebo více židovských redaktorů nebo spolupracovníků..."

Vždy shledala americká vláda, že Žide líčí věci přehnaně, aby si vynutili postup.

Když pak po dlouhé podzemní i zjevné propagandě bylo "verejné mínění" pevně stanoveno, přejala agitace formu "ruské pasové otázky". Rusko se odvažuje nevaziti si amerického pasu! Rusko urazí vládu Spojených Států! Rusko zachází neuctivě s americkými občany! Atd.

Agitace vrcholí v požadavku, aby Spojené Státy prerušily obchodní styky s Ruskem. Současně státní sekretář Blain podal úvahy, jak brzditi příval Židovského přistěhovalectví, který tentokrát počal zemi zaplavovati. Povstala tím ona zvláštní situace, že ačkoli měly Spojené Státy dostatek důvodů naríkati si na Židy měly

popirati Rusku pravo ciniti totez uvnitr sve vysostne oblasti. Rusky, ministr zahranici poukazal take na tento bod a poznamenal, ze Amerika sotva by si stezovala do pristehovani se 200 tisíc ruskych Zidu, kdyby to byli poctivi delnici. Ze vsak dobre chape, jak nevitany jest nektere zemi vpad 200 tisíc dobrodruhu. Proto brani se take Rusko proti takovymto zivlum, vysavajicim zemi, a nechce je podporovat.

Agitace proti Rusku pokracovala neztencene az se stal Taft prezidentem. Je treba pripamatovati si zde stale zidovske zastoupeni u washingtonske vlady. V cele stal jisty druh "vyslance". Jeho prikazem bylo prirodzene, aby si pokud mozno pevne zajistil presidenta Tafta. Tenkrate nebyl jim tak pohodlnym jako pozdeji. Mezi Ruskem a Spojenymi Staty trvala od roku 1832 obchodni smlouva, ktera dobre odpovidala v dobe po 80 let spolecnym zajmum. President Taft povazoval prece jen za trochu silny kousek, zrusiti tuto smlouvu k zadosti Zidu. Vedle tohoto pozadavku Zide podali Taftovi jeste druhy, aby totiz zamitl rozhodnuti, usnesene kongresem, aby byli pristehovalci podrobeni zkousce sveho skolniho vzdelani. Pristehovaectvi bezkulturnich ruskych Zidu znamenalo v zidovskem planu tak dulezity moment, ze zajmy zeme pri takovemto zruseni nepadaly vubec na vahu.

Konecne Taft videl se nucen otazati se, ceho vlastne po nem chteji. "Konferujte s nekolika vudci americkych Zidu." A tak objevili se dne 15. unora 1911 v Bilem dome panove Jakob Schiff, Jakob Furth, Louis Marschall, Adolf Kraus a Henry Goldfogle. Snidalo se spolecne a pri tom se mluvilo. President pripravil se dobre, vedel, ze z nejakeho sem a tam povidani nebude nic. Jeho hoste prisli s jasnym rozhodnutim; mysleli, ze prekvapi dobromyslnemu presidentu. K nesmirnemu uzasu delegatu president vytahl z kapsy arch papiru a pocal predcitati sve myslenky a zavery. Na to nebyli u neho pripraveni.

Obratil pozornost na pravo Spojenych Statu, urciti, koho chteji prijmouti a koho nikoliv. Pokud jde o americko-ruskou smlouvu rekl, ze se dobre osvedcila, a ze za ni mohli americti obcane vice nez osmdesat let provozovati v plne duvere v uprimnost obou zemi sve podniky a obchody v Rusku. Kdyby doslo k nove smlouve, bylo by lze zajiste brati ohledy na zidovske prani. Kdyby vsak byla tato smlouva vypovezena; byly by poskozony značne zajmy americke; a take pry neni jisto, zda by tim nebyla zhorsena zidovska situace v Rusku. Ze by nenamital niceho proti pristehovaectvi ruskych Zidu, podotknul vsak: "Cim vice bychom jich umistili na Zapade, tim radeji bych to videl." Poukazal jeste jednou na nasledky, ktere by mohlo miti vypovezeni smlouvy pro ruske Zidy a koncil: "Chapu vec takto, k tomuto usudku jsem dosel." Zidovska deputace byla zkratka ohromena. Simon Wolf, staly vyslanec, pravi: "Pane presidente, prosim, neuverejnujte techto nazoru v novinach." Ale pan Jakob Schiff prerusil jej hlasem, vzteky se chvejicim: "Preji si, aby byly uverejneny. At se dozvi cely svet o stanovisku presidentove!" Nutili jej, aby vysel vstric zidovskym pozadavkum. Ale president odvetil, ze promyslil si vec se vseh stran, jeho rozhodnuti je pevne. Pri rozchodu Jakob Schiff s vzezrenim urazeneho majestatu neprijal podavane ruky presidentovy. "Byl ale vcera pan Schiff rozhnevan!" minil Taft pristihou dne. Mel se brzy dozvedeti, co to znamena. Schiff vyjadril se, opousteje Bily dum: "To znaci valku". Dal poukazati velkou castku k svemu pouziti a napsal presidentovi kratky, sprosty dopis. Statni sekretar pro obchod a praci, jemuz Taft zaslal Schiffuv dopis a svou odpoved, podotkl: "Velice se divim mirne forme Vasi odpovedi." .

Vypovezeni rusko-americke smlouvy obchodni bylo by muselo prenesti velky obchod mezi obema zememi na Nemecko do rukou nemeckych Zidu. Frankfurtsti bankeri a jich pribuzni ve Spojenych Statech vedeti, co to znamena: nemecti Zide vlouditi by se jako obchodni prostrednici! Hnutim ke skrceni spratelene mocnosti na americke pude, mela byt na kusy roztrhana neutralita Spojenych Statu. - Organisatory a financniky byli Zide pouzili sve mezinarodni moci, aby podrobili politiku Spojenych Statu svym zamerum, zamerum jak financniho, tak i revolucniho druhu.

Kdyz Zide opustili Bily dum, letely telegramy z Washingtonu a New Yorku na vsechny strany: zidovske vreni v kotli pocalo: Melo v kazdem meste sveho pohunka, vzalo si na musku kazdeho poslance a senatora. Zadny urednik, at bylo jeho postaveni sebe bezvyznamnejsi, nezustal nezpracovan. Tisk vlozil se do dila. Jiz tenkrate ukazalo se, co se v poslednich mesicich stalo nepopiratelnou jistotou, ze Zide ovladaji vetsinu americkeho tisku. Mezitim vsak projevuji se jiste znamky, ukazujici na pochybnost o trvani tohoto stavu.

Jakob Schiff rekl dne 15. unora roku 1911: "To znaci valku." Americky Zidovsky Komitet, rad B'nai .B'rith a jine nescislne zidovske organizace daly se do prace - desateho prosince, deset mesicu po vypovezeni valky, prinutil Dum Representantu a Senat presidenta Tafta, aby oznamil Rusku, ze obchodni smlouva v pristim terminu vyprsi.

Frankfurt nad Mohanem zvitezil nad Amerikou.

Za techto mesicu byl Taft nepretrzite predmetem zidovske nevrzivosti. Mnohemu by otevrela oci, kdyby byla pri kazde reci, kterou pronasi k svym chranencum, uverejnovana ona prohlaseeni, jichz pouzili proti nemu tiz chranenci pred deviti lety.

Jsou znamy metody, jimiz se podarilo Zidum vynutit si rozhodnuti Kongresu, a jasot, který pozdravil tuto udalost. Dve vlady porazeny! A jeden americky president premozen.

President ucinil vse, aby zhatil zidovskey plan. Prece vsak dostalo se mu po roce zvlastni cti: Vysoke stupne B'nai B'rithu objevily se v Bilem dobe a pripevnily mu na prsa pamatny peniz, který jej slavil jako muze, "jenz behem roku prispel nejvetsi merou zidovske veci".

Slavnostni obrad jest zachycen na filmu: zvlastni zadostiucineni nezraci se v tazich Taftovych.

Ani potom nebyli si Zide Taftem uplne jisti. V psanich i v novinach prosvitala obava, ze po vypovezeni smlouvy najde cestu k udrzovani dobrych styku s Ruskem. Byl hlihan a oblehan; v kazde volne minute huceli do neho. Bylo mu skutecne znemozneno zmiriti napjate vztahy. Frankfurt mel prave poloziti svou zprostredkujici ruku na americky obchod s Ruskem, a Rusku mela byt zasazena rana. Kazdy akt politicko-rasove moci vynasi mimo to penize; pousteji svetu zilou, zatim co jej ujarmuji.

Prvniho vitezstvi nad Ruskem Zide dobyli ve Spojenych Statech, konecnym vitezstvim byl bolsevismus, zniceni Ruska a vyvrazdeni rodiny Romanovske.

PRIBEH NEZAVISLEHO NOVINARSKÉHO NAKLADATELE

Prvni instinktivni odpovedi Zidovstva na kazdou kritiku zidovske rasy nezidem jest hrozba nasilim nebo provedeni nasili. Je-li dotycny kupcem, bojkotuji jej. Taktika, jiz se pri tom pouziva, jest obycejne tato: agitace od ucha k uchu: "Ten to dostane!" Pak tiskem: Kazdy den pokud mozno novy pomlouvacky nadpis. Casopisecti rozesilatele davaji svym prodavacum vykrikovati vzdy nova, senzacni odhaleni.

Osobne se zavazi, ze od vinika niceho nekoupi a ze budou bojkotovati i toho, kdo od neho koupi. Touto zasadni uzivanou metodou dovedli vypestovati "strach ze Zidu". Nezidovskey reditel jiste prodejny jedne velkoobchodni firmy priznal se nadsene k nove vire, ze take obchodni zivot musi byt proniknut zasadami cti. Pri hostine, kterou daval na pocest svych zakazniku, mluvil o tom a pouzil pri tom slov: "Potrebujeme v obchodnim zivote zasad Jezise Krista." Mezi temito zakazniky bylo 40 Zidu. Od tohoto dne jiz jimi nebyli.

Predmetem teto kapitoly jest bojkot, který trval mnoho let a tyka se "New York Herald", newyorskych novin, ktere se opovazily uhajiti sve nezavislosti proti zidovskym vlivum. Vychazely asi 90 let a zmizely roku 1919 sloucenim s jinym casopiseckym podnikem. Noviny "New York Herald" docilily na poli zpravodajskem velkolepych veci. Poslaly Henryho Stanleye do Afriky, aby vyhledal Livigstona, vyzbrojily Jeanetteskou vypravu k Severnimu polu, a byly zucastneny vynikajicim zpusobem, na prvni podmorskem kabelu. Snad nejvetsim jejich cinem bylo desetilete udrzeni sve zurnalisticke nezavislosti proti soustredenym utokum newyorského Zidovstva. Jejich povesti v nakladatelskem svete bylo, ze ani jejich zpravy, ani redakcni cast nebylo lze koupit nebo na ne pusobit

Jejich majetnik, roku 1918 zemrel James Gordon Bennett, byl vzdy privetivy k Zidum sveho mesta; nechoval proti nim predsudku, a nikdy jich umyslne neurazil. Ale dbal cti nezavisleho novinarstvi. Nikdy se nesklanel pred minenim, ze insertnim zakaznikum prinalezi nejaky vliv na redakcni stanovisko casopisecke.

Pred triceti roky (psano r. 1920 - TP) byl newyorsky tisk jeste svobodny. Dnes jest skutecne uplne v zidovske moci: Tato provadi se rozlicne, jest vsak zde, a bez mezer. Novinarsti nakladatele neoznamuji ovsem verejne, ze

i pro ne platí porekadlo: Business is business. - Tenkrát existovalo osm nebo devět deníků, dnes je jich jen pět. "Herald" pozíval nejlepší povídky a byl velice hledaným insertním orgánem, pro svůj značný náklad. Byl vedoucím časopisem na poli žurnalistickém.

Židovské obyvatelstvo newyorské cítilo počátkem let devadesátých méně než třetinu dnešního, ale představovalo již značnou kapitálovou moc. Nyní však všichni každý žurnalista: pranic většiny židovských vůdců jest, přinášeti buď tiskové zprávy nebo je potlačiti.

Nikdo nepřonásleduje tak pečlivě časopisy vzhledem k vlastním věcem, jako Žide.

Mnohý nakladatel mohl by to dosvědčiti z vlastní zkušenosti. "Herald" neuchýlil se nikdy od svého přesvědčení, že nic jej nesmí odvrátit od povinnosti, psati veřejně pravdu. Toto stanovisko vykonávalo po dlouhou dobu příznivý vliv na ostatní časopisy: Vysla-li nájevo v židovských kruzích zapáchající příhoda, vyrojili se vlivní Žide do redakce, aby se postarali o její potlačení. Avšak nakladatele věděli: vedle jest Herald, a ten nezná ohledu, beží-li o zjištění pravdy. A tak mohli prohlásiti: "Radi bychom vám vyhověli, ale protože tak neucini Herald, musíme věc, vzhledem ke konkurenci uveřejniti. Snad u něho poridíte. Pak ovšem radi." Avšak "Herald" nedal se nikdy přemluvíti: prozradil tyto epizody; pro něho neplatily prosby ani hrozby.

Jistý židovský bankéř opětovně žádal, aby Bennett propustil svého redaktora na financnictví. Tento bankéř pracoval s mexickými papíry v době, kdy staly velice nízké. Jednou, kdy měla býti nic netušícím Americanum hozena na bedra neobyčejně velká položka těchto papírů, "Herald" poukázal na bezprostředně nadcházející revoluci v Mexiku, která se potom také přesně dostavila. Bankéř žuril vzteky a uvedl do pohybu vše, aby smetl zodpovědného redaktora - dostalo se mu však důkladného odmítnutí.

Když byl člen vážené židovské rodiny zapleten do pohoršivé příhody, Bennett odmítá žádost, aby tuto příhodu potlačil s poukazem, že kdyby tato příhoda se byla stala v rodině jiné rasy, byla by uveřejněna bez ohledu na zúčastněné.

Noviny jsou obchodem. Jsou věci, jichž se nesmějí dotknouti, aniz by se uvedly v nebezpečí, aniz by si tím podkopaly pudu pod nohama. To platí obzvláště od doby, kdy hlavním příjmem není předplatné, nýbrž inzertaty. První dostacuje sotva ke krytí výloh na papír. Proto jsou inzertní zákazníci právě tak nezbytní jako papírní. A protože největšími zákazníky jsou obchodní domy a ty jsou opět většinou v židovských rukou, je násnade, že hledí alespoň vykonati vliv na inzertní část novin, jimž dávají své anonce.

V New Yorku bylo citizadosti Židu míti židovského vrchního starostu. Když jednou byly hlavní strany mezi sebou rozštěpeny, Žide shledali, že jejich hodina přišla. Řekli si, že noviny sotva nechají bez povšimnutí práni, podepsané všemi majiteli obchodních domů, svých nejtucnějších zákazníků a poslali tudíž "přísně důvěrné" psaní všem newyorským nakladatelům s prosbou, aby podporovali kandidaturu židovského starosty.

Nakladatele byli v úzkých. Několik dní přemýšleli sem a tam o věci. Redakce "Heraldu" telegrafovala znení dopisu Bennettovi, jenž byl na cestách. Tento odpověděl: "Psaní otisknouti." To se stalo, a nežidovský New York oddechl si volněji. "Herald" prohlásil otevřeně, že slouží veřejným zájmům a nikoliv soukromým.

Židovští vůdci přísahali pomstu "Heraldu" a muži, jenž se opovážil vytáhnouti na světlo jejich pletichy. Nemilovali Bennetta nikdy. "Herald" byl orgánem lepší newyorské společnosti, ale Bennett vpustil též do svého listu pouze jména vynikajících rodin. Historicky, jak zbohatli Žide byli odmrštěni Gordonem Bennettem při své snaze objeviti se v rubrice "Ze společnosti", patří k nejpodarenějším v novinářském světe. Bennett zůstal tvrdosijným. Při tom byl dosti chytrý, aby nepodnítil zjevně židovské nenávisti. Necítil k nim předpojatost, nedal se však jimi zastrasiti.

Všechny bohaté a mocné firmy newyorského židovstva se spojily, aby zasadily Bennettovi ranu, která by jej porazila. Jako jeden muž Židovští zákazníci odnali své inzertaty Bennettovým novinám "Heraldu" a "Evening Tetegramu". Jako důvod udali, že "Herald" projevuje zřejmě nepřátelství proti Židům. Skutčným cílem jejich postupu bylo zničiti amerického novinářského nakladatele, jenž se odvážil býti na nich nezávislý.

Rana byla skutečně smrtelná. Znamenala ztrátu jednoho milionu dolarů ročně. Každý jiný časopis newyorský by tím byl zahynul. To Žide věděli a čekali na zhroucení muže, jehož prohlásili svým nepřitelem.

Avsak Bennett byl bojovne povahy. A znal pravdepodobne zidovskou "psychu" lepe nez vsichni newyorsti nezide. Obratil hru zpusobem, protivniky naprosto neocekavanim a pro ne velmi citelnym: Nejlepsi sloupce jeho listu vyplnovaly vzdy zidovske inzeraty. Tyto uvolnil nyne nezidovskym obchodnikum za mimoradne priznivych podminek. Ti, kdoz byli drive zatlacovani schopnejsimi zidovskymi inzeraty na zadni stranu a do vedlejsich sloupcu, zarili na nejpůsobivejsich mistech. Jednim z nezidovskych obchodniku, kteri z teto situace vyziskali, byl John Wanamaker, jehoz velke inzeraty se objevuji od te doby trvale v Bennettovych novinach. Tyto noviny vychazely dale v nezmensenem rozmeru, vydani a insertnim oznamovateli. Najisto predvidane zhroceni se nedostavilo. Pro Bennettovy nepratele stala se vsak tato vec tragikomickou: jejich konkurenti, nezidovsti kupci, ocitli se v nejpůsobivejsich inzertnich sloupcich nejvazenejsiho anoncního organu, zatim co jim nezbylo nez na vec prihlizeti! Bojkot padl zpet na bojkotujici.

To bylo presprilis. Zide odlozili svou valecnou sekeru a vratili se k Bennettovi, aby zaujali sva stara mista. Avsak pan Bennett rekl: Ne! Nabizeli vyssi sazby: Ne! Ztratiti sva dobra mista.

Jeste jedno vesele meziakti se udalo: Nekolik Zidu, jichz obchodni smysl byl silneji vyvinut nez jejich rasove city; anoncovali za bojkotu dale v "Heraldu": Kdyz videli, jak se jejich nevrazivi bratri vraceji a zabiraji anoncní mista, jez jeste zbyvala k obsazeni, podezrivali Bennetta, ze je prilakal zpet nabidkou nizsi sazby. I toto psani uverejnil a prohlasil, ze pokani cinici Zide neobdrzeli zadnych nizsich sazeb.

Bennett zvitezil, ale toto vitezstvi bylo draze vykoupeno. Za doby bojkotu rozmnozovalo se nepretrzite zidovske obyvatelstvo New Yorku a jeho moc. I v novinarstvi stavali se rok od roku mocnejsimi. Domysleli se, ze ovladanim tisku mohou riditi i myslenkovy svet cele zeme. Videli v New Yorku hlavni mesto Spojenych Statu, zatim co ti, kdoz byli schopni vlastního usudku; pocitovali v nem semeniste nemoci.

Sloucenim zmensil se pocet novin dennich. A.J.Ochs, Zid z Philadelphie, ziskal newyorske "Times". Ucinil z nich velky denik, ovsem s tim hlavnim cilem, aby slouzil Zidovstvu. Toto je neustale vychvalovano a braneno. Jinym rasam neposkytuje se tato sluzba.

Pak objevil se na obzoru Hearst, nebezpecny agitator, zastavajici se nejen zvracenych veci, nybrz i neprave tridy lidi. Obklopil se stabem lidi, protezoval je, jednal s nimi v rukavickach; nekdy si take vjel s nimi do vlasu, nenapsal vsak nikdy o nich pravdy a nenechal je nikdy na holickach. Jako protisluzbou odmenili se mu blahosklonnym anoncovanim.

Tim byl ucinen zacatek Zidovske tiskove moci, jiz stale pribyvalo. Lesk starych novin americkych jmen novinarskych nakladatelu pohasl.

Casopisecky podnik spociva bud na nejake vynikajici osobnosti, nebo je pouhym obchodem. V poslednim pripade ma nejvetsi vyhliдку preziti sveho zakladatele. "Herald" - to byl Bennett; jeho odchodem musel jeho podnik pozbyti nejvetsi sve sily a dukladnosti. Miloval sve dilo jako sve dite. Aby se nestalo koristi Zidu, ustavil v zaveti, ze "Herald" nesmi prejeti nikdy do rukou jednoho majitele a urcil tudiz, ze jeho prijmy maji pripadnouti fondu ve prospch jeho spolupracovníku. Zemrel v kvetnu 1918.

Zidovsti protivnici "Heraldu", vzdy jeste na strazi, ubirali postupne sve inzeraty, aby si vynutili, pokud mozno, jeho prodej. Na druhe strane silne financni zivly poznavaly vec a obavaly se uplneho Zidovskeho tisku. Sebraly znacny peniz a daly koupit tento, casopis panem F. A. Munseyem. K vseobecnemu prekvapeni zmenil tento barvu a spojil list s casopisem "New York Sun". Tim zanikl vlastni Bennettuv list a jeho spolupracovníci se rozptylili.

Vitezstvi zidovske bylo financnim vitezstvim nad mrtvym. Dokud Bennett zil, zustal financnim a mravnim vitezem. "Heraldu" bude vzdy vzpomínano jako posledni tvrze proti Zidovstvu v New Yorku, jez ovlada novinarstvi vice nez v kteremkoliv jinem hlavnim meste. Tam existuje alespon vzdy jeden casopis, prinasejici pravdu o Zidech. V New Yorku neni jedineho. A tento stav patry tak dlouho, dokud si Americane neprotrou zraku po spanku, neuprou sve oci pevne na narodni situaci. Pak se muze stati, ze se nynejsi drzitele moci zachveji pred timto pohledem.

Poucení z teto prihody jest: Vse, co prameni v New Yorku, musi byti pozorovano se zvlastnim podezrenim, protoze pochazi ze sidla zidovske vlady, jejimz cilem jest vykonavati vliv na myslenky americkeho lidu, aby jej mohla ovladnouti.

MORGENTHAUOVA ZPRAVA O POLSKU

Zda se velkým skokem přechod od židovské otázky ve Spojených Státech k židovské otázce v Polsku, protože však američtí Židé obrací se k propagacním účelům vždy na Polsko, protože dale je sem vrženo 250 tisíc polských Židů podle plánu, sestaveného zdejšími bratry; konečně protože polský národ získal svých zvláštních zkušeností se světovým programem, může ovšem Polsko v tomto ohledu vypravět mnohé Spojeným Státům. Tím spíše, že můžeme vzít do ruky sotva jeden americký časopis, aniž bychom nenarazili na protipolskou židovskou propagandu, sledující mimochodem účel, aby odvrátila naši pozornost od toho, co se odehrává v přítomném newyorském. Kdyby zde čtenář namítl: "Přestaňte již stále hovořit o Polsku; mluvíme raději o Spojených Státech" - smyslí již o Polsku tak, jak si Židé přeji a tento židovský způsob myšlení a chápání učiní jej neschopným úplně rozumět židovské otázce v Americe. Ještě nutno ohlednouti se jedenkrát po jednom milionu lidí, přistavajících s takovou rychlostí u našich břehů, abychom viděli, co tam tropí a abychom zjistili, do jaké míry jsou odůvodněny stesky do pronásledování Židů v Polsku.

O tom existuje pět úředních svědeckých výpovědí, uveřejněných vládami Velké Británie a Spojených Států. Jednou z těchto zpráv je zpráva pana Morgenthaua o pracích americké delegace Spojených Států v Polsku, týkající se situace tamních Židů. K tomuto dokumentu připojen doplněk členu delegace, brigádního generála Jadwina.

Na tomto dokumentu spočívá jisté tajemství. Ačkoliv byl tiskem k uveřejnění, stal se záhy vzácným, zda se, že přes noc zmizel. Výtisk, z něhož jsou vyneseny další údaje, mohl být opatřen jen s největší námahou. Špičkatel jeho, Morgenthau, hlava americké delegace, který se zdržoval v Polsku od 13. července do 13. srpna 1919, je americkým vyslancem v Carigradu, mužem znamenité osobní a veřejné pověsti. Vzácnost této zprávy přitom souvisí s tím, že Židé nejsou jí příliš nadšeni, protože vypovídá čistou pravdu o situaci Židů v Polsku. Jejich názor na věc lze také zjistit jistými prostředky.

Když americká delegace opustila Polsko, přišla britská, za vedení Žida Stuarda Samuela, a setrvala až do prosince. Bratrem zmíněného je vrchní komisař palestinský, Herbert Samuel. V jeho průvodu byl jistý setník Wright, který napsal také doplněk k Samuelově zprávě. Obe byly odevzdány s doprovodným dopisem Rumboldtovi ve Varsavě. Ze všech těchto pěti zpráv došla pouze jedna milosti v očích amerických Židů - zpráva pana Stuarda Samuela. Tato objevil se v časopisech v plném rozsahu, dokonce jako "prohlášení" jistého americko-židovského kongresu; možno ji obdržeti v každém množství; ostatní nikoliv. Proč? Protože ostatní čtyři zprávy pojednávají o záležitostech nestranně ze všech hledisek. Kdyby tyto byly známy, objevila by se propaganda ve prospěch obrovského přistěhovalectví polských Židů ve zcela jiném světle než dosud.

Aby si mohl čtenář utvořit vlastní usudek, buďtež srovnány výpovědi pěti zpravodajců v hlavních bodech. Shody a odchylky vyniknou tím samozřejmě.

1. Všeobecně o "pronásledování".

Samuel praví: Poláci jsou celkem vzato velkodusné povahy, a kdyby bylo přítomné dráždění tisku potlačeno silnou rukou, mohli by Židé jako v uplynulých 800 letech žít se svými spoluobčany v Polsku v dobré shodě. Zaslouhuje pozornosti, jak lehce Samuel píše o potlačení tisku. Teď konečně dosáhl polský tisk svobody, již pozíval židovský tisk v Polsku již dávno. Když tedy píše svobodně o Židech, Samuel navrhuje: Potlačiti pevnou rukou! Pro Anglii sotva by se odvážil učiniti tento návrh, kde tisk také používá svobody kritiky. - O tisku "jiddisch" píše Israel Friedlander ve svém článku "Problém polského Židovstva": "Tisk "jiddisch" psaný vyvinul se rychle v civilizatorský živel polských Židů. Rozsah tohoto vlivu lze posoudit ze skutečnosti - na kterou zvláště s výtkou poukazuje Poláci - že hlavní varsavský "jiddisch" časopis měl ještě před několika lety větší náklad než všechny polské časopisy dohromady."

Morgenthau píše: "Vojáci byli rozčilováni tvrzením, že Židé jsou bolševíci, zatím co ve Lvově bylo s tím spojeno mínění, že Židé jsou spolčení s Ukrajinci. Tyto výtržnosti měly tudíž ráz politický stejně jako antisemitský."

"Jako Žide by pocitovali jako bezprávi, kdyby jako rasa byli odsuzováni, pro činy jednotlivých souverců, právě tak bylo by nespravedlivě odsuzováni polský národ jako takový za násilnosti, jichž se dopustila nedisciplinovaná vojska nebo místní houfci luzy. Tyto výtržnosti nebyly zřejmě připravovány, neboť kdyby byly bývaly částí dobře promyšleného plánu, byl by počet obětí přesahoval tisíce, zatímco činil pouze kolem 280. Tyto výtržnosti lze pokládati za výsledek široce rozvětveného antisemitského smýšlení nepřátelský s polským státem."

Vyslanec Rumboldt píše: "Žide mají nepřátelný důvod k výtkám a protestům, jimiž se dosud ohánějí proti zemi, kde snad nejméně trpěli."

Setník Wright píše: "Existují různé pokusy o vysvětlení chorobné domyslivosti Židu, že jsou potlačovaným a pronásledovaným národem... Toto tvrzení jako teorie má v sobě mnoho dobrého, mimo pravdivost. Pomysleme-li, co se v novější době přihodilo jiným "rasovým, náboženským a jazykovým menšinám (tot formulace versailleské smlouvy) v Evropě... nejeví se Žide jako nejpronásledovanější, nýbrž jako nejhodnější výhod pozivající národ v Evropě."

Generál Jadwin jasně zjistuje, že pokrik o pronásledování dá se ocenit jako pouhý propagandní prostředek: "Lvovské nepokoje od 21. do 23. listopadu staly se právě tak jako výtržnosti v Litevsku zbrání pro cizí, Polsku nepřátelskou propagandu. Tisková kancelář ústředních mocností, v jejímž zájmu bylo, rozšířit o polské republiky pomluvy, dovolila uveřejňování novinářských článků..., v nichž "ociti" svědkové odhadovali počet obětí na 2500-3000, ačkoli dle údajů činil nejvýše 76."

Na jiném místě: "Jako všechny svobodné vlády světa, tak i Polsko je vystaveno nebezpečí politické a mezinárodní propagandy, vyvolané válkou. Zabarvení, vymyšlení a potlačování zprávy, podplácení časopisu všemožnými prostředky a otravování orgánů veřejného mínění tajnými vlivy, zkratka, všechny metody podle propagandy jsou ohrožením, jímž trpí hlavně Polsko."

Tato, takto licená propaganda je ovšem úplně a typicky židovská.

Počet zabývaných Židů odhaduje Morgenthau celkem na 258, zatímco Rumboldt hovoří jen o 18 ve "vlastním Polsku"; ostatní byli zabiti při nepokojích ve válečném pásmu. Smauel udává celkový počet zabývaných na 348.

2. Všeobecná příčina židovských nepokojů před válkou.

Stuart Samuel: "Počet Židů v Polsku a Halici činí asi tři miliony... Veřejné mínění bylo proti nim postaveno vyhlášením prudkého bojkotu. Tento datuje se z doby krátce před volbami do dумы ve Varsavě roku 1912... Obchodní vztahy mezi Polskem a Ruskem byly v minulosti velmi značné a spocívaly většinou v rukou židovských a to nejen vzhledem k vývoznímu obchodu, nýbrž i pokud se týká výroby... Hnací síla ve všech obchodech je skorem výhradně monopolem židovského obyvatelstva... Skoro všichni agenti pro statky, pracující pro polskou šlechtu, přísluší k židovské rase... Nutno venovat pozornost také skutečnosti, že střední stav v celku je utvářen vlastně jen Židy. Nad ním stojí šlechta, pod ním sedláci. Jejich vztahy k sedlákům nejsou neuspokojivé. Mladí sedláci nedovedou čísti noviny a jsou proto lehce svedeni k antisemitismu, když vstoupí do vojska. Bylo mi řečeno, že není zvláštností, používají-li polští sedláci rozsudku židovských rabinských soudů:"

Dle těchto známek Žide zaujímají v Polsku velmi příznivé postavení. Vzpomeneme v souvislosti s tím výroku Samuelova na začátku pod číslem 1.

Pokud se týká jeho výroku o židovském obchodním monopolu, Rumboldt praví: "Pan Samuel mohl by býti mylně chápán v odhadování židovské účasti v předválečných obchodních vztazích mezi Polskem a Ruskem a v postavení, které Žide zaujímají v průmyslu země. Spíše se má věc tak, že většina zboží, z Polska vyvezená, byla většinou prodávána Židy, ale jen velice málo procento tohoto zboží bylo jimi také vyrobeno."

Setník Wright: "Az k poslednímu pokolení byli v Polsku všichni obchodníci Žide. Poláci byli sedláky nebo statkáři a ponechali obchod Židům. Dokonce ještě dnes je více než třetina, ne-li polovina všech obchodníků, Židy... Týká se to jak města tak i venkova, ale východní Žide nebyvají výrobci, nýbrž jen vždy obchodníci z druhé ruky... Hospodářsky Žide jeví se od počátku jako obchodníci, nikoli však jako výrobci zboží, ani jako řemeslníci; hlavně však jsou peněžními obchodníky. Během doby připadl jim veskerý obchod a dopravnictví a

nezabývali se nicím jiným."

Pokud se týká agentů pro statky, o nichž se Samuel zmiňuje, setník Wright píše: "Polsko je rolnický stát, avšak východní Židé na rozdíl od Židů západních hrají ve venkovském životě velkou roli. Každá vesnice, každý statek má svého Žida, který tam zaujímá jakési dědičné místo; prodává selské výrobky a obstarává v městě nákupy pro sedláky. Každý polský statkář nebo šlechtic měl svého zvláštního Žida, který obstarával veškeré obchodní záležitosti za něho, spravoval kupeckou část statku a opatroval mu peníze... Mimo to jsou skoro veškerí obyvatelé malých venkovských usedlostí Židé. Obchodníci obilím a kůží, maloobchodníci, krupáři, veteráni a podobní."

O středním stavu též setník píše: "Je poučné představit si, jak asi za stejných podmínek vypadala by Anglie. Při příchodu do Londýna poznal by cizinec v každém druhém nebo třetím obyvateli Žida; skoro veškeré chudší čtvrti a postranní uličky jsou obývány Židy; k tomu tisíce synagog. V Newbury viděl by, že skutečně celé město jest židovské, skoro každý stít navestní v židovských písmenech. Kdyby si vyšel do Berkshiru, našel by jako jediného majetníka kramu ve většině malých uliček Žida; trhy sestávají většinou ze židovských bud. V Birminghamu byly by všechny továrny v židovských rukou, dva mezi třemi kramy nesly by židovská jména."

Wright snažil se ukázat svým krajanům obraz, jak vypadá situace v Polsku a jaké pocity musí v Polsku panovat. Židovský tisk byl tím nadmíru rozeznán.-

Sameulova zpráva jest pozoruhodná tím, že obsahuje mnoho věcí, o nichž se zmiňuje a málo těch, které vysvětluje.

3. Všeobecná příčina nepokoju následkem války.

Samuel píše: "Příbuznost jejich řeči (roz. jiddisch - TP) s řečí německou vedla často k tomu, že byla Židům dávána přednost při německém obsazení před Poláky. Z toho důvodu byli Židé obviněni, že byli v blízkých stycích s Němci... Vláda neschvalovala veřejně bojkot, ale zdá se, že byli přece při znovuumístování opominuli někteří, kteří sloužili za německé okupace. Shledávám, že mnozí Židé, kteří takto sloužili, byli zbaveni svých míst a nebyli již umístěni; naproti tomu nemohou podat důkazy podobného postupu vůči Polákům."

Rumbold uvádí: "Příbuznost řeči "jiddisch" a řeči německé mohla být důvodem, že Němci použili za okupace polské velkého počtu Židů, ačkoli bylo po ruce mnoho Poláků s dobrými znalostmi němčiny. Rozdíl jest pouze v tom, že Poláci sloužili Němcům jen z donucení, protože v nich spatřoval své nepřátele."

General Jadwin: "Za obsazení Polska Němci působil německý ras "jiddisch" nářecí a ochota jistých židovských živlů vstoupiti v primý vztah k vítězům, že nepřítel použil Židů jako agentů pro určité účely, že poskytl židovskému obyvatelstvu nejen zvláštní ochrany, nýbrž dal i slib autonomie. Tvrdí se, že Židé spekulovali životními potřebami, což bylo umyšleně podporováno okupačními vojsky, aby ulehčil vývoz do Německa a Rakouska." - To znáči: Židé byli prostředníkem, jimž byla Polákům odnímána jejich potrava.

Setník Wright "Avšak velkou dobou a židovským triumfem byla doba německého obsazení. Židé v Polsku jsou silně zgermanisováni, a s Němčinou lze projíti celým Polskem, protože Židé jsou všude. A tak Němci našli všude lidi, kteří rozuměli jejich řeči a na něž mohli působili. Spolu se Židy Němci zřídili svou organizaci k vysávání Polska ve všem, co mělo. Ve spojení se Židy spravovali německí důstojníci a úředníci posleze celou zemi. V každém správním okrese byli Židé nastrojeni Němcům; chudí Židé stáli se jako služebníci panu bohatými a vznesenými! Ale přes germanisaci jest polské obvinění, že Židé byli oddáni Německu, neodůvodněno... Oproti Německu - ohnisku antisemitismu - nechovají více věrnosti než vůči Polsku. Východní Židé jsou Židy a jen Židy.

Zdalo by se jistým, že jedna z obou stran, Německo nebo Rusko zvítězí a Židé, kteří vsadili své peníze na obě, byli jisti úspěchem. Tu však dostalo se Polsku navrch. Ani nyní Židé nemohou věřit v jeho znovuvybudování a jeden z nich mi řekl, že se mu to zdá snem."

4. Bojkot - prostředek Poláků k osvobození se z židovského zardousení.

Samuel: "Tento bojkot se datuje krátce po volbách do dumy, které se konaly ve Varsavě roku 1912... Za války

ubyvalo bojkotu vzhledem k nedostatku temer vseho, ale v primeri ozivnul opet ve sve byvale sile... Vseobecne trva ostre, soukrome, spolecenske a obchodni bojkotovani Zidu a je horlive dmychano polskym tiskem."

Samuel zminuje se pak o prikladu, jak bylo v tisku pranyrovano jmeno jiste polske hrabanky, ktera prodala dva domy Zidum.

V teto souvislosti budtez uvedeny nektere pripady vzboureni rasoveho podkladu, vyvolane nedavno v americkych mestech systemem malych zidovskych syndikatu pro pozemky, ktere uprostred jisteho domovniho bloku, na nejz mely spadeno, koupily dum, najemnikum daly vypoved a nastehovaly tam cernosskou rodinu. Pouzily tak rasoveho predsudku, aby srazily cenu celeho bloku a mohly jej pak koupiti za nizkou cenu.

Snad jsou v Polsku podobne pomery, cinici z prodeje pozemkoveho majetku Zidovi jisty druh nevernosti vlastnimu narodu. Polaci vsak kazdym zpusobem takto smysleji. "Rasovy predsudek" neni dostatecnym vysvetlenim pro takove city; za nim musi vezeti neco makavejsiho.

"Bojkot" zalezal v tom, ze se Polaci smluvili, obchodovati pouze s Polaky. Zide byli cetni, bohaci a ovladali vsechny tepny obchodniho zivota. Ve skutecnosti vlastni, byt i ne podle jmena, veskere pozemky a stavebni parcely varsavske. Tento tak zvany bojkot - polske jmeno pro toto jest "spolecenstvi" - Zide lici jako "pronasledovani":

Rumbold: "Dluzno pripomenouti, ze pod vlivem hospodarskych zmen a vzhledem ke skutecnosti, ze Polaci od roku 1832 nesmeli jiz zastavati vladnich uradu, obratili se pozvolna k obchodu. Tim pocala konkurence mezi zidovskym obyvatelstvem a Polaky. Tento konkurencni boj zostril se, kdyz ruska vlada dovolila zizeni mestskych a venkovskych druzstev v Polsku. Druzstevni hnuti nabyva stale vetsiho rozsahu a stane se nesporne dulezitou soucasti ve vyvoji hospodarskych pomeru v Polsku. Neprimo bude tim ovsem zasazeno postaveni zidovskych sprostredkovatelskych obchodniku.

Pokud by mohl byti zamezen bojkot Zidu zakonom nebo narizenimi polske vlady, mela by tato jednati. Ale chci poukazati na to, ze jest mimo moc kazde vlady, aby nutila sve poddane obcovati obchodne s lidmi, s nimiz obchodovati nechteji."

Take pan Morgenthau vidi situaci ve spravnem svetle, jako jeho britsky suverec. Pise: "Dale zidovsti handliri spatruji v zrizovani druzstevnich kramu jisty druh ustrku. Zatim dluzno povazovati toto hnuti za zakonitou snahu zmensiti cinnost a s ni spojene zisky prostedkujicich handliru. Na nestesti byly doporučovany tyto konsumy pri svem zavadeni v Polsku jako prostredek protizidovskym handlirum. To mohlo privedi Zidy k domnence, ze zrizovani druzstev jest utokem na ne. At jiz hraly pri tom ulohu antisemitske pocity, druzstevnictvi jest formou hospodarske cinnosti, k jejimuz provozovani jest kazda obec naprosto opravnena." ,

Neni nesnadne utvoriti si obraz situace v Polsku dle nazoru a posudku techto peti muzu. Pred 800 lety otevrela Polsko sve brany Zidum, po cele Evrope pronasledovanim. Sbihali se tam a pozivali plne svobody; bylo jim i dovoleno vytvoriti si "stat ve state", tim, ze meli samospravu ve vsech zidovskych vecich a vyjednavali s polskou vladou pouze svymi vlastnimi zvolenymi mluvci a zastupci. Polaci byli jim pratelsky nakloneni a nechovali proti nim nabozenskych ani rasovych predsudku. Pak Evropa prepadla Polsko a rozdělila je, takze prestalo existovati v seznamu narodu a zilo pouze v srdcich Polaku. Za teto doby polskeho ponizeni stali se Zide velkou mocnosti, ovladli Polaky az do jejich denniho zivota. Prisla valka, s ni slib osvobozeni a znovuzbudovani svobodneho polskeho statu. Zide nebyli priznive nakloneni tomuto znovuzizeni; nebyli prateli Polska. To Polaci citili, a jakmile mohli po podepsani primeri volne projeviti sve city, nevahali tak uciniti. Nastaly mnohe politovanihodne, byt i ne prave nevysvetlitelne udalosti a jeste jednou Zide obratili se - tak vyslovne tvrdi Polaci - proti zemi jejichoz pohostinstvi pozivali po 800 let.

Techto malo skutecnosti ukazuje, jak velkou krivdu zidovska propaganda spachala na Polsku ve Spojenych Statech. Ale to bylo prave umyslem. Druhim cilem bylo, oslepiti americky lid proti skutecne tvarnosti veci, aby lhostejne dal si libiti onen nesmirny priliv polskych Zidu!

SPOUTANÍ POLSKA MIROVOU KONFERENCÍ

Rozdíl mezi zprávami Stuarta Samuela a ostatních anglických a amerických zpravodajů včetně Morgenthaua o situaci Židů v Polsku dá se nejlépe chápat tak, že posléze jmenovaní hledají příčiny zmíněných událostí, Samuel však nikoliv.

Rozpory mezi Židy a ostatními národy jsou, tot stav, který shledáme vsude. Avšak svět dozví se věci jen tentokrát, stane-li se tato situace Židům nepohodlnou. Pokud se dobře dáří plánu, využití nežidů pro židovské účely, nedozvíme se nejnepatrnějšího. Ať si nežidé stěžují, protestují, vzpírají se jak chtějí - jim nepříjdou na pomoc žádné mezinárodní vyšetřovací výbory. Naráží-li však Žid ve svém nepřátelském postupu být i na nejmenší odpor, zazní ihned vykřik "pronásledování" po celém světě. A tak, jakmile Poláci si vzali příklad ze semknutosti a společenství židovské menšiny a zřizovali také družstva - bylo to pronásledováním a antisemitismem; nastala propaganda proti všemu polskému. Mysle se rozpalovaly, došlo k politováníhodným násilnostem a spor zmita se sem a tam. Zřídka přesahují židovské zprávy zpravodajství o těchto násilnostech Poláků proti Židům, licených ve všech podrobnostech a s žurnalistickým vyobrazením všeho straslivého. Zajisté Židé trpěli. Kdo by chtěl okraslovati bezpráví, učiněné lidské bytosti, být i nejnižší? Zavraždění i jednoho člověka, špatné nakládání pouze s jedinou rodinou jest bidáctvím. Je těžké, že lidstvo otupelo častými zprávami ve svém citu pobouření nad těmito činy. Pocínajíc třeba Belgičany, trpěli snad všichni národové evropské (mysleno během I. svět. války - TP). O nich však slycháme daleko, daleko méně než o utrpení židovském. Bezděky vtírá se tu otázka: Proc, z jakých příčin a důvodů dějí se tato plení a vraždy? Mají snad Poláci takové sklony? Jsou tyto činy častým zjevem v 800-letém soužití židovsko-polském? Tomu tak není. Které příčiny tedy přivodily změnu v nejnovejší době?

Pan Morgenthau se pokusil vyhledati tyto příčiny, třebaže v menší míře než nežidovští zpravodajové. Jeho zpráva byla umlčena americkým Židovstvem, protože se nehodí k propagandě, jím prováděné. Setník Wright, který šel věci vážně na kloub, aby učinil srozumitelnými poměry mezi Poláky a Židy britskému národu, byl Židy prostě napaden; nechtěli vyšetřováni, nýbrž soucít se Židy a rozhořčení proti Polákům.

Morgenthau například neuzívá slova "pogrom". Právi: "Delegace zámyslně vyhýbala se slovu "pogrom", protože se dá tohoto výrazu použití nejen pro nepatrné urážky, nýbrž i pro promyšlené a pečlivě připravované hromadné vraždění."

V jednom bode se však srovnávají všechny zprávy, totiž že počet zabýtych Židů jest nepoměrně menší toho, jež udává židovská propaganda. V jedné končině polské, kde byly nepokoje menší, zahynulo nevinne 18 lidí. Pro celé Polsko, za celé doby, kdy bylo jevistěm válečných událostí, Samuel přiznává, že mohl zjistiti jen 18 zabýtych. Setník Wright právi: "Dle mého odhadu nebylo zabýto více než 200 až 300 nevinných. Kdyby se to však stalo v jednom případě, bylo by to mnoho, ale vezmeme-li toto číslo jako meritko celých vytržností protizidovských, divím se spíše nepatrnosti než výši tohoto čísla." Vyslanec Rumboldt hlásí: "kdyby byly bývaly tyto vytržnosti povzbuzovány a organizovány civilními a vojenskými úřady, musel by býti počet obětí pravděpodobně větší."

Události ve Lvově byly dosti neblahe. Pan Samuel dává najevo, že vina na nich páda výhradně na Poláky. Ostatní zpravodajové, kteří mimo to hledí vysvětliti tyto události, udávají, že polská vláda učinila vše, aby napravila způsobenou škodu a zamezila opakování. Přes to stále ctěme v novinách, že tisíce a tisíce Židů bylo v Polsku odpraveno.

V Pínsku bylo popraveno z rozkazu místního velitele 35 Židů bez vyšetřování. General Jadwin poznamenává k tomu: "Zadnému z vyšších vojenských velitelů nebo civilních úředníků, ani těm několika Polákům, kteří žijí v této části Bílé Rusi, nemože býti dokázána spoluvina."

Ve Spojených Statech se někdy přehlíží, že v Polsku panuje dosud jistý druh válečného stavu. Polsko jest dnes - na papíře - svobodným národem. Tento se však muže ubránit pouze v boji. (Listopad 1920 - TP). Bolševismus jej ohrožuje dosud. Kam rudo armády vpadly do země, vsude byly Židy vítány. Tato skutečnost, kterou nelze popírati ani ve Spojených Statech, vysvětluje se tím, že bolševici smyslejí se Židy přátelštěji než Poláci. Když pak Poláci zahnali rudo zpět, našli vsude sovětská zřízení, postavená výhradně Židy, jakoby býla bývala již dávno připravována. Zůstali-li Poláci proto nedůvěřivými - nemože se nikdo diviti.

Žide nechtej se stát Poláky: tot koren všech rozporů. Pan Samuel to naznačuje: "Při různých příležitostech byl vydražen vztek vojáka a obyvatelstva sionistickým nárokem židovské národnosti oproti národnosti polské." Morgenthau se vyjadřuje jasněji: "To vedlo ke sporům s nacionalistickými prohlášeními některých židovských organizací, které požadovaly kulturní samostatnosti a samosprávy, ale také finanční podpory od státu."

Nejllepší popis situace podává zpráva setníka Wrighta: "Židovským programem v Polsku jest, aby všichni Žide byli odděleně vykazováni a aby s nimi se jednalo odděleně. Chtějí mít židovské zastoupení s dalekosahlymi zákonodárnými výsadami a danovými právy; na příklad mohlo by toto zastoupení vybírat dan pro vystěhovalecké účely. Tomuto židovskému zákonodárnému zastoupení měl by polský stát poukazati primerený peněz na židovská dobročinná a finanční zařízení. Mimo to měl by býti jim vyhrazen ve všech místních správách a národním zákonodárném shromáždění počet míst, odpovídající jich množství. Šestina nebo sedmina polské říšské rady sestávala by podle toho ze Židu, Židy zvolených. Mnozí Žide požadují také zvláštních soudů, nebo alespoň práva, pouziti v procesech "jiddisch" nareci. Snaha po výstřednostech sahá vsak i na národní samovládu, jak jim byla přiznána Ústřední Radou na Ukrajině dne 9. ledna 1918. Podle této Žide tvoří jeden národ s plnou svrchovaností; tehdejší ukrajinské bankovky byly tisteny s nápisy v "jiddisch" a "ukrajinstine."

Někdy se lidé táží po důkazu pravdy o "protokolech". Je podán vsude, kde židovští průbojníci snaží se dosáhnouti nebo už dosáhli moci. Je podán rabinskými spisy, židovskými snahami ve Spojených Státech, židovskými požadavky na Balkáně. Všechny židovské činy v sovětském Rusku jsou oním důkazem pravdy. Každá kapitola novějších dějin je dokazuje za každým krokem jako židovský ideál a praktický židovský program.

Který American, mající býti nakloněn blahovlnnému stanovisku vůči přistěhovalým 250.000 polských Židu, slyšel již něco o tomto židovském programu v Polsku? Myslí snad, že ti přistěhovalci opustí své ideály v přístavu newyorském?

Aby zřetelně objasnil svým krajanům tento program, porovnává setník Wright, jehož zpráva byla veřejnosti americké zadržena, ačkoliv Samuelova jest po Americe rozšířena, takto: "Kdyby Žide v Anglii, když dosáhli by dvaceti nebo třicetinasobného počtu, požadovali pro židovskou dozorcí Radu dalekosahle plně moci včetně práva vybírání daní pro vystěhovalectví, dale aby ve shromážděních městských radních, v horní a dolní sněmovně byl zvolen Židy určený počet židovských zástupců, kteří by opět byli zvoleni Židy, kdyby prezident pro výchovu měl jim poukazati peníze, primerené jejich počtu a kdyby mnozí požadovali zvláštních židovských soudů nebo alespoň používání nareci "jiddisch" před soudy a kdyby extrémisté dokonce si práli přivoditi dobu, kdy by bankovky Anglické banky byly tisteny i v "jiddisch" reci - byly by takoveto poměry sotva vřele uvítány anglickým veřejným míněním."

Zaslouhuje zmínky, že židovští zpravodajové anglické a americké delegace zamlčeli tyto okolnosti světu, jenž se o nich dozvěděl teprve prostřednictvím nežidovských členů. Takéž, že židovský tisk úplně potlačil Wrightovu zprávu, ačkoliv předstíral, že podává výsledky britské vyšetřovací mise. Byl-li Wright jmenován - dalo se tak pouze ve spojení s urážkami a podezříváním.

Mirová konference nepokladá za svou úlohu nastoliti v Polsku jednotu a svornost, spíše zasílá nesvornost pro dobu platnosti versailleské mírové smlouvy. Článek 11. zní: "Žide nesmí býti donucováni k činům, znamenajícím porušení jejich sabbathu. Take jim nesmí vzejíti škoda, odmítnou-li se zúčastniti o sabbathu soudního jednání aneb vykonávati některou zákonnou věc... Polsko prohlašuje svou ochotu, že se zdrží v sobotu všeobecných a místních voleb; zanesení pro volební a jiné účely nemá se prováděti v sobotu."

Polsku se tedy zakazuje, prováděti v sobotu volby nebo k nim příslušící zápisy. Židovský sabbath jest zákonitým svátkem; vláda a soudy mají se tím řídit. V neděti dejte si co chcete: usporádejte volby, jak to již Poláci činí. Jen ne v sobotu - jest židovský sabbath!

Mirová smlouva versailleská učinila pro Poláky to, co bolševici učinili pro Rusko: židovský sabbath byl uznán státním svátkem!

Tyžez živly, které zazily toto podivné "zakotvení" židovských obyčejů v zákonech zemských - a to spolupůsobením presidenta USA - proudí nyní v dávkách do Ameriky. Muže se jim zazlivati domněnka, vnutil-li prezident Poláky pod vůli židovskou, že je to dobrým a spravedlivým i pro Spojené Státy?

Mimo to byly zřízeny v Polsku zvláštní školy pro židovské děti. Trpelo-li Polsko dosud nedostatkem jednotné školy, v níž by byly všechny děti vyučovány v polském jazyku polským idealum, přispěla mírová konference k trvání tohoto zdroje utrpení.

V článku 11. Mírové konference je zmínka o "Židech". V článku 9. jest příslušný výraz "polští státní příslušníci". Usporíme si mnohá nedorozumění, přeložíme-li formulí v mírové smlouvě "rasové, náboženské a jazykové menšiny" jednoduše slovem "Žide" - oni tvoří menšinu, působící tolik zápletek a dělající o sobě nejvíce řeči. Oni byli menšinou, která vládla na mírové konferenci.

Článek 9.: "Polsko postará se v městech a okresích, kde žije značná část polských státních příslušníků jineho, než polského jazyka, aby se dostalo v obecných školách dítčím těchto polských státních příslušníků vyučování v jejich vlastní řeči... V městech a okresích, kde žije značná část polských státních příslušníků, kteří náležejí rasovým, jazykovým nebo náboženským menšinám, zajišťuje se těmto menšinám primerená účast a užitek z částek, které se vyrazují ze státních, obecních a jiných veřejných rozpočtů pro výchovné, náboženské nebo dobročinné účely z veřejných peněz."

Ale to není ještě vše: Polský stát má dodat peníze - tyto budou rozděleny mezi Židy:

"Výchovné výbory, jmenované místními židovskými obcemi, postarají se pod všeobecnou státní kontrolou o rozdělení primereného podílu veřejných peněz, jež budou podle článku 9. přikázány židovským školám."

Podivno, jak "rasové menšiny" padají v temže okamžiku, kdy peníze vynorí se na obzoru a jak jsou tyto "menšiny" náhle nahrazeny nedvojsmyslným výrazem "Žide".

Ale ještě více: "Spojené Státy Severoamerické, říše Británie, Francouzská, Itálie a Japonská, hlavní spojené a závazné mocnosti na jedné straně a Polsko na druhé" - tak počíná text smlouvy - "neponechávají všech těchto předností jako věci svobodného souhlasu polského, nýbrž hledí na ně jako na mezinárodní požadavek ze strany Svazu Narodů." Článek 12. podmiňuje, aby veškeré dohody, týkající se "rasových, jazykových a náboženských menšin" - diplomatické opsány "Židu" - byly postaveny pod ruce Svazu Narodů. Toto nařízení odníma úplně Židy v Polsku z pravomoci polské vlády. Stáčí jen si postezovat u Svazu Narodů - mezinárodní Židovstvo postará se pak o další.

Spojené Státy přispěly k přijetí tohoto nařízení do smlouvy. Zda americký lid bude přispívat, aby v případě potřeby vynutil si výkon tohoto nařízení proti Polákům? Společně v přistěhujícím se čtvrt milionu Židů patřící množství židovské medicíny takového druhu, jakou Mírová konference předepsala Polákům? Kdo chce zustati slepým oproti one bídné a ustavicné nenávisti, již dyse celá propaganda Židů vůči Polákům, jež dosti hluboko pokorili na Mírové konferenci?

PRITOMNÝ STAV ŽIDOVSKÉ OTÁZKY

Židovská otázka trvá již po léta ve Spojených Státech, leč pod povrchem veřejnosti: každý, Žid nejlépe ví, že existuje, ale pouze nemnozí se odvážili vystavit jí lečivému vlivu veřejného projednání. Nutno v této souvislosti hovořit skutečně o odvaze, abychom tomu mlčení rozuměli. Několik rozvázných mužů pokusilo se konstatovat veřejně jsoucnost této otázky; avšak bylo jim tak zatopene neviditelnou a veřejností neznámou mocností, že chtějí nechťej muselo být upuštěno od veřejného projevu o židovské otázce. Kdo se odváží o Židech mluvit, musí být připraven na neprekonatelný odpor, je-li ve spolku s pravdou.

Brzdícím bodem veřejného projednání židovské otázky jest zvyk amerického lidu, ohlížeti za každým slovem a každým činem po souhlase a potlesku. V nejlepší době naší minulosti platil odpor proti veřejnému mínění jako mužnost; cena muze odhadovala se i počtem jeho nepřátel. Od té doby jsme zkrátli. Hledáme především souhlase. Naši otcové se postavili, narazivše na odpor, jich synové se poddávají. Veřejné projednávání nemá

dnes vyznamu, tisk nechce si to pokud mozno s nikym pokaziti. Nasemu boji za slabe schazi odvaha a ohen, abychom utocili na silne, vrhajici slabe v bidu. Nase oslavovani uspechu zbavilo nasi mravni a cinnou silu nervu. Vyhybame se nejradeji vaznym bojum, vyjimajic zdanlive boje na politickem kolbisti. Neodvazujeme se jiz pustiti se s jistotou do nepratel, kteri se brani.

Prece vsak bylo umozneno uziti verejne slova "Zid", jez bylo jeste pred rokem v klatbe. Objevuje se nyní temer denne na prednich strankach casopisu, jest vsude predmetem jednani, ackoliv panove z B'nai B'rithu cini vse mozne, aby to potlacili.

Tato svoboda jest dobrou pro Zidy i pro nezidy. Prvnim netreba hledeti tak uzkostlive na rty druhych, nezazni-li z nich slovo "Zid". Potlacovani a uvadeni v omyl pominulo. Zid jest Zidem, jest znam jak nalezi. Vzduch se cisti. Nejsilnejsi zakaleni vsech lidskych snah po vysvetleni svetovych udalosti pochazi z nezalosti lidstva, cim a kym Zid jest a kde stoji. On jest klicem skorem ke vsemu. Jak mozno vniknouti do nitra veci, je-li klic skryt?

Asi pred osmi mesici (192Q - TP) pocal Dearborn Independent uverejnovati radu studii o zidovske otazce. Nebyly a nejsou utokem na Zidy, jak je Zide chapou, nybrz pokusem podati skutecnosti, na nichz spociva Zidovska otazka. Jich ucelem bylo objasneni, a bylo-li s nim spojeno nejake tajne prani, bylo jim, aby vudcove americkeho Zidovstva dospeli k nazoru, ze nastala pro ne ve Spojenych Statech doba, aby z trampot, neduvery a neucty dosahli nejen moznosti byt trpeni, nybrz aby dosahli i moznosti otevreného a poctiveho souziti a spolupusobeni.

Dukaz, ze tyto clanky prinesly skutecnosti a nic jineho, spociva ve ztroskotani zidovskych pokusu dokazati alespon o jednom, za je nespravnym.- Ani jedno vyvraceni se nezdarilo. Zahaji-li se polni tazeni s predsevzetim, strhnouti nepritele, nebo vytvoriti predsudky, povede takove smysleni k tomu, ze budou moznosti a pravdepodobnosti vydavany za skutecnosti. Tyto clanky nechteji byt polnim tazenim, chteji tu i tam v zemi rozzehnouti svetlo a vrhnouti jeho zar na veci, jez byly dosud drzeny v temnote.

Vyvody Dearborn Independentu byly by nemely vyznamu, kdyby lide nedovedli byli lepe spatrovati kolkolem nyní v jasnejsim svetle tyto skutecnosti, ktere drive lezely zahaleny ve stinu a ve tme. Zpusob odpovedi zidovskych prispel pouze k tomu, ze posilil zavaznost techto vyvodu. Dnes maji co ciniti se strachem. Ted oni mohou se obavati budouciho, dosud neznameho - skutecnosti a pravdy. Netvari se jiz, jakoby bezelo o neco nepatrneho. Ve svych uzsich schuzkach nekrici a nebesni jako jejich rabini ve verejnosti; uvazuji, meli-li by se priznati k tomu nebo onomu, nevedi vsak, kam by je vedla tato jedenkrat nastoupena cesta. Obavaji se pravdy, nejvice vsak plne pravdy.

Na tech, kteri znaji plnou pravdu, spociva vsak vazna zodpovednost. Rozhodujicim jest smyslenim a umysl. Kdyby tyto byly zalozeny na vyvolani nenavisti, povstala by jista forma postupu. Jinak vsak by bylo, kdyby bylo umyslem vyvolati pozornost a rozcileni. Je-li ucelem, poskytnouti zaklady jasneho, vecneho porozumeni pripadnemu reseni nejake otazky, staci jasne vymezeni problemu a uvedeni podstatne skutkove latky. Touto formou byl nesen tento spis. Obsahuje-li veci, Zidum nepriznive, spociva na nich. Popiraji-li urcite skutecnosti, bude potrebi podati dalsi latku. Kdyby zidovsti mluvci byli zustali poctivi a vecni v podavani dukazu a vyvraceni, nemuseli by miti starosti o dalsi. Oni sami dokazali svym vystoupenim pravdivost tvrzeni, ze jsou nejlepe organisovanim narodem ve Spojenych Statech. Ani vlada a sprava teto zeme neni tak organisovana jako americke Zidovstvo. Tento zjev neomezuje se pouze na Ameriku: najdeme jej vsude. Hlavni prostredek, jimz pracovalo v poslednim pololeti zidovske hnuti, byly "davove schuze", poradane pomoci telegrafu.

Ne nadarmo ovladaji tepnovy system zpravodajsky, k nemuz se v posledni dobe pripojila bezdratova telegrafie. Jich loze a spolky nemaji one volne povahy jako podobna zarizeni jinych narodu; jsou organisovany jako vlastni staty, jichz ukolem je pouze starati se o pokrok zidovske moci zde i v ostatnich zemich. Hromadnym rozkvetem svych synagog, casopisu, svych na oko dobrocinnnych zarizeni, svych konservativnich klubu a svych socialisticko-bolsevickych skupin, jez vsechny spolecne pusobi dle urcitych pokynu - dokazuji, ze jsou vlastnim narodem uprostred americkeho lidu, narodem, ktery nehleda vnitriho spojeni s americanstvim, spise stalych rozdilu mezi pravy zidovskymi a americkymi.

V kazdem state, v kazdem meste je zidovska organisace s jistymi politickymi ukoly, z nichz prvnim jest, aby kazdy jednotlivec, kazdy casopis nebo ktereckoliv zarizeni, davajici sebe mene najevo sve samostatne stanovisko k zidovske otazce, byli uduseni, zniceni a podrizeni klatbe "strachu pred Zidy". Tyto organisace maji opet pro urcite ukoly sva zvlastni oddeleni a vybory. Mezi tyto ukoly nalezi vyvolavani nalady proti osobam, vzatym na

musku. Toto delání nalad jest nejnižším způsobem orientálního boje a může býti provozováno pouze duchy s patricnou rasovou vlohou.

Centralisovaná organizace, zřízená ve Spojených Státech, umožňující v případě potřeby současný postup ve všech částech země, představuje mocnost takové pohotovosti a takového semknutí, jako se nemůže vykazati žádná jiná. Zaslouhovala by nejvyššího uznání, kdyby pracovala ku blahu veskerého veřejného života. Toho však neucini; jest nejen vyhradně židovská, nýbrž i v širším rozsahu potud protiamerická, pokud potírá mnohá zařízení, která jsou svou podstatou a tradicí americká. Žid vidí ve Spojených Státech ještě neforemnou masu, kterou může každý dle své vůle hnísti. Neuznává Ameriky, jakou se stala a jakou jest; myslí, že má právo dát zemi teprve nějakou formu, přiměřenou ovšem židovskému chápání.

Vlastnické a úrčovací právo mají ve Spojených Státech ti, kdož se hlásí k idealům zakladatelů tohoto státu. Tyto ideály byly vytvářeny v evropské rase na křesťanském podkladě. S většinou jich Židé nejen nesouhlasí, nýbrž je dokonce zavrhují. Jistý židovský vůdce nedávno prohlásil v New Yorku, že Spojené Státy nejsou křesťanským státem; jeho další vyvození ukázaly, že podle jeho vůle se jim nesmějí vůbec státi. (Že i v tomto bode jsou Židé ve všech zemích stejní, ukazuje výrok advokata Loeba ve shromáždění zákonu věrných Židů v Německu ze 24.1.1912: "Žijeme v křesťanském státě, to jest neslučitelné se zájmy Židovstva; křesťanský svět musí býti odstraněn"). Potírá křesťanskou neděli, protože jest zřízcem společnosti, jejímž cílem jest dosažení mosaického Sabbathu jako všeobecného svátku.

Svým vlastním chováním Židé potvrzují tvrzení, že provádějí v politických věcech nepřipustný vliv. Tento spis podal pouze některé ukázky, hlavní masa průkazného materiálu čeká ještě na uveřejnění - Případný postup odehrál se v poslední době v plné veřejnosti.

Když byl přistěhovalecký zákon předložen Kongresu, byla převážná většina jeho členu pro omezení: Kongres rozhodl na základě skutečnosti a vlasteneckých úvah. Sotva bylo rozhodnutí přijato, rozzhvěly se telegrafní dráty židovskými protesty a vlaky do Washingtonu byly nabitý židovskými agenty. Významné slovo "Žid" se uplatnilo. Zakonodárci hledali úkryt. Naučene řeči byly spouštěny. Kompromisy byly navlekány, prováděny změny zákona. Kouzelným slovem "Žid" roztal hlavní účel jako rampouch na slunci. Nikdo, mimo Židy neprotestoval. Podivuhodně pronikání jejich aparátu po celé zemi dalo však jejich postupu zdání význačné národní události. Pouze jeden bod nemohli zakryt, totiž, že přistěhoválci byli většinou Židé.

Nesporně byl zákonodárný postup Kongresu Spojených Států právě tak zadržán ve věci, jež byla vážného významu pro národní věc, jako před deseti lety byl jimi Kongres prinucen vypovědět obchodní smlouvu s Ruskem; dva dukazy násilí a bezohledné rozhodnosti, bez zřetele k následkům pro naši zemi, jež byly podány před zraky všech.

Jako bylo zrušení obchodní smlouvy s Ruskem částí židovského světového programu, jest jí nyní počínající přistěhovalectví polských Židů. Žádný "pogrom" nevyhání je odtamtud. Toto slovo jest pouze zbožím propagacním. Židé opouštějí Polsko, protože vědí, že se tam něco chystá. Plány židovsko-sovětského bolševismu neodpocívají. Američtí židovští agenti cestují neustále po Polsku. To vše nevesti Polsku nic dobrého. Spojené Státy jsou shromáždovací panví vystěhovaleckou. Francie s Anglií se za to podekují. Američtí Židé jsou dosti mocní, aby věci vynutili. Odtud, z newyorského východu, byl bolševismus přenesen do Ruska. Má snad odtud vyjítí také zničení Polska? Ovšem nastanou snad události, které zkrží plán.

Boj s Dearborn Independentem jest dalším dukazem ovládnutí tisku Židy. Ne snad, že by byl majitel lokálního listu přímo pod vlivem mocné centraly washingtonské, newyorské nebo chicagské: leč asi dvacet bohatých Židů v místě, nejlepších jeho insertních zakazníků - kteří opět obdrží své instrukce z židovského hlavního stanu - dostací, aby jej učinili malým, ať jest jeho přesvědčení jakékoliv. Většina novinářských vydavatelů zna se zcela dobře ve židovské otázce a od shromáždění dobře informovaných novinářů mohla by se vláda a lid dozvědět o ni všeho potřebného a žádoucího. Těto otázky nelze již zadržeti; projednávání v tisku počíná nabyvatí jiného průběhu, než jaký Židé chtěli a očekávali, toto projednávání netýká se jen "utisku", nýbrž i pravdy.

Pocit zklamání zrcadlí se v odpovědích na skutečnosti, uveřejněné v Dearborn Independentu. Bud znací nějakou fintu židovskou, nebo jsou výrazem bezmocnosti: věc jisté a rozhodně pro Židy pokorující při důležitosti situace. Ani jediné vyvrácení, ani ve věci "protokolu" ani ve věci jiných údajů; vypadá to, jakoby složili zbraně, proto ten nedostatek upřímnosti: neodvazují se pohlednouti tváří v tvář skutečným. Vyhybají se, zahalují se v mlhu frází. Kdyby se dalo proti našim zjištěním něco namítnouti, bylo by třeba to dokazati.

Dosla odpověď několika židovských vůdců je alespoň slušná, pokud se týče tónu, což neplatí o většině židovských vyjádření. Neslušná je však v pokusech, vzbudit dojem, jakoby zde šlo o antisemitismus!

K tomu buďte poznamenáno: Veský antisemitismus ve Spojených Státech je novějším vytvořením samotných židovských vůdců: potřebují ho, byť i pouze proto, aby jim udržovali židovskou masu. Snáží se svým stoupencům zakázat Dearborn Independent a odvrátit pozornost od skutečnosti, že na Židy nesmí být Židy utoceno. Proto neobávají se tak antisemitismu nežidovského, jako spíše výbuchu spravedlivého rozhořčení amerických Židů, až tito odhalí tento manévr a neschopnost svých vůdců. "Antisemitismus" je vždy posledním útocem nepoctivých židovských vůdců, stojí-li před tváří pravdy; probudili jej vědomě v nežidovské masě, aby jim upevnili svou vládu nad vlastním lidem.

- Nedávno noviny přinesly "protest proti antisemitismu" podepsaný jistým počtem nežidů a to dvakrát po sobě, protože v prvním případě nezpůsobil dojem. Zdá se, že noviny měly již dosti toho stáleho otiskování prohlášení z židovského hlavního stanu. K dosažení většího účinku opatřili si tudíž podpis Woodrowa Wilsona, aby věc světu telegraficky ohlásili.

Bylo zcela správně od Wilsona a ostatních podepisovatelů, že vydali protest proti "antisemitismu" - v předpokladech, že byl míněn tento antisemitismus. Take Dearborn Independent podepsal by takovýto protest, take on je proti antisemitismu a vytyká židovským vůdcům, že používají tohoto slova, aby jej vyvolali.

Ve skutečnosti tento protest směřoval proti veřejnému a upřímnému projednávání židovské otázky.

At je tomu jakkoliv: každé uveřejnění, ať pochází od Společnosti pro potírání pomluvy nebo od kohokoliv jiného, je vítáno, tím spíše, zasahují-li nežidovští obhájci Židů. Židovským mluvčím nezbyvájí jiné zbraně než žalování, svádění v omyl a vyhružky. Nežidovští obhájci musí však podat důkaz pravdy, pro i proti. A tak se dá očekávat; že povstane skutečná věcná debata.

Nikdy bychom nevyhloučili z postovní přepravy nebo z veřejných knihoven jediného židovského literárního díla, ať by bylo sebe pokaráníhodnější a protiprávní. Každý židovský recník směl by bez obtěžování recitovat na veřejných schůzích; jediný židovský podnik nemusel by se obávat bojkotu. Zastáváme se svobody slova a přesvědčení.

Židé však nechť si svobody slova ani svobodného tisku. V každém státě Unie pracuje B'nai B'rith, zakazující jakékoliv uveřejnění, jež by obsahovalo něco nepekého o Židech to je židovská odpověď na přednesené skutečnosti.

Ve státech veřejných knihoven pracují Židé, aby odstranili všechny knihy, obsahující jen pochybnost, že Židé jsou vzorem všech ctností a vyvoleným národem.

A to se děje ve Spojených Státech a obzvláště v některých jejích státech východních, jež se dříve nejneohroženěji zastávaly svobody slova a tisku!

Jen tak dale. Každý jednotlivý případ znamená přece jen o důkaz více, že to, co se píše o Židech, je pravda. Přitomný stav židovské otázky ve Spojených Státech je: Uveřejňování dlouho zdržovaných skutečností je v proudu. Židovští vůdci jsou si plně vědomi pravdy těchto skutečností.

Její odpověď: Žalování a utisk.

Výsledek: Naprostý nezdár na této cestě.

O SOUČASNÉ AMERICKÉ HUDEBNÍ TVORBĚ

Právě tak, jako se dostala americká scéna a film pod panství nicivého židovského handlrského ducha, stal se i obchod s "populární hudbou" židovským průmyslem. Jeho vůdci a ciniteli jsou většinou ruští Židé, jejichž minulost je právě tak podezřelá jako minulost jistých židovských divadelníků a biografických podnikatelů.

Žid nezpívá již, co miluje, nýbrž co mu předzpívají "velké hlasné trouby" v hudebních hallech neustalým opakováním až pocnou to náhodili mladí posluchači opakovati na ulicích. Tyto hlasné trouby jsou placeny agenti jiddisch-tovaren na písně. Nežidovská hudba zesměšňuje se jako "svatouskóvská", najdeme ji pouze ve společnosti opravdu dobře.

Dávková potměšilost, vytvářející necista ovzduší ve všech třídách společenských, nesmí být přehlížena. Máme zde co činiti s démonickou škodolibostí.

Proud teče dále, stává se stále spinavějším, zneuctívá nežidovské občanstvo a rozmnožuje židovské bohatství.

Duchovní učitelé, reformátoři společnosti, rodiče, otrepení tímto vzmahajícím se pustnutím lidu, jsou rozhořčení špatnými jevy, vystupujícími na světlo. Vídí je, potírají je, obžalovávají mladé lidi, nacházející zalíbení v těchto dusivých věcech.

Ale to vše má svůj pramen! Proč neproniknou až k němu? Útočným cílem má být příčina, ne následky. Ještě bezúčelně karatí lidi. Ponechte alkoholové zaplavy volnou cestu a v krátké době stanou se z lidu pijáci. Podlehli by jiným narkotickým jedům, kdyby směly být právě tak volně prodávány jako nyní výrobky fabrikantů populární hudby. V takových případech bylo by blahové, obžalovati oběti, zdravý rozum žádá, aby byli svědčové voláni k zodpovědnosti. Zdrojem mravního zdivocení jest jiddischská skupina hudebních fabrikantů, která ovládá veskerou produkci.

Rozčilující starost, aby byli stále "na výši doby", vhání armádu majitelů samocinných klavírů (tehdejší technický prostředek reprodukce hudby - TP) do hudebních obchodů, aby viděli, co nejvíce táhne; zajisté jest to jiddischská hudba a tak nakazá postupuje dům od domu.

Po lidovosti ani stopy. Tak chudě jsou tyto písně duchem i citem, že mohou mít jen krátké trvání a pak nepovšimnuty, zmirají přes noc. Ale již jest připraven nový slágr. A protože jest "nejnovější" a reklama praví, že jest slágrem, protože najate "hlasné trouby" oznamují, že jej zpívá každý, stane se i on na krátký čas populárním. A tak to jde rok za rokem. Jest to starý trik, "menití styl"; aby se urychlil obrát a draždilo ke koupi. Nic není trvanlivým v židovském maklerství, v móde, ve filmu ani v písních. Musí být vždy něco nového, aby proud peněz byl sveden z kapes lidu do kapes hudebních fabrikantů.

Dlužno mít zřetel ke dvěma věcem: 1. že "hudba pro lid" jest skorem vždy neslušná a že jest nejsilnější příčinou mravního zbahnění; ne-li nejsilnější, tedy aspoň v souhrnu s filmem. 2. že jest téměř výhradně židovským výrobkem.

Židé nestvořili lidové písně, nýbrž je zkazili. V temže okamžiku, kdy se jim zmocnili, zmizelo i její mravní jádro. Lid je zpíval a neměl, co by v ní skrýval. Dnesní "populární písně" jest často tak dvojsmyslná, že přednášející se musí předem ujistit úrovní svých posluchačů.

Vkus občanstva žádá si toho, co jest mu nejčastěji předkládáno; tento vkus jest zvykem. Chybí mu síly rozlišovací a vezme, co se mu poskytuje. Verejný vkus podle hodnoty duchovní stravy se buď zlepšuje nebo zhoršuje. Čtvrt století nerusného působení divadla, kina, populární hudby, hospody a novin, k tomu zesměšňování všech mravnostních protiopatření - a veřejný vkus jest změněn k nepoznání.

Staré písně vstoupily se samy sebou do paměti, nevysly nikdy "z módy". Kdo si pamatuje nejpopulárnější slágr minulého měsíce?

Nespokojen tím, že vsude zasahuje do našeho života pocínají zlatem, nezbytným pro hospodářský život, až po denní chléb, židovský vliv vnika, i do našeho obydlí a určuje; které písně mají být zpívány.

Kdyby bylo možno opatřit znamkou "židovský" každou součást denního života, vystavenou židovskému vlivu, naskytl by se nám úžasný pohled.

BOLSEVIČKA PARENÍSTE VE SPOJENÝCH STÁTECH

Bolševismus v Americe pracuje přesně tímiz metodami, částečně i tímiz agenty jako v Rusku. Když Martens, tak zvaný vyslanec sovětského Ruska, musel opustit Spojené Státy, (Martens byl původem Němec - TP) zanechal tam náhradníka, jistěho Kara Rechta, židovského newyorského advokata; jeho kancelář je dostaveníčkem židovských odborových vůdců z města i venkova, příležitostně i několika amerických úředníků, sympatisujících se židovskými snahami ve Spojených Státech.

Newyorské poměry jsou důležité, protože z tohoto střediska se rozebíhají nitky do všech měst země. New York je školou, kde hlasatelé revoluce učí se své úloze; jejich znalosti se prohlubují radami a zkušenostmi delegátů, docházejících nepřetržitě z Ruska.

Američan si nedovede představit, že všechny ony poruchy veřejného pořádku, o nichž se docítá, nejsou náhodile, nýbrž že jde o plánovité zjevy, řízené vůdci, kteří přesně vědí, co chtějí a co čini. Revoluce v Německu, francouzská (1789), ruská - byly dilem muzu, z nichž každý znal předem své stanovisko, jež mu bylo zaujmouti; až do dnešního dne neuvolnil se stisk těchto mocenských skupin na hrdle oněch zemí: Francie je nemene pod židovskou vládou než Rusko, a Německo přes svůj tak zvaný antisemitismus, marně se snaží vyprostiti své hrdlo ze sevření židovské pešti.

Abychom ukázali, jak židovské organizace ženou ku předu revoluci a bolševismus ve Spojených Státech, nutno pohlednouti na tamní židovské hnutí dělnické.

"Pata Avenue" v New Yorku byla už asi před patnácti lety (tj. kolem r.1905 - TP) střediskem amerického obchodního života. Dnes je tato třída a sousední čtvrtě shromáždovací panví polských a ruských Židů; jich zaměstnaním je vše, co souvisí s "konfekcí". Americký kupec se odvrátil; ceny budov klesly, Žide je skupili za nízké ceny.

Dnes tláči se tam večer tisíce temných postav, cinicích třídu jiným neschudnou - orientální ovzduší. Drží tuto čtvrt tak pevně a vyhradně obsazenou, jako by jí byli dobyli bodákem.

To vše by bylo v pořádku, kdybychom směli veriti filmem, předvádějícím Americanum, s jak horoucím srdcem tito přichází milují náš národ a naše zřízení. Avšak jejich skutky a výroky jejich vůdců obvinují toto krásné licení ze lži - jich touhou není přizpůsobiti se americké podstatě, nýbrž přizpůsobiti tuto podstatu sobě. Povazují Ameriku za masu hlíny, kterou chtějí hnístí podle svých prání, nikoliv na dobrou matku, ochotnou tyto cizince přijmouti jako své děti. Podle židovského politického usudku nejsou Spojené Státy ustáleným utvárem, nýbrž volnou zemí, z nichž možno učiniti co se chce.

Nazval-li Zangwill Ameriku tavnou, neoznačuje správně proces, který se zde odehrává. Předně jsou latky v kádľub, které se nechťejí roztaviti. Ba, pozoruje se i vzmaňající se snaha roztaviti kádľub samotný. Na Pate Avenue utřil již na každý pád diru. Vysoké budovy jsou obsazeny dílnami všech odevnických odvětví, jež se stala ve Spojených Státech židovským monopolem.

Jak máme rozuměti židovské nakloněnosti k tomuto řemeslu s jehlou? Vysvětluje se to odporem k těžké tělesné práci, proti životu na venkově a snahou po samostatnosti. Usadil-li se Žid ve městě, zamění je pouze jiným městem. Existuje jista hebrejská společnost, která chce usaditi Židy na venkově; její úspěchy se rovnají nule. Tím intenzivněji pokračuje osídlování měst: nejdrive je to několik předbojovníků, v krátkem čase větší kolonie, která brzy opanuje a ovládne místo. To se nedeje náhodně. Žid není dobrodruhem, hledajícím stěsti na vlastní pešť: všechna židovská hnutí opírají se o základ a pokračují plánovité. New York je přípravnou školou, kde dostane se židovskému přichozimu pokynů, jak jednati s místními gojimi.

Židovské odevnické řemeslo nemá nic společného s řemeslnou činností a důkladností; je to pouze zhotovování hromadného zboží s nejdělekosáhlejší delbou práce. Aby měl pokud možno nejvíce volného času, Žid dává přednost kusové a domácí práci; tím získává vždy dosti času pro revoluční porady, shromáždění, demonstrace a radikální novinářské články.

Trotsky šel tímto způsobem v New Yorku. Svých prázdných chvil používal k tomu, aby kul plány k převratu carské říše. Všichni židovští vůdci v newyorském východě věděli, že stojí před krokem k odpravení cara. Dobře promyšlený plán. V danou hodinu všichni předem určení muzové se odebrali na své vykazovaná místa. I nyní má newyorský východ pohotovému muze budoucnosti: žijí uprostřed "pocestného" revolučního řemesla krejčovského.

Je-li toto úplně židovské, jsou jimi i spojeny s ním zlořady. Jsou lidé, tvrdící, že ruský bolševismus je pomstou ubohých "Rusů" za všechna bezpráví, která vytrpěli v Americe. Předně nejsou ti "Rusové" Rusy, nýbrž Židy; za druhé není bolševismus ruským, nýbrž židovským. Za třetí jsou zaměstnavatelé židovských krejčí opět Židé; domácí, který od nich bere lichvářské nájemné je Židem. Tato obhajoba není tudíž, než pomluvou Spojených států k okrasení a zastření židovského bolševismu.

Konfekční odborová organizace je čistě židovská, protože je tím celý obchod. To třeba mít na zřeteli vzhledem k četným sávkám v tomto oboru a neobyčejnému zdražení všech jeho výrobků. 99 milionů Američanů zaplatilo tyto sávky a vysoké zisky židovského monopolového řemesla. Za války byly ceny v konfekci ztrojnásobeny. To se stalo přes prohlášení továrníků látek, že veškerý zisk připadá výhradně zhotovitelům odevu.

Jsou dva tábory Židovského bohatství a židovské moci, která mají v New Yorku své středisko. Jeden je německo-židovský a je zastoupen Schiffy, Speyery, Warburky a Kahny, Levisohny a Guggenheimy; ti hrají svou hru peněz, které jim dávají do rukou nežidé. Druhý tábor je utvořen ruskými a polskými Židy, kteří monopolisují odevní, klobouční, kožesní a galantní řemeslo.

Odevní trust, sestávající výhradně ze Židů, dodávající nejvíce průbojníku proti jistým evropským vládám, je dnes střediskem a tepnou hnuti, které, kdyby dosáhlo úspěchu, nezanechalo by ani stopy po naší zemi a jejich zřízení, ba i jejich svobodách.

Existuje kolem padesáti zaměstnavatelských svazů konfekčních. Dalo by se předem předpokládati, že práce v hlavních rysech vykonávají ženy. Tomu však není: většinu tvoří muzové.

Židovské zaměstnavatelské svazy, které monopolisují veškeré odevnictví Spojených států, tvoří jedno křídlo židovského vojska na poli politického zrevoluciování. Druhé křídlo tvoří Spojené kehillahy New Yorku se židovsko-americkým komitétem.

Ve Spojených státech je více bolševiků než v sovětském Rusku. Jejich cíl a jejich rasová povaha jsou stejné jako tam. Ze nemohou zde stejné poriditi, spocívá v rozsáhlejší známosti jejich podstaty, ve vyšší všeobecné inteligenci a v mocenských prostředcích vládních.

Bastou vlivu a činnosti bolševiků ve Spojených státech jsou židovské odborové organizace. Skorem bez výjimky tyto se hlásí k bolševickému programu jak oproti průmyslu, tak i oproti zemi jako celku. Seznání této skutečnosti je židovským vůdcům v tomto okamžiku velmi trapné. Dost zle, že ruský bolševismus je převážně židovský; zjištění této skutečnosti pro Spojené státy znamená pro židovské vůdce zatčení, jemuž se budou moci stezi vymknouti.

Ruský bolševismus vyvinul se ve východních čtvrtích newyorských a byl podporován náboženským, morálním a finančním povzbuzováním ze strany vedoucích židovských osobností. Lev Trotsky pochází z newyorského východu. (Předtím ovšem šel ve Vidni a Německu - TP). Mocnosti a síly, které jej podporovaly, měly své středisko v Kehillaze; tato a s ní spojený židovsko-americký komitét byly na jeho díle - převratu státního zřízení, jež bylo za války spojencem USA - interesovány. Ruský bolševismus byl podporen židovským zlatem ze Spojených států. .

Musí vzbudit údiv lhostejnost v této zemi, která dovolila židovskému bolševismu v posledních letech, aby byl veřejně činným. Jediným případným vysvětlením mohlo by být, že Židé nepomysleli, že by se mohl americký

narod jednou probuditi k vedomi a odporu. Dalekosahle vysvetlovani zidovske taktiky prekvapilo asi zidovske vudce. A tak prevlada pro tento okamzik snaha - mame-li verit stiznostem zidovskych bolseviku - utlumiti ponekud revolucni bitevni horlivost.

Jeden z tech, kteri si stezuji, jest Benjamin Schlesinger, predseda mezinarodni unie konfekcnich delniku s poctem asi 150 tisíc clenu; jest to revolucni spolek k prevraceni nynejsi spolecnosti a statniho zarizeni. Narika si, ze zidovsti soudcove znovu vystupuji ve svych rozsudcich proti zidovskym stavkam. "Rika se, ze tak cini k zachrane zidovskeho jmena, aby se nereкло: vsichni Zide jsou bolseviky."

Velkou, ke kehillaze patrici odborovou organizaci jsou spojeni krejcovsti delnici americti s 200.000 cleny. V jejim cele stoji rusti Zide, provozujici bez obalu bolsevickou propagandu. Predsedou jest Sidney Hillmann, vylozeny bolsevik, narozeny v Rusku. Jeho sekretari, Josef Scholssberg a Abraham Siplakov hlasaji jako cil nasilne vyhnaní podnikatelů podle ruskeho a turinskeho vzoru, kde se delnici zmocnili tovarů za hudby a s vlajicimi prapory. Zapominaji vsak podotknouti, ze tyto tovarny potom staly.

Vyslovne budiz zdurazneno, ze bolsevické propagacni odborove organizace jsou cleny kehillahy a podlehaji tudiz vedeni pariu z americko-zidovskeho komitetu.

Jak americkymi jsou zidovske organizace, vysvita jiz z toho, ze asi z 2000 predsedu pochazi 90 procent z Ruska, Rakouska, Madarska, Rumunska a Nemecka. Jejich cilem neni amerikanisovati Zidy, nybrz zbolsevisovati Ameriku.

Zidovske delnicke organizace maji svuj puvod bezprostredne v rusko-zidovskem "svazu", jehož spolupracovnici zaplavili po nezdaru ruske revoluce roku 1904 Spojene Státy a dali zidovskym odborovym organizacim svou bolsevickou pecet. Obcovaci rec jest jiddisch. Jsou na predni strazi svetove revoluce, provadene Moskvou. Kdyby byli zidovsti sovetsti vudcove pouzili jen desetiny namah a prostredku, uplatnenych k rozsireni bolsevickych ideji ve vsech zemich k tomu, aby Rusko radne spravovali a zivili, byla by tato zeme v situaci daleko mene beznadejne: Podvratna propaganda jest jedinym umenim, v nemz jsou bolsevici mistry.

Zastoupeni sovetске vlády ve Spojených Státech dlužno povazovati za predni hlidky svetove revoluce, za nez je tez povazovano vsemu odborniky. Proto byl sovetcky "vyslanec" Martens poslan postrkem domu. Tento mel navazati obchodni styky, kteryzto ucel mel soucasne vysvetliti castky zlata, jimiz disponoval. Avsak vlada Spojených Statu rozpoznala jako spravnejsi a jediny duvod jeho pritomnosti - svetovou revoluci. Martens zmizel, avsak sovetске vyslanectvi zustalo. Je zastoupeno 36letym ruskym Zidem Rechtem. V temze dome jest kancelar Izaaka A. Hourwicha, ktera je pokladana za hlavni stan rusko-bolsevické propagandy.

K hostum teto kancelare patri Judah L. Magnes, hlava newyorske kehillahy. Jest rabinem bez synagogy, ultraextremistou, mistrem agitacniho recnictvi. Probolsevik svym vlivem a spojenim. Plati za zprostredkovatele mezi bohatymi a radikalnimi Zidy, kdykoli tito potrebuji penize. Vypravuje tisku, jak slabym a nevinnym sirotkem jest kehillah, slouzici pry pouze vychovnym ucelum a skutkum lasky k bliznimu. Nuze, kehillah neni vychovnym ustavem, aniz sluzi skutkum lasky: jest to nervove stredisko zidovske moci; kdyby jim nebyla, nezabyvala by se zidovskou politikou a nacionalismem, a nezabyvali by se jimi muzove, kteri nyne stoji v cele. Kehillah jest tim, co toto slovo znaci - zidovskym sjednocovacim veskerenstvem.

U Rechta a Hourwiche vchazeji a vychazeji jiz jmenovani Schlesingerove, Hillmannove, Schlossbergove. Pak nekteri pristehovalecti inspektori z ostrova Ellis - ovsem vsichni Zide; nekdy i nektery kuryr z Ruska, ktery se sem vloudil, nebo take nektery vyslany do Ruska, aby odnesl zpravy od Rechta Hourwiche.

V Rechtove kancelari jsou prohlizeny americké pasy. Obchodni zastupce Recht jest v nejuzsim spojeni se sovetskymi urady a zna presne vsechny jejich umysly vzhledem k americkym pomerum. Hlavnim predmetem porad u Rechta jest bolsevicka propaganda v Americe. Lide jako Hillmann, Schlossberg, Schlesinger jsou pouze spojovacimi dustojniky mezi sovety a hebrejskymi odborovymi organizacemi. Rozkazy, vychazejici z Moskvý jsou prostredkovany Zidum v Americe a temito provadeny.

Rozumi se, ze rabin Magnus je dopodrobna zpraven o vsem, co vi cela kehillah; on, hlava nejvetsi rasove politicke organizace zeme, s vlastnimi zakony a vlastnimi metodami k dosazeni cilu.

Avšak Schlossbergové a tak dale nejsou nejvyššími hlavami. Spojení běží přímo k oněm výšinám, kde trní ti, kdož vládou národním financím a vykonávají mocný vliv na vládu. Jsou to konzervativní Židé, kteří financují radikální agitace; jsou živoucí odpovědí na otázku: jaký užitek mohou očekávat z bolševismu? Dale Židé, kteří se zasazují u úředních míst o to, aby uznáni zrádci a revolucionáři zůstali beztrestní, a kteří stále naplňují prázdné kapsy nejpovazlivějších osob.

Jest to zajisté nejhloupejší karta, kterou židovští vůdci vyhodili tvrzením, že kehillah jest nevinnost sama.

VLASTNÍ DOZNÁNÍ VŮDCE RADU B'NAI B'RITH

Jeden z vynikajících vůdců radu B'nai B'rith byl Leo St. Levi. Jako advokát dobře pověstí, obdržel předsednictví tohoto mezinárodního židovského radu v roce 1900 a zemřel roku 1904. Zúčastnil se mezinárodní politiky svého národa a byl pry spolupracovníkem státního sekretáře Haye v mnohých důležitých věcech. Jeho projevy, dále uváděné, pocházejí z doby jeho předsednictví B'nai B'rithu a byly vydány rok po jeho smrti radem v pamětním spise. Není tudíž o jejich pravosti pochyby.

Nežidovští obhájci Židovstva mají ve zvyku rozčilovati se, kdykoli se poukáže na orientální charakter jistých židovských činů. Levi nepopírá této orientální povahy, nýbrž potvrzuje ji. Na straně 104 (zmin. pamětního spisu - TP) omlouvá jisté židovské společenské nedostatky tím, že "Žid, pocházející původně z Východu a nucený dvacet století žít pouze mezi sobe rovnými, zachoval si ve svých sklonech mnohé, což jest charakteristiky orientální." Na straně 312 hovoří o "orientální přichylnosti k rodinám." Toto počtively přiznání skutečnosti budiz doporučeno oněm plazivým novinářům, kteří z hloubi své nevědomosti o židovské otázce spatřují v poukázání na orientální původ Židu urážku a neklamný znak antisemitismu. . .

K židovské otázce stavi se Levi takto (str.101): "Zdržel-li jsem se dale u tohoto předmětu, učinil jsem tak poněvadž musím doznati, že bylo-li Židu odepřeno mnohé, na což měl pravěm nárok, často požaduje více, než mu náleží. Nejtvrdosnější se opakuje věta, že židovská otázka neexistuje; že Žid jest občanem jako každý jiný občan, a že pokud vyhoví zákonitým nařízením a neprohrěsí se proti trestnímu ani civilnímu zákonu, nepodlehá jeho život nějaké veřejné kontrole. Tento výrok byl by zajisté dobře odůvodněn, kdyby Žid nezádal si dale ničeho, než žít v klidu a pokoji; avšak záda-li si společenské rovnoprávnosti, musí si dati libiti, že cele jeho chování bude podroběno zkoušce - nemel by býti v tomto ohledu precitlivělym. Nedostatků důsledností a nevědomosti v zacházení se židovskou otázkou nenajdeme vzdy na straně těch, kdož smyslejí se Židy nepřátelsky... Od té doby pozdvihli židovskou otázku k neodmítnutelnému významu bezenci z Ruska, Halice a Rumunska. Od té doby svitá světu poznání, že jsme svědky druhého tažení, které slibuje v krátké době změnit tvářnost Židu na západní polokouli." (Strana 59)-

Levi zdůrazňuje opětovně, že Židé jsou rasou a nikoliv náboženskou obcí; jedním národem a že slovo Žid má se pojímati spíše ve smyslu biologickém, než theologickém.

"Jest jisto, že rasa a náboženství jsou vzájemně proniknuty, takže nikdo nemůže přesně říci, kde začíná jedno a končí druhé." (Strana 116)

"Není pravda, že Židé jsou Židy pouze svým náboženstvím."

"Eskymak, americký Indian, mohl by z přesvědčením přijmout každou větu židovské víry, mohl by splniti, pokud se týká náboženství, Židem. A přece by nenapadlo nikomu ani na okamžik, pocítati jej k Židům jako k národu... Není pouze nutno, aby se verilo v židovskou viru, nýbrž aby člověk byl přímým potomkem národa, který mel kdysi svou světskou vládu a vlastní zemi až do zničení svého druhého státního zřízení. Tato udalost vzala Židům zemi a stát, rozptýlila je po celém světě, ale nerozptýlila národní a rasové idey, která byla součástí jejich přirozenosti a jejich náboženství. Kdo smi tvrditi, že Židé nejsou již rasou? Krev jest základem a symbolem rasové ideje a každý národ .na světě nemůže se domáhati nároku na čistotu a jednotnost krve s tak

dobrym právem jako Žide." (Strana 190-191) .

"Náboženství samo neznamena jste národa. Jak již podotknuto, nestává se vyznávac židovské víry touto skutečností jste Židem. Na druhé straně zůstává Žid od narození Židem, byť i se zřekl své víry." (Strana 200)

Těchž mineni jsou muzové jako Brandeis, člen nejvyššího soudního dvora Spojených Států. Právi: "Všichni chceme vyznávati, že my Žide tvoříme zvláštní národnost, jejímž příslušníkem je každý Žid, ať bydlí kdekoliv a věří v cokoli."

Levi zastává se tudíž zadání a provádění odloučenosti. "Žide sotva se změnil početně ve 2000 letech. Nezískali přívržence pro své náboženství. Přivlastnili si umění, literaturu a civilizaci mnohých pokolení, ale vyhýbali se krevnímu míšení. Profiltrovali svou krev do krve jiných národů, ale od ostatních národů přijali velice málo krve do své."

Smíšené snatky mezi Židy a nežidy nazývá Levi bastardováním. "Zdá se mi jasným, že Žide a nežide mají se vystríhati vzájemných snatků z těchto důvodů, jako se vyhýbáme snatku s nemocným, se souchotinářem, s krtičnatým nebo s černochem." (Strana 249)

Primlouvá se za veřejné školy pro nežidovské děti, nikoli však pro děti židovské; "tyto mají být vychovávány odděleně." (Str. 254)

"Jest nejen pozitivní a bezprostřední výhodou, vychováme-li ze svých dětí Židy, nýbrž jest toho nevyhnutelně třeba i k našemu zachování. Zkušenost učí, že naše mládež odvyká svému národu, obcuje-li bez rozdílu s nežidy." (Strana 255)

Užasne poctivým jest Levi v přiznání: "Protože jsme dalecí toho, abychom byli vespolek gentlemany, nemůžeme rozumně očekávat, že budeme jako třída přijati do dobré společnosti. Zůstanme tedy rádeji mezi sebou." (Str. 260)

Pokud se týče vytky, činěné Židům stran nedostatku odvahy, právi: "Fyzická odvaha jest vidy jen přídavkem, nikoli však prvkem židovské povahy. To možno říci s málo výjimkami o všech orientálních národech. Pocit obavy před nebezpečím jest u nich silně vyvinut, ale nenajdeme u nich onoho pěstování neohroženosti, které vyznačuje velká národy západní Evropy." (Strana 205)

Práve této starosti, aby uslí nebezpečí, Levi připisuje onen význam Židu mezi národy. Ať tito bojují, Žide mohou trpět, a to jest větším. Necht se honosí jini národové svou válečnou dobovací a triumfální; jejich vítězství přes rozmanité plody nebyla trvalá; možno říci právem, že národ, jehož velikost jest založena na udatnosti, jde vstříc rozpadu přes stupně neshovnosti a zruďnosti... V činnosti utrpení mají Žide, myslím, ochranný prostředek proti rozkladu, který označuje dějiny všech ostatních národů."

Židovští mluvčí zprvu prudce popírali - dokonce i předpovídanou účast židovskou v německé revoluci roku 1848. v Disraeliho románu "Coningsby". Levi poznamenává k tomu: "Revoluce v Německu roku 1848 přiměla mnohé velmi vzdělané Židy, aby se vystěhovali do Ameriky... Netřeba přecházeti k udalostem roku 1848, stačí poukázat, že bylo nemálo Židů mezi revolucionáři a že značný počet jich, vládou pronásledován, uprchl z bezpečnostních důvodů do Spojených Států." (Str. 181-2) Tito němečtí Žide jsou dnes vrchními finančníky této země. Naslí zde plnou svobodu, aby mohli vykoristovati lidi a národy, pokud jen chtěli a mohli. Jste dnes mají sva spojení s Frankfurtem, hlavním městem mezinárodního finančního Židovstva

Kde se dostanou do rozporu logika s rasovými požadavky, Levi se poctive vzdává logiky. "Z mnohých důvodů Žide udržovali svou odloučenost. Podle teorie neměli by tak činiti. Do svých společenských organizací měli bychom připustiti každého dobře smyslejšího a váženého nežida, který nás poctí svou žádostí o vstup. ale co shledáváme teoreticky správným, může býti prakticky nesprávné. Jest jisté bezprávím, vyloučiti váženou osobu pouze proto, že není náhodou Židem. Ale na druhé straně: Kde by měla býti jinak vyloučena rozhranicovací čára?"

Leviho nemůžeme karáti, že tihne ke svému kmění. Pokarání zasluhuji patolizalští nežide, kteří odpadávají od svého kmene a stavají se židovskými příživníky, rasové zrůdy, které by byly čestnějšími, kdyby měly jen jednu

tisícinu židovského rasového sebevědomí.

Proč se Židé drží pohromade? Čím se liší od ostatních? Svými náboženstvími? Nechtějí si je podržet neznečistěné mezi ostatními. Svou rasou? Jestliže ano, musí za tím vést politický účel. Jaký? Palestina? Čteme o něm mnoho v novinách, napájených prostřednictvím Associated Press propagacními depešemi židovských agentů. Ale dosud není Palestina židovskou.

Židovským politickým cílem je světová vláda v materiálním smyslu. Jen toto a nic jiného vysvětluje jejich politické, propagacní, revoluční a stěhovavé snahy.

KUHN, LOEB A CO., NEW YORK - M.M.WARBURG A CO., HAMBURK

Židovští bankéři nemají přece dosud plně finanční vládu ve Spojených Státech: bez větší pochybnosti báží po ní, v několika směrech jí skorem dosáhli - ne však ještě úplně. Přes to jsou mocí tak desnou, a tvoří se svými mezinárodními spojeními jednotný politický problém takového významu, že není radno spatřovati důvodu k uklidnění v okolnosti, že nedosáhli dosud vrcholu.

Velké židovské bankovní domy Spojených Států jsou dovezeným zbožím; mnohé z nich jsou původu tak čerstvého, že možno sledovati jejich vývoj ode dne přistěhování; pocít, že máme co činiti s cizinci, jest zesílenými podporami zahraničními vztahy. Opet jest právě internacionální spojitost nejsilnějším bodem jejich moci. Čtyři současné vynikající jména v židovsko-americkém financnictví jsou Belmont, Schiff, Warburg a Kahn.

August Belmont přišel sem roku 1837 jako zástupce domu Rothschildova. Jeho rodištěm byl Frankfurt nad Mohanem. Jeho rodina později téměř zapoměla svého židovského původu. Zabýval se mnoho politikou a byl v kritické době od roku 1860 až 1872 předsedou národní demokratického komitétu. Jeho zastoupení zájmu Rothschildových bylo tomuto domu velice užitečné, i když tehdejší finanční obchody se jeví poměrně málo ve srovnání s dnešním rozsahem.

Jakob Schiff jest dalším židovským penězníkem, jímž byl svět obdaren ve Frankfurtu. Když strávil učeňskou dobu v kanceláři svého otce, jenž byl také agentem Rothschildovým, přišel roku 1865 do Spojených Států. Stal se jednou z hlavních tepen, jímž probíhal židovsko-německý kapitál do amerických podniků; jeho činností získaly mu postavení v četných důležitých oborech amerického hospodářského života, zvláště v železnicích, bankách, pojistovnách a telegrafních společnostech. Oženil se s Terezií Loebovou a stal se konečně hlavou firmy Kuhn, Loeb a Co.

Tak se Schiff zabýval politikou židovského zabarvení a byl hnací silou v politickém boji. Jímž byli kongres a prezident roku 1911 nuceni, pro jednu čistou politickou otázku, které se dal obrátit americký národ, přerušiti spojení s tehdejším sprateleným Ruskem. Prokázal Japonsku ve válce s Ruskem neocenitelné služby, byl přitom však zklaman japonskou mazaností, která jej zbavila velkého protivníka za jeho služby.

Otto Kahn jest společníkem ve firmě Kuhn, Loeb a Co. a jest mezinárodním jesterem ve větší míře než oba předem jmenovaní a zabývá se stále tajuplnými věcmi mezinárodního druhu, pravděpodobně pro svou znalost mnohých zemí. Narodil se v Německu, pochází také z frankfurtské finanční školy a má spojení s tamním bankovním domem Speyeru. Jedna jeho státní příslušnost jest jistá - britská; je-li také německým a americkým státním občanem, neda se zjistit. Jest podivnějším jest, že Kahn změnil svou víru; a přece se s ním nejedná jako s odrodilcem. Stalo se jesterem známým, že v době, kdy se chystal vstoupiti do domu Kuhn, Loeb a Co., zabýval se myšlenkou jíti do Anglie a ucházeti se o poslancev mandát! V Paříži a východě od ní se vydával za mluvčího americké finanční aristokracie, jímž není. Bude mluvčím skupiny, která na mírové konferenci prorazila židovským programem tak obrátě, že ve východoevropských státech bylo vzbuzeno mínění, že Spojené Státy americké jsou mocnou semitskou říší.

Paul Warburg jest ctvrtym clenem skupiny zidovskych financniku. Narozen v Nemecku roku 1868, prisel 1902 do Spojenych Statu a stal se roku 1911 americkym statnim obcanem. Prisel s vyslovnym umyslem do zeme, aby reformoval její financni system. Jsou dva druhy vyrobci penez: jeden se prokopava danym systemem; druhy pohlizi na takovy system jako na umely utvar, který muze byt zlepšen, predelan nebo nahrazen jinym. Paul Warburg, ratolest dlouhe rady nemecko-zidovskych bankeru, patri k poslednimu druhu. Svou zivotni drahu vylicil v srpnu 1914 senatnimu vyboru pro banky a menu; z tohoto liceni jsou dalsi skutecne udaje.

Warburgove jsou jednou z mezinarodnich rodin, o jichz vyznamu az do valky nikdo niceho netusil a ani potom by nikdo niceho nezvedel, kdyby jejich internacionalismus nebyl vystoupil tak verejne na svetlo. Bylo velice zajimavou podivanou, videti bratry Warburgy na obou stranach bitevnych front na dulezitych poradnich mistech.

Bankovni dum Warburg v Hamburgu byl zalozen roku 1796. Zde v otcovskem dome Paul Warburg naucil se zakladnim pojmom bankovniho oboru. Pak se odebral na dva roky do Anglie do bankovniho domu Samuel Montague a Co. a byl tez jeste po dva mesice cinný jako bursovní makler. Pak byl v Parizi ve filialce Ruske banky pro zahranicni obchod, na to opet rok v Hamburgu. Pote procestoval Indii, Cinu a Japonsko. Jeho první pobyt v Americe byl roku 1893, pak se vrátil do Hamburgu a stal se společníkem firmy. Roku 1895 oženil se s dcerou pana Loeba v New Yorku, pobyl každého roku nějakou dobu v tomto meste, přestěhoval se tam roku 1902 definitivně a stal se společníkem bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. (Jakob Schiff se oženil také s jednou dcerou Loebovou, stal se tudíž svagrem Paula Warburga. Jeho bratr Felix, který také paril k firmě, stal se opet zetem Jakoba Schiffa.) Americkým občanem se stal roku 1911. ,

Sotva tři nedele po svém přistěhování roku 1902 objevil, že americké peněžnictví a financnictví je zcela zastaralé a napsal reformní článek, který však podržel prozatím u sebe až do roku 1906.

Když přišel roku 1902 do Ameriky, nevěděl ještě, přijme-li tam státní občanství; k tomuto rozhodnutí dospěl roku 1908 a provedl je roku 1911. Jen tolik věděl již roku 1902, že je povolán k pretváření peněžnictví a kreditních záležitostí země. Otázku jednoho člena výboru, proč tak dlouho váhal státi se americkým občanem, zodpověděl upozorněním, že byl "velice loyálním občanem" své staré otciny; proto tak dlouho váhal. Teprve přesvědčení o povinnosti, provést peněžní reformu Spojených Statu, rozhodlo jej, že vzdal se svého dobrého postavení v Nemecku. Později pocítil, že zde zapustil kořeny a stal se součástí amerického národa. Uveřejněním svého článku seznámil se s senátorem Aldrichem, který byl u vlády všemohoucím a bezohledným zastáncem bankovních zájmů. Tento se poradil s Paulem Warburgem - který tenkrát byl ještě cizincem - a dostalo se mu skutečné rady.

O působení Paula Warburga usuzuje profesor E. R. A. Seligmann z university Columbia: "Jen málo lidí je známo, jak velké jsou závazky... Federalní rezervní zákon (Federal Reserve Act) zustane spojen se jménem Paula Warburga v dějinách země." Tento zákon stvořil ústřední banku, Federal Reserve Board, jakou měly již Anglie, Francie, Nemecko. Následky tohoto zřízení ukazují Spojené Státy jako zemi nejtežší hospodářské bídě, která má sice přebytek všeho spotřebního zboží, nemůže ho však zuzítkovati a rozdeliti, protože finanční kanálový systém je ucpan.

Pane Warburgovo tvrzení, že postavením se v celo Federal Reserve Boardu přinesl velkou materiální obět, přimelo jednoho senátora k otázce, proč tuto obět přinášel. Sotva zřejmou odpovědí bylo: že měl silný zájem o peněžní reformu od doby, kdy je v Americe. .

Při tomto vyšetřování v senátním výboru hrálo také úlohu politické stanovisko pane Warburgovo a jeho společníku ve firmě Kuhn, Loeb a Co. Z jeho výpovědi vychází nájevo, že patří k židovské politice - snad i k politice velkých finančních firem ve všeobecném smyslu - vsaditi na všechny strany, takže židovské zájmy jsou v každém případě zajištěny, lhůstějno, která strana nabude vrchu. Při tomto vyšetřování vyslo tedy nájevo: 1. Pan Paul Warburg byl nejprve republikánem, později obrátil se jeho sympatie k Wilsonovi, z čehož by se dalo soudit, že se stal demokratem. 2. Jeho firma podporovala republikánskou stranu. 3. Pan Schiff osobně vyplácel příspěvky pro demokratické volební tážení Wilsonovo. 4. Pan Felix Warburg, bratr Paulův, vydával osobně částky na volbu republikánského kandidata Tafta. 5. Na otázku, že tedy žádný z majetníku firmy Kuhn, Loeb a Co., nepodporoval finančně třetího kandidata, Roosevelta, Paul Warburg odpověděl: "To jsem tím nechtěl říci." Tedy vsadil na příklad pan Kuhn, že nemůže dáti na pospas "obchodní" zájmy svých společníku a své firmy.

Výsledek tohoto mnohostranného politického zájmu byl, že za vítěze Wilsona obdržel jeden člen firmy, Paul Warburg, postavení, které mu propůjčilo směrnatý vliv na finance Spojených Statu. V době těchto projednávání, dne 1. srpna 1914, v předvečer světové války, byl Paul Warburg předsedou americké ústřední

banky (Federal Reserve Board), společníkem americko-židovského bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. a - společníkem židovsko-německého bankovního domu M. M. Warburg a Co. v Hamburku. On ovšem prohlásil: "Práve se chci zříci své hamburské firmy, ačkoli mě k tomu zákon nezavazuje."

Panu Paulu Warburgovi bylo tedy určeno, aby jako cizinec vstoupil do největšího židovsko-amerického domu bankovního a současně zjednal uznání bankovního systému, který se stal známým pod jménem Federálního rezervního systému. Americký lid všeobecně věří, že má před sebou statní zřízení: V tom se mylí - zákon k zřízení tohoto systému je sice statním aktem, systém sám je však čistě soukromé povahy. Je to systém soukromých bank, zřízený pod statním dohledem s jistými mimořádnými výsadami. Tento omyl občanstva byl živěn všemi, kteří psali ve veřejnosti o tomto předmětu.

Federální rezervní systém je systémem soukromých bank, je založením bankovní aristokracie uvnitř již stávající autokracie. Jím vzala za své velkou část nezávislosti ostatních bank. Dale bylo tím umožněno jistým finančním spekulantům, že brali velké částky pro vlastní účely bez ohledu na všeobecné zájmy. ,

Osvědčil-li se tento systém v uměle utvořených poměrech válečných - to je byl-li užitečný vládě; která nerozuměla vedení vlastních obchodů a financí a nevycházela z peněžních nesnází - neosvědčil se pro ulohy mírové, buď následkem chyb od narození nebo neobratným použitím.

Pane Warburgův plán dospěl k uskutečnění ještě právě včas, aby sloužil válečným potřebám. Zatím co tenkrát dobře dovedl hájiti bankovních zájmů, stal se nyní až napadně mlčenlivým, beží-li o pomoc lidu.

Paul Warburg chtěl původně pouze jednu ústřední banku, samozřejmě v New Yorku. Musel povolit, aby povstalo 12 distriktních bank, uklidnil se však myšlenkou, že možno tuto chybu odstranit "správnou cestou" - to je protizákonnou. "

To se mu také prakticky podařilo. V New Yorku není nedostatku peněz. Filmové podniky byly financovány milionovými částkami. Společnost pro prodej obilí, pod Bernhardem M. Baruchem, s kapitálem 100 milionů dolarů, je možno založit. Loew, židovský divadelní král, může stavěti každý rok dvacet nových divadel.

V zemědělských státech však, kde skutečné bohatství země spočívá v kulturním životě a v obilních sypkách, tam nenajde hospodář peněz a uveru.

Tuto situaci nemůže nikdo popřít; ale jen málo lidí zna důvody, protože nelze jich naleztí primárními cestami. Přírodní podmínky dovolují lehce konstatovati, nepřírodní obklopuje tajuplný závoj. Jak je možno: zde ve spojených Státech, nejbohatší zemi světa, s obrovským množstvím zboží a hodnot, připravených k potřebě, okamžitě zuzítkovatelných, a přece jako spoutané, neschopné pohybovati se v koležích - pro temné pikle v peněžnictví. ,

Do toho se může lid jen stezi vpraviti; kdyby tak učinil, shledal by, že tajemství nevězí v penězích, nýbrž v tom, jak se s penězi zachází, na příklad "správnou cestou".

Spojené Státy neměly ještě nikdy presidenta, který by se byl vyznal v peněžnictví, museli vždy choditi na radu v takových věcech k peněžníkům. Peníze jsou nejrozšířenějším zbožím, nejčastěji spravovaným a ovládnutým, a přece nemá s tím vláda co ciniti, vyjmouc, je-li prinucena, stejně jako lid, opatriti si peníze od těch, kteří je ovládají.

Peněžní otázka, uchopená za správný konec, znamená rozlúčení židovské otázky a všech ostatních otázek hmotného rázu.

Pane Warburgova finanční politika směřovala k tomu, aby byla úroková míra v různých částech země různá. Když toto objasnil bankéřům, dobyt by si velké zásluhy, kdyby chtěl poučiti také lid: Proč jedna třída lidí, která v zadném případě nepatří k výrobcům hodnot, dostává uver pro své obchody, zatímco staví, hodnoty vyrábějící, jsou bankéřům bublinou; proč pujují se v jedné části země jistým lidem peníze v určité úrokové míře, zatímco tyto lze v jiné části dostati ze sazeb zcela jiných?

Své dílo stvořil pod hlediskem remeslného peněžníka. Teprve tehdy, kdyby se obrátil k zájmům všeobecnosti,

teprve potom dala by se správně chápati Prozřetelnost, která jej sem vedla.

Některé věty z Warburgova pera ukáží nám jeho názory a úmysly stran peněžnictví: "...Vůči daleko rozšířenému mínění, ústřední bankovní ústavy nejsou zpravidla majetkem vlády... Banka anglická je provozována jako privatní výrobní společnost" "Plán peněžní komise navázal na zřízení Banky Anglické. Její vedení spočívá úplně v rukou obchodníka a neponechává vládě účast na vedení nebo kontrole... Tyto ústřední banky, třebaže dle zákona soukromé společnosti, jsou polovičními vládními orgány potud, že jsou oprávněny vydávat bankovky... a potud, že jsou uchovávající skoro všech rezerv drahých kovů země a správci vládních peněz. Nad to musí se vláda spolehnouti v otázkách národní politiky na dobrou vůli a loyální spolupráci těchto ústředních orgánů."

Podle toho závisejí tedy otázky národní politiky na finančních mocnostech. Silnější vliv vlády pan Warburg nazývá "jeste nebezpečnějším extrémem".

Warburg se staví proti soucinnosti muzu vlády v peněžnictví z těchto důvodů: "V naší zemi - myslí tím Spojené Státy - kde každý diletant bez předložení vzdělání může dosáhnouti libovolného statního postavení, kde osobní přátelství nebo podpora - ať politická nebo finanční - při prezidentské volbě předpokládá nárok na politickou přednost... stalo by se právě vedení vládou, to jest politické vedení, osudným."

Při slově "přednost" vzpomeneme, že v prosinci 1916 bylo tvrzeno, že více muzu z nejbližšího okolí Wilsonova vydělalo při bursových operacích 60 milionů dolarů na základech své znalosti příští válečné noty prezidentovy!

Zaslouží pozornosti mezinárodní činnost židovské firmy Kuhn, Loeb a Co. Vlivy, které prinutily Spojené Státy, že vypověděly roku 1911 obchodní smlouvu se správným Ruskem, vycházely od Jakoba Schiffa. Tato země, zda se, byla ohniskem jeho politické činnosti. Jeho firma financovala Japonsko pro válku s Ruskem a pokoušela se tak učiniti z něho pomocníka Judova. Chytrí Japonci však prohledli hru a omezili své vztahy k Schiffovi na věci čistě obchodní. Tuto okolnost nutno mít na zřeteli při dnešní daleko rozšířené propagandě válečné proti Japonsku. Tyto hlasy ve veřejném životě, které zvučely nejhlucněji pro věc židovskou, jsou nejhorlivějšími, než-li o vyvolání nálady Japonsku nepřátelské.

Válka mezi Japonskem a Ruskem podporovala Schiffův plán k podkopání Ruska, jak bylo potom židovským bolševismem dokonáno. On dal peněžní základ, jehož pomocí byly tenkrát rozšiřovány mezi ruskými válečnými zajatci v Japonsku ideje, které jsou teď všeobecně známy jako bolševismus. Tito váleční zajatci se pak vrátili jako apologetové převratu do Ruska. Pro svou účast na zničení Ruska byl Schiff onoho večera, kdy se rozšířila zpráva o carově vzdání se trůnu, předmětem bouřlivých oslav newyorského Židovstva.

Cela forma, o níž je v této části řeč, jest židovsko-německá a udržuje spojení s Německem. Do jaké míry trvá toto spojení pro další události, nelze zjistit.

Pracovním polem Otto Kahna jest Velká Británie a Francie. Prohlašuje ve francouzském tisku, jako by byl americkým zplnomocněncem, co Amerika zamyslí vůči Evropě. Jest dostatečně Britek, aby mohl pomyslet na kandidaturu do parlamentu. Ba vniká i daleko evropského Východu v oblasti více židovské, a po jeho příchodu a odchodu nastanou vždy vzápětí jisté změny, od nichž však je jeho jméno pečlivě vzdalováno.

Mezi nejdůležitější výkony pana Kahnovy náleží denunčiací organizace "Německá přátelská propagandy", čímž uvedl Američany, jak pravil, v divoké nadseně ve prospěch Francie, zatím co současně provozoval jeho společník Paul sladkou hru sympatií pro Německo!

Velký mezinárodní orchestr, tato židovská firma, dovede hrati "Pod hvězdnatou vlajkou", "Wacht am Rhein", "Marseillaise" i "God save the King of England" v harmonickém souzvuku.

Potom Warburgové. Jich zájem směřoval přirozeně k Německu. Jesté při vypuknutí války byl Paul Warburg obchodně spojen s Hamburgem, slíbil však, že spojení přeruší. Nastala válka. Židovská vláda ve Spojených Státech byla zesílena. Jakou roli při tom hrál Paul Warburg, bylo ukázáno dříve.

Warburgové jsou tři. Felix Warburg jest druhým v Americe. Jest veřejnosti málo znám, ačkoliv jest členem americko-židovského komitétu. Byl ze židovské strany poctěn titulem čestného rabína "haber" a je znám v

zidovskem svete jako Haber Rabbi Baruch ben Mosche - jediny Zid v Americe, jemu byl tento titul propujcen.

Max Warburg zastupuje svou rodinu ve svem rodisti. Ma prave tolik co ciniti s nemeckou valednou vladou, jako jeho bratri s valednou vladou americkou. Jak hlasaly noviny celemu svetu, setkali se bratr z Ameriky s bratrem z Nemecka roku 1919 v Parizi jako vladni zastupcove a mirovi vyjednavaci.

Tot zvlastni. Tak jako ve Washingtonu byli nejcastejsimi a prednostnimi navstevniky v Bilem Dome Zide, v Berline byl jediny, který mel prime telefonické spojeni s cisarem - Zid Walter Rahenau. Prave tak tomu bylo v Londyne, v Parizi, ba i v Petrohrade, jenz pry "pronasledoval" onu rasu, která uz tenkrat jej tajne ovladala, tak jak to cini dnes otevrene.

Aniz bychom vnikali do tohoto umeleckeho systemu, který ridi vsechny uzly mezinarodního deni z jednoho strediska, uvedene postaci, abychom ukazali, jak jedna jedina bankovní firma skorem remeslné zasahuje do vsemoznych politických udalosti narodnich a mezinarodnich. Rodina Warburgu na vrcholu financního sveta dvou, jeste k tomu nepratelských zemi. Taz rodina ze dvou stran pri vyjednavaních o svetovy mir a pri poradach o Svazu narodu. A opet rodina Warburgova která ze dvou stran radi svetu, ceho treba nejdrive vykonat. Vetsim pravem, nez snad obecenstvo tusilo, vyjadril jisty newyorský casopis z mirové konference své podezreni v clanku s nadpisem "Mejte se na pozoru pred Warburgy".

Pan Paul Warburg ma starost o to, jak se bude zachazet v pristi valce se soukromym majetkem ze strany nekterych valcicich mocnosti. Dovolava se jednoho francouzského bankere, který poklada za možnou anglo-francouzskou valku a predvída panické ucinky, které by v tomto pripade nastaly vzajemnym vypovezením vkladu a pohledavek bankeru obou zemi. Pan Warburg k tomu podotyka: "Myslím, ze nasi bankeri by meli tuto velice važnou otazku pečlive studovati. Pri nedbání práva soukromého vlastnictví nemáme co získati, ale muzeme mnoho ztratiti, podporujeme-li takovou politiku. Staneme se pravdepodobne během doby nejvetsimi vlastníky cizích hodnot, které by byly ohroženy, kdybychom byli zapleteni do valky. Pro mne jest velikým zájmem, aby se nestalo nic, co by stalo v ceste ucinít ze Spojených Statu zemi založního zlata svetového. "

Naznacuje-li pan Warburg, ze mezinarodni Zide hodlaji preloziti svůj penezni a smenečný obchod do Spojených Statu, nutno si říci s urcítostí, ze si toho Spojene Staty naprosto nepreji. Dejiny nas varuji prilis zretelne pred tím, co by to pro nas znamenalo. Španelsko, Benátky, Velká Británie a Nemecko musely si dati po rade libiti podezreni a nelibost za to, co způsobili zidovsti peneznici.

Zasluzuje nejvažnejsi pozornosti, ze vetsina narodnich nepratelství v přítomné době povstala z rozhorcení nad tím, co zidovská penezní moc ucinila pod maskou nacionalních názoru.

"Britové to ucinili", "Nemci to ucinili", říká se, zatímco to ucinili Zide a narodové byli pouze polem, na němž se konala zidovská sachová hra.

Slysíme dnes po celem svete vytky: "Spojene Staty ucinily to a to. Bez Spojených Statu nabyl by svet brzy lepšího vzhledu. Americane jsou spinavým, chtivým, krutým narodem!" Proc? Protoze se zde zahnízdila zidovská penezní moc, vytlouka kapital jak z naší priznivé situace, tak z evropské bídě a stve proti sobe dva díly sveta; mnozství amerických obchodníků venku není vubec Americany - jsou to Zide, kteří v mnohých pripadech zastupují prave tak bídně svou rasu jako americký narod.

Spojene Staty si nepreji, aby se "All-Jude" premistil sem. Nechceme trunit nad narody jako zlata telata. Chceme jim pomoci, ale realnymi hodnotami, nikoli ve jménu zlata a znamení zla.

Mezinarodni povahu Warburgu nelze poprit. Felix Warburg udržoval spojeni s Hamburgem dele nez Paul; v obou pripadech se jeví preruseni styku velice povrchním. - V teze době, kdy Felix vystoupil z hamburské firmy svého bratra Maxe, opustil zde také pan Stern svou frankfurtskou firmu. Oba stali se na strane Dohodové velmi cinnými a zaujimají nepratelské stanovisko proti Nemecku s velkou horlivostí. Nemožno, reknou, kdoz verí, ze nemecký Zid jest Nemcem. Naprosto nemožné; zidovská vernost patri zidovskému narodu. Zjistení této skutečnosti narazi vždy v koupeném zidovském tisku na největsi rozhorcení: Pouze jeste jeden pripad: Každý si vzpomene na film pro valedné ucely propagandisticke "Berlínska bestie". Jeho výrobcem a původcem byl nemecký Zid Karl Lammte. (Film s primitivně protinemeckou tematikou - TP) Jeho "nemecký" rod nebránil mu vytlouci peníze z filmu a jeho film mu nebránil, aby nenavstívil každoročně své rodne zeme.

Za války převzala firma Kuhn, Loeb a Co. půjčku města Paříže. To bylo příčinou projednávání tisku v Německu. Zaslouhuje tudíž pozornosti, že v Hamburku bydlící a obchodním místem Maxe Warburga, policejní reditel dal tento příkaz tisku: "Dalsi zmínka v tisku o půjčkách, poskytnutých firmou Kuhn, Loeb a Co. městu Paříži, a nepřiznivé rozklady o tom, jsou zakázány."

Jak se zdá, Max Warburg byl dosti silný, aby potlačil veřejnou rozpravu o činnosti svého bratra v Americe. Právě v Americe žijící Warburgové musí si již dát libit kritiku, pokud jest jí potřeby.

AMERICKÝ PENEZNÍ HLAD POD ŽIDOVSKOU FINANČNÍ KONTROLOU

Mezinárodního bankéře, který nemá vlastní, rychle sazí všechny země do hry, a mezinárodní židovský proletariát, který se potuluje ze země do země, aby hledal pro sebe příjemných podmínek hospodářských, možná naleztí za všemi problémy, znepokojujícími dnes celý svět. Přistěhovalecká otázka jest otázkou židovskou. Také otázka peněžní. Také zmatky světové politiky. Také mravní otázka.

Řešení židovské otázky jest v první řadě věcí Židů; neprovedou-li ji oni, rozřeší ji svět.

Žid hlásí a potvrzuje sám všude svou příslušnost k internacionalismu. Německý bankéř řekl: "Jsme mezinárodními bankéři. Německo prohrálo válku (I. svět. - TP) - co na tom? To je věc armád. My jsme mezinárodní bankéři."

Tak se chovali mezinárodní židovští bankéři za války. Narodové bojovali proti sobě - co na tom? Byl to boxerský zápas: věcí bojujících - "my jsme mezinárodní bankéři".

Nejaký národ je těžce poškozen umělým smenecným diskontem; jiný tím, že jsou mu vzaty peníze z hospodářského oběhu. Čím jest to mezinárodním bankéřem? - on má své vlastní obchody a starosti. V bouřlivých dobách spadne více svestek než jindy do nastavených kosů mezinárodních bankéřů. Války a doby nouze poskytují jim bohaté zne.

Projdete úředními místnostmi vlády, kde mají býti uchována tajemství daní z příjmu, spolkových bank, zahraniční politiky - a najdete všude usazené Židy, kde si toho přeje mezinárodní Židovstvo a kde se může dozvědět čeho chce.

Mezinárodním Židovi jsou narodové - zákazníci v jistém smyslu. Zvítězí-li vojsko nebo je poraženo - oni vyhraji, ať prohraje kdo chce.

Pro ně válka ještě neskončila. Vlastní nepřátelství a bída národu byly pouhou predehrou.

Veskeré hotové peníze byly shrabnuty z celého světa. Nejaké peníze musely býti ještě ponechány venku jako válečné mzdy a dividendy; ty se však dostaly zpět zvýšením cen, umělým nedostatkem nebo vydražením pozitkarství. Pak zmizelo poslední zlato.

Jako špatný vtip zní promyšlené rozšiřované tvrzení: "Spojené Státy mají více zlata než každá jiná země." Kde je? Od kdy viděl jsi zlatý peněz? Kde vezí všechno to zlato - snad ve sklepeních pokladového úřadu? Nikoliv, neboť vláda jest předlužená, hledí zoufale sporit, nemůže vyplácet bojovníkům renty, protože toho nedovolují finance. Nikoliv; zlato jest v Americe, ale přečte jí nepatří.

Americký rolník a americký průmyslník, které nedovedly zdolati triky mezinárodních bankéřů, ale kterým dochází dech při ubohém uveru, se diví, kde vlastně peníze jsou. Evropa vezí v naprostém nedostatku a hledí k nám, hledajíc pomoc. Dalsi kabelový telegram vynatý z londýnských novin, vrhá jakési světlo do této temnoty:

"Dozvídáme se dnes, že další lodní náklady zlata v částce 2,8 milionu dolarů byly vypraveny firmě Kuhn, Loeb a Co., s dřívějšími dohromady 129 milionů dolarů. V dobře zpravených bankerských kruzích se věří, že část německého zlata, kterou firma dováží, pochází z Ruska, nikoliv z Německa, jak se všeobecně má zato."

Zidovský mezinárodní bankovní systém dá se lehce popsat. Ještě tu především hlavní stan. Tento stan byl dříve v Německu s odbočkami v Rusku a Itálii, Francii, Velké Británii a v Jižní Americe (jihoamerické Židovstvo pracuje způsobem, jenž vzbuzuje obavy). Oba státy, Německo a Rusko byly vyhledány mezinárodními bankéři k potřebě, protože se měly před Židy nejvíce na pozoru. Teď je po trestu; tento obchod je odbyt.

V každé zemi, ve Spojených Státech, Mexiku a jihoamerických státech, ve Francii, Anglii, Německu, Itálii, Rakousku ba i v Japonsku je jeden židovský bankovní závod, jaký stojí v celé bankovní skupině každé země.

Paul Warburg byl vynálezcem, zdokonalitelem a reditelem systému Federálních bank ve Spojených Státech. Nebyl při tom Židem jediným, ale nejvýznamnějším. Není to špatné, přes skutečnost, že se ponechávají státní peněžní a měnové funkce soukromým finančním společnostem. Avšak podle posudku o věci to vyznívá v ten smysl, že je špatně prováděna. Země prošla sice s tímto systémem válkou, prochází s ním však špatně směrem; jak říkají znalci, následkem překážek toho systému.

At je zásoba zlata v zemi jakkoliv velká, její bohatství ve věcných hodnotách je ještě větší, je větší všeho zlata světa; již roční výnos zemědělských výrobků jí přesahuje.

Ale za platného dnešního systému musí procházeti bohatá hojnost národního zboží úzkým kanálem úverů, a to závisí opět na zlatě. Kdo má zlato, ovládá svět. Kdo sedí u kohoutu kanálu, určuje pohyb všech životních potřeb. Na těch závisí blahobyt světa. Zastaví-li se pohyb tohoto věcného zboží, zastaví se hospodářská činnost všeho světa, onemocní hospodářsky.

Zavíší-li tedy náš blahobyt na dobré vůli jisté skupiny lidí, kteří mají peníze v rukou, a naše bída na jejich zlé vůli, a houpají-li se bída a blahobyt nahoru a dolů jedine na základě rozhodnutí někde učiněných, je zcela přirozená otázka: Kdo to dělá? Zde je zboží a životní potřeby, tam nálehá poptávka po něm - kde jsou peníze, prostředkující vyrovnání?

Některá z největších průmyslových odvětví jsou v rukou veritelských výborů. Hospodářské podniky se vydrazují za stovky dolarů, kone se prodávají za tři dolary kus. Vlna a bavlna v dostatečném množství na skladě, aby se jimi mohl obléci celý národ, se káží v rukou majitelů, kteří se jich nemohou zbavit. Všechna výrobní odvětví, železnice, noviny, obchody, továrny, stavitelství jsou v nesnázích - nedostatkem peněz v zemi, která se považuje za finanční středisko světa.

Kde jsou tedy peníze?

V New Yorku - díky Warburgovu systému ústředních Federálních bank. Veřejný úředník, který je informován, podává guvernérovi Federální rezervní rady tuto zprávu.

Zatímco produkční oblasti Západu a Severozápadu (USA - TP) trpí nedostatkem peněz, některé banky v New Yorku dostaly od Rezervní banky v jistém počtu případů více než 100 milionů dolarů; vícekrát obdržela jedna jediná banka půjčku 145 milionů dolarů - dvojnásob tolik, kolik některé Rezervní banky půjčily všem členským bankám svého okresu dohromady. .

Jedna jediná newyorská banka vypůjčila si sama 134 milionů dolarů, to je o 20 mil. více, než Rezervní banka v Kansasu mohla půjčít 1.091 členským bankám svého okresu. Jiná obdržela 40 mil.; více než mohla kreditovat Federální banka v Minneapolisu 1000 členským bankám. Třetí bylo půjčeno 80 mil., více než si mohly vypůjčít všechny banky tři států Texasu, Louisiany a Oklahomy od Federální banky v Dallasu. Rezervní banka v St. Louis nemohla půjčít 569 členským bankám v sedmi státech oněch částek, jež obdržel jeden newyorský bankovní závod od newyorské Federální banky.

Tak tedy vypadá situace. Tečto dvanáct distriktních federálních bank, jichž ukolem by mělo být opatrování peněz rovnoměrně všem částem země, je asi tak usazeno "správně cestou", že newyorská Rezervní banka se stala skutečnou ústřední bankou Spojených Států v každém směru, a slouží spekulativnímu obchodu s miliony,

zatímco produktivní hospodářství se odvíjí tisíciročně! (zakonitá podobnost s našimi dnešními poměry - TP)

Dostal-li věc tak daleko, že čtyři newyorské bankovní závody mohou si vypůjčit od newyorské Federální banky tolik peněz, kolik banky 21 států Unie dohromady, vyžaduje tento jev vysvětlení.

Odkud přišly tyto peníze, vypůjčené v New Yorku? Z těchto částí země, kde panuje největší peněžní nouze. V květnu 1920 bylo vydáno po telefonu heslo: Patnáctého dne začíná veselí! - A patnáctý den nastal. Kredity byly vypovězeny. Platby byly nálehavě požadovány. Proud peněz, doslova vymáčkán z produktivních oblastí země se počal valit do New Yorku. Jiným způsobem byly by zmíněné obrovské půjčky nemožné. Bylo to vydirání. "Peníze byly odnаты legitimnímu obchodu v různých částech země, aby mohly být půjčovány za lichvářské úroky ve Wallstreetu," píše již zmíněný úředník.

"Jak bylo zjištěno, spekulativní banky dostaly své peníze za 6 procent a půjčovaly je za 20-30 procent."

Federální rezervní systém stvořil umělý nedostatek peněz, jehož využívají spekulativní banky. Vynal peníze z oběhu; newyorští je půjčovali na obrovské úroky, které musely zaplatit výrobci, producenti, aby usly zahube nedostatkem peněz.

V této době darilo se Federal Reserve systému tak dobře, jako jste nikdy. V prosinci 1920 dosáhly jeho zisky 45 procent, v červenci 1921 už 60 procent jeho kapitálu.

Warburgův systém, určený k tomu, aby vyrovnával proměnlivé náhody peněžního obchodu, vyprázdnil zemi peněžně. Neosvědčil se jako Federální systém, nýbrž jako soukromý rezervní systém - ne k užítku všeobecnému, nýbrž ve prospěch židovských bankéřů.

Měl sloužit k tomu, aby uvedl opět do sporadického koleje obchodní život a pohyby cen - sloužil však k ochromení hospodářského života v kritickém okamžiku. Bylo to zvrácené. Hospodářsky, logicky, komerčně, ne-li zločinecky zvrácené!

Federální rezerva se honosí svými vlastními rezervami právě tak, jako by to bylo znamením národního hospodářského zdraví. Trpí-li země, mají být rezervy nízké, nikoli tak vysoké: Vyše, již dosáhly, jež meritek hloubky národní hospodářské deprese. Jen desetina z nich by stačila k oživení krevního oběhu hospodářského. *)

Warburgův systém pracoval špatně, bylo ho zneužito a trpí jím celá země.

Situace se zhoršuje ještě tím, že mnohým, kteří by mohli mluvit, jsou ústa zamčena. Vysocí úředníci musejí mlčet s ohledem na volební příspěvky, jichž se zúčastňují všechny finanční živly. Prásklo mnoho muzů jež jim zadluženo. Seznam soukromých dluhů některých těchto lidí, kteří se ucházeli v posledních osmi letech o prezidentství, působí by hodně osvětlivě, snad právě tak osvětlivě jako jmenný seznam Zidu, do jichž domů zavítali při své předvolební cestě naší zemi. Muzové, kteří jsou tak vázání panujícím finančním systémem, nesmějí ovšem prozradit co vědí.

Tento stav je osvětlován zvláštním způsobem vyrokem sekretáře pokladu (asi jako ministr financí - TP) Cushinga Daniele, proneseným před jedním kongresovým výborem. Tento ukazuje, jak daleko sahá mocenská oblast soukromých společností, nazývaných "ústředními bankami": .

"Když jsme procházel závodem Bank of England, vykázal jsem se doporučujícím dopisem státního sekretáře Haye, a zástupce banky mne přijal velmi zdvořile. Prováдел mne bankou a když jsme se vrátili do přijímací kanceláře, tážal jsem se, dovoli-li mi několik otázek. Když přisvědčil, tážal jsme se, mohl-li by mi dát výkaz bankovního stavu. "Nevystavujeme výkazy." "Což nezadá parlament někdy vy- světlení o stavu banky?" "Nikoliv" "Jak je však možno, že i tak zvaní revolucionáři v Dolní sněmovně nevstanou a nepožadují vysvětlení, co se zde děje?" "Oh, většinu z nich tvoří znační dlužníci naší banky - ti nám nepůsobí potíže..."

<http://www.nsec-88.org/knihy/HFord/index7.htm>

AAARGH

THE WEBSITE WAS FOUNDED IN 1996 BY AN INTERNATIONAL TEAM

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

THE QUARTERLIES OF AAARGH

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Conseils de révision

Gaette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del siculo

El Paso del Ebro

Das kausale Nexusblatt

O revisionismo em lingua português

Arménichantage

NEW ADDITIONS ON AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

BOOKS (260) PUBLISHED BY AAARGH ON INTERNET

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOCUMENTS, COMPILATIONS, AAARGH REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

FREE SUBSCRIBE: (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com

POUR ÊTRE TENUS AU COURANT DES PÉRÉGRINATIONS DE L'AAARGH ET RECEVOIR LA LETTRE DES AAARGHONAUTES (EN FRANÇAIS, IRRÉGULIÈRE):

elrevisionista@yahoo.com.ar

AAARGH, TO AVOID DYING STUPID.

**MAKE COPIES OF THE SITE. JOIN AAARGH. BROADCAST AAARGH. WORK FOR AAARGH. LET'S TOIL FOR OUR COMMON FREEDOM.
LET'S TRAMPLE THE CENSORS.**